

BİRKAÇ TANE ÇÜRÜK ELMA
TANRI'NIN BELİRLİDİĞİ ZAMANDAN ÖNCE
YOK OLSA NE FARK EDER...

Öldürmeye Değer Kişiler

ROMAN

Peter
Swanson

Sisters Planet

Lily Kintner Heathrow Havalimanı, bekleme salonunun barında Ted Severson'la tanışır. İçilen martinilerin sayısı arttıkça aralarındaki samimiyet de artar. Bu üd yabancı kendileriyle ilgili en mahrem sırları birbirlerine anlatırlar. Ted, kızı Miranda'nın kendisini bir hafta önce aldattığını öğrendiğini söyler. Belki de en başından beri birbirlerine uygun değildirlar. Sohbet ilerledikçe Ted yarı şaka kızıının lhaneti yüzünden onu öldürmek istediğini açıklar. Bu çok edici itiraf karşısında Lily, ona bu konuda yardım edebileceğini söyleyerek işi içinden çıkılmaz bir hale sokar. Ne de olsa herkes bir gün ölecektir, birkaç çünük elmayı zamanından önce toprağa göndermenin ne sakıncası olabilir ki?

Bir anda bu ikili kendilerini ölümcül bir kedi-fare oyununun içinde bulurlar; her şey bittiğinde yalnızca bir kişi hayatta kalabilecektir.

"Swanson, bu sıra dışı gerilim romanında intikamı olağanüstü, keskin ve soğukkanlı bir dille betimliyor.

Yazar, kötülüğün doğasının derinliklerine inerek sürpriz bir sonla okuru şaşkınlığa sürüklemeyi başarıyor."

Publishers Weekly

"Şeytani karmaşıklıkta bir kurgu. Nefes kesen dakikalar ve muhteşem bir son."

Bookseller

9 780702 120747

KİTABIN ORJİNAL ADI

THE KIND WORTH KILLING

YAYIN HAKLARI

© PETER SWANSON
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK TASARIMI

GÜLHAN TAŞLI

BASKI

1. BASIM / ARALIK 2015
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 – 975 – 21 – 2074 – 7

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>

info@altinkitaplar.com.tr

Annem, Elizabeth Ellis Swanson'a...

BİRİNCİ BÖLÜM

Havaalanı Barlarının Kuralları

1 TED

"Selam."

Heathrow Havaalanı birinci mevki bekleme salonunun barında, yanımdaki boş taburede oturan genç kadının soluk renkli, çilli eline baktım. Sonra da bana yabancı gelen yüzüne.

"Sizi tanıyor muyum?" diye sordum. Tanıdığım biri değildi, ama Amerikan aksanı, beyaz gömleği ve uzun çizmelerinin içine tıktırılmış kot pantolonuyla karımın o berbat arkadaşlarından birine benziyordu.

"Hayır, kusura bakmayın. Sadece içki tercihiniz hoşuma gitti. Sakıncası var mı? Kadın uzun, ince bedenini bar taburesine yerleştirdikten sonra çantasını tezgâhın üstüne bıraktı. "Cin mi?" diye sordu önümdeki martini kadehini işaret ederek.

"Hendrick's," dedim markasını söyleyerek.

Kadın kirpi saçlı, parlak çeneli genç barmene dönüp içinde iki tane zeytin olan bir kadeh Hendrick's istedi. İçkisi gelince kadehini bana doğru kaldırıp bir yudum aldı ve, "Uluslararası yolculuklarda aşılama karşıtları şerefine," dedi.

"Buna ben de kadeh kaldırırım."

İçkimi bitirip bir kadeh daha istedim. Kadın kendini tanıttı, ama adını daha o anda unuttuverdim. Ben de kendi adımı söyledim, sadece Ted, dedim, Ted Severson değil; hiç değilse o anda. Heathrow'un aşırı yumuşak yastıklı ve aşırı aydınlatılmış bekleme salonunda sohbet edip içkilerimizi yudumlayarak oturduk; ikimiz de Boston'daki Logan Havaalanı'na direkt sefer yapan uçağı bekliyorduk. Kadın çantasından ince bir roman çıkarıp okumaya başladı. Bu da bana ona alıcı gözle bakma fırsatı verdi. Güzel bir kadındı – uzun kıvılcı saçları, tropik denizleri andıran yeşilimsi mavi gözleri ve bembeyaz bir teni vardı. Eğer semtinizdeki bir barda onun gibi bir kadın yanınıza oturup içki tercihinizi beğendiğini söylerse, o anda hayatınızın değişmek üzere olduğunu düşünebilirsiniz. Ama havaalanı barlarında kurallar farklıdır; buralarda kadeh tokuşturduğunuz insanlar sizinle tam ters yöne uçmak üzeredirler. Ve her ne kadar bu kadınla aynı yöne uçuyor olsam da, ben hâlâ evde karımla olan durumum yüzünden öfke içindeydim. İngiltere'de geçirdiğim bir hafta boyunca aklımda hep bu vardı. Ne doğru dürüst uyuyabilmiş, ne de yemek yiyebilmişim.

Hoparlörlerden bir anons duyuldu; anlaşılabilir sadece iki kelime vardı; *Boston* ve *rötar*. İçki şişeleriyle dolu rafın üstündeki tabelaya bakınca uçağımızın bir saat gecikmeli olarak kalkacağını gördüm.

"Bir içki daha içmek için zamanımız var," dedim. "Ben ısmarlıyorum."

"Neden olmasın," dedi ve kitabını kapatıp ismi okunacak şekilde barın üstüne, çantasının yanına koydu. *Ocak Ayının İki Yüzü*. Yazar Patricia Highsmith.

"Kitap nasıl?" diye sordum.

"Yazarın en iyi romanlarından biri değil."

"Uzun bir yolculuk öncesi uçağın rötar yapması ve kötü bir kitaptan daha kötüsü olamaz."

"Siz ne okursunuz?" diye sordu.

"Gazete. Kitaplardan pek hoşlanmam."

“O halde, uçak yolculuklarında ne yaparsınız?”

“İçki içerim. Cinayet planlarım.”

“İlginç.” Bana gülümsedi. İlk defa oluyordu. Geniş bir gülümseme idi ve üstdudağıyla burnunun arası kırıkmıştı. Kusursuz dişleriyle pembe damağı göründü. Kaç yaşındaydı acaba? Yanıma oturduğu ilk anda onun otuzlu yaşlarının ortasında, bana yakın bir yaşta olduğunu sanmıştım, ama gülümsemesiyle burnunun üstündeki çiller onu daha genç gösteriyordu. Yirmi sekiz falan. Karımla aynı yaşta.

“Ve uçuş sırasında çalışırım, tabii,” diye ekledim.

“Ne iş yapıyorsunuz?”

Ona kısaca işimle ilgili bir açıklama yaptım yeni kurulan internet şirketlerine yatırım ve danışmanlık yaptığımı söyledim, ama servetimin büyük bir kısmını nasıl kazandığımı söylemedim, o şirketler biraz gelecek vaat ettikleri anda satıyordum. Söylemediğim başka bir şey de, ömrüm boyunca bir daha çalışmak zorunda kalmayacağım, doksanlı yılların sonundan kalan son profesyonel internetçilerden biri olduğum ve balon patlamadan önce bütün hisselerimi nakite çevirdiğimdi. Bu gerçeği gizli tutmamın sebebi, sadece bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığım içindi, yoksa kadının bunu yakışksız bulacağını ve ilgisini kaybedeceğini sandığımdan değildi. Kazanmış olduğum servet için kimseden özür dileme gereği duymuyordum.

“Ya siz?” dedim. “Siz ne iş yapıyorsunuz?”

“Winslow Akademisi’nde çalışıyorum. Arşivciyim.”

Winslow, Boston’ın otuz kilometre batısında yeşillikler içinde bir banliyöde bulunan bir kadın akademisiydi. Ona bir arşivcinin ne iş yaptığını sordum, o da tahminimce özet bir açıklama yaparak akademi belgelerini toplayıp bunları muhafaza ettiğini anlattı. “Tabii, Winslow’da yaşıyorsunuz, değil mi?” diye sordum.

“Evet.”

“Evli misiniz?”

“Hayır. Ya siz?”

Daha bunu sorduğu anda çaktırmadan sol elimde yüzük var mı, diye baktığını fark ettim. “Ne yazık ki, evet,” dedim. Sonra

da sol elimi kaldırıp boş olan yüzükparmağımı gösterdim. "Ve hayır, havaalanı barlarında belki sizin gibi bir kadın yanıma oturur diye yüzüğümü çıkarmış değilim. Hiçbir zaman yüzüğüm olmadı. Temasına bile dayanmam."

"Neden ne yazık ki, dediniz?"

"Uzun hikâye."

"Ne de olsa uçağımız rötar yaptı."

"Gerçekten de sefil hayat hikâyemi dinlemek istiyor musunuz?"

"Buna nasıl hayır diyebilirim ki?"

"Eğer anlatacaksam, bunlardan bir tane daha gerekecek," dedim boş kadehimi göstererek. "Siz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Sınırım iki kadehtir." Kürdanın ucundaki zeytini dişlerinin arasına alıp ısırıldı. Dilinin pembe ucu bir anlığına göründü.

"Hep iki martininin çok, üç cinin ise az olduğunu söylerim."

"Tuhaf. James Thurber de aynı şeyi söylememiş miydi?"

"Bu adı hiç duymadım," dedim sırtarak, ama çok bilinen bir deyişi kendiminmiş gibi satmaya çalıştığım için de biraz bozuldum. Barmen bir anda önümde bitiverince bir içki daha ısmarladım. Ağzımın kenarında cin içtikçe oluşan o tatlı uyuşma başlıyordu; sarhoş olup gereğinden fazla konuşma tehlikesinin farkındaydım, ama ne de olsa havaalanı kuralları geçerliydi ve her ne kadar yoldaşım evimden sadece otuz kilometre ötede yaşıyorsa da, daha şimdiden onun adını unutmuştum ve hayatım boyunca onunla bir daha karşılaşma ihtimalim çok azdı. Ve bir yabancıyla sohbet edip içki içmek çok hoştu. Bazı şeyleri yüksek sesle söylemek bile öfkemi biraz yatıştırabiliyordu.

Böylece ona hikâyemi anlattım. Karımla üç yıldır evli olduğumu ve Boston'da yaşadığımızı söyledim. Eylül ayında Maine'in güney kıyısındaki Kennewick Inn Otelinde kaldığımız sırada o yöreye âşık olduğumuzu ve deniz kenarında dudak uçuklatan bir fiyata arsa satın aldığımızı anlattım. Sanat ve Sosyal Eylem denen bir alanda yüksek lisanslı olduğu için karım evimizin tasarımını

bir mimarlık şirketiyle beraber yapmaya karar verdi. Artık zamanının çoğunu Kennewick'te, Brad Daggett adındaki müteahhitle çalışarak geçirmeye başlamıştı.

"Ve karınızla Brad?... " diye sordu ikinci zeytini de ağzına attıktan sonra.

"Evet."

"Emin misiniz?"

Bunun üzerine ayrıntılara da girdim. Miranda'nın Boston'daki yaşamımızdan sıkılmaya başladığını anlattım. Evliliğimizin ilk yılında kendini South End'deki evimizi dekore etmeye kaptırmıştı. Bundan sonra bir arkadaşının SoWa semtindeki galerisinde yarı zamanlı işe girdi, ama daha o zaman bile ilişkimizin yıprandığını seziyordum. Sofrada daha yemeğin ortasındayken konuşacak bir şey kalmıyordu ve yatağa farklı zamanlarda gitmeye başlamıştık. Daha da önemlisi, ilişkimizin başında bizleri tanımlayan kimliklerimizi kaybetmiştik. Ben onu sosyetik partilere ve galalara götüren zengin işadamıyım, o da Tayland kumsallarına geziler ayarlayan ve salaş barlara takılmayı seven bohem sanatçıydı. Kendimize özgü tuhaf bir klişe oluşturunuyorduk, ama ikimiz de şikâyetçi değildik. Kendimi yakışıklı bulmama rağmen, onun yanındayken hiçbir kadının dönüp bana bakmaması bile hoşuma gidiyordu. Miranda'nın uzun bacakları, iri göğüsleri, kalp biçiminde bir çehresiyle dolgun dudakları vardı. Koyu kahverengi saçlarını hep siyaha boyar, yataktan yeni kalkmış gibi dağınık görünmesini sağlardı. Cildi kusursuzdu ve makyaj yapması hiç gerekmezdi, ama gözlerine siyah kalem çekmeden evden çıkmazdı. Barlarda ve restoranlarda erkeklerin gözlerini ona dikip baktıklarını görürdüm. Belki bana öyle geliyordu, ama bakışlarında ilkel bir açlık vardı. İyi ki, herkesin silah taşıyabildiği bir dönemde ve yerde yaşıyorum, diye memnun olurdum.

Kennewick'e gidişimiz ani bir karar sonucu olmuştu; Miranda bir yıldan fazladır baş başa zaman geçiremediğimizden yakınmıştı. Eylülün üçüncü haftasında gittik. İlk birkaç gün hava

bulutsuz ve sıcaktı, ama o hafta çarşamba günü Kanada'dan gelen fırtına bizi otel odasına hapsedti. Sadece beyaz şarap içip istakoz yemek için otelin bodrum katındaki barına gidiyorduk. Fırtına geçtikten sonra alacakaranlığın uzadığı, havanın serinlediği günler başladı. Kendimize kazak satın aldık ve otelin hemen kuzeyinden başlayıp Atlantik Denizi'ne inen falez boyunca yürüyüşler yaptık. Son günlere kadar nemli ve güneş yağı kokan ağır hava artık serin ve tuzlu olmaya başlamıştı. İkimiz de Kennewick'e âşık olduk, öyle bir aşk ki, patikanın sonunda yüksek bir kayalığın tepesinde kuşburnuyla kaplı satılık bir arsa görünce hemen satılık tabelasındaki numarayı arayıp teklifimi yaptım.

Bir yıl sonra kuşburnu çalılıkları temizlenmiş, temel kazılmış ve sekiz yatak odalı evin dış kısmı hemen hemen bitmiş durumdaydı. Müteahhit olarak karısından yeni boşanmış siyah saçlı, keçisakallı ve çarpık burunlu Brad Daggett'le anlaştık. Ben bütün zamanımı Boston'da, arama motoru konusunda yeni algoritmalar tasarlayan bir grup genç MIT mezununa danışmanlık yaparak geçirirken Miranda, Kennewick'te giderek daha uzun kalıyordu; otelde bir oda tutmuştu ve evin inşasına nezaret ediyor, en küçük ayrıntıyı bile saplantı haline getiriyordu.

Eylül başlarında oraya gidip ona bir sürpriz yapmaya karar verdim. Cep telefonuna bir mesaj bırakıp Boston'ın kuzeyindeki 1 Numaralı otoyolun 95 Numaralı çıkışında olduğumu bildirdim. Öğleden önce Kennewick'e varıp otelde onu aradım. Bana karımın sabahтан beri dışarıda olduğunu söylediler.

Ev inşaatının olduğu yere gidip çakıl kaplı garaj yolunda Brad'ın F-150'sinin arkasına park ettim. Miranda'nın mavi Mini Cooper'ı da oradaydı. Buraya gelmeyeli birkaç hafta olmuştu ve inşaatın ne kadar ilerlemiş olduğunu görünce hoşuma gitti. Bütün pencereler takılmıştı ve bahçedeki çukur için seçtiğim mavi renkli porselenler gelmişti. Evin arka tarafına yürüdüm; ikinci kattaki her yatak odasının balkonu vardı. Muazzam bir taş veranda birinci kat boyunca uzanıyordu. Verandanın önünde yüzme

havuzu için kazılmış dikdörtgen biçiminde bir çukur vardı. Taş basamakları çıktıktan sonra mutfağın okyanusa bakan yüksek pencerelerinden Brad ve Miranda'yı gördüm. Geldiğimi anlamaları için tam camı tıklatacakken, içimden bir ses beni durdurdu. İkisi de mutfak tezgâhına yaslanmışlar, pencereden Kennewick Koyu manzarasına bakıyorlardı. Brad sigara içiyordu; külünü diğer elinde tuttuğu kahve fincanına silkeleyişini gördüm.

Ama durmamın sebebi Miranda'ydı. Duruşunda, Brad'in geniş omzuna doğru eğilmiş halde mutfak tezgâhına yaslanışında bir şeyler vardı. Çok rahat görünüyordu. Brad yanmakta olan sigarasını ona uzatınca elini kaldırdı. Derin bir nefes çektikten sonra sigarayı ona geri verdi. Bu alışveriş sırasında birbirlerine bakmadılar bile. O anda onların sadece sevişmekle kalmadığını, büyük ihtimalle birbirlerine âşık olduklarını da anladım.

İlk tepkim öfke veya üzüntü duymak yerine paniklemek oldu; onların bu samimiyetini izlerlerken beni fark edecekler diye korktum. Geri dönüp ana giriş kapısına yürüdüm, camlı kapıyı açıp, "Selam," diye seslendim.

"Buradayız," diye karşılık verdi Miranda; mutfağa gittim.

Birbirlerinden biraz uzaklaşmışlardı, ama fazla değil. Brad sigarasını kahve fincanının içinde söndürüyordu. "Teddy bu ne sürpriz böyle," dedi Miranda. Bana hiç mi hiç uymayan bu takma adı kullanan tek kişi karımdı.

"Selam Ted," dedi Brad. "Bu haliyle evi nasıl buldun?"

Miranda tezgâhın yanından sıyrılıp yanıma geldi ve dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu. Pahalı bir şampuan ve Marlboro sigarası kokuyordu.

"Güzel görünüyor. Porselenlerim gelmiş."

Miranda güldü. "Ona sadece tek şey seçme hakkı verdik, umurunda olan tek şey de o."

Brad de tezgâhın yanından ayrılıp yanıma geldi ve elimi sıktı. Eli büyük ve kemikli, avucu sıcak ve kuru. "Sana evi gezdirelim mi?"

Brad ve Miranda, bana evin her yanını gösterirlerken Brad inşaat malzemeleri, Miranda'ysa hangi mobilyanın nereye yakışacağı hakkında konuşuyordu. Az önce görmüş olduğum manzarayla ilgili tereddüt duymaya başladım. İkisi de benim yanımda gergin değildi. Belki de sadece omuz omuza duran, sigaralarını paylaşan samimi iki arkadaş olmuşlardı. Miranda dokunmayı seven bir insandı; kız arkadaşlarıyla kol kola girer, erkek dostlarımızı hem merhaba derken hem veda ederken dudaklarından öperdi. Belki de paranoyak olabileceğim ihtimali aklımdan geçti.

Ev turu bittikten sonra Miranda'yla Kennewick Otel'i'ne döndük ve Livery'de öğlen yemeği için oturduk. İkimiz de tutsülenmiş mezgıt sandviçi yedik, ben iki kadeh viski soda içtim.

"Brad, seni sigaraya mı başlattı?" diye sordum yalanını yalamak ve nasıl tepki vereceğini görmek için.

"Ne?" dedi kaşları çatılarak.

"Sigara kokuyordun. Evdeyken."

"Arada bir, bir fırt çekiyor olabilirim, ama tekrar sigaraya başlamadım Teddy."

"Umurumda değil. Sadece merak ettim."

"Evin neredeyse bitmek üzere olduğuna inanabiliyor musun?" diye sordu patates kızartmasını benim tabağımdaki ketçaba banarak.

Bir süre ev hakkında konuşurken görmüş olduğum manzarayla ilgili şüphelerim daha da arttı. Miranda hiç de suçlu gibi davranmıyordu.

"Hafta sonu kalacak mısınız?" diye sordu.

"Hayır, sadece uğrayıp merhaba demek istedim. Bu gece Mark LaFrance'la yemek randevum var."

"İptal et, burada kal. Yarın hava çok güzel olacakmış."

"Mark sırf bu buluşma için şehre geliyor. Benim de ona bir rapor hazırlamam lazım."

Buraya gelirken planım Miranda'yla otel odasında uzun bir şekerleme yapmak ve öğlen sonrasını Maine'de geçirmekti. Ama onu, Brad'le parasını benim ödediğim mutfakta sıkı fıkı halde gör-

dükten sonra fikrimi değiştirmiştim. Artık yeni bir planım vardı. Yemekten sonra arabasını alması için Miranda'yı eve götürdüm. Sonra doğruca 1 Numaralı otoyoldan gitmek yerine güneye 95 Numaralı çıkışa, bir kilometre uzunluğunda bir alanı dolduran mağazaların bulunduğu Kittery'ye yöneldim. Burada, daha önce defalarca yanından geçtiğim, ama hiç içine girmediğim Kittery Giyim Mağaza'sına uğradım. Yaklaşık beş yüz dolar ödeyip kamuflej desenli, yağmur geçirmez bir pantolon, kapüşonlu gri bir yağmurluk, birkaç tane havacı gözlüğü ve bir tane dürbün satın aldım. Bunları Crate ve Barrel Mağazası'nın karşısındaki umumi tuvalete götürüp üstüme giydim. Kapüşon ve havacı gözlüğüyle tanınmayacak halde olduğumu düşünüyordum. Hiç değilse uzaktan bakınca. Tekrar kuzeye gidip Quattro'mu Kennewick Koyu yakınındaki otoparkta, iki kamyonetin arasına park ettim. Miranda veya Brad'in bu otoparka gelmeleri için hiçbir neden düşünemiyordum, ama arabamı kolayca görünebilecek bir yere bırakmamın da bir anlamı yoktu.

Rüzgâr dinmişti, ama gri bulutlar iyice alçalmış, ılık bir yağmur çiselemeye başlamıştı. Bir süre ıslak kumsalda yürüdükten sonra falez boyunca uzanan patikaya gitmek için tırmanmaya başladım. Asfalt kaplı patika ıslak ve kaygandı, bu nedenle yanımdaki Atlantik manzarası yerine sadece pür dikkat önüme bakıyordum. Bazı yerlerde asfalt erimişti ve arada bir gözüme çarpan tabelalarda yürüyüş yapanları uyaran yazılar vardı. Bu nedenle patika pek kullanılmıyordu ve o öğlen sonrası sadece tek bir insan gördüm – az önce esrarlı sigara içmiş gibi kokan genç bir kız. Birbirimize bakmadan ve konuşmadan yürümeye devam ettik.

Patikanın sonuna doğru, bir sayfiye evine ait arazinin sınırı olan duvar boyunca yürüdüm. Bu evden sonra bizim arsamıza kadar uzanan yarım kilometrelik işlenmemiş bir arazi vardı. Patika buradan itibaren deniz seviyesine iniyor, taşlarla, yosunlarla ve çürümüş dubalarla dolu bir kumsaldan sonra eğri büğrü çam ağaçları arasından dik bir yokuşla yukarıya uzanıyordu. Yağmur

şiddetini artırmıştı; ıslanan gözlüğümü çıkardım. Miranda veya Brad'in bu havada evden çıkmaları ihtimali çok azdı ve zaten benim planım açık alana gelmeden durup sık çalılıkların arasına konuşlanmaktı. Eğer ikisinden biri bakıp da beni dürbünümle görürse, kuş gözlemcisi olduğumu sanacaktı. Eğer bulunduğum yere doğru yaklaşacak olurlarsa, hemen tekrar patikaya dönecektim.

Evi gördüğüm zaman bir özelliği dikkatimi çekti: okyanusa bakan tarafı stil bakımından yola bakan tarafına göre çok farklıydı. Taş kaplama olan ön tarafında küçük pencerelerle, abartılı kemerleri olan yüksek ahşap kapılar vardı. Evin arka kısmı ise bej renkli ahşaptı ve hepsi birbirinin aynı olan pencereleri ve balkonlarıyla orta çaplı bir otel görünümündeydi. Neden yedi tane misafir yatak odası gerekli diye sorduğum zaman Miranda, "Benim bir dolu arkadaşım var," demiş ve sanki evde neden su tesisatı gerekecek diye sormuşum gibi bakmıştı.

Eğik duran bir çam ağacının altında kendime yer buldum. Yüzükoyun ıslak toprağa yatıp evi net görebilmek için dürbünümü ayarladım. Elli metre uzakta olduğu için pencerelerin içini kolayca görebiliyordum. Zemin katı taradım, herhangi bir hareket yoktu. Sonra ikinci kata bakmaya başladım. Hiçbir şey yoktu. Dürbünü indirip çıplak gözle baktım. Keşke bulunduğum yerden garaj yolunu görebilseydim diye düşündüm. Her ne kadar Miranda'yı eve bıraktığımda Daggett'in kamyoneti hâlâ orada idiyse de, galiba şimdi evde kimse yoktu.

Birkaç yıl önce bir arkadaşımla balığa çıkmıştık. Bu adam tanıdığım en usta açık deniz balıkçısıydı. Okyanusun yüzeyine bakarak balıkların nerede olduğunu anlayabiliyordu. Püf noktasını şöyle açıklamıştı: gözlerini bir yere odaklama; görüş alanının içindeki her şeyi algılasan suyun içindeki en küçük hareketleri, dalgalanmaları yakalayabilirsin. O zaman bunu denemiş, başaramamıştım. Böylece, dürbünümle bir tarama daha yapıp hiçbir şey görmedikten sonra aynı numarayı evime bakmak için denemeye karar verdim. Her şeyin gözlerimin önünde bulanık bir biçim al-

ması ve herhangi bir kıpırtının dikkatimi çekmesi için bekledim; bir dakika kadar bu şekilde baktıktan sonra evin kuzey tarafındaki yüksek pencerenin ardında bir hareket olduğunu gördüm. Dürbünümü bu pencereye odakladım. Brad ve Miranda az önce oturma odasına girmişlerdi. Öğlen sonrası güneşi alçalıp evin içini aydınlattığı için onları net bir şekilde görebiliyordum. Brad marangoz ekibinin çalıştığı masaya gelip üstündeki tavan kornişini aldı ve karıma gösterdi. Dudakları kımıldıyordu, Miranda da onun söylediği şeyi başını sallayarak onayladı.

Bir an için kendimi gülünç buldum; kamufraj giysileriyle karısını ve müteahhidini gizlice gözetleyen paranoyak koca... Ama Brad kornişi bıraktıktan sonra Miranda'nın onun kolları arasına kaydığını ve başını geriye atıp onu dudaklarından öptüğünü gördüm. Brad, kocaman elini karımın kalçasına götürdü ve kendine doğru çekti; diğer eliyle de saçlarından kavradı. Kendime bunu seyretmemem gerektiğini söyledim, ama elimde değildi. Onları en az bir on dakika boyunca seyrettim. Brad, karımı masanın üstüne yatırdı, mor etekliğini kaldırdı, beyaz külotunu çıkarıp ona arkadan girdi. Miranda masa boyunca stratejik bir pozisyon almıştı, bir eliyle masanın kenarını tutarken diğer eliyle Brad'i yönlendiriyordu. Belli ki, bu işi daha önce de yapmışlardı.

Doğrulup oturdum. Tekrar patıkaya döndüğümde öğlen yediğim her şeyi kustum.

"Bu olay ne kadar zaman önce oldu?" diye sordu sohbet arkadaşım hikâyemi bitirdikten sonra.

"Bir haftadan biraz fazla oluyor."

Kadın gözlerini kırıştırtıp altdudağını ısırды. Gözkapakları tuvalet kâğıdı gibi soluk renkteydi.

"Peki, buna karşılık ne yapacaksınız?" diye sordu.

Bu, bir haftadan beri kendime sorduğum soruydu. "Gerçekten yapmayı istediğim şey, karımı öldürmek." Cinden uyuşmuş dudaklarımla gülümsemeye çalıştım ve söylediğim şeye inanmaması için ona fırsat vermek amacıyla göz kırptım. Ama kadının yüzünde hâlâ ciddi bir ifade vardı.

“Bence de onu öldürmelisin,” dedi. Şaka yaptığını düşünecek bir işaret bekledim, ama gelmedi. Gözlerini yüzümden ayırmadan bakıyordu. Ben de ona bakınca onun ilk başta düşündüğümünden çok daha güzel olduğunu fark ettim. Bu dünyaya ait olmayan, bir Rönesans tablosu modeli gibi hiç eskimeyecek bir güzellikti. 1950’li yılların cep kitaplarındaki kapak resimlerine benzeyen karımdan o kadar farklıydı ki... Tam bir şey söylemeye hazırlandığım sırada kadın o anda yapılan anonsa kulak vermek için başını eğdi. Uçağımız yolcu almaya başlamıştı.

2

LILY

On dört yaşıma bastığım o yaz annem Chet adında bir ressamı bizimle kalması için davet etti. Soyadını hatırlamıyorum; belki de hiç sormamıştım. Adam geldi ve annemin stüdyosunun üstündeki küçük dairede yaşamaya başladı. Kalın çerçeveli, kalın camlı bir gözlüğü, daima boya lekeleriyle kaplı fırça gibi bir sakalı vardı ve çürük meyve gibi kokardı. Tanıştırıldığımız zaman gözlerinin göğüslerime takıldığını hatırlıyorum. O yaz hava çok sıcaktı ve kot şortla kolsuz yelek giyiyordum. Göğüslerimse sivrisinek ısırığından daha büyük değildi, ama adam yine de bakmıştı.

“Selam Lily,” dedi. “Bana Chet amca diyebilirsin.”

“Neden? Amcam mısın?”

Elimi bırakıp bir kahkaha attı; sesi ölmekte olan bir motorun gürültüsünü andırıyordu. “Yahu, ebeveynlerinin bana gösterdiği yakınlık sayesinde şimdiden kendimi ailenin bir parçası gibi hissediyorum. Oh be, bütün bir yaz resim yapacağım. İnanılır gibi değil.”

Bir şey demeden yanından ayrıldım.

O yaz evimizdeki tek misafir o değildi. Aslında, özellikle yazları Monk's House'da hiçbir zaman tek misafir olmazdı. Yaz aylarında ebeveynlerimin öğretmenliğine talep azalır, onlar da kendilerini en sevdikleri etkinliklere kaptırırlardı: içki ve seks. Bunu acıklı bir çocukluğum oldu izlenimini vermek için söylemiyorum. Sadece bir gerçeği belirtiyorum. Ve o yaz, Chet'in olduğu yaz, evin içi tıpkı veranda lambasının ışığına üşüşen güveler gibi, gidip gelen asalaklarla, yeni mezun öğrencilerle, sabık sevgililerle ve güncel sevgililerle dolup taşmıştı. Bunlar sadece yatılı misafirlerdi. Ebeveynlerim sonu gelmeyen partiler verirlerdi, yatak odamın duvarlarını aşan gürültülerini dinlerdim. Önce kahkaha patlamalarıyla başlar, sonra uyumsuz bir caz müziği gibi iniş çıkışlar gösterir, nihayet sabahın erken saatlerinde sineklik kapılarının çarpılarak kapatılmasıyla son bulurdu. Bunu kimi zaman ağlama sesleri kimi zaman da çarpılarak kapanan yatak odası kapılarının gürültüsü izlerdi.

Chet alışılmış yatılı misafirlerden farklı bir hayvan türüydü. Annem ondan aykırı ressam diye söz ederken herhalde kendi akademisinde ne öğrenci, ne de misafir ressam olduğunu kastediyordu. Babamın da onun için, "Annenin yaz ayları için eve kapattığı evsiz barksız dejenere tip....." dediğini hatırlıyorum.

Bütün hayatımı babamın Monk's House adını verdiği, New York City'ye bir saatlik mesafede, Connecticut ormanının içindeki çürümeye yüz tutmuş yüz yıllık Victoria tarzı malikânesinde geçirmiştım. David Kintner –yani babam– servetinin büyük bir kısmını ilk ve en başarılı kitabının sinemaya uyarlanmasından edindiği parayla kazanmış olan bir İngiliz yazardı. Bu roman 1960'lı yılların sonlarında kısa süreli bir sansasyon yaratan, bir yatılı okulda geçen ucuz bir seks komedisiydi. Shepaug Üniversitesi'ne konuk yazar olarak gelmiş ve orada misafir profesör olarak çalışırken okulun güzel sanatlar bölümünde öğretmen olan, soyut ekspresyonist ressam Sharon Henderson'la, yani annemle tanışmış. Birlikte Monk's Malikânesi'ni satın almışlar. Aldıkları zaman, benim doğduğum yıl, evin adı yokmuş, ama

babam altı tane yatak odasını yaratıcı ve zeki (hepsi de genç ve dişi) yatılı misafirlerle değerlendirmeyi düşünerek eve ünlü yazar Virginia Woolf'la kocası Leonard'ın yaşadıkları yerin adını vermeyi uygun bulmuş. Bu isim aynı zamanda babamın en sevdiği müzisyen olan Thelonious Monk'un da anısıymış.

Monk's'un birçok tuhaf özelliği vardı. Hiç kullanılmadığı için sarmaşıklar içinde kaybolmuş güneş panelleri, eski bir projeksiyon makinesi olan bir sinema odası, toprak zeminli bir şarap mahzeni ve arka bahçede hemen hiç temizlenmeyen böbrek biçimindeki bir yüzme havuzu. Yıllar sonra bu havuz kenarları ve dibi yosun kaplı, yüzeyi çürük yapraklarla örtülü, hiç kullanılmayan filtresi şişmiş fare ve sincap cesetleriyle tıkalı siyah, bulanık bir gölet halini almıştı. O yaz başında havuzu tek başıma temizlemeye kalkışmışım. Küfle kararmış branda örtüyü çekip çıkardım, yaprakları toplamak için bir balıkçı kepçesi buldum, sonra da ılık bir haziran günü hortumla havuzu doldurdum. Anneme de babama da alışverişe gittiklerinde havuz temizleyici kimyasallar almalarını rica ettim. Annemim cevabı, "Kızımın bütün yaz boyunca kimyasallarla dolu bir havuzda yüzmesini istemiyorum," oldu. Babam sırf bunun için dükkâna gideceğine söz verdi, ama gözlerine bakınca, daha konuşmamız bitmeden bunu unutacağını anladım.

Buna rağmen ben yine de o yazın ilk yarısı havuzda yüzdüm; hiç değilse bana ait bir havuz diye avunuyordum. Suyun rengi yeşile dönmüştü, kenarları ve dibi siyah yosunlarla kayganlaşmıştı. Bu havuz sanki ormanın içinde, sadece benim bildiğim bir göletmiş gibi davranıyordum; arkadaşlarım da kaplumbağalar, balıklar ve yusufçuk böcekleriydi. Yüzme zamanım akşam karanlığı oluyordu; bu saatte cırcırböceklerinin sesleri iyice yükselirdi ve evin ön tarafında başlamış olan partiden gelen gürültüyü bastırırdı. İşte böyle bir akşamüzeri havuzumdayken Chet'in elinde bir bira şişesiyle ağaçların arasından beni seyretmekte olduğunu fark ettim. Onu gördüğümü anlayınca, "Su nasıl?" diye sordu.

"Fena değil," dedim.

"Burada bir havuz olduğundan haberim bile yoktu." Ağaçların arasından çıkıp aydınlık olan bir yere geldi. Üstünde boya lekeleriyle dolu beyaz bir tulum vardı. Birasından bir yudum alınca köpükleri sakalına takıldı.

"Havuzu benden başka kimse kullanmıyor. Ebeveynlerim yüzmeyi sevmezler." Havuzun karşı tarafına yüzdüm; su yeşil ve bulanık olduğu için seviniyordum. Beni mayoyla göremeyecekti.

"Belki bir ara ben de yüzerim. Sence sakıncası olur mu?"

"Bana ne? Ne istersen yap."

Tek bir dikişte birasını bitirdi, şişeyi ağzından çekerken de pırlattı. "Asıl istediğim şey bu havuzun bir resmini yapmak. Belki içinde sen varken yapmam iyi olur. Buna izin verir misin?"

"Bilmem," dedim. "Ne demek istiyorsun?"

Güldü. "Aynen böyle işte, bu ışıktaki sen havuzdayken... Bir tablo yaratmak istiyorum. Çoğu zaman soyut resim yaparım, ama bu..." Devamını getirmeyip apış arasını kaşdı. Bir süre sonra, "Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?" diye sordu.

"Hayır."

"Öylesin. Çok güzel bir kızsın. Yaşın küçük olduğu için seninle bu şekilde konuşmamam gerek, ama ben ressam olduğum için sorun değil. Güzellikten anlarım, hiç değilse anlar gibi yaparım." Bir kahkaha attı. "Bunu düşünürsün, değil mi?"

"Daha ne kadar yüzebilirim biliyorum. Su biraz kirli gibi."

"Pekâlâ." Yavaşça başını sallayarak arkamda kalan ormana doğru baktı. "Bana bir bira daha lazım. Sana bir şey getireyim mi?" Boş şişeyi baş aşağıya tutunca birkaç damla bira biçilmemiş çimlerin üstüne döküldü. "İstersen sana bira getirebilirim."

"Ben bira içmiyorum. Daha on dört yaşımdayım."

"Pekâlâ," dedi ve sudan çıkmanu görmek ümidiyle bir süre daha beni seyretmeye devam etti. Ağzı hafifçe aralanmıştı; bir kez daha apış arasını kaşdı. Ben ona sırtımı çevirip suda oyalandım.

"Ophelia," dedi fısıltı halinde. "Tamam. Bir bira daha alıyorum."

O gittikten sonra havuzdan çıktım; yaz boyunca bir daha havuza girmeyeceğimi biliyor, gizli havuz keyfimi mahvettiği için

Chet'ten nefret ediyordum. Yanımda getirdiğim büyük bir havluya sarınıp ikinci kattaki yatak odama en yakın banyoya doğru koştum. İçimdeki öfke giderek şişen fakat bir türlü patlamayan bir balon gibi göğsümü sıkıştırıyordu. Banyodaki havalandırmanın ve duşun sesi içinde art arda çığlıklar atıp bildiğim bütün küfürleri haykırdım. Çığlık atıyordum, çünkü delirmiştım, ama bir nedeni de ağlamama engel olmak içindi. İşe yaramadı. Yere oturdum ve boğazım yanana kadar hüngür hüngür ağladım. Chet'i ve beni ürperten bakışlarını düşünüyordum, ama aynı zamanda ebeveynlerimi de düşünmekteydim. Neden evimizi yabancılarla dolduruyorlardı ki? Neden sadece seks manyaklarını tanıyorlardı? Duştan sonra yatak odama gidip gardırobun kapısındaki boy aynasının karşısına geçtim. Neredeyse doğduğum günden beri seksin ne olduğunu biliyordum. İlk hatırladığım, deniz kenarında ebeveynlerimin kum tepeliklerine serdikleri bir havlunun üstünde bu işi yapışlarıydı. Onlardan sadece bir metre ötede, plastik kovama kum dolduruyordum; biberonumda ısınmış elma suyu olduğunu hatırlıyorum.

Sağa sola dönerek her açıdan vücuduma baktım. Bacaklarımdan arasından çıkan kızıl tüyler iğrenç görünüyordu. Hiç değilse memelerim yolun aşağısında oturan arkadaşım Gina'nunki gibi değildi, zor fark edilir büyüklükteydi. Omuzlarımı arkaya doğru gerince göğüslerim iyice yassılaştı. Elimi bacaklarımdan arasına götürünce tıpkı on yaşındaki görünümüme döndüm. Kızıl saçlı ve sıskaydım, kollarım ve ensem çillerle kaplıydı.

Hava hâlâ bunalıcı bir sıcaklıkta olduğu halde kot pantolonum ve eşofman üstü giydim, sonra da kendime bir sandviç yapmak için alt kata indim.

Havuzda yüzmeyi bıraktım. Chet, beni orada arayıp durdu mu, bilmiyorum. Bazen onu annemin stüdyosunun üstündeki daireye çıkan merdivende sigara içerken görüyordum. Arada bir de mutfağımızda oluyor, annemle resim hakkında sohbet ediyordu. Gözleri hemen beni buluyor, sonra başka yöne çevrilip ardından yine beni buluyordu.

Babam o yaz üç haftalığına evden ayrıldı. Bu ayrılış, aralarında Rose adında genç bir şair kadının da olduğu birkaç İngiliz arkadaşının ziyaretinden sonra gerçekleşti. Babam bizi tanıştırdırken, "Rose,(" seni Lily'le(" tanıştırayım," dedi. "Lily bu hanım Rose. Rekabete girmeyin. İkiniz de çok güzel çiçeklersiniz." Rose sigara kokan, iri memeli, sıska bir kadındı ve elimi sıkarken başımın üstünde bir yere bakıyordu. Babam gittikten sonra Chet'in evin içinde daha çok dolanacağından korkmuştum. Ama ortaya bir Rus çıktı. Adamı sevdim, ama sırf Gorky adında kısa tüylü, güzel bir köpeği olduğu içindi. Üç ay önce kedimiz Bess öldüğünden beri evimizde hayvan olmamıştı. Rus evdeyken bir süreliğine Chet ortadan kayboldu, ben de kendimi emniyette hissetmeye başladım. Derken bir cumartesi gecesi, geç saatte Chet yatak odama geldi.

Cumartesi olduğunu biliyorum, çünkü annemin bir hafta boyunca dilinden düşürmediği önemli bir partinin olduğu geceydi. "Lily hayatım, cumartesi partisi için bir banyo yapsana." "Lily partimiz için kanepa hazırlamama yardım eder misin? Servisi de sen yaparsın." Özellikle o geceyi bu kadar önemsemesi tuhaftı. Her zaman parti verirdi, ama davetliler genellikle akademideki öğretmenler ve öğrencilerden oluşurdu. Bu parti Rus adam içindi insanlar onunla tanışmak için New York'tan geliyorlardı. Babam hâlâ yoktu ve annem çok gergindi. Sürekli parmaklarını arasından geçirdiği için kısa saçlarının arkası diken diken olmuştu. O cumartesi gününün büyük kısmını evden uzakta geçirdim; çamların arasından yürüyüp taş duvarlarla çevrili ve ortasında metruk bir çiftlik evi olan otlığa gittim. Kolum ağrıyana kadar ağaçlara taş attım, sonra yumuşak otların üstüne uzandım. Sıkıcı ebeveynlerim ve dördü erkek üçü kız, yedi kardeşimin olduğu hayalimdeki ailemi düşündüm. Sıcak bir gündü. Dilimi üstdudağıma götürdüğümde tuz tadı alıyordum. Uzandığım yerden gökte kurşun renkli bulutların toplanışını seyrettim. Gök

* Gül

** Nilüfer

gürültüsünün ilk homurtusunu duyduğum zaman ayağa kalkıp bacaklarıma yapışan otları silkeledim ve evin yolunu tuttum.

Gök gürültülü yağmur bir saat boyunca Monk's'u dövdü. Annem bir yandan cin içiyor, bir yandan fırından bir şeyler çıkarırken Rus'a fırtınanın ne kadar harika olduğunu, partisi için bundan güzel bir fon müziği düşünemediğini söylüyordu, ama pekâlâ bozulduğunun farkındaydım. Misafirler gelmeye başladığında gökyüzü yine masmaviydi; geçen fırtınanın tek kanıtı çatı oluklarından damlayan suların sesi oluyordu. Daha önce hiç görmediğim insanlara kanepeservisi yaptıktan sonra, yanıma akşam yemeği olarak iki parça kek alıp odama gittim.

Yemeğimi yedikten sonra kitap okumaya çalıştım. Annemin yatak ucundaki raftan bir kitap almıştım. Josephine Hart'ın yazmış olduğu *Damage* adlı bu roman hakkında annemin söylediklerini hatırlıyordum: hiç beğenmemiş, kitap için edebiyat makyajı yapılmış paçavra demişti. Sırf bu yüzden onu okumak istedim, ama benim de hoşuma gitmedi. Babam gibi bir İngiliz erkeği, oğlunun sevgilisiyle seks yapıyordu. Kitaptaki bütün karakterlerden nefret ettim. Bunu bırakıp kendi rafımdan bir Nancy Drew çıkardım. Nancy Drew gizemli olayları çözmesiyle ünlü bir roman kahramanıydı. On numara: *The Password to Larkspur Lane*. Nancy Drew okumak için yaşıma geçmişti, ama bu kitap hâlâ en sevdiklerimin başında geliyordu. Romanı okurken uyuyakalmışım.

Yatak odamın kapısının açılış sesiyle uyandım. İçeriye, koridordaki ışıkla birlikte alt katta çalman bangır bangır rock müziği sesi girdi. Yana doğru kıvrılmış yatıyordum, yüzüm kapıya dönüktü, üstümde belime kadar çektiğim tek bir çarşaf vardı. Gözlerimi aralayınca kapı eşiğinde dikilen Chet'i gördüm. Işık arkasından geliyordu, ama sakalı ve kalın çerçeveli gözlüğüyle kolayca tanımıştım. Kuvvetli bir rüzgârın etkisindeki bir ağaç gibi sallandı. Çekip gider diye umarak hiç kımıldamadım. Belki de aradığı kimse ben değildim, ama öyle olduğunu biliyordum. Çılgılık atmayı veya odadan kaçmayı düşündüm, ama evin içini dolduran müzik gürültüsü içinde kimsenin beni işitebileceğini

sanmıyordum. Sonra da Chet kesinlikle beni öldürürdü. Ben de onun gitmesini umarak gözlerimi kapadım; içeriye girişini ve sessizce kapıyı kapayışını duydum.

Gözlerim kapalı, uyuma numarası yapmaya karar verdim. Kalbim deli gibi atıyordu, ama düzenli soluk almaya çalıştım. Havayı burnumdan alıp ağzımdan veriyordum.

Chet birkaç adım ilerledi. Tepemde dikildiğinin farkındaydım. Onun hırıltılı soluğunu işitiyor, kokusunu duyabiliyordum. Sigara ve alkolle karışık, çürük meyve kokusu.

"Lily," dedi yüksek sesli bir fısıltıyla.

Kımıldamadım.

Biraz daha sokuldu. Bir kez daha, ama daha sessizce adımı söyledi. Uyuyan bir insanın yapabileceği gibi, dizlerimi biraz daha kendime doğru çektim. Odamda ne yapmakta olduğunu ve ne istediğini biliyordum. Benimle seks yapmak istiyordu. Ama bildiğim kadarıyla bu iş ancak ben uyanırken gerçekleşebilirdi, bu nedenle bana ne yaparsa yapsın, uyuma numarasına devam edecektim.

Dizlerinin çatırdayışını ve kot pantolonunun hışırtısını işittim; sonra da ekşimik, bira kokulu soluğunu duydum. Yanıma diz çökmüştü. Alt kattaki müzik kesildi, ardından diğerinin benzeri başka bir şarkı başladı. Fermuarının açılışını, ardından bir elin üst üste bir kazağa sürtünüşünü andıran ritmik bir ses duydum. Bu işi bana değil, kendi kendine yapıyordu. Ses giderek hızlandı ve yükseldi, o sırada birkaç kez daha hırıltılı fısıltılarla adımı söyledi. Bana dokunmayacağını sanmıştım, ama göğsümün önünde bir hava dalgalanması oldu ve bir parmağın pijamanın üstünden göğsümde dolaştığını hissettim. Oda sıcak olmasına rağmen ürpermiştim. Gözlerimi açmamak için kendimi zor tutuyordum. Chet sivri tırnaklarını batırarak parmaklarını göğsüme bastırdı, sonra da solumayla inleme karışımı bir ses çıkararak elini meme ucumdan çekti. Pantolon fermuarını kapatışını ve adımlarının uzaklaştığını işittim. Çıkmadan önce kapı çerçevesine çarptı, sonra da çıkardığı gürültüye aldırmadan kapıyı dışarıdan kapadı.

Bir süre daha kıvrılmış halde kaldıktan sonra yataktan kalkıp çalışma masamın iskemlesini kapımın topuzu altına yerleştirmeye çalıştım. Nancy Drew'un yapacağı bir şeydi. İskemle biraz kısa geldi ve tam uymadı, ama hiç yoktan iyiydi. Chet geri gelecek olursa kapıyı açması zorlaşacak, en azından iskemle yere düşünce gürültü çıkaracaktı.

O gece artık uyuyabileceğimi sanmıyordum, ama pekâlâ uyudum. Sabah olduğunda, oturup ne yapmam gerektiğini düşündüm.

En büyük korkum, eğer anneme anlatacak olursam Chet'le seks yapmam gerektiğini söylemesiydi. Ya da onun odama girmesine veya havuzda beni seyretmesine izin verdiğim için bana kızacaktı. Bu meseleyi kendim halletmem gerektiğini biliyordum.

Ve nasıl halledeceğimi de biliyordum.

3

TED

Miranda'yla sahip olduğumuz körfez cepheli evin merdiveninde dikilmiş, bir hafta önce Londra'ya giderken anahtarları nereye sakladığımı hatırlamaya çalışıyordum. Vakit neredeyse gece yarısı olmuş, beni getiren taksinin kırmızı stop lambaları iyice uzaklaşmıştı.

Tam sırt çantamın dış cebindeki fermuarı açarken ön kapı ardına kadar açıldı ve karşımda esnemekte olan Miranda'yı gördüm. Üstünde kısa bir gecelik, ayaklarında yün çoraplar vardı. "Londra nasıldı?" diye sordu beni öptükten sonra. Nefesi kokuyordu; herhalde televizyon karşısında uyuyakalmıştır, diye düşündüm.

"Islaktı."

"Kazançlı oldu mu?"

"Evet, hem ıslak hem de kazançlıydı." Kapıyı ardından kapatıp valizimi yere bıraktım. Evin içi Tayland yemeği kokuyordu. "Seni burada gördüğüme şaşırdım," dedim. "Maine'de olacağını sanmıştım."

"Seni görmek istedim Teddy. Tam bir hafta oldu. Sen sarhoş musun?"

"Uçak rötar yapınca birkaç kadeh martini içtim. Kokuyor muyum?"

"Evet. Dişlerini fır ala da, yatağa gel. Çok yorgunum."

 ikinci kattaki yatak odamıza giden basamakları çıkarken arkadan Miranda'yı seyrettim; bacak kaslarının gerilip gevşemesine, geceliğinin kalçalarına sürtünerek dalgalanmasına bakarken aklıma Brad Daggett'in onu masaya yatırıp etekliğini kaldırışı geldi.

Mutfa ımızın ve yemek salonumuzun bulunduğu zemin kata indim. Oturup buzdolabında bulduğum k rili karidesi soğuk soğuk yedim.

Ba ım ağrımaya başlamıştı ve susamı tım. Hiç uyumamış olduğum halde bekleme salonunda ve uçuş sırasında yuvarladı ım onca içki beni akşamdan kalma yapmıştı.

Barda tanıştığım kızıl saçlı kadın da birinci mevkiideydi ve bir sıra arkamda  aprazımda oturuyordu. U a a bindikten sonra da koltuklar arasındaki boşluktan uzanıp sohbete devam ettik, ama karımın sadakatsizliği hakkında konuşmayı geçici olarak bırakmıştık. Yanımda, pencere kenarında oturan ya lı hanım bizim o koşullarda konuştuğumuzu görünce, "Karınızla yan yana oturmak ister misiniz?" dedi.

"Teşekkür ederim," dedim. " ok iyi olur."

Kızıl saçlı yanıma oturunca hostesten bir cin tonik daha isteyip kadına bir kez daha adını sordum.

"Lily," dedi.

"Lily ne?"

"Söylerim, ama önce bir oyun oynayalım."

"Tamam."

" ok kolay. Madem bir u aktayız, önümüzde uzun bir yolculuk var ve birbirimizi bir daha görmeyeceğiz, birbirimize gerçekleri söyleyelim. Her şey hakkında."

"Bana soyadını bile söylemiyorsun," dedim.

Bir kahkaha attı. "Doğru. Ama işte bizim bu kurallarla oynamamızı sağlayacak. Eğer birbirimizi tanırısak, oyun işe yaramaz."

"Bir  rnek ver."

"Tamam. Ben cinden nefret ederim. Martini ısmarladım, çünkü senin önünde bu vardı ve çok klas görünüyordu."

"Ciddi misin?"

"Yargılama yok," dedi. "Sıra sende."

"Pekâlâ." Bir an düşündükten sonra, "Cini o kadar çok seviyorum ki, bazen alkolik oldum diye endişeleniyorum. Bana kalsa bir gecede altı tane içerdim."

"Bu da bir başlangıç," dedi. "Demek içki sorunun var. Karın seni aldatıyor. Ya sen? Sen hiç onu aldattın mı?"

"Hayır. Sadece... neydi o Jimmy Carter'ın söylediği? Kalbimde ihtiras var tabii. Örneğin, tanıştığımız zamandan beri seninle seks yapmayı hayal ettim."

"Öyle mi?" Kaşları kalktı ve çok şaşırılmış göründü.

"Yalın gerçek, unuttun mu?" dedim. "Hiç şaşırma. Seninle tanışan her erkek muhtemelen beş dakika içinde seninle ilgili iğrenç şeyler düşünebilir."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Ne kadar iğrenç sence?"

"Herhalde duymak bile istemezsin."

"Belki de isterim," dedi ve bana biraz daha yanaştı. Cin toniğimden bir yudum aldım, kadehteki buz dişlerime çarptı. "Çok ilginç," dedi. "Bir erkekle tanıştığım anda onunla sevişmek istediğimi bilmenin nasıl bir şey olacağını düşünemiyorum bile."

"Tam olarak öyle değil," dedim. "Bu daha çok insanın içinde kök salmış bir tepkidir, sen sadece hayalini kurarsın. Tıpkı uçağa girerken kapıdaki sırada sana bakıp çıplak hayal etmem gibi. Birden oluverir işte. Kadınlarda hiç olmaz mı?"

"Aniden bir erkekle seks yapmayı hayal etmek gibi mi? Hayır, hiç sanmam. Kadınlarda farklıdır. Biz, acaba az önce tanıştığımız o adam bizimle seks yapmak ister mi, diye düşünürüz."

Güldüm. "Eh, ister tabii. Bunun doğru olduğunu varsayabilirsin. Ama inan bana, daha ötesini bilmeyi istemezsin."

"Oyun ne kadar eğlenceliymiş, değil mi? Şimdi bana karını nasıl öldürmek istediğini biraz daha anlatsana."

"Hah," dedim. "O konuda pek ciddi olduğumu sanmıyorum."

"Emin misin? Bana anlatırken çok ciddi görünüyordun."

"Onları evimizde o halde gördükten sonra, itiraf etmeliyim ki, elimde bir tabanca olsaydı ikisini de vururdum."

"O halde, onu öldürmeyi düşünüyorsun," dedi; o anda uçakta kalkış öncesi motor uğultusu başlamıştı. İkimiz de kemerlerimizi bağladık, uçak yolculukları beni hep gerdiği için cin toniğimden büyük bir yudum aldım. "Bak," dedi Lily. "Seni tuzağa düşürüp istemediğin bir şeyi söyletmeye çalışmıyorum. Sadece ilgimi çekti. Bu da oyunun bir parçası işte. Yalın gerçekler."

"O halde, sen başla. Şu ana kadar sadece cin sevmediğini söyledin."

"Pekâlâ," dedi ve o da bir an düşündü. "Doğrusu, bence cinayet insanların düşündüğü kadar kötü bir şey değildir. Birkaç tane çürük elma Tanrı'nın belirlediği zamandan önce yok olsa ne fark eder? Mesela senin karın, öldürülmeyi hak ediyor gibi."

Uçağın uğultusu çığlık seslerine dönüşünce pilot kabin görevlilerine oturmalarını bildirdi. Yanımdaki kadına hemen karşılık vermek zorunda kalmadığım için sevindim. Lilly'nin söyledikleri bir haftadan beri karımı öldürmekle ilgili fantezilerimi depreştirmişti. Kendime Miranda'yı öldürmekle dünyaya bir iyilik yapmış olacağımı söyleyip dururken bu kadın ortaya çıkıp içimdeki arzuya ahlaki bir yetki veriyordu. Her ne kadar söyledikleri beni şok ettiyse de, bir yandan da sarhoştum –vücudumda kan yerine cin dolaşıyordu– ve insan neden ayık kalmak ister ki, diye düşünmeden edemiyordum. Bir yandan da zihnim açıktı, kendimi son derece serbest hissediyordum ve biraz daha mahrem bir yerde olsaydık Lily'yi hemen kollarımın arasına alıp öpmeye çalışırdım. Ne ki, uçak kalktıktan sonra sadece konuşmaya devam ettim.

"İtiraf etmeliyim ki, karımı öldürme düşüncesi gerçekten çok cazip geliyor. Evlilik öncesi yaptığımız sözleşmeye göre Miranda servetimin yarısını alamayacak, ama yine de hayatının sonuna kadar onu rahat yaşatacak bir miktar eline geçecek. Ve bu sözleşmede sadakatsizlikle ilgili bir madde yok. Bir avukat tutup

onun bir dedektifle çalışmasını sağlayabilir ve mahkemeyi kazanabilirim, ama bu hem bana çok pahalıya patlar hem de zaman kaybına ve aşağılanmama neden olur.

“Miranda bana gelip ilişkisini açıklasaydı –hatta Daggett’e âşık olduğunu ve benden ayrılmak istediğini söyleseydi– boşanmasına izin verirdim. Ondan nefret ederdim, ama bir şekilde hayatımı sürdürürdüm. Bir türlü hazmedemediğim şey –aklımdan çıkmayan şey– onun ve Brad’in o gün yaptıkları, evimde çatır çatır düzüşmeleri. Onlarla daha önce konuştuğum zaman ikisi de o kadar sakın ve inandırıcıydı ki... Miranda çok kolay yalan söyleyebiliyor. Bunu nasıl yaptığını merak ediyorum. Ama sonra düşünmeye başladım, onunla ilgili bildiğim her şeyi birbirine ekleyip farklı insanların karşısında nasıl farklı davrandığını hatırlayınca, onun gerçekten kim olduğu kafama dank etti. Sığdı ve yalancıydı. Belki ona sosyopat da denebilir. Bunu neden daha önce göremediğime şaşıyorum.”

“Sanırım, senin onu görmek istediğin gibi davranmıştır. Nasıl tanıştınız?”

Lily’ye nasıl tanıştığımızı anlattım; Bir yaz gecesi, New Essex’te oturan ortak bir arkadaşımızın yeni evi için verdiği partideydik. Onu hemen fark etmiştim. Diğer konuklar yazlık elbiseler ve düğmeleri kapalı gömlekler giymişlerdi, fakat Miranda’nın üstünde kısa bir kot şortla kolsuz bir yelek vardı. Elinde bir kutu bira, evini kutlamak için geldiğimiz üniversite arkadaşım Chad Pavone’yle sohbet ediyordu. Miranda başını geriye atarak bir kahkaha attı. O anda iki şey düşündüm: Miranda o güne kadar gördüğüm en seksi kadındı ve Chad Pavone hayatı boyunca komik olabilecek tek kelime etmemiş biriymen bu kadın neye gülüyordu? Başımı hemen başka yana çevirdim ve tanıdık kimse var mı diye etrafa bakındım. İşin aslı, Miranda’yı görünce göğsüme bir yumruk yemiş gibi olmuş, onun gibi kadınların seks dergileri ve Hollywood filmleri dışında da var olabileceğini anlamış ve büyük ihtimalle buraya başka biriyle gelmiş olduğuna karar vermiştim.

Chad’in karısından adını öğrendim. Miranda Hobart’tı. New Essex’te bir arkadaşının evinde kalıyordu. Ressam falan gibi bir şeydi ve tiyatro gişesinde çalışıyordu.

"Bekâr mı?" diye sordum.

"İster inan ister inanma, ama bekâr. Onunla konuşsana."

"Onun tipi olduğumu sanmıyorum."

"Sorana kadar bilemezsin."

Sonunda konuştuk, ama bana yaklaşan Miranda oldu. Parti geç saatlere kadar sürmüş, ben de Chad ve Sherry'nin evlerinin arka bahçesinde tek başıma oturuyordum. Çatı kümelerinin arasından, deniz fenerinin periyodik olarak aydınlattığı okyanusu görebiliyordum. Miranda gelip yanıma oturdu. "Duyduğuma göre çok zenginmişsin," dedi hafifçe peltekleşmiş, aksansız, kalın sesiyle. "Herkesin dilinde."

Kısa bir süre önce benim bile gülünç bulacağım bir fiyata resim yükleyen bir program geliştirmiş küçük bir şirketle, önde gelen bir medya sitesi satın almıştım. "Öyleyim," dedim.

"O halde bilesin ki, sırf zenginsin diye seninle yatacağım." Meydan okuyan bir ifadeyle gülümsüyordu.

"Bildiğim iyi oldu," dedim, ama sözlerim bana bile çok saçma gelmiş, çatı kümeleri hafifçe sallanmaya başlamıştı. "Ama bahse girerim, benimle evlenirsin."

Miranda başını geriye atıp yüksek sesli bir kahkaha attı. Tıpkı Chad'in söylediği şeye gülüşü gibiydi, ama yakından bakınca bu hali bana yapmacık gelmedi. Çene yapısını inceledim ve ağzımı boynuna gömdüğüm zaman nasıl hissedeceğimi düşündüm. "Tabii, seninle evlenirim," dedi. "Teklif mi ediyorsun?"

"Neden olmasın?" dedim.

"Pekâlâ, ne zaman evleneceğiz?"

"Gelecek hafta olabilir. Böyle bir şeyi aceleye getirmek doğru olmaz."

"Haklısın. Bu önemli bir taahhüttür."

"Sırf meraktan soruyorum," dedim. "Ben bu ilişkiye ne getirdiğimi biliyorum, ama sen tam olarak ne getireceksin? Yemek yapabilir misin?"

"Yemek yapamam. Dikiş dikemem. Toz alabilirim. Benimle evlenmek istediğine emin misin?"

"Şeref duyarım."

Biraz daha konuştuktan sonra öpüştük; o arka bahçede; ikimiz de sakardık, dişlerimiz tıkırdıyor, çenelerimiz çarpışıyor. Miranda yüksek sesli bir kahkaha daha atınca ona evliliğin iptal edildiğini söyledim.

Ama iptal olmadı. Evlendik. Bir hafta sonra değil, bir yıl sonra.

“Sence en başından beri bana numara mı yapıyordu?” diye sordum Lily’ye. Uçak havalanmış, herkesin hava yolculuğu olarak bildiği o tuhaf hava kabarcığı içindeydik; ülkeler arasında dehşet verici bir hızla, buz gibi soğuk bir yükseklikte bulunuyorduk, ama sahte bir sıcak hava, yumuşak koltuklar ve motorun düzenli mırıltısıyla mayışmış haldeydik.

“Herhalde.”

“Ama bana yaklaşma şekli... daha en başından zengin olduğumu dile getirmişti. Ona şaka gibi geliyordu... bir koca adayına asla söylenmeyecek bir şeydi.”

“Tersine psikoloji. Konuyu hemen açarsan, bir şekilde masum görünürsün.”

Susup bunu düşündüm.

“Ama,” dedi Lily. “Seni kullanmış olması sana karşı hiçbir şey hissetmemiş, birlikte güzel zaman geçirmediğiniz anlamına gelmez.”

“Birlikte gerçekten de güzel zaman geçirdik. Şimdi de başka biriyle güzel zaman geçiriyor.”

“Sence Brad’de ne buluyordur?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ne çıkarı olabilir? Evliliğini tehlikeye atıyor. Servetinin yarısını alsa bile, inşa ettikleri o muhteşem evi büyük ihtimalle alamayacak. Brad’le olması bu hayalini yıkar.”

“Bunu ben de çok düşündüm. İlk başta ona âşık olduğumu düşünüyordum, ama artık Miranda’nın gerçekten herhangi birine âşık olabileceğini düşünmüyorum. Belli ki, benimle işi bitti; sadece ona gelir sağlıyorum. Değişmeyecektir, hâlâ genç ve güzel ve daha nice insanın canını yakacaktır. Belki de sırf dünyayı kurtarmak için onu öldürmem gerekir.”

Ona doğru döndüm, ama gözlerine bakmadım. Kollarını kucığında kavuşturmuştu; çıplak kollarındaki tüyleri diken dikendi. Onu böyle ürperten şey uçak mıydı yoksa ben miydim?

"Dünyaya gerçekten bir iyilik yapmış olursun," dedi işitebilmek için ona doğru eğilmemi gerektirecek kadar alçak sesle. "Buna inanıyorum. Daha önce de dediğim gibi, herkes en sonunda ölecek. Eğer karını öldürürsen, ona zaten başına gelecek olan bir şeyi yapmış olursun. Ve başka insanları ondan kurtarmış olursun. O kadın zehir. Dünyayı daha kötü hale getiriyor. Ve sana yapmış olduğu şey ölümünden de kötü. Herkes ölür, ama herkes sevdiği kişiyi başka bir insanla görmek zorunda değildir. İlk darbeyi o vurmuş."

Okuma ışığının sarı çemberi içinde soluk yeşil gözlerinde birçok farklı rengin pırıltılarını gördüm. Gözlerini kırptırınca pembe gözkapakları göründü. Yüzlerimizin yakınlığı o anda bana seks yapmaktan bile daha samimi geldi ve ani gelişen göz temasımızı sanki elini pantolonumun altında hissetmişim gibi şaşırtıcı buldum.

"Bunu nasıl yapmam gerekir?" diye sorduğum anda tüylerinin diken diken olduğunu hissettim.

"Yakalanmayacağın bir yolla."

Güldüm ve o anda o geçici büyüğü an da buhar oluverdi. "O kadar kolay, ha?"

"O kadar kolay."

"Bir içki daha efendim?" Uzun boylu, parlak pembe ruj sürmüş olan güzel bir kabin hostesi elini boş kadehime doğru uzatmıştı.

Bir kadeh daha istiyordum, ama hostese doğru başımı çevirince başım öyle bir döndü ki, vazgeçip bir bardak su istedim. Tekrar Lily'ye baktığımda onun kollarını gererek esnediğini gördüm, parmakları önündeki koltuğun arkasına dayanmıştı.

"Yorgunsun," dedim.

"Biraz. Ama konuşmaya devam edelim. Bugüne kadar bir uçak yolculuğunda hiç böyle ilginç sohbet ettiğim olmamıştı."

İçimden bir kuşku dalgası geçti. Onun için sadece ilginç bir sohbet miydim? Ertesi gün onun bir arkadaşıyla konuşmasını

duyar gibi oldum: *Havaalanında tanıştığım o adam inanılır gibi değildi... Manyak, bana karısını nasıl öldürmeyi düşündüğünü anlattı.* Sonra sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi koluma dokundu. “Bağışla,” dedi. “Öyle demek istemedim. Bu işi ciddiye alıyorum, en az senin kadar... Gerçekler oyunu oynuyoruz, tamam mı? Ve açık konuşayım, karını öldürmenle ilgili ahlaki bir sorunum yok. Sana kendini yanlış tanıttı. Seni kullanıp seninle evlendi. Senin kazandığın parayı aldığı gibi şimdi yine senin paranı alan bir adamla seni aldatıyor. Bana sorarsan başına gelecek her şeyi hak ediyor.”

“Kesinlikle. Sen bayağı ciddisin.”

“Evet. Ama ben sadece uçakta yanında oturan, tanımadığın biriyim. Kararı senin vermen gerekiyor. Karını öldürmeyi istemekle bunu gerçekten yapmak arasında büyük bir fark var; birini öldürmekle, bunun yanına kalması arasındaysa daha da büyük bir fark var.”

“Tecrübeye dayanarak mı konuşuyorsun?”

“Anayasanın beşinci maddesine dayanarak bu soruya cevap vermeyeceğim,” dedi bir kez daha esneyerek. “Galiba biraz şekerleme yapacağım. Sakıncası yoksa. Bu arada sen karını düşünmeye devam et.”

Lily başını arkaya yaslayıp gözlerini kapadı. Ben de biraz kestirmeyi düşündüm, ama kafamda tilkiler yarış halindeydi. Karımı gerçekten öldürmeyi düşünüp durduğum doğrudu, ama şimdi bunu yüksek sesle söylemişim. Ve söylediğim kişi de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. Bu kadın gerçek miydi? Dönüp ona baktım. Çoktan uykuya dalmış, burnundan derin nefesler alıyordu. Profilini inceledim; ucu hafifçe kıvrık minik burnuna ve kapalı dudaklarına baktım. Uzun ve hafifçe dalgalı saçları küçük kulağının arkasına sıkıştırılmıştı. Yüzündeki en koyu renkli çiller burun kemiği üstündeydi, ama yakından bakınca bütün yüzünün minik çillerle kaplı olduğunu gördüm. Aniden göğsünü şişirerek bir nefes aldı ve bana sokuldu. Başını omzuma dayadığı anda hemen öbür yana döndüm.

En az bir saat bu pozisyonda kaldık. Kimi veremiyordum. Bir kolum iyice uyuşmuştu; artık varlığını bile hissetmiyordum. Bir cin tonik daha istedim ve cinayet hakkında Lily'nin bana söylediklerini düşündüm. Mantıklıydı. Neden birinin hayatını almak o kadar kötü bir şey diye düşünülüyordu ki? Göz açıp kapayana kadar bu gezegende yeni insanlar doğacak ve bu gezegendeki herkes bir şekilde ölecekti; kimi feci bir şekilde, kimi bir anda... Cinayetin bu kadar kötü bir şey olarak kabul edilmesi geride kalan insanlar yüzündendi. Sevilen insanlar. Peki, ya o insan hiç sevilmiyorsa? Miranda'nın bir ailesi ve arkadaşları vardı, ama onunla evli olduğum üç yıl içinde bu kişilerin de onun nasıl bir insan olduğunu bildiklerini anlamıştım. Sığ bir insandı, herkesi kullanıyordu, güzelliğiyle ve önüne uzatılan şeylerle yetiniyordu. Ölürsa, arkasından üzülenler olacaktı, ama onu kimsenin özleyeceğine sanmıyordum.

Uçak sallanmaya başlayınca hoparlörden Amerikalı pilotun sesi duyuldu: "Sayın yolcular, bir türbülansa girmiş bulunuyoruz. Lütfen, bu alandan çıkana kadar yerlerinize oturup kemerlerinizi bağlayın." İçkimi bitirdiğim anda uçak, tıpkı bir arabanın bir tepeden hızla yuvarlanması gibi aniden düştü. Arkamdaki kadın boğuk bir çığlık atınca yeni tanıştığım suç ortağım sıçrayarak uyandı ve yeşil gözleriyle bana baktı. Uçağın aniden düşmesi mi, yoksa koluma dayanmış haldeki pozisyonu mu onu daha çok şaşırttı bilmiyorum.

"Sadece bir türbülans," dedim, ama uçağın daha ilk irtifa kaybında korkudan midem altüst olmuştu.

"Hımm." Lily doğrulup avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu. "Rüya görüyordum."

"Ne görüyordun?"

"Hatırlamıyorum."

Uçak birkaç kere daha dalıp çıktıktan sonra düz seyretmeye başladı.

"Konuştuğumuz şeyi düşünüyordum," dedim.

"Ve?"

4

LILY

Chet evimize gelmeden bir yıl önce, turuncu renkli güzel kedim Bess hâlâ hayattayken, bir sabah onu bir sokak kedisi tarafından sebze bahçemizin çitine sıkıştırılmış vaziyette buldum. Bess tıslıyordu ve tüyleri kabarmıştı, ama korktuğu belliydi. Vahşi erkek kedi onun sırtına atlayıp pençelerini Bess'in poposuna geçirdi. Normal olarak kedilerin çığlık atmadığını bilirim, ama Bess'ten çıkan sesi ancak bu şekilde tarif edebilirim. Dehşet içinde neredeyse bir insanın atacağı bir çığlıktı. Hemen fırladım, el çırpınca sokak kedisi kaçıp gitti. Bess'i eve götürüp kanaması var mı diye tüylerine baktım. Kan yoktu, ama o korkunç kedinin tekrar buraya geleceğini biliyordum.

"Bess'i dışarıya bırakma," dedi annem.

Bunu uygulamaya çalıştım, ama Bess kapının önünde ağlıyordu ve babamın son sınıf öğrencilerini evde ağırladığı bir dönemdi; Salı ve perşembe geceleri öğrenciler eve gelip gidiyorlar, sigara içmek için ön kapıdan çıkıp duruyorlar ve Bess'in kaçmasını kolaylaştırıyorlardı.

İlkbahardı, hava ısınmaya başladığı için pencерem aralık yatıyordum. Bir sabah güneş doğmadan bir süre önce Bess'in dışarıda acıklı seslerle miyavladığını işittim. Hemen lastik tabanlı ayakkabılarımı giyip aşağıya indim ve arka bahçeye çıktım. Alacakaranlıkta onları gördüm. Bess yine sırtını çite dayamış, korkunç sokak kedisi de onun üstüne atlamak için pozisyon almıştı. O dehşet verici an ikisi de donmuş gibiydiler. Ben yine el çırpıp bağırdım, ama sokak kedisi bir anlığına çirkin kafasını çevirip bana umursamaz bir bakış attıktan sonra yine Bess'e döndü. O an anladım ki, bu erkek kedi belki o sabah değil, ama başka bir sabah fırsatını bulur bulmaz Bess'i öldürecek ve ben buna engel olamayacaktım.

Henüz yapımı bitmemiş verandamızın kenarında yığılı duran parke taşlar vardı. O kadar uzun zamandan beri oradaydılar ki, bazılarının üstü yosun tutmuştu. Kaldırabileceğim en büyük taşı aldım; kenarları keskindi ve üstündeki çiyile kayganlaşmıştı. Sessizce ve hızla sokak kedisinin arkasına yürüdüm. Aslında sessiz olmama gerek yoktu. Benden korkmuyordu, bütün dikkatini Bess'i sindirmeye vermişti. Hiç düşünmeden parke taşını başımın üstüne kadar kaldırıp bütün gücümle ona doğru fırlattım. Kedi son anda başını çevirince, taşın kenarı tam kafatasına, taşın tamamıysa gövdesine isabet etti. Bess bu fırsattan yararlanıp o güne kadar görmediğim bir süratle arka bahçeden eve girdi. Sokak kedisinin vücudu bir süre titredikten sonra hareketsiz kaldı. Bu cinayetin çıkardığı gürültüyle herkesin uyanmış olduğunu ve yatak odası ışıklarının yanacağını sanarak eve baktım. Oysa neredeyse hiç gürültü çıkmamıştı.

Çok kolay olmuştu.

Bodrum kapısı kilitli değildi. Karanlıkta sürünerek içeriye girdim ve el yordamıyla duvara dayalı kar küreme küreklerinden birini aldım. Plastik küreğin kenarını kullanarak parke taşını kedinin üstünden aldım. Kafasında bir yara izi yoktu; ölmeyip sadece bayılmış olabilir, öç almak için üstüme atlar diye korktum. Ama kediyi kaldırınca öldüğünü anladım; o anda burnuma iç-

renç bir koku geldi. Ölüirken dışkısını bırakmıştı. Kan görmeyi beklerken bok görmüştüm. Koku midemi bulandırdı, ama o korkunç kediye öldürdüğüm için memnundum.

Sandığım kadar ağır değildi; kabarmış tüyleri onu olduğundan daha iri gösteriyordu, ama yeterince ağırdı. Kediye üç metre öteye, ormanın kenarına kadar taşıyıp oradaki çürük yaprakların üstüne attım. Bunu izleyen beş dakika boyunca da etrafındaki zemini kazıp cesedin üstünü toprakla örttüm. Bu kadarı yeterliydi. Ebeveynlerim zaten hiç ormana girmezlerdi.

Titreye titreye yatağıma döndüğümde tekrar uyuyabileceğimi sanmıyordum, ama kolayca uyudum.

Sonraki birkaç gün cesedi kontrol etmeye gittim. Bıraktığım yerde duruyordu, üstüne sinekler üşüşmüştü. Ama bir sabah baktığımda onu göremedim. Herhalde bir çakal veya tilki sürükleyip götürmüştü.

Bess yine normal kedi hayatına döndü; eve girip çıkıyor, bazen ayak bileklerime başını sürtüyor veya kucağımda mırlıyordu. Yapmış olduğum şey için bana teşekkür ettiğini düşündüm. Tekrar krallığına kavuşmuştu ve onun için her şey yolundaydı.

O parti gecesinde Chet'le yaşadığım tecrübeden sonra hemen aklıma sokak kedisi olayı geldi. Onu öldürüp bu işin yanıma kalması için aklımdan çeşitli düşünceler geçti. Cesedinin bulunmaması çok önemliydi. Madem bu önemliydi, o halde Chet hakkında bazı şeyler öğrenmem gerekiyordu.

Partiden sonra bir süre Chet ortalarda görünmedi; odasından çıkmıyor, evin içinde dolaşmıyordu. Bir gece onu gördüm. Bahçedeydi, benim yatak odamın penceresine bakıyordu. Yatmadan önce ışığı kapatmıştım ve o an onu gördüm; hafifçe sallanıyordu, tıpkı rüzgâr altındaki bir ağaç gibiydi. Beni izlemişti. İçeriye hava girsin diye güneşliği biraz aralık bırakmıştım. Kendimi budala gibi hissedip korktum, gözlerim doldu, ama kendime Chet'in bir daha beni ağlatmasına izin vermeyeceğime kendime söz verdim. Artık onun uygun bir zaman bulunca bana tecavüz edip öldüreceğinden emindim. Olan biteni anneme anlatmayı düşündüm,

fakat Chet'in tarafını tutacağından ve neden bu işi bu kadar büyüüttüğümü soracağından korktum. Babam hâlâ evden uzakta, o şair Rose ile birlikteydi ve bazen annem geceleri onun hakkında konuşurken sanki babamın bir daha dönmeyeceği izlenimine kapılmıştım. Bir defasında annem mutfakta humus yaparken ona sordum.

"Babam aradı mı?"

"Baban aramadı," dedi vurgulamak istercesine sert bir şekilde. "Son haber aldığım da baban New York'ta alay konusu olmuş, bu nedenle yakında onu burada göreceğimizi sanıyorum. Onun için endişe etmiyorsun değil mi, hayatım?"

"Hayır. Sadece merak ettim. Ya Chet? Gitti mi?"

"Chet mi? Hayır, hâlâ burada. Neden onu sordun?"

"Hiç görmüyorum da. Belki dairesini boşaltıp gitmiştir, ben de yine yukarıya çıkabilirim sandım." Bembeyaz duvarları ve kocaman pencereleriyle annemin stüdyosunun üstündeki o küçük daireyi çok seviyordum. Bir zamanlar evimizde olan ve sonradan o daireye götürülen eski bir puf minder vardı. Plastik tabanındaki küçük yırtıktan içindeki dolgu malzemesi dökülüyordu, ama onu çok özlüyordum. Daire boşken oraya çıkıp kitap okurdum.

"Oraya hâlâ çıkabilirsin. Chet seni ısıracak değil."

"Arabası var mı?"

"Arabası var mı? Doğrusu bilmiyorum. Biz olmasak kalacak bir yeri olduğunu bile sanmıyorum."

"Arabası yoksa buraya nasıl geldi?"

Annem güldü; sonra parmağına bulaşan humusu yaladı. "Benim burjuva kızım. Hayatım, herkesin arabası yoktur. Şehirden buraya trenle geldi. Neden Chet hakkında bu kadar çok soru soruyorsun? Ondan hoşlanmıyor musun?"

"Hayır, iğrenç bir adam."

"Şimdi tam baban gibi konuştun. Siz ikiniz ne düşünürseniz düşünün, Chet gerçek bir sanatçıdır ve biz de ona bu yaz kendini işine verebileceği bir yer sağladığımız için sanat dünyasına iyilik yapıyoruz. Unutma Lily her zaman her şey senin istediğin gibi olmaz."

Annemden gereken bilgiyi edinmiştim. Chet'in arabası yoktu, buraya trenle gelmişti, yani pılını pırtını toplayıp evimizden temelli gidebilirdi. Bu da benim işimi kolaylaştırırdı. Hazırlıklara başladım; eski çiftlik evinin yanındaki otlağa gidip taşıyabileceğim en büyük taşları topladım. Eski bir koltuğu bahçenin evle stüdyo arasındaki güneş gören yerine taşırken Chet'in beni görmesini sağladım. Beni görmesi lazımdı, çünkü aramızda bir çeşit ilişki kurulması çok önemliydi. İlk birkaç gün orada güneşlenip kulaklıklarım başımda kitap okurken Chet hiç ortaya çıkmadı. Bir iki kere dairesinin camlı kapısı ardından beni seyrederken siluetini gördüm. Ama bir gün üstünde boya lekeli tulumuyla sigara içmek için merdiven sahanlığına çıktı; gömlek giymemişti. Okumakta olduğu Agatha Christie romanının üstünden ona bir göz atınca bana el salladı. İlk tepkim, onu görmezden gelmek ve karşılık alma zevkini vermemekti, ama kendimi zorlayıp ben de ona el salladım.

Ertesi gün tekrar okuma yerime gittim; hava çok sıcak ve nemliydi, insanın ter içinde uyanıp kendini duşa attığu, duştan çıkar çıkmaz da hemen yine terlemeye başladığu günlerdendi. Yeşil bikinimi giydim. Bu bikinim iki yıldan beri duruyordu, vücudum fazla gelişmediğu için giymiyordum. Üst kısmı oturdu, ama artık kalçalarım olduğu için alt kısmı biraz dar geldi. Altıma bir şort giydim, o yaz annemden almasını istediğim şorttu. Kareli deseni yüzünden annem bununla bir Kennedy'ye benzeyeceğimi söylemiş, ama yine de satın almıştı. Kitabımı ve güneş yağımlı alıp Chet'in dairesine bakan koltuğuma gittim. Güneşten ve sıcaktan nefret ederdim. Kızıl saçlıydım ve çilli bir tenim vardı; güneş çillerimi karartıyordu. Güneş yağını vücuduma sürerken şişede yazılı yüksek sayının iyi mi, kötü mü olduğunu hatırlamaya çalıştım. Bir gözüm de dairedeydi; çok geçmeden pencereden bakan Chet'i gördüm. Sigarasının turuncu renkli ucunun göz kırpar gibi ışıldadığını seşebiliyordum. Ben romanımı okur, müziğimi dinlerken Chet elinde bir kupa kahveyle dairesinden çıkıp merdivenlerden indi ve benim oturduğu yere doğru yürüdü.

"Selam Lily," dedi bir metre ötemde dikilerek. İyice yükselmiş olan güneşin altında çıplak kolları ve omuzları parlıyordu. Günlerden beri duş yapmamış gibi kokmaktaydı.

Ben de selam, dedim.

"Ne okuyorsun?"

Önce yasak savar gibi kapağını göstermek için kitabı kaldıracakken ona karşı biraz daha nazik olmam gerektiğini hatırladım; daha sonra dairesine geldiğimde hiçbir şeyden kuşkulanmaması lazımdı. "Agatha Christie," dedim. "Miss Marple iş başında."

"Güzel," dedi kahvesinden gürültülü bir yudum alarak. Sahip olduğu her şey gibi, kahve kupası da boya içindeydi. "Her şey yolunda mı?"

Aslında o gece odama geldiğinde olanlardan sonra ikimiz arasında her şeyin yolunda olup olmadığını sormak istediğini biliyordum. Orada olduğunu hatırlayıp hatırlamadığımı öğrenmek istiyordu. "Evet," dedim.

Başını salladıktan sonra, "Ne boktan sıcak be," dedi.

Omuz silkip gözlerimi tekrar kitabıma çevirdim. Yeterince nazik davranmıştım ve Chet'le daha fazla konuşmak istemiyordum. Okur gibi yaptım, ama hâlâ beni seyrettiğinin farkındaydım. Bikinimin üstünde ter birikmişti, tek bir damlanın kaburgalarımaya doğru kaydığını hissettim. Chet'in gözleri üzerimdeyken bunu silmemek için kendimi zor tuttum. Chet kupasından yine gürültülü bir yudum aldıktan sonra çekip gitti.

Babam eve döndü. Bağırış çağırış yanı sıra bir miktar gözyaşı da döküldü. Rus evden ayrıldı ve bir süre için annemle babam baş başa kaldılar ve tamamlanmamış verandamızda içkilerini yudumlayıp caz dinlediler. Babamın döndüğüne birkaç nedenden dolayı seviniyordum; bunlardan biri artık ebeveynlerimin dikkatleri birbirleri üstüne yöneleceği için kendini Chet'ten kurtulma planlarıma verebileceğimdi. Otlakta her şeyi kusursuz bir şekilde hazırlamıştım; taşıdığım taşlardan oluşan yığın her gün yükselmiş, eski kör kuyunun içine ipi yerleştirmiştim. Artık

iş en uygun günü seçmeye kalıyordu; beni ön bahçeden Chet'in yaşadığı yere giderken veya ikimizi birlikte ormana yürürken kimsenin görmeyeceği bir gün. Bu an babam döndükten üç gün sonra, sessiz bir perşembe günü geldi. O öğlen sonrasını odamda kitap okuyarak ve ebeveynlerimin içki içerken çıkardıkları sesleri dinleyerek geçirdim. İçmeye erken başlamışlardı; önce öğlen yemeğinde bir şişe şarap bitirmişler, sonra da verandaya çıkmışlar, orada cin içip müzik dinleyerek devam etmişlerdi. Son plak bittikten sonra yenisini koymadılar; yatak odalarının kapısının kapandığını ve kahkahalarını işittim. Yatak odamın penceresinden dışarıya baktım; hava kararmaya yüz tutmuş, bitişiğimizdeki ormanın gölgesi bahçemizde epey yol almıştı. Zamanlama çok iyiydi. O sırada Monk's House'da başka misafirimiz yoktu, anne ve babamın da sabaha kadar yatak odalarından çıkmaları ihtimali çok azdı.

Kot pantolonumu ve çoraplarımı giyip lastik tabanlı ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Kum sineklerinin ayak bileklerimi ısırmasını istemiyordum. Dolaptan üstüme biraz dar gelen, önünde bir kelebek motifi olan beyaz kolsuz yeleğimi çıkardım. Chet'in peşimden otlağa gelmesini istiyordum. Büyükbabam Henderson'un hediye ettiği çakımı ön cebime soktum. Bunu kullanmaya niyetim yoktu, ama cebimde olması güven veriyordu. Chet'in ne yapacağı belli olmazdı, kuyuya varmadan önce benimle seks yapmaya kalkışmasını istemiyordum. Merdivenin altındaki komodinin çekmecesinden küçük bir cep feneri aldım. Orman, özellikle de akşamüzeri karanlık olurdu.

Ön kapıdan çıkıp asfalt garaj yoluna gittikten sonra bahçeyi geçtim; havanın hızla kararması beni endişelendiriyordu. Stüdyonun arkasında gökyüzü suluboyayla renklendirilmiş gibi görünen pembe bulutlarla kaplıydı. Güneşlenme koltuğumun yanından geçerken burnuma sigara kokusu geldi; başımı kaldırıp bakınca merdiven sahanlığına çıkan Chet'i gördüm. Harika olmuştu. Kapısını çalmak zorunda kalmayacak, beni kolumdan tutup odasına çekecek diye korkmayacaktım.

“Selam küçük Lil,” dedi peltekleşmiş diliyle.

Durup ona baktım. “Chet, bana bir iyilik yapar mısın?” Daha önce ona adıyla hitap ettiğimi sanmıyorum; ağzımdan çıkar çıkmaz kulağıma tuhaf geldi; sanki söylemesi ayıp bir küfür gibi...

“İyilik mi? Ne istersen yaparım benim Juliet'im, solmaz gülüm.” Ellerini göğsüne götürdü. Bir Shakespeare oyunundan alıntı yaptığını anladım, ama yanlış yapıyordu. Juliet o sırada balkonda, Romeo'ysa aşağıdaydı.

“Sağ ol. Aşağıya gelebilir misin?”

“Hemen geliyorum Juliet,” deyip sigarasını havada daire çezecek biçimde fırlattı. İzmarit kıvılcımlar çıkararak garaj yoluna düştü. Dairesine girdi, onu beklemeye başladım. Gergin olacağımı sanıyordum, ama hiç öyle değildim.

Logan Havaalanı'nda bagajımızı aldıktan sonra Lily'le birlikte E Terminali'nde bekleyen taksilerin önünden geçip Merkez Otopark'a geldik. Otoparkta yalnız kaldığımız anda Lily, beni durdurdu. Pilot Boston'da havanın on beş derece olduğunu söylemişti, ama rüzgâr yüzünden daha soğuk hissediliyordu.

"Bir hafta sonra buluşalım," dedi. "Bir yer belirleyelim. Eğer fikrimi değiştirirsem oraya gelmem. Sen fikrini değiştirirsen, sen de gelmezsin ve aramızda geçen bu konuşma hiç yaşanmamış olur."

"Tamam. Nerede buluşalım?"

"Seni kimsenin tanımadığı bir yer söyle," dedi Lily.

Bir an düşündüm. "Pekâlâ. Concord'a ne dersin?"

"Massachuttes Concord mu, yoksa New Hampshire Concord mu?"

"Massachuttes Concord."

Ertesi cumartesi günü öğlen sonrası saat üçte Concord River Otel'i'nin barında buluşmaya karar verdik. "Gelmezsen hiç şaşır-mam," dedi. "Ya da üzülmem."

“Ben de,” dedim ve el sıkıştık. Karımı öldürmene yardım etmeyi öneren birisiyle el sıkışmak bana tuhaf bir şekilde resmi geldi. Aynı şeyi o da hissetmiş gibi güldü. Avucumdaki eli küçüktü ve pahalı bir porselen gibi kırılgandı. Onu kendime doğru çekmemek için kendimi zor tuttum.

Bunu yapmak yerine, “Yahu, sen gerçek misin?” diye sordum. Lily elimi bıraktı. “Bir hafta sonra öğrenirsin.”

O cumartesi günü Concord River Otel’ine erken geldim. Lily, bana beni kimsenin tanımadığı bir şehir seçmemi söyleyince Concord’u seçmiştim; her ne kadar burada kimseyi tanımadığım doğruysa da, bu şehrin çocukluğumda önemli bir rolü vardı. Concord’un on beş kilometre batısında, Boston’ın da kırk beş kilometre ötesindeki Middleham’da büyümüşüm. Middleham uçsuz bucaksız tarlaların ve bir ormanın bulunduğu, nüfusunun çiftçilerden oluştuğu eski bir kasabadır. 1970’li yıllarda burada iki önemli gelişme olmuştu, artık var olmayan ağaç isimlerinin verildiği çıkmaz sokaklar kurulmuş, babamın çalıştığı, yakındaki Lextronics işçileri için birbirinin aynı, küçük bahçeli evler yapılmıştı.

Babam Barry daha kimse bilgisayar programcısı nedir bilmezken, bilgisayar programcısı olan bir MIT mezunuydu. Annem Elaine Harris’le, onun resepsiyon görevlisi olarak çalıştığı Lextronics’te tanışmıştı ve hiç kuşku yok, annem hayatında gördüğü en güzel kadındı. Babamın otuz yaşına kadar daha önce bir kadınla çıkıp çıkmadığını bilmiyorum, ama eğer çıkmışsa, buna çok şaşırırm. Diğer yandan annem yirmili yaşlarını profesyonel hokey oyuncusuyken dizindeki sakatlık yüzünden kariyeri son bulan Boston Üniversitesi mezunu biriyle inişli çıkışlı bir ilişki yaşayarak geçirmişti. Bir keresinde bana bu ilişkisi bittiği zaman –ve sekiz yılını uçarı bir tiple harcamış olduğunu anladığında– o gün gösterişsiz, sıkıcı ve güvenilir bir koca bulacağına yemin ettiğini anlatmıştı. Ve bu kişi Barry Severson oldu. Altı hafta boyunca çıktılar, bir altı hafta nişanlı kaldıktan sonra, annemin memleketi olan Connecticut, West Hartford’da sade bir törenle evlendiler.

Concord'un benim için önemli bir yer olmasının nedeni, annemin hep buraya taşınmayı hayal etmesiydi. Evliliklerinin başlarında Middleham'ın ıssızlığından nefret etmeye başlamış, kafayı Concord'un zengin banliyölerine, süslü evlerine, şık giyimli ev kadınlarına ve kuyumcularına takmıştı. Babam onun bu sızlanmalarından sıkılmış haldeydi; annem de beni, bazen kız kardeşimle birlikte, en iyi kıyafetlerimizi giydirip Concord'a öğlen yemeğine götürürdü; çoğu zaman da Concord River Otel'i'ne... Yemekten sonra dükkânları dolaşırdık, annem yeni kıyafetler, bazen bir takı veya Concord Peynircisi'nden rokfor peyniri alırdı. Ben Dartford-Middleham Lisesi'nde son sınıftayken annemin babamı terk edip Concord Center'daki ana caddede kiralık bir daireye taşınması ne beni ne de babamı şaşırtmıştı. Annem orada bir yıl kaldıktan sonra dul bir muhasebeciyle Kaliforniya'ya taşındı.

Artık emekli olan babam hâlâ Middleham'da yaşıyor ve zamanını Bağımsızlık Savaşı'nın üç boyutlu görüntülerini yaparak geçiriyor. Perşembe geceleri onu ziyarete giderim. Hava on sekiz derecenin üstündeyse bana mangalda biftek kızartır. Bu derecenin altındaysa bana güveç yapar. Kız kardeşim iki yılda bir Şükran Günü onu ziyaret eder. İkinci kocası ve adamın dört çocuğuyla Hawaii'de yaşadığı için onu ancak bugünlerde görebiliriz. Annemle daha sık görüşür; bunun bir nedeni annemin hâlâ Kaliforniya'da olması, diğer nedeni ikisinin birbirlerine çok benzemesidir. Bazen düşünürüm de, ebeveynlerim boşandığı zaman aile hem coğrafya bakımından hem de cinsiyete göre ayrılmış oldu. Babamla ben doğuda kalırken, annem ve kız kardeşim batıya gittiler.

Concord River Otel'i'nin merdivenini çıkarken annemle birlikte burada yediğimiz öğlen yemeklerini hatırlamamam mümkün değildi. Duvar kâğıtlarıyla kaplı yemek salonunda deniz ürünleri yerken annem şarabını yudumlar, ben de içinde bir dilim limon olan kolamı içerdim. Lily'le yemek salonunda değil, barda buluşmaya karar vermiştik. Unuttuğum şey, otelde iki bar olduğuydu; "L" biçimli olan yemek salonunun tam karşısında,

daha büyük olan diğeriye arka taraftaydı. Ben daha küçük olanını seçtim, çünkü oturduğum bar taburesinden arkadaki bara giden koridoru görebiliyordum. Bir Guinness birası söyleyip bunu yavaş içmeye karar verdim. Bu öğlen sonrası sarhoş olmaya niyetim yoktu.

Londra'ya yaptığım iş gezisinden döndükten sonra geçen hafta içinde karımla epey zaman geçirmiştım. Miranda Maine'deki evin dekorasyonuyla ilgili fikirlerle doluydu. Kütüphanemizdeki eski oyun masasının üstünü kataloglardan kestiğı ve internetten aldığı çıktılarla doldurmuştu. Bana art arda evde olması gereken şeylerin resimlerini gösterirken, onu ve Brad Daggett'i düşünmemeye çalıştım. Önerdiği her şeye razı oldum: bütün banyolarda alttan ısıtmalı karolar olacaktı; yirmi bin dolarlık mutfak donanımı, kapalı yüzme havuzu... Ben bütün bunlara razı olurken, sabretmemin tek nedeni onun öleceğini ve bunu gerçekleştirecek kişinin de ben olacağımı bilmemdi. Tıpkı bir elmas parçasına çatlak veya kusur var mı, diye değişik açılardan bakar gibi, bu fikri aklımda çevirip duruyor, suçluluk duyar mıyım, vazgeçer miyim, diye düşünüyordum. Hiç öyle bir duygum olmadı. Vardığım tek sonuç Miranda'nın öldürmem gereken bir canavar olduğuna iyice kanaat getirmemdi.

Perşembe günü Maine'e dönerken hafta sonu ona katılacağıma dair söz vermemi istedi. Gitmeden önce beni tekrar kütüphaneye sokup kataloglardan sipariş etmek istediğı yeni eşyaları gösterdi. Sonra cep telefonunda, yemek salonuna çok yakışacağını düşündüğü bir tablonun fotoğrafını gösterdi.

"İkiye üç metre boyutunda," dedi. "Güney duvarında çok güzel durur."

Küçük görüntüye baktım. Kulakları alev almış bir adamın kafasına benziyordu.

"Matt Christie'nin kendi portresi," diye açıkladı Miranda. "Çok iyi bir yatırım olduğu garanti. Bana inanmıyorsan, internete araştır." Sonra da içinde *kelepir* kelimesinin geçtiğı bir cümleyle son derece uçuk bir fiyat söyledi.

“Düşünürüm,” dedim.

Ayaklarının ucunda yükselip beni öptü. “Teşekkür ederim, teşekkür ederim.” Elini pantolonumun fermuarına götürüp üzerinde gezdirdi. Ona olan nefrettime rağmen sertleştiğimi hissettim. “Maine’e geldiğin zaman sana usulünce teşekkür ederim,” dedi kısık sesle.

İçimden onu oyun masasına yatırıp tıpkı Brad Daggett gibi becermek geldi, ama kendime güvenemedim. Suratını o kataloglara çarpıp aşağılık kahpe diye bağırıyorum diye korktum. Ona en erken cumartesi gecesi Maine’e gelebileceğimi söylediğim zaman hayal kırıklığına uğramış gibi görünmedi.

Miranda o uzun hafta sonu için valizini topladıktan sonra arabalarımızın bulunduğu garaja kadar ona eşlik ettim. Eşyalarını Mini Cooper’a yerleştirdikten sonra, “Umarım Brad orada seni rahatsız etmez,” dedim. “Onca zaman birlikte oluyorsunuz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sana asılmıyor, değil mi?”

Bana döndü, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. “Brad mi? Hayır, adam tam bir profesyonel. Neden sordun, kıskandın mı?”

Bu soruyu sorarken çok rahattı; şaşkınlık, merak ve kayıtsızlık karışımıydı. Birlikteyken onları dürbünle seyretmemiş olsaydım, ikisi arasında bir şey olduğuna kesinlikle inanmazdım. Miranda’yı tanıdığım ilk yıllarda onu bütün duyguları yüzünde belli olan, kimseyi kandıramayacak biri olarak düşünürdüm. Nasıl bu kadar yanılabilmiştim?

Miranda sürücü koltuğuna oturduktan sonra bana bir öpücük gönderip garajdan çıktı. İçimi bir kararlılık duygusu sardı. Brad’le ilişkisini inkâr eden o birkaç basit kelime içimdeki bütün kuşkuları silip atmıştı.

Lily gecikmişti; biramı yavaşça yudumlarken onun bu saatten sonra gelmeyeceğine karar getirdim. İçimde rahatlamayla hayal kırıklığı karışımı tuhaf bir duygu vardı. Lily’yi bir daha görmezsem hayatım normale dönecekti. Dürüst olmam gerekirse, onun

yardımı ve teşviki olmadan karımı öldürebileceğimi söyleyebilir miydim? Bunu denemeyi bile isteyebilir miydim? Diyelim ki, karımı öldürdüm ve bu cinayet yanıma kaldı, Lily'nin polise gidip havaalanında uçağımızı beklerken benim sarhoş olup karımı öldüreceğimi itiraf edişimi ihbar etmesine kim engel olabilirdi? Hayır, eğer Lily gelmezse, o zaman karımla yüzleşir, ilişkisini bildiğimi söyler ve boşanmayı isterdim. Bunu sonu gelmeyecek yasal işlemler ve mahcubiyet izleyecekti, ama altından kalkabilirdim. Miranda paramdan epey bir miktar koparırdı –evlilik öncesi sözleşmeye rağmen– ama ben yine para kazanabilirdim. Ve Brad de layığını bulurdu. Karımı.

Ama otelin barında tek başıma otururken Lily'yi bir daha hiç göremeyeceğime karar verdikten sonra duyduğum hayal kırıklığının bir nedeni de, bu buluşmayı istemesinin biraz da romantik nedenlerle olduğunu gizlice ummamdı. Lily'nin güzel yüzünü ve ince elinin avucumun içindeki temasını hâlâ aklımdan çıkaramamıştım. Belki de Miranda ve Brad'den öcümü Lily'le bir ilişki yaşayarak alabilirdim. Göze göz. Üstelik buluşmak için seçtiğimiz yer aynı zamanda bir oteldi. Barın hemen üstündeki ferah odaları ve bomboş yatakları düşündüm.

Bütün hafta yaptığım gibi, bir kez daha saplantılı bir şekilde Boston'a yaptığımız uçak yolculuğunu, karımı öldürmeme yardım etmek isteyen bir kadının ortaya çıkmasını kafamda canlandırmaya başladım. İktiğim onca cine rağmen o geceyi çok net hatırlıyordum. Hatta, eksiksiz bir şekilde diyebilirim, konuşmaları satırı satırına hatırlıyordum, ama bu sanki gerçektışı bir şeyi, bir rüyayı hatırlamak gibiydi. Anılarımın gerçekliğine de emin değildim; yoksa kendi hırslarını ve arzularını gerçek olaya yansıtmaya mı başlatmıştım? Eve döndükten sonra Lily hakkında araştırma yaptım tabii. Winslow Koleji web sitesinde Winslow Arşiv Bölümü'nün hedefleri ve başarıları hakkında sade bir sayfa vardı. Bölümde çalışan iki kişinin adı görünüyordu. Otto Lemke ve Lily Hayward. Her birinin ayrı bir telefon numarası vardı, ama e-posta adresleri aynıydı. Web sitesinde Lily hakkında başka bir

şey bulabilmek ümidiyle araştırma yaptım, ama onunla ilgili bir şey bulamadım. Facebook sayfası da, Linkedin sayfası da yoktu. Hiç fotoğraf yoktu. Şaşırmadım. Kendini internette tanıtacak insanlardan değildi. Zaten internette hakkında bir bilgi olsaydı bile, benim öğrenmek istediğim şeylere ışık tutacağını hiç sanmıyordum. Neden bir yabancı, karısını öldürmek isteyen birine yardım etmeye razı olur ki? Bundan ne kazancı olur?

Tam biramı bitirmek üzereyken onu gördüm. Ağır adımlarla koridorda yürüyor, açık kapılardan içeriye bakıyordu. Ona el sallayıp bara girmesini işaret ettim.

"Buradasın," dedi şaşırmış görünerek.

"Sen de buradasın," dedim. "Gidip şu masalardan birine oturalım. Sana ne söyleyeyim?"

Lily bir kadeh beyaz şarap istedi. Ona bir Sauvignon Blanc ismarlayıp kendime bir Guinness daha söyledikten sonra onun seçtiği masaya gidip oturduk. Tıpkı hatırladığım gibiydi, sadece uzun kızıl saçlarını topuz yapmıştı. Şarap kadehini önüne koyduğum sırada üstündeki gri ceketi çıkardı. Altında bej bir hırkayla, lacivert bir gömlek vardı. Açık havada yürümesi sonucu yanakları pembeleşmişti.

İçkilerimizi yudumlarken bir anlık tuhaf bir suskunluk oldu. İkimiz de bir şey söylemek için acele etmiyorduk.

Buzları eritmek için, "Buruk bir ikinci buluşmaya benziyor," dedim.

Güldü. "İkimiz de diğerinin geleceğini pek beklemiyorduk galiba."

"Bunu bilemem. Senin geleceğini düşünmüştüm."

"Galiba ben senin geleceğini beklemiyordum. Ertesi sabah tipik bir akşamdan kalma baş ağrısıyla uyandığını ve karını öldürmeyi düşünmenle ilgili bulanık bir anı kaldığını tahmin ediyordum."

"Gerçekten o sabah kötü bir baş ağrısıyla uyandım, ama konuştuğumuz her şeyi çok iyi hatırlıyordum."

"Ve hâlâ karını öldürmek istiyor musun?" Bunu sanki hâlâ kızarmış patates istiyor muyum gibi sormuştu. Ama gözlerinde

bir eğlence pırıltısı vardı ya da belki bir meydan okuma ifadesi... Beni sınıyordu.

"Her zamankinden fazla," dedim.

"O halde sana yardım edebilirim. Eğer hâlâ yardımımı istiyorsan.

"Buraya gelme nedenim o."

Lily arkasına yaslanıp gözlerini benden ayırdı ve küçük barda etrafına bakındı. Onun bakışlarını takip ederek cilasız ahşap zemini ve iki buçuk metre yüksekliğindeki tavanı gördüm. Barda bizden başka sadece bir müşteri vardı; takım elbiseli bu adam benim boşalttığım tabureye oturmuş, köpüklü İrlanda kahvesi içiyordu. "Burası uygun mu?" diye sordum.

"Burada seni kimse tanımıyor, değil mi?"

"Buraya daha önce de geldim, ama hayır, Concord'da kimseyi tanımıyorum."

Annem aklıma geldi; onun bu şehirde geçirdiği bir yılı düşündüm. Acaba bu bara sık sık gelir miydi? İkinci koca aramak için geldiği yer burası mıydı? Onu Kaliforniya'ya taşınması için ikna eden dul Keith Donaldson'la burada mı tanışmıştı? Hiç evlenmemişlerdi, ama annem hâlâ Kaliforniya'daydı ve başka bir erkekle beraberdi. Onu çok az görüyordum.

"Gergin görünüyorsun," dedi Lily.

"Öyleyim. Gergin olmasaydım, sana tuhaf gelmez miydi?"

"Yapmayı düşündüğümüz şey için mi gerginsin, yoksa benim yüzümden mi?"

"İkisi de. Şu an senin neden burada olduğunu merak ediyorum. Bir yanımla senin bir nevi polis olduğunu ve karımı nasıl öldürmek istediğimi söylerken sesimi kaydedeceğini düşünüyorum."

Lily güldü. "Üstümde dinleme cihazı yok. Bu kadar açıkta bir yerde olmasaydık, üstümü aramana izin verirdim. Ama dinleme cihazı olsaydı, karını öldürmeyi planladığın için seni tutuklayabilir miydim? Bu düpedüz tuzağa düşürmek olurdu."

"Mümkün. Sanırım, ben de karımı öldürmek hakkında konuşarak seni tavlamaya çalıştığımı söyledim."

"Bak buna şaşırdım. Gerçekten öyle mi?"

"Ne? Seni tavlamaya çalışmam mı?"

"Evet."

"Hâlâ uçaktaki oyunu mu oynuyoruz? Yalın gerçekler? O halde bu konuda yalan söylemeyeceğim; seni tavlamayı düşündüm, ama karımla ve durumumuzla ilgili söylediğim her şey doğrudur. Uçaktayken sana karşı dürüst olmuştum."

"Ben de sana karşı dürüst oldum. Yardım etmek istiyorum."

"Sana inanıyorum," dedim. "Ne ki, senin gerekçeni tam olarak anlamış değilim. Bu plandan benim ne kazanacağım belli..."

"Çok çabuk bir boşanma," dedi Lily şarabından küçük bir yudum alarak.

"Evet, çok seri bir boşanma olur..."

"Ama sen benim elime ne geçecek diye merak ediyorsun, değil mi?"

"Evet. Bunu öğrenmek istiyorum."

"Bunu merak edeceğini tahmin etmiştim," dedi. "Eğer bunu düşünmeseydin, biraz endişelenirdim." Gözlerini gözlerime dikti. "Cinayet hakkında sana söylediklerimi hatırlıyor musun? Herkesin sandığı kadar ahlaksızca bir şey olmadığıyla ilgili söylediklerimi? Buna gerçekten inanıyorum. İnsanlar hayatın kutsallığı kavramını fazla büyütüyorlar, oysa bu dünyada o kadar çok hayat var ve birisi Miranda gibi elindeki gücü kötüye kullanıyorsa, senin ona olan sevgini istismar ediyorsa, o kişi ölmeyi hak ediyordur. Büyük bir ceza gibi düşünülebilir, ama ben olaya öyle bakmıyorum. Herkesin dolu dolu bir hayatı vardır, erken son bulsa bile... Bütün hayatlar eksiksiz bir tecrübedir. Şair T. S. Eliot'ın sözünü bilir misin?"

"Hangisini?"

"'Gülle porsuk ağacının ömürleri aynı aynıdır.' Biliyorum, bu cinayeti haklı çıkarmaz, ama bence vurguladığı şey şu: çoğu kimse bütün insanların uzun bir hayatı hak ettiğini düşünür, oysa işin gerçeği herhangi bir hayatın muhtemelen hak ettiğimizden daha uzun olduğudur. Bence çoğu insan hayatı öyle yüceltir ki, diğerle-

ri bunu istismar ederler. Kusura bakma, konu dışına çıktım. Sana havaalanının barında rastladığımda ve uçahta konuştuğumuzda karını öldürmeyi hayal ettiğini söyledin, bu da bana cinayet hakkında düşündüklerimi açıklama yolunu açtı. Hepsi bu işte. Seninle konuşmak hoşuma gidiyor ve eğer Miranda'yı öldürmek konusunda ciddiysen sana elimden geldiğince yardım ederim."

Lily bu konuşmayı yaparken onu inceliyordum. Kısa bir an çok tutkulu olup yüzünü yüzüme yaklaştırmış, sonra da çok fazla şey ifşa etmiş gibi geri çekilmişti. Şarap kadehinin ayağını parmakları arasında çevirdi. Bir an acaba bu kadın deli mi, diye düşündüm, ama bunu düşündüğüm anda devam etmeye karar verdim. Bu duyguyu iyi tanırdım. Delice risklere girerek muazzam bir servet yapmışım.

"Bu işi yapmak istiyorum," dedim. "Ve bana yardım etmeni de istiyorum."

"Edeceğim."

Lily şarabından bir yudum daha aldı; duvardaki aplikten gelen ışık kadehini parlatıyor oradan da yüzüne yansiyordu. Saçları toplanmış halde daha güzel görünüyor, diye düşündüm, ama aynı zamanda daha ciddi bir görünümü olmuştu. Karıma gelen kataloglardaki bazı modelleri hatırlatıyordu. Uzun boylu, kot pantolonlu, zengin görünümlü; atlarla birlikte veya kır evleri önünde poz veren kızlarla dolu kataloglar. O fotoğraflardaki kızlar hiç gülümsemezlerdi.

"Tek bir sorum var," dedim. "Bugüne kadar tam olarak kaç kişiyi öldürdün?" Bunu şaka yollu sormuştum, ama söylediklerini daha önce hiç uygulamış mı, diye de merak ediyordum."

"Buna cevap vermeyeceğim," dedi. "Ama sırf henüz birbirimizi yeterince tanımadığımız için. Ama söz veriyorum, karın öldükten sonra bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım. Aramızda hiç sır olmayacak. Bu anı dört gözle bekleyeceğim."

Bunu söylerken yüzündeki ifade yumuşamıştı; acaba sessiz bir odada sevişme ihtimali mi doğuyordu? Bardağım boşalmıştı.

"Bu konuyu hiç düşündün mü? Nasıl yapılacağını?"

“Çok düşündüm,” dedi şarap kadehini itip bira bardağımla aynı hizaya getirerek. “Büyük bir avantajımız var ve o avantaj da benim olmam. Sana yardım edebilirim ve hiç kimse bizim tanışmış olduğumuzu bilmiyor. Ben görünmez bir suç ortağım. Senin cinayet anında başka bir yerde olduğunu söyleyebilirim ve birbirimizi tanıdığımızı kimse bilmediğine göre, polisler bana güvenirler. Aramızda sıfır bağlantı var. Sana başka bakımlardan da yardım edebilirim.”

“Öldürme işini benim yerime yapacak değilsin.”

“Hayır, biliyorum. Sadece benim yardımımıyla yakalanma ihtimalini azaltabilirsin. İşin en zor yanı budur. Suç işlemek kolaydır. İnsanlar bunu her zaman yaparlar. Ama çoğu insanın yanına kalmaz.”

“Peki, biz nasıl sıyracağız bu işten?”

“Bir cinayet işleyip yakalanmamanın yolu, cesedi hiç kimse bulamayacağı bir yere saklamaktır. Eğer ortada bir cinayet yoksa katil de olamaz. Bir cesedi saklamanın pek çok yolu vardır. Cesedi açıkta bir yerde bırakabilirsin ve gerçekten öyle bir şey olmamış gibi görünmesini sağlayabilirsin. Miranda’yla ilgili de yapılması gereken şey bu, çünkü eğer ortadan kaybolursa polisler onu bulana kadar aramaya devam ederler. Polisler cesedine baktıkları zaman seninle hiçbir ilişki kurmamaları gerekir. O ceset onları senin hiç olmadığın bir yere yönlendirmelidir. Sana bir sorum var. Brad Daggett’le ilgili ne düşünüyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Onun yaşaması veya ölmesiyle ilgili bir şey düşünüyor musun?”

“Var. Ölmesini istiyorum.”

“Güzel,” dedi Lily. “Bu da işimizi daha kolaylaştıracak.”

LILY

Chet dairesinden çıkıp bahçeye, benim yanıma geldiğinde tulumunun altına bir gömlek giymiş olduğunu görünce, memnun oldum. Hâlâ çürümüş elma suyu gibi kokuyordu. Ona ormanın diğer tarafındaki otlakta bir şey bulduğumu ve yardımına ihtiyacım olduğunu söyledim. Babamdan da isteyebilirdim, ama çok meşgul, dedim. Chet sanki annemle babamın yatak odasında ne yaptıklarını biliyormuş gibi homurdandı.

Ebeveynlerimin arazisiyle, bitişikteki metruk araziye ayıran daracık çam ormanına girdik. "Otlağa hiç gittin mi?" diye sordum. Chet hafifçe tökezleyerek arkamdan geliyor, sanki her an bir dal yüzüne çarpacakmış gibi kolu havada yürüyordu.

"Buraya ilk geldiğimde eski tren hattına kadar yürümüş-tüm," dedi. Bu tren hattı bizim gittiğimiz yerin tam ters istikametindeydi.

"Otlak hep serindir," dedim. "Eski bir çiftliğin arkasında. Artık orada kimse yaşamıyor. Ben oraya hep giderim."

"Ne kadar uzakta?"

"Şuradaki ormanı geçince." Ormanın kenarını belirleyen duvarın üstünden atladık. Alçalmış güneşin hayalet gibi ışığı

otlaktaki yabani çiçeklerin üstünde yansıyarak cıvıltılı renkler oluşturunuyordu. Gökyüzü pembeden koyu mora dönüşmekteydi.

“Çok güzel,” dedi Chet. Bunu söylediği anda benim otlagımı paylaşıyor diye, mantıksız bir öfke duydum.

“Şurada,” dedikten sonra kuyuya doğru yürümeye başladım.

“Sen de. Sen de çok güzelsin.”

Dönüp ona bakmak için kendimi zorladım.

“Kusura bakma,” dedi. “Kendime... Sana bir bakıyorum da... Ne kadar güzel olduğunun farkında bile değilsin, değil mi, küçük Lil? Sakıncası yok, değil mi? Sadece bakmamın?” Hafifçe sallanıyordu; taranmamış sakalını sıvazladı.

“Sorun değil, ama önce bana yardım etmen gerekiyor. Şurada eski bir kuyu var ve onun altında iple bağlı bir şey duruyor; onu yukarıya çekemiyorum.”

“Tamam. Gidip bakalım. Ta buradaki kuyuyu nasıl buldun?”

Bu soruyu duymazlıktan gelip otlakta yürümeye devam ettim. O kuyuyu yıllardan beri bilirdim. Çok derin değildi. Bir fenerle dibini görebiliyordum; dibinde taş parçalarından başka bir şey yoktu, bazen yağmur sonrası biraz su dolardı. Aslında bunun bir kuyu olarak kazıldığından bile emin değildim, belki sadece derin bir çukurdu, belki kuyu olarak kazılmış ama su çıkmayınca terk edilmişti. Bu kuyuyu dokuz yaşındayken otlakta bir o yana bir bu yana koşarken keşfetmiştim. Bir gün bastığım yerden tok bir ses, bir tahta sesi çıkınca ayağımı çekip baktım; üstündeki otları süpürünce, muhtemelen içine kimse düşmesin diye konmuş olan tahta bir kapak ortaya çıktı. Zaten dörtgen biçimindeki kuyu ağzını tam kapatmıyordu; bunu kolayca yana çekebildim. Kuyunun iç duvarları taşandı. O gün yanımda fener olmadığı için derinliğini anlamak amacıyla içine taş attım. Birkaç saniye sonra taş katı bir zemine çarpınca, derin olmadığını anladım. O gün burada belki de bir hazinenin saklanmış olabileceği aklıma geldi. Hemen eve koşup bir fenerle geri geldim, ama hayal kırıklığına uğradım. Kuyu çukuru sadece yerdeki bir çukurdu, içinde bir şey yoktu.

Chet'e kuyuyu gösterince, "Hey, şuna bak," dedi. "Bunu ne zaman buldun?"

"Bir hafta kadar önce," diye yalan söyledim. "Önce ipi gördüm, sonra da kuyu kapağını kaldırdım. Sanırım derin değil, ama ipi tek başıma çekemiyorum. Ucunda ağır bir şey var."

İpi kuyuya sarkıtmak hazırlık planımın bir parçasıydı. Bu eski ipi evimizin bodrumunda, paslı bir metal kazığın yanında bulmuş, günler önce ikisini birden otlağa getirmiştım. İpin ucunu daha önce kazıp çıkardığım büyükçe kayalardan birine sıkıca bağlayıp kuyudan aşağıya sarkıttım, diğer ucunu da toprağa sapladığım kazığa bağladım. Çok gerçekçi görünmüyordu, ama önemli değildi. Gereken tek şey Chet'in ipin ucunda ne olduğunu öğrenmek istemesiydi. O sabah ebeveynlerimin banyosuna girmiş ve dolapta üstünde POMAD yazan küçük bir tüp bulmuştum. Bunu da daha önce kuyuya getirip ipin ilk bir metresine sürmüş ve Chet'in işini zorlaştırmıştım. Chet'in diz çökmeden, ipi kolayca ayakta çekebileceğinden korkmuştum onun kuyunun önünde diz çökmesi gerekiyordu. Endişelerim boşuna çıktı. Chet heyecanlı bir oğlan çocuğu gibi hemen kuyunun önünde diz çöktü ve ipi kavradı.

"Öğg, bunun üstünde ne var?"

"Bilmem," dedim. "Çamurdur herhalde."

Chet parmaklarını burnuna götürüp kokladı. "Doğal bir kokusu yok. Şampuana benziyor."

"Belki de birisi bunu çekmemizi istemiyordur." Onun tam arkasında olacak şekilde yaklaşmıştım. Bana bakmak için boynunu çevirdi. Islak, şişmiş gözlerinin göğsüme odaklanmış olduğunu görebiliyordum. Ürperdim, tüylerim diken diken oldu.

"Kelebekleri çok mu seviyorsun?" diye sordu gözleri hâlâ kolsuz yeleğimin göğsündeki süslemeydi.

"Evet," dedim, gayriihtiyari bir adım gerileyerek. O anda bu adamı gizli otlağıma getirdiğim için kendime çok kızdım. Tabii ki, kuyunun altında ne olduğu umurunda değildi. Tabii ki, aklındaki tek şey seksti. O ipi çekmeden önce üstüme çıkıp benimle

seks yapmak istiyordu. Budalalık etmiştim. Bir şey söylemek istedim, ama kafamın içi boşalmış, ağzım kurumuştı.

Ama sonra Chet, "Bundan ebeveynlerine söz ettin mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Bana kızacaklardı ve eğer kuyuda iyi bir şey bulurlarsa büyük ihtimalle bana vermeyeceklerdi."

"Bir baksak iyi olacak," dedi ve gözlerini tekrar kuyunun içine çevirdi. "Pekâlâ, eğer aşağıda bir hazine sandığı bulursak, benim payım ne olacak?"

Tam ondan beklediğim şeyi yapıyor, daha iyi tutabilmek için ipin alt tarafına uzanıyordu. Başını kısmen kuyuya sokup dizleri üstünde öne doğru eğildi. "Sakın düşme," dedim. Kendini emniyette hissetsin diye bunu söylemeyi planlamıştım.

"Ne kadar daha aşağıda?"

"Fazla olmasa gerek."

Chet kuyunun içinde birkaç kez bağırınca sesi yankılandı.

"Seni tutayım." Ellerimin sırtında olmasına alışsın diye, bu hamlemi de planlamıştım. Onu birden itmeye kalkarsam düşmeyebilir ve benimle mücadele edebilirdi.

Tulumuna iki elimle asıldığım sırada Chet, "Tuttum," dedi. "Yukarı geliyor."

Bütün gücümü toplayıp onu sertçe ittim. Başını kaldırmak istedi, ama çukurun içinde olduğu için başının arkasını kuyu duvarındaki katmanlı taşlara çarptı. Bütün bedeni kuyunun içine girdi ve öne devrilip düşmeye başladı, bir an ben de onunla birlikte kuyuya düşeceğimi sandım; bu ihtimal daha önce aklımdan bile geçmemişti. Ne ki, nasıl olduysa bacaklarını kaldırıp düşüşünü durdurabilirdi. Kendimi yana doğru atıp onun hayret dolu haykırışını dinledim. Ayağındaki postal kuyu ağzındaki katmanlı taşların arasına sıkışmıştı. "Tanrım," diye haykırdı. Sonra, "Bana yardım et," dedi. Kuyunun zeminine düşen bir şeyin takırtısını duydum. Gözlüğü olmalıydı.

Ayağa kalktım. Tulumunu tutarken bir tırnağım sökülüyordu; bunu da refleksiyle elimi sallayınca yüzüne sıçrayan kan damlaları nedeniyle fark ettim.

“Lily lütfen, bana yardım et.”

Ayağının taşlar arasında sıkıştığı yere doğru eğildim. Burada fazla tutunamayacağı, çok geçmeden düşeceği belliydi, ama ben yine de postalının tabanından tutup onu aşağıya ittim. Chet’ten bir homurtu çıktı, sonra da kuyunun dibine düşünce sert bir çarpma sesi duyuldu. Onun bir süre daha haykıracağını sanıyordum, ama sesi çıkmadı. Duyduğum şey sadece aşağıya dökülen toprak ve taş parçacıklarının sesiyle, otlağın diğer ucunda dedikodu yapan iki karganın gılgımlarıydı.

Arka cebimden fenerimi çıkarıp açtım. Verdiği ışık çok kuvvetli değildi, ama karanlık kuyunun içini görmeme yetiyordu. Ellerimin titreyeceğini sanmıştım, ama öyle olmadı. Tıpkı çok zevk aldığım bir kitabı okurken olduğu gibi tüm dikkatimi yaptığım işe veriyordum. Kuyunun kenarından uzanıp fenerin ışığını dibe doğru tuttum. Chet’in sağ olduğuna ve yukarı çıkmasına yardım etmem için bana yalvaracağına emindim. Kendimi buna hazırlamıştım. Oysa sırtüstü, hiç kılmıdamadan yatıyordu; bacakları kuyu duvarına dayanmış, boynu tuhaf bir açıyla kıvrılmıştı. Bir süre onu seyrettim. Fener ışığım cılız, kuyunun içi de havalanmış tozla kaplıydı, ama görebildiğim kadarıyla kılmıdamıyordu. Derken belli belirsiz bir titreme gördüm ve ancak Chet’ten gelebilecek çok kısık sesli bir iç çekiş duydum.

Ayağa kalkıp daha önce oraya getirdiğim ağır kaya parçaları yığınının doğru yürüdüm. Bunlardan en büyüğünü seçtim; ancak iki elimle kaldırebildiğim, içinde kuars damarı olan gri bir kaya parçasıydı. Fenerimi de dişlerimin arasına sıkıştırdım. Penguen adımlarıyla kuyuya yaklaştım. Feneri karanlığın içine doğru tuttuktan sonra kayayı Chet’in kafasına doğru bıraktım. Kayanın düşüşünü seyretmedim, ama Chet’in kafasına isabet ettikten sonra çıkan gürültüyü işittim. Tıpkı ortadan ikiye ayrılmış bir kavundan çıkan sese benziyordu. Chet düşüşten sonra hâlâ sağ idiyse, artık kesin olarak değildi.

Ağır kayayı taşımaktan kollarım sızlıyordu; bir süreliğine dinlenmek için yere çöktüm. Otağın karşı tarafında bir ağaca

tünemiş olan bir karga beni seyrediyordu; acaba havadaki ölüm kokusunu almış mıdır, diye merak ettim. Herhalde almış olmalıydı. Başını öne eğip siyah kanatlarını titreştirdi. Beni özel bir dünyaya buyur ediyormuş gibi bir görünümü vardı.

Feneri söndürüp cebime koyduktan sonra yere çaktığım kazığı çıkardım, pomat sürdüğüm iple birlikte kuyunun içine attım. Sonra taş yığınınla kuyu arasında gidip gelerek Chet'in üstüne altı tane iri taş parçası attım. Daha sonra üstünü biraz daha örtecektim, ama şimdiden işi yarılamamın zararı olmazdı. Niyetim devam etmekte, fakat hava kararmaya yüz tutmuş, bulutların rengi koyulaşmıştı. İlk planıma göre stüdyo üstündeki daireye gidip Chet'in eşyalarını toplamak, onları kuyuya getirip içine atmak, sonra da her şeyi, kuyu çukurunun da üstünü taşlarla kapatmaktı. Ama küçük fenerimin cılız aydınlığıyla karanlık ormanın içinde yürürken Chet'in eşyalarını şimdi toplamaya, ertesi sabah da onları kuyuya getirmeye karar verdim. Anne ve babamın geç saatlere kadar uyanmayacaklarını biliyordum.

Stüdyonun üstündeki dairenin yabancısı değildim. Boşken en sevdiğim yerlerden biriydi, ama o yaz başı Chet geldiğinden beri içeri hiç girmemiştim. Toplamam gereken bir dolu şey olduğundan korkuyordum, ama çok fazla eşyası yoktu. Neyi var neyi yoksa hepsi, tek kişilik yatağın üstünde bıraktığı haki renkli sırt çantasındaydı. Odanın içini fenerimin ışığıyla taramaya başlamışken, pekâlâ lambayı açabileceğim aklıma geldi. Ebeveynlerimden biri tesadüfen yatak odalarındaki pencereden bakıp Chet'in dairesinde ışık görürse şaşırmazdı. Hatta ışık olmadığı takdirde daha çok şaşırdırlardı.

Lambanın sarı ışığı bembeyaz duvarlarda ve yerdeki parke de yansıyor. Odada çok az mobilya vardı; artık iyice pörsümüş haldeki sevgili pufum, döşeme kumaşı lime lime olmuş iki iskemle. En sevdiğim okuma yerlerinden biri olan filiz desenli koltuk. Chet bunun üstüne kitaplarını yığmıştı; koltuğumda oturmamış olduğunu anlayınca sevindim.

Yatağın etrafına saçılmış giysiler vardı; birkaç tişört ve bir külot. Külotu tişörtlerden birine sarıp sırt çantasına koydum.

Çantanın içinde ekşimiş bir vücut kokusu vardı, ama odanın içi tahmin ettiğim kadar kötü kokmuyordu. Terebentin ve kül. Yerin tam ortasında içi tıka basa sigara izmaritleriyle dolu bir kahve kutusu vardı. Bunu yerden alıp nereye koyacağımı düşünürken aklıma sırt çantasına sokmak geldi. Nasılsa Chet kıyafetlerini bir daha giymeyecekti.

Banyodan Chet'in diş fırçasını, neredeyse bitmiş diş macunu, deodorantını ve tıraş losyonunu aldım. Üstü saçla kaplı sabun kalıbını lavaboda bıraktım. Mutfaktan –aslında sadece bir lavabosu ve birkaç dolabı olan köşe– iki paket makarnayı ve büyük bir şişe votkayı aldım. Votkayı lavaboya döktükten sonra şişeyi dolaplardan birinin içine bıraktım. Birden orada parmak izlerimi bıraktığımı fark edince endişelendim; eldiven giymem gerekirdi. Ama yarın her şeyi silecek zamanım olacaktı. Hem zaten her şey planladığım gibi gelişirse, kimse Chet'in öldürüldüğünden şüphelenmeyecekti. Görüldüğü kadarıyla, çekip gitmiş olacaktı. Herhangi birinin onu özleyeceğini düşünmüyordum.

Sırt çantasını doldurduktan sonra fermuarını kapayıp ertesi sabah taşıyabilecek miyim, diye anlamak için kaldırdım. Ağırdı, ama üstesinden gelebilirdim. Chet'in dairesinde sadece onun resimle ilgili malzemeleri kalmıştı. Dört tuval vardı; üçü önlerini göremeyeceğim şekilde duvara dayanmış, bir tanesi de hâlâ sehpanın üstündeydi. Bu resim henüz başlangıç aşamasındaydı; kara kalemle çizili hatların üstüne biraz boya katılmıştı, ama gördüğüm kadarıyla bu evimizin arkasındaki havuzdu ve köşesinde bir insan figürü taslağı görünüyordu. Ayrıntıları yoktu, ama ben olduğumu anlamıştım. Normal bir televizyon ekranı boyutlarında, küçük bir tuvaldi. Bunu çıkarıp bükünce ince tahta çerçevesi kırıldı; tuvali yere bıraktım, üstüne diğer tuvaleri yığdım. Hiçbirine doğru dürüst bakmadım, ama hepsi bitmiş tablo durumundaydı. Soyut resimdi, sağa sola püskürtülmüş boyalarla bir insan figürünü andırıyordu. Ben daha iyisini yapardım herhalde.

Dairede daha önce hiç sehpa olmadığına göre, bu sehpa Chet'e aittti. Üç teleskobik bacağı olan küçük ve katlanabilen bir

sehpaydı. Katlayınca taşıma tutacı olan küçük bir evrak çantası haline geldi. Bunu da resim yığının üstüne koydum.

Odanın içine dikkatle bakındım; galiba her şeyi almıştım. Geride bir şey bırakmış olsam bile, bunu Chet unutmuş gibi görünecekti.

Tırnağımın koptuğu parmağım zonkluyordu. Üstündeki kan pıhtılaşmış, kahverengi ve yapışkan bir kıvam almıştı; odanın içinde kanımın damladığını sanmıyordum. Birden hemen oradan çıkıp odama dönme isteği duydum. Ve çok acıkmıştım. Ebeveynlerim benden önce davranmadıysa, buzdolabında dünden kalan bir börek olacaktı.

Çalar saatimi ertesi sabah altıya kurdum. Baykuş biçimli saatim çaldığında ben zaten uyanıktım; yataktan kalkmış yarı giyinik haldeydim. Biraz uyumuştum, ama bu uyku insanın eski evlerden çıkan her türlü gıcırtyı ve sesi duyduğu, hiç uyumadığını sandığı ama sonra aklındaki tuhaf düşüncelerin aslında rüyalar olduğunu anladığı cinsten bir uykuydu; kapalı perdeye vuran ışıktaki güneşin doğduğunu ele veriyordu.

Dairedeki her şeyi kuyuya getirebilmek için üç sefer yapmak zorunda kaldım. Önce sırt çantasını getirdim, en zoru da bu oldu. Çok ağır geldiği zaman sürükledim. Otlak serin çiyile kaplıydı, kot pantolonumun paçalarını ıslattı. Sırt çantasını atmadan önce kuyunun içine baktım. Chet hâlâ orada, tepesine bıraktığım kayaların altında yatıyordu. Bedeninin üstünde uçuşan birkaç karasinek vardı. Bir sonraki seferi üç büyük tuvali getirdim. Bunlar ağır değildi, ama biçimleri yüzünden kuyuya atmak için çerçevelerini kırmak zorunda kaldım. Son seferimdeyse çanta şeklindeki sehpayı ve Chet'in beni havuzda resmettiği bitmemiş tabloyu getirdim. Bunları da kuyuya attıktan sonra daha önce topladığım taşları hepsinin üstüne bıraktım. Chet'le ilgili tüm kanıtların taş yığını altında kaybolduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Bazı kayaları yerden sökmek için eski ve paslı bir bahçe küreği kullanmıştım. Bu kürek hâlâ oradaydı; bununla kazıyıp çıkardığım

toprak kümelerini de kuyuya attıktan sonra, i  ine bakan sadece ta   ve toprak görecekti. Tamam, kusursuz sayılmazdı, ama ben tatmin olmuştum.

Otlaktan ayrılmadan önce yaptığım son i   paslı küreği de kuyuya attıktan sonra kapağını kapamak oldu. Kapağın üstünü etraftaki uzun, kuru otlarla elimden geldiğince kamufle ettim. Geride hiçbir şey bırakmadığımın emin olmak için son bir kez kuyunun etrafını dolaşıp bakındım. Hiçbir iz kalmamıştı, bir sigara izmariti bile. Chet bu dünyadan gitmişti. Sessiz bir sabahtı, sadece otlagın gerçek sahipleri olan böceklerin vızılıtlarıyla kargaların g  klamaları duyuluyordu. Ben de bazen yaptığım gibi kargalara g  klayarak cevap verdim; kim bilir benim hakkımda ne düşünüyorlardı?

Eve geldikten sonra uzun süre d    n altında kaldım, parmaklarıma yapışan toprak parçalarını fırçalayarak temizledim. Başımdan aşağıya akan sıcak su kendimi hem kuvvetli hem de emniyette hissetmemi sağladı. Annem banyo kapısını açıp adımı seslendiğinde yerimde sıçradım, az kalsın yere d    cektim.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Hiçbir şey hayatım. Babanla kahvaltı için Shady’s’e gideceğiz, bizimle gelmek ister misin?”

“Tamam,” dedim. “Ne zaman?”

“Sen dıştan çıkar çıkmaz.”

Eskiden Shady’s Diner Lokantası’na daha sık giderdik. Burası hem babamın hem de benim en sevdiğimiz yerdı, özellikle de kahvaltı için... Ben üstünde domuz pastırması olan yumurtalı ekmek yedim. Annemle babam ise omuzları temas halinde kar  ımda oturup babamın ısmarladığı meyve tabağını didikliyorlardı. Babam bunun yanı sıra konserve sığır eti, annemse omlet getirtmişti. Kahvaltı boyunca Chet’le ilgili düşünceler aklıma       yor, sonra ebeveynlerimden biri beni güldürecek bir şey söyleyince veya yediğim şeyin ne kadar lezzetli olduğunu düşününce bunlar kayboluyordu. Midem sonsuza kadar doldurabileceğim muazzam bir bo  lukmu   gibi hissediyordum.

“Çok acıkmışsın Lily,” dedi annem.

“Büyümekte olan bir kızımız var, neredeyse genç bir kadın oldu artık,” dedi babam.

Kahvaltı zamanı keyifliydi; ebeveynlerim bana bir kez daha sınıf atlamak ister miyim, diye sormalarına rağmen... Yıl sonunda bunu bazı öğretmenlerim tavsiye etmişlerdi ve ben de daha yaz başında bu öneriye hayır demiştim. Annem ikide bir konuyu açıyordu, ben de onu cezalandırmak için temmuzdaki resim kampına gitmeyi reddetmiştim. Annemin benim evde olmayacağım bu iki haftalık süreyi hevesle beklediğini biliyordum. Aynı konu tekrar açılınca şaşırdım, ama neyse ki, uzun sürmedi ve kahvaltı keyfini tamamen bozmadı.

Bir hafta boyunca Chet’le ilgili hiçbir şey duymayınca endişe etmeye başladım; benim bu konuda bir şey söylemeyişim onlara tuhaf gelir miydi acaba? Derken bir gün, babam evde yokken ve annem sessizce otururken öğlen yemeğimi yediğim sırada anne-me Chet’e ne olduğunu sordum.

“Chet gitti. Bilmiyor muydun?”

“Nereye gitmiş?”

“Nereden bileyim Lily? Başka birinin evine çöreklenmiş olmalı. Veda bile etmeden gitti, nankör herif.”

O öğlen sonrası daireye gittim. Görüldüğü kadarıyla ebeveynlerim ortalığı biraz toplamışlardı. Yatağın üstündeki çarşaf alınmış, mutfaktaki çöp kovası boşaltılmıştı. Kitabım yanımda olmadığı halde bir süre okuma koltuğumda oturdum. Pencereler açıktı ve içeriye serin bir rüzgâr giriyordu. Chet’i öldürdüğümünden beri iki şeyin olmasını beklemiştim. Yakalanmayı ve kendimi kötü hissetmeyi. O ana kadar ikisi de olmamıştı ve bundan sonra da olmayacağını biliyordum.

7 TED

Miranda'ya ekim başında bir haftalığına Kennewick'e geleceğimi söylediğim zaman yüzünde samimi bir memnuniyet ifadesi gördüm. Zemin kattaki mutfağımızda karşılıklı oturmuş istiridye soslu makarnamızı (yapabildiğim tek yemek) yiyip şarap içiyorduk. "Bu harika olur," dedi. "Bütün bir hafta bana ait olacaksın."

Beni kandırıyor mu diye bir belirti görmek için yüzüne baktım, ama öyle bir ifade yoktu. Koyu kahverengi gözleri sanki gerçekten heyecanlanmış gibi parlıyordu. Ve bir an için ona inanıp birinin sizinle birlikte zaman geçirmek istediğini söylediği zaman duyulan o sıcaklığı hissettim. Bir saniye sonra o his geçti ve bir kez daha karımın rol yapma kabiliyeti ve ikiyüzlülüğü karşısında şaşırdım. Brad Daggett'le yaptığı şey için hiç mi suçluluk duymuyordu?

"Yine o süitte mi kalalım?" diye sordu.

"Hangisi?"

"Oo. Ne çabuk unuttun. Kaldığımız ilk yer. Jakuzili banyosu olan."

"Aa, tabii. Tamam."

Sofrayı topladıktan sonra televizyon seyretmek için üst kata çıktık. Beş yüz sinema kanalının içinde arama yaptıktan sonra *Sleuth'un*(*) yeni gösterimine razı olduk. Miranda son zamanlarda hep olduğu gibi kısa geceliğini giymişti; kanepeye uzanıp ayaklarını kucağıma koydu. Ayak parmaklarını inceledim; tırnakları özenle koyu pembeye boyanmıştı. Ayaklarından birini elime alıp parmağımı yumuşak tabanına bastırdım. Bir şey söylemedi, ama vücudu bana doğru kayarken ayağı yay şeklini aldı. Onun bu gevşemiş haline bakınca kendi durumumun farkına vardım; omuzlarım gergin, üstümde hâlâ o rahatsız gömlek, dirseğim kanepenin koluna dayalı kaskatı halde oturuyordum. Elimi kırımın ayağından çektim, ama o bunu fark etmedi bile. Birazdan, daha film bitmeden uyuyakalacağını biliyordum.

Bir haftalığına Maine'e gitmem Lily'nin fikriydi; Concord River Otelindeki görüşmemizin sonuna doğru bunu önermişti. Orada neler olup bittiğini, Brad'in iş takvimini, Miranda'nın günlerini nasıl geçirdiğini bilmemin önemli olduğunu söylemişti.

"Ben oradayken her şey farklı olacak," demiştim. "Miranda'yla Brad farklı davranacaklar."

"Önemli değil. Beni daha çok evindeki ekibin çalışma alışkanlıkları ilgilendiriyor. Orada düzenli olarak bulunan kaç kişi var? Brad orada ne sıklıkla yalnız kalıyor? Sen sadece gözlemler. Ne kadar çok bilgi edinirsen, işimiz o kadar kolaylaşır."

Razı olmuşum. İşin en zor yanı kendi iş takvimimde bir hafta boşluk yaratmaktı. Ama ısrar ettiğimi görünce asistanım Janine bütün randevularımı yeniden ayarladı. Plana göre bir cuma akşamı Kennewick'e gidecek, dokuz gün sonra, pazar öğlen sonrası Boston'a dönecektim. Tuhaf bir şekilde bu boş zamanı hevesle bekler olmuşum; Brad'le Miranda'nın ilişkilerini askıya alacağım için de gizli bir haz duyuyordum. Miranda, ona haberi verince Brad nasıl tepki gösterecekti acaba? Daha şimdiden, kanepemizde Miranda'ya haberi verdiğim anda olayların lehime döndüğünü hissediyordum.

* Ölümcül Oyun

Miranda kıpırdanınca dönüp ekrandan yansıyan titrek ışıktaki onun yüzünü inceledim. Gözleri kapalı, dudakları aralıktı. Uyumuştur. Bir süre film yerine onu seyrettim. Vücut kıvrımlarına ve yüzüne düşen gölgeler onu siyah beyaz bir fotoğraf gibi gösteriyordu. Ağzı biraz daha açıldı ve şakağında bir sinir seğirdi. Güzelliğine hayrandım, ama yaşlandıkça çok şeyini kaybedecekti. Bebek gibi yuvarlak yüzü şişecek, modellere özgü vücudu sarkacaktı. Ne var ki, hiç yaşlanmayacaktı, değil mi? Onu öldürecektim, değil mi? Plan böyleydi ve bunu uygulama düşüncesi içimi memnuniyet ve güçlülük hisleriyle doldururken bir yandan da korku ve keder duyuyordum. Karımdan nefret ediyordum, ama nefretimin sebebi bir zamanlar ona âşık olduğum içindi. Hayatım boyunca pişmanlık duyacağım bir hata mı yapıyordum? Böyle düşündüğüm, planladığım şey için korkmaya başladığım zamanlarda Lily'le temas kurmak istiyordum. Onun cinayetten sıradan bir şeymiş gibi söz etmesi, sanki eski bir kanepeli ataktan bahsediyormuş gibi konuşması beni rahatlatıyordu. Ama belli bir süre konuşmamaya, ben Maine'de bir hafta geçirene kadar görüşmemeye karar vermiştik. Bu da Kennewick'teki o haftayı dört gözle bekleme nedenlerimden biriydi. Geçen her gün beni Lily'le yeniden görüşeceğim ana yaklaşıtıyordu.

Çoğu zaman resepsiyona da bakan kapı görevlisi John, Miranda'nın Livery'de olduğunu söyleyip valizlerimi süitimize çıkarmayı önerdi. Ona teşekkür edip Miranda'yı bulmaya gittim; koloni döneminden kalma bu hanın merdiveni dik bir şekilde alt kattaki bara iniyordu. Eskiden atların bağlandığı bir ahır olduğu için bara ahır anlamına gelen "Livery" adı verilmişti. Miranda barda yalnızdı, ama harareti bir şekilde kolu dövme barmeniyle konuşuyordu. Kadının adı Sid miydi, Cindy miydi, bir türlü hatırlayamadım.

Konuşmalarını bölüp karımı öptüm; ağzında sigara tadı olmayışı dikkatimi çekti. Kendime bir Hendrick's söyledim. Arabadan otele gelene kadar sırsıklam olan yün ceketimi çıkardım.

Boston'da yağmur çiseliyordu, ama Maine'de bardaktan boşanırcasına yağmaktaydı, son hızla çalışan sileceklere rağmen önümü zor görebilmiştim.

"İslanmışsın," dedi Miranda.

"Yağmur yağıyor."

"Hiç farkında değilim. Bütün gün dışarıya çıkmadım."

Sid (ya da Cindy) bana içkimi verirken, "Karıınız hayatını yaşıyor," dedi ve hırıltılı bir kahkaha attı.

"Biliyorum," dedikten sonra Miranda'ya döndüm. "Bütün gün ne yaptın?"

"Tamamen boşa geçirdim sayılmaz. Misafir odalarının mobilyasını seçtim, masaj yaptırdım ve nefesimi tutup kocamın gelmesini bekledim. Hah, az kalsın unutuluyordum." Yarıya inmiş bira bardağını kaldırdı. "Bütün bir haftaya." Kadehimi bardağıyla tokuşturdum ve içkimden beni hemen ısıtan bir yudum aldım. "Yemek yedin mi?" diye sordu Miranda.

Yemediğimi söyleyip bakmak için mönüyü aldım.

Kapanış saatine kadar orada kaldık; öyle sarhoş oldum ki, Miranda'yla birlikte otelin arka kısmındaki süitimize sendeleyerek gidip çıplak halde çift kişilik yatağa devrilirken bir hafta boyu neden Maine'de kalacağımı, Brad Daggett'i, hatta Lily'yi bile düşündüğüm söylenemez.

Ertesi sabah yağmur dinmiş, karabulutlar denize süpürülmüş ve takvimlerde ekim ayını yansıtan tablolara benzeyen bir hava vardı. Gökyüzü metalik maviydi, ağaçlar da kırmızı ve sarının harmanlandığı çiçek buketlerini andırıyordu. Öğlen yemeğinden sonra Miranda'yla eve yürüdük. Zamanı tuttum; Micmac Yolu yirmi beş dakika sürmüştü; falez boyunca yürünen yoldan daha uzun değildi. 1 Numaralı yol dünyanın bu tarafındaki en işlek yoldu, ama Micmac'ın bu kısmında çok güzel manzara vardı; Atlantik üzerindeki kayalıktan aşağıya bakınca bütün okyanus görünürdü. Micmac Yolu, 1 Numaralı yoldan ayrılıp şehri oluşturan üç semt olan Kennewick Merkez'den, sonra Kennewick Limanı'ndan ve Kennewick Kumsalı'ndan geçiyordu. Kennewick

Kumsalı bu kıyı hattının daha az ayrıcalıklı kesimiydi; uzun kumsal boyunca kiralık evler ve yazları tika basa dolan kamp yerleri vardı. Miranda, bana Brad'ın burada bir evi olduğunu ve boşandıktan sonra yıl boyu burada kaldığını söylemişti. Miranda, bana bunu anlatırken pek önemsememiştım, çünkü o sırada Brad'ın karımla yattığından habersizdim. Ama artık her şeyi dikkatle dinliyordum. Her şeyi.

Garaj yolumuzda park etmiş tek bir araç vardı; bir Toyota pikap. Pikabın tampon etiketinde TANRI HAYVANLARI YEME-MİZİ İSTEMESEYDİ, ONLARI ETTEN YARATMAZDI yazılıydı.

"Bu Jim," dedi Miranda. "Brad, ona bodrumdaki kartonpiyeri yaptırıyor."

Evin arka tarafına yürüyüp veranda kapısından içeriye girdik. Buraya son gelişimi hatırlamamam mümkün değildi; önce Brad ve Miranda'nın mutfakta bir sigarayı paylaşmaları, sonra da müstakbel oturma odamızda düzüşmeleri...

"Alt kattaki barı görünce bayılacaksınız," dedi Miranda. Antredeki ahşap parkelerin üstünden geçerken boşlukta ayak seslerimiz yankılandı. Jim alt kattaydı; tozlu bir radyoda rock müziği dinlerken, sandviçini yiyordu. Bizi görünce, sanki görev başında uyurken yakalanmış gibi mahcup oldu.

Müziğin sesini kıstı. "Brad birazdan gelir. Onu mu arıyordunuz?"

"Sadece bakıyorduk. Ted burayı görmeyeli... ne kadar oldu?"

Miranda, bana döndü, ben de omuz silkerek karşılık verdim. Evi satın aldığımızdan beri bu kısmına geldiğimi hatırlamıyordum. Ben öyle bir şey istemediğim halde Miranda'nın burasını bana özel bir mekân olarak tasarladığını biliyordum. Deri mobilyalar, bilardo masası, koyu kırmızı duvarlar... Bunu söylediğinde, sadece bana ait özel bir mekân yaptırmak isteğini onun cömertliğine vermiştim. Ama şimdi düşününce tepem atıyordu; benim alın teriyle kazandığım parayı belki de hiç kullanmayacağım bir şey için harcıyordum.

Miranda beni evin içinde gezdirip bar raflarını, bilardo masasının nerede olacağını ve duvarlar için kullanılacak muhtemel

renk örneklerini gösterdi. Biz evden çıkarken Jim yemeğini bitirmiş, tekrar çalışmaya başlamıştı. Radyosundan yine müzik sesi geliyordu.

O gün ev gezimiz bitip tekrar garaj yoluna gelene kadar Brad'i görmedik. Tam o sırada Brad kamyonetiyle geldi ve çakılları sıçratarak garaj yolunda fren yapıp durdu. Üstünde mavi bir kot pantolonla tişört vardı; sporculara özgü bir çeviklikle hareket ediyordu. Her zaman olduğu gibi elimi sıktı ve evi nasıl bulduğumu sorarken gözlerime baktı. Biz konuşurken Miranda hiç ilgilenmemiş gibi yaparak eve ve evden görünen okyanusa baktı.

"Duyduğuma göre bütün hafta buradaymışsın," dedi Brad.

"Biraz tatil yapayım dedim. Hem de Miranda'ya göz kulak olurum."

Brad bir kahkaha attı; belki abartıyor olabilirim, ama bu gülüşü bana fazla coşkulu geldi. Dişlerinin dolgularını bile görebildim. Yan gözle baktığımda Miranda'nın da başını çevirip ona baktığını gördüm.

"Bu işte asıl müteahhit Miranda," dedi Brad.

"O da bana aynı şeyi söylüyor."

"Ben buradayım, farkında mısınız?" dedi Miranda. "Konuşmaya beni de dahil edebilirsiniz."

Miranda'yla tekrar otele dönmeden önce Brad'e o gece bana uğramasını ve bizimle bir kadeh içki içmesini söyledim. Gelmeye çalışırım dedi.

"Çok samimi oldun," dedi Miranda Micmac Yolu'na çıktığımızda.

"O senin arkadaşın. Ben buradayken bizden uzak durması gerektiğini hissetmesin diye ona yakınlık gösterdim."

"Ne demek istiyorsun?"

"İkiniz arkadaşsınız sanıyordum. Sen otelde kalırken arada bir içki içmeye gelmedi mi yani?"

"Olur mu hiç? Brad şehirde kalıyor. Bir şişe bira içmek için beş dolar harcayacak değil."

"Bu şehirde yaşayanlar bir kadeh içmek için nereye giderler?"

"Kennewick Kumsalı üstünde Cooleys diye bir yer var. Henüz oraya davet edilmiş değilim. Bu hafta içinde bir gün seninle oraya gidelim. Her gece otelde yiyemeyiz."

"Bana uyar," dedim. O sırada kaldırım daralınca Miranda koluma girdi ve beni kendine doğru çekti. Güneşin parlaklığına rağmen, gölgede kalan kaldırım bir hayli serindi.

"Yani, bu gece Brad'in geleceğini pek sanmıyorsun, öyle mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki hesabı sen ödediğin ve onu davet ettiğin için gelmesi gerektiğini düşünür. Ama gelmezse hiç şaşmam."

"Gerçekten, ikiniz hiç oturup bir kadeh içmediniz mi? Yani, sigaranızı falan paylaştığınıza göre, birlikte içtiğinizi de düşünmüştüm."

"Tanrım, o iş seni gerçekten çok rahatsız etti, değil mi? Hayır, Brad'le ben arkadaş değiliz, ama ilişkimiz dostça. O bizim için çalışan bir işçi ve çok başarılı, ona saygı duyuyorum, ama bu yüzden onun içki arkadaşı olmam gerekmiyor. Hem zaten duyduğuma göre şehirde onun pek çok içki arkadaşı varmış."

"Ne demek istedin? Ne duydun ki?"

"Ekipteki diğer işçilerden Brad'in çok içtiğini ve zamparalık yaptığını duydum. Karısı bu yüzden onu terk etmiş. İşini doğru yaptığı sürece bunlar bizi ilgilendirmez. Senin bu ani ilgin neden?"

"Burada bir hafta kalacağım, birkaç kişiyle tanışırım, senin birlikte zaman geçirdiğin insanları tanırım diye düşünmüştüm."

"Burada tek kişiyle dostluk kurdum, o da Sid. Cooleys'i ve Brad'in şöhretini o kadından öğrendim. Şimdi odamıza gidip biraz kestirelim, sonra içki içmeye gideriz. Tamam mı?"

O gece Brad bara gelmedi. Miranda'yla birlikte barda oturup her ne kadar cumartesi kalabalığı ile işi çok olsa da, Sid'le sohbet ederek vakit geçirdik. Sid'in diken gibi saçları ve bir kolunu tamamen örten dövmleri vardı. Kadın bizimle konuşurken gözlerini Miranda'dan hiç ayırmıyordu. Ben bu duruma alışkındım, hatta bazen hoşuma bile gidiyordu. Belki de Miranda'yla Sid de seks

yapıyorlardı. Belki Miranda Kennewick'te kadın erkek ayırmadan, karşısına çıkan herkesle seks yapıyordu.

O gece boyunca barın yaylı kapısından içeriye kim girse, acaba Brad mi, diye dönüp bakıyordum. Miranda bir kez bile bakmadı. Ya onun gelmeyeceğine emindi ya da umurunda değildi, ama umurunda olmayışına inanmadığım için, bir şekilde benim bilmediğim bir şeyi bildiğini, haberleşmek için bir yol bulduklarını veya Brad'in bir planı olduğunu karımın bildiğini varsaydım.

Brad'i pazartesi öğlen sonrasına kadar görmedim; soğuk ve puslu bir hava vardı; Miranda şekerleme yaparken ben falez boyunca yürüyüşe çıktım. O sabah arabayla sahile gidip görülmeye değer bir deniz fenerine bakmıştık. Bu fener sisin özellikle çok yoğun olduğu bir burundaydı. Fenerin zor bela görülmesine rağmen fotoğraf çektikten sonra deniz ürünleri sunan bir lokantada yemek yedik. Otele döndükten sonra Miranda biraz kestirmeyi önerdi, ben de kabul ettim. Tuhaftı, ama Miranda'nın beni aldatığını öğrendikten sonra eskisinden daha tutkulu sevişiyorduk. Karıma duyduğum öfke daha bencil davranmama, onun ihtiyaçlarına sırt çevirip kendi arzularıma yoğunlaşmamı sağlamıştı. Miranda da daha önce hiç olmadığı gibi karşılık veriyordu. O öğlen sonrası Miranda'yı yüzüstü yatırmış ve ona arkadan girmiştim; yüzünü bana çevirmek istediğini söylediği halde buna izin vermemiştim. Bütün ağırlığımı verip yüzümü boynundaki saçlarma gömdüm, bileklerini sıkıca tuttum. Tuhaf bir ses çıkarak benden önce orgazm olunca da çok şaşırdım. Daha sonra, "Bugün tam hayvan gibiydin," diye mırıldandı. "Hoşuma gitti." Sonra da kıvrılıp uykuya daldı. Bir süre onun vücudunu inceledim, kalçasının üstündeki morluğa baktım. Hafifçe horlamaya başladığında kafamın içi yine paranoyak düşüncelerle doldu. Karım Brad'le seviştikten sonra da bu kadar rahat mıydı? Ömrü boyunca onun ihtiyaçlarını karşılayacak erkekler olmasını normal bir şey olarak mı görüyordu? Seksin geçici olarak giderdiği gerginliğim tekrar hâkim oldu. Ensesine sert bir yumruk atsam, nasıl hissederim diye düşündüm.

Giyinip odadan çıktım; not falan bırakmadım. Sis içinde falez boyunca yürürken kendimi daha iyi hissettim. Kaygan zemine dikkat ederek hızlı yürüyor, son defa eve gitmek için bu yoldan geçişimi düşünmemeye çalışıyordum. Yürüyüş sonuna geldiğimde saatime baktım; Kennewick Inn Otelinden yeni evime varmam otuz dakikadan biraz fazla sürmüştü. Kayalığın üstüne çıkıp evimin arka tarafına baktım. Bu defa görülürüm endişesi yoktu. Malikânesini inceleyen bir lort gibiydim. Çam ağaçları arasından geçip evin ön kapısına doğru ilerledim. Garaj yoluna yaklaştığım sırada bir kamyonetin çıkmakta olduğunu görünce Brad'i az farkla kaçırdığımı düşündüm. Ama evin etrafında dolanınca onun kamyonetinin yanında, dudakları arasında bir sigarayla durduğunu gördüm. Cep telefonuna bir numara tuşluyordu, ama beni görünce durdu. Gülümseyince sigarası da aşağıya yukarıya sallandı. Gülümsemesine karşılık verip yanına gittim ve elimi uzattım.

Brad Daggett'i yakından tanıma zamanım gelmişti.

Âşık olmak planlarımla arasında hiç yoktu, ama zaten kimin olur ki? Eric Washburn üniversitede üçüncü sınıf öğrencisi ve Mather Akademisi'nde St. Dunstan's adındaki "Edebiyat Kardeşliği" derneğinin başkanıydı, ama o zamanlar ben bunu bilmiyordum. Onunla kütüphanede tanıştık. Buz gibi bir şubat gecesi idi ve kütüphanenin yaylı kapısından göz yaşartıcı soğuğa çıkan son iki kişi biz olmuştuk. Eric, bana bir sigara ikram etti, almadım, sonra ne tarafa gittiğimi sordu. O anda hiç art niyeti olmayan, sırf centilmenlik gibi görünen bir jest yaparak benimle Barnard Hall'a kadar yürüdü. Ben kapıdan girmeden önce St. Dunstons'ta perşembe gecesi verilecek olan bir partiye davet etti. Ona gelirim, dedim. Pek yakışıklı sayılmazdı, uzun bir yüzü, yüksek bir alnı vardı; burnu kemikli, kulakları fazla büyüktü, ama uzun boylu, ince yapıydı ve kalın, neredeyse melodik denebilecek bir sesi vardı. O gece uzun, kömür grisi bir palto giymiş, boynuna birkaç kez doladığı bir kaşkol sarmıştı. St. Dunstan's hakkında birkaç şey işitmiş, hazırlık okulu öğrencilerinin züppeliğiyle ün yapmış, seçkin bir dernek olduğunu biliyordum. Bulunduğu yere de ya-

bancı değildim. Manor, Gotik tarzdaki yapısı, taş duvarlarındaki oyma işçiliği, yüksek, kemerli kapısı ve küçük heykelcikleriyle çok güzel bir binaydı. Beni akademiye hayran bırakan ilk şey mimarisi olmuştu. Daha önce birkaç okula bakmıştım, ama bin kadar öğrencisi olan bu iki yüz yıllık özel akademi tam bana göre idi. Kalkan duvarlı tuğla yatakhaneleri, kemerli geçitleri, karaağaçlarla çevrili avlularıyla çok eski yıllara ait bir yerleşke gibiydi, 1930'lu yıllarda geçen bir gerilim romanına yakışır görünümü vardı. Annemin, kendi okulu olan Oberlin'e gitmem için ısrarları işe yaramamış, babam her zamanki gibi kayıtsız kalmış, sonunda ben Mather'i seçmiştim.

"Lily," dedi Eric, beni Dunstan's'a davet ettikten sonra, "Senin soyadın nedir?"

"Kintner."

"Ha, tamam. Sen Kintner'sin. Burada olduğunu duymuştum." Bunu söyleyiş şekli daha önce prova yapmış olduğunu düşündürüyordu, sanki zaten kim olduğumu biliyormuş gibi...

"Babamı tanıyor musun?"

"Elbette tanıyorum. *Sağın Üstünde Sol* kitabının yazarı."

Şaşırmıştım. Babamın en sevilen kitabı *En Hafifinden Çılgınlık* adlı yatılı okul komedisiydi ve Londralı bir terzinin hayatını anlatan bu kitabından kimsenin söz ettiğini duymamıştım.

"Saat kaçta?" diye sordum. Barnards'ın dış kapısını açmış, bir an önce içeriye girmek istiyordum.

"On gibi. Dur bir dakika." Eric elini paltosunun cebine sokup kare şeklinde küçük bir kart çıkardı ve bana uzattı. Beyaz kartın üstünde bir kurukafa resmi vardı. "Ön kapıda bunu göster."

Eric'e iyi geceler deyip yurt binasına girdim. Oda arkadaşım Jessica yatmamıştı, ona davet edildiğimi söyledim. Arkadaşım Mather'deki sosyal yaşamın içinde olduğu için Eric Washburn ve perşembe gecesi partisiyle ilgili bildiklerini öğrenmek istiyordum.

Jessica, "Kurukafalı bir kart aldın," diyerek bunu elimden kaptı. Sonra da daha da yüksek sesle, "Eric Washburn'den kurukafalı bir kart aldın, öyle mi?" dedi.

“Onun hakkında ne biliyorsun?”

“O çocuk kraliyet ailesinden biri gibidir. Galiba büyük büyük büyük babası Mather’i kuran kişiymiş. Gerçekten de onun adını hiç duymamış mıydın?”

“St. Dunstan’s’ı duymuştum.”

“Tabii ki, onu duymuşsundur. Davetiye iki kişilik mi?”

“Sanmıyorum. Öyle olsaydı söylerdi.”

Partiye tek başıma gittim. Eric oradaydı; içeriye girdiğimde barın arkasında duruyordu ve bana ne içeceğimi sormadan votka tonik hazırladı. Sonra koluma girip birkaç St. Dunstan’s üyesiyle tanıştırdı ve tekrar barmenlik görevine döndü. Bunun dönüşümlü bir perşembe akşamı görevi olduğunu, kısa çöpü çektiği için kendi üstüne kaldığını söyledi. Manor binasının içi beni hayal kırıklığına uğratmıştı; Gotik dış yapısına daha çok yakışan bir şey beklemiştim. Tam olarak ne, bilmiyordum. Acem halıları ve deri koltuklar falan mıydı? Beklediğimin tersine, sadece o güne kadar görmüş olduğum diğer dernek binalarından biraz daha güzeldi. Alçak tavanlı odalar, eski püskü mobilyalar, ucuz bira ve Marlboro Lights kokusu... Birinci kattaki odaları gezip babamı tanıyan birkaç üyeyle konuştum. Üçüncü votkamı da bitirdikten sonra Eric’le vedalaşmak ve davet ettiği için teşekkür etmek amacıyla bara gittim.

“Gelecek hafta yine gel,” dedi ve cebinden başka bir kurukafalı davetiye çıkardı. “Bar görevlisi olmayacağım.”

Yurda döndüğümde Jessica her şeyi ayrıntılarıyla anlatmamı istedi. Ona gerçeği anlatıp St. Dunstan’s’ın hiç de ilginç bir yer olmadığını, oradaki herkesin nazik olduğunu, fakat heyecan verici olmadıklarını söyledim. Gizli geçitlerin veya üyeliğe kabul ritüelleri olmadığını sözlerime ekledim. Birinci sınıf kız öğrencilerinin kurukafalarıyla dolu bir oda da yoktu dedim.

“Hadi ya. Matthew Ford’la tanıştın mı?”

“Matthew diye biriyle tanıştım. Kısa boylu, uzun kâkülleri olan.”

“Of. O oğlan çok seksi.”

İyisiyle kötüsüyle, St. Dunstan's o kış ve ilkbahar benim en önemli sosyal hayatım oldu. Bütün perşembe geceleri partilerine katıldığım gibi, arada bir verilen yemeklere de üye davetlisi olarak gittim. Neden bu kadar sık davet edildiğimi bilmiyordum. Bildiğim kadarıyla Eric'in bir sevgilisi vardı; Faith adındaki bu üçüncü sınıf öğrencisi çoğu partinin son anlarında Eric'in yanından ayrılmıyordu. Bir gece Manor'daki bilardo odasına girdiğimde onları öpüşürken gördüm. Duvara yaslanmışlardı. Faith ayak parmakları üstünde yükseldiği halde Eric, onu öpebilmek için eğilmek zorunda kalmıştı. Eric'in bir eli Faith'in saçlarını kavramış, diğeriyle de ensesini tutuyordu. Eric'in yüzü bana dönüktü; kısa bir an göz göze geldikten sonra hemen odadan çıktım.

Derneğin diğer üyeleri de arada bir bana asılırdı, ama hiçbiri daha önce Jessica'yla gittiğim başka dernek partilerinde olduğu gibi, sululuk yapmadı, ellemeye kalkmadı. Hayır, girişimler perşembe geceleri partilerindeki içkiyle peltekleşmiş iltifatlar, başka içki ister miyim, gibi acemice sokulmalar veya keyif verici bir madde uyuşturucu ikram etmek için yurt odasına davet etmenin ötesine geçmemişti. Ben hep reddettim; nedeni de sadece bu girişimleri yapan oğlanların çok tipsiz olmalarından değil, siyah saçlı, güzel Faith'in varlığına rağmen Eric Washburn'e âşık olmamdandı. Ona daha Manor'daki ilk partide beni odalarda gezdirdiği, arkadaşlarıyla tanıştırdığı günden beri âşıktım. Kolumu dirseğimin hemen üstünden tutuşuyla sanki hem bana hem başkalarına, benim ona ait olduğumu ilan eder gibiydi. St. Dunstan's partilerine gitme nedenim hem Eric hem de sarhoşken bana kur yapmalarına rağmen, diğer üyelerle sohbet etmekten zevk almamdı. O partilerde tanıştığım oğlanlar ayrıcalıklı ailelerin züppe çocuklarıydı, ama hepsi de terbiyeliydiler; sohbet konuları da bir gece önce ne kadar çok içip nasıl dağıttıklarından veya bu gece nasıl dağıtacaklarını düşündüklerinden ibaret değildi. Bu oğlanlar yetişkin erkek gibi görünmek istiyorlar, bu nedenle siyaset ve edebiyat hakkındaki fikirleriyle beni etkilemeye çalışıyorlardı. Ve her ne kadar bilgileri çok sığ olsa da, bu gayretleri hoşuma gidiyordu.

Beni St. Dunstons'a ilk davet eden Eric olduğu için, bu perşembe partilerinden ayrılacağıın zaman onu bulup veda ederdim. Elime yine o kurukafalı kartlardan bir tane tutuşturur, ertesi hafta yine gelmemi söylerdi. Eğer parti sonunda oralarda değilse, hafta ortasında davetiyeyi vermek için beni bulurdu; bir keresinde öğrenci merkezindeki posta kutuma bir kart bırakmıştı. Ben bu davetiyeleri ufak çaplı bir aşkın sinyalleri olarak görüyordum. Çok hafif sinyallerdi, ama benim için ilkti. Ve bana yetiyordu.

Birinci sınıftaki son sınavım bir perşembe öğlen sonrasındaydı; ertesi sabah otobüsle Chester'den Shepaug'a gidecektim, annem beni orada arabayla karşılayıp Monks'a götürecekti. Planıma göre sınavdan sonra odamdaki birkaç parça eşyayı toplayıp Barnard Hall'daki son gecemde yalnızlığın tadını çıkaracaktım. Jessica'nın sınavları erken bitmiş, bir gün önce yurttan ayrılmıştı. Amerikan edebiyatı sınavımdan sonra odama döndüğümde, yerde kurukafalı bir kart buldum; arkasında Eric'in notu vardı. "İki dolu fıçı var. Bu gece gel de bitirmemize yardım et." Eşyalarımı topladıktan sonra Manor'a gittim; az sayıda üye ve birkaç kız barın etrafında toplanmışlardı. Çoğu öğrenci kampüsten ayrılmış olduğu için bu normaldi. Eric, beni görünce çok sevindi; Faith'in ortalıkta olmadığını görmek çok hoşuma gitti ve ben de her zamankinden daha fazla içtim. Hatta bir ara Eric'e Faith'in nerede olduğunu bile sordum.

"Ha, o artık yok Kintner. Her bakımdan yok."

"Ne demek istiyorsun?" Birden dehşet içinde kızın öldüğünü ve benim bunu duymamış olduğumu sandım.

"Buradan ayrıldı." Eric eliyle etrafını gösterdi. "Ve buradan da ayrıldı." Bu defa kalbini gösterince birkaç arkadaşı kahkaha attı. O anda Eric'in her zamankinden daha sarhoş olduğunu anladım.

"Üzıldüm," dedim.

"Üzülme. Zaten bana göre biri değildi. Ondan kurtulduğum iyi oldu, şansı açık olsun." Eric yine dramatik bir hareket yaptı. O anda beni o gece davet etme nedeninin baştan çıkarmak

olduğunu, benim de bunu kabulleneceğimi anladım. Bu zaten beklediğim ve umduğum bir şeydi. Uzun vadeli bir ilişki hayal etmemiştim ve bunun bir gecelik seksten başka bir şey olmayacağını biliyordum, ama hâlâ bakireydim ve artık zamanı geldiğine karar vermiştim. Bekâretimi bana âşık birine vereceğimi düşünecek kadar budala değildim, ama bekâretimi sevdiğim birine vermem önemliydi.

St. Dunstan's, Manor'un ikinci katında üç tane tek kişilik yatak odası vardı. Eric başkan olduğu için en büyük olanı ona aitti; yüksek tavanlı, akademi şapeline bakan bir odaydı. Tek kişilik bir yatak yerine, sayvanlı bir ahşap karyolası vardı. Giyinik halde yatağa girip öpüşürken Eric benden daha gergindi. İzin isteyip banyoya gidince ben de elbisemi çıkarıp yorganın altına girdim. Eric döndüğünde yüzüne soğuk su çarpmış, dişlerini fırçalamıştı. O da soyundu ve sadece külotuyla yorganın altına girdi.

"Prezervatif takayım mı?" diye sordu.

Evet, dedim, ama fikrini değiştirir korkusuyla ona bakire olduğumu söylemedim. O gece iki kere seks yaptık, ilk seferinde üstüme çıkmıştı. Boyu çok uzun olduğu için, yüzümün önünde sadece göğsündeki seyrek kıllar vardı. Hareketleri tutuktu, zevk aldığından emin değildim, ama dizlerimi kaldırıp onun iki yanına dayayınca hırıltılı bir sesle adımı söyledi ve orada son buldu. O gece daha sonra bir kez daha seviştik, bu defa ben üstteydim. Pencereden sızan sokak lambasının loş ışığında onun yüzünü görmek güzeldi. Bütün tuhaflığına rağmen suratından çok hoşlanırmıştım. Kepçe kulakları, alınının genişliği, ince dudakları... Eric'in koyu kahverengi gözleri çok güzeldi ve kızlara özgü, gür kirpikleri vardı. Onun üstündeyken kâh yavaş, kâh hızlanarak değişken bir tempo tutturdum. Bunu birkaç kez yaptıktan sonra Eric aniden beni kendine doğru çekti, meme uçlarımdan birini ağzına aldı ve titredi. Daha sonra bana orgazm oldun mu, diye sordu. Olmadığımı, ama çok zevk aldığımı söyledim ki, bu doğrudu. Gün doğmadan oradan ayrıldım. Ben giyinirken Eric kıpırdandı, ama o uyanmadan odadan çıkmayı başardım. Sahte

vaatler işitmek istemiyordum. Yaz boyunca Eric'le sadece iyi anılarım olsun istiyordum.

O yaz ebeveynlerim kesin olarak boşandıktan sonraki ilk yazdı. Annem deli gibiydi, David'in tekrar nişanlandığı söylentileri onu çıldırtıyordu; New York'taki bir galeride sergi açmak için hararetli bir çalışmaya girmişti. Babamla iki kere telefonda konuştum; beni Londra'ya davet etti, ama reddettim; Connecticut'ta kitap okuyarak bir yaz geçireceğim için mutluydum. Çok şükür, Monks'ta hiç misafir yoktu. Bütün ağustos boyunca teyzem bizzimleydi. Eric'ten hiç ses çıkmadı, ama aramak isteseydi bile, benimle irtibat kuramazdı. Bildiğim kadarıyla, nerede yaşadığını veya annemin rehberde olmayan telefon numarasını bilmiyordu.

Çok iyi anlaştığımızı söyleyen Jessica'nın itirazlarına rağmen, Mather'deki ikinci yılım için yurt yönetimine tek kişilik bir oda için başvurmuştum. Ağustos ayında yurt yönetiminden bir yazı geldi; üç kızla beraber kalacağım, dört kişilik bir oda tahsis edilmişti. Kızlardan hiçbirini tanıımıyordum. Bunlar ya hepsi de tek kişilik oda için başvurmuş anti-sosyal tiplerdi ya da üçü bir arada kalmak isteyen arkadaşlardı. İşin iyi tarafı, odanın kampüsteki en eski yurt binası olan Robinson Hall'da, avluya bakan bir kulede olmasıydı. Bütün dört yataklı odalarda pencere önünde gömme koltuklar bulunuyordu; birkaçında kullanılabilir durumda şömineler bile vardı.

Taşınma günü akşam geç saatlerde yurda geldim. Odayı paylaşacağım üç kızın yakın arkadaşlar olduğu belliydi; ortak odamızı David Lynch filmleri afişleriyle dekore etmişlerdi. Onları birinci yılımdan görmüşlüğüm vardı, ama şahsen hiçbirini tanıımıyordum. Üçünün de simsiyah saçları ve soluk tenleri vardı. Gotik tipler. Bana üç farklı filmdeki Winona Ryder'ı hatırlattılar. Saçları diken diken ve sadece siyah şeyler giyen en radikal olanı, *Beetlejuice* (Beter Böcek) filmindeki Winona'ydı. Diğerleri daha cıksti. Biri *Reality Bites* (Gerçek Acıtır) filmindeki kısa saçlı Winona, diğeriye *Mermaids* (Deniz Kızları) filmindeki Winona'ydı (yün ceket giyen kâküllü).

O eylül gecesi bu üç Winona kolalı gömlek ve düz bir pantolon giymiş halimle benim hakkımda ne düşündüler bilmiyorum, ama siyah rujlarına ve çift delikli kulaklarına rağmen bana dostça davrandılar. *Mermaids* Winona'nın ikram ettiği şarabı alırken kapı tıklatıldı. Gelen Eric Washburn'dü. Onu görünce o kadar şaşırdım ki, yeni oda arkadaşlarımdan biri için geldiğini sandım. Ama benim için gelmişti. Altında bir şort, üstünde güzel bir gömlek vardı ve sigarayla viski kokuyordu. Onunla birlikte Manor'a gittim ve doğruca odasına çıktık. Bütün yaz hep beni düşündüğünü ve nerede yaşadığını öğrenmek için nasıl kıvrandığını anlattı. Hatta beni sevdiğini bile söyledi. Ve ben de, budala gibi ona inandım.

Brad'le içmeye birayla başladık, daha sonra ben İrlanda viskisi ve zencefilli gazozla devam ettim. Cooleys, Kennewick Kumsal'ında yıl boyu açık olan birkaç bardan biriydi. Mönülerinde, 1957 yılından beri piyasada olmalarıyla övünüyorlardı. Kimsenin de bunu sorgulayacak hali yoktu. Barın arka tarafında çeşitli içki firmalarının eşantyonları vardı.

Brad'i tam ayrılacağı sırada inşaat alanında bulduktan sonra onu bira içmeye davet ettim. Seve seve kabul edip beni kamyonetiyle Kennewick Kumsal'ındaki Cooleys'e götürdü. Oraya vardığımızda saat beşi biraz geçiyordu ve bizden başka müşteri yoktu. Barmaid üniversite öğrencisi olacak yaşta, siyah kot ve mor kolsuz yelek giymiş bir genç kızdı. "Selam Braggett," dedi içeriye girdiğimizde.

"Sana ne dedi?" diye sordum ortadaki bir masaya oturduktan sonra.

"Braggett. Buralardaki lakabımdır. Brad artı Daggett. Lise öğrencilerine özgü bir kısaltma. İlk içkiler benden patron." Kabinde çıkıp bara yürüdü. Brad'le içki içerek ondan tam olarak

ne öğrenmek istediğimi bilmiyordum, ama Lily benden bilgi toplamamı istemişti, ben de öyle yapıyordum. Onun hakkında ne kadar çok şey bilirsem, o kadar iyi olacaktı.

O akşamın ilk saatinde Brad'le evdeki işlerin gidişatı hakkında konuştuk. Bende bıraktığı izlenim, her seferinde olduğu gibi, yüzde seksen bir profesyonel, yüzde yirmi palavracının teki olduğuydu. Tıpkı ikinci el araba satıcılarının yaptığı gibi, müşteri adayının dikkatini deri döşemelerden dağıtıp pahalı navigasyon sistemini gözüne sokuyordu. Biralarımızı içip konuşurken onu yakından inceledim. Brad sıkı içiciydi; bir şişe birayı aşağı yukarı üç dikişte bitiriyordu. Hâlâ yakışıklı denilebilirse de, yıpranma izleri gözükmeye başlamıştı. Esmerleşmiş yüzünde koyu renkli güneş lekeleri vardı ve çok içenlerde görüldüğü gibi, iki yanığında pembe noktalar oluşmuştu. Kaslı vücut yapısına rağmen, çenesinin altında keçisakalının kısmen gizlediği bir sarkma görülebiliyordu. En göz alıcı yeri koyu kahverengi gözleriyle, kenarları grileşmekte olan gür, siyah saçlarıydı.

Birkaç şişe bira içip ev hakkında konuştuktan sonra, "Umarım, Miranda seni deli etmiyordur," dedim. "İsteddiği şeyler konusunda çok titizlenir."

"Bu iyi bir şey. En kötüsü ikide bir fikrini değiştiren müşterilerdir. Hayır, Bayan Severson şu ana kadar çok iyiydi." Brad geldiğimizden beri masanın üstünde duran Marlboro paketinden bir sigara çıkarıp filtresini masanın cilalı yüzeyine vurdu ve dışarıya çıkıp bir sigara içmek için izin istedi.

O dışarıya çıkınca, son yirmi dakikadır sessizce titreşen telefonuma baktım. Miranda, bana en sonuncusu YAHU, HANGİ CEHENNEMDESİN BE ADAM? olan bir sürü mesaj atmıştı. Brad'le birkaç kadeh bira içtiğimizi, az sonra otele döneceğimi, isterse bensiz yemek yiyebileceğini bildiren bir cevap yazdım. Karşılık olarak PEKİ, geldi.

Dönüp barın ön penceresinden dışarıya, Brad'in durduğu yere baktım. Artık iyice kararmış akşam havasına sigarasının dumanını üflüyor, başının açısına bakılırsa telefonuna bakıyordu.

Muhtemelen mesaj yazıyordu. Belki de karıma mesaj atıyordu. Bir an içimde bir öfke kabardı, ama hemen kendime burada bulunma nedenini hatırlattım. Savaş bu küçük çatışmalarla başlamıştı ve Brad ne kadar çok içerse, onun zayıf yanlarını öğrenme fırsatım çoğalacaktı. Yanımda dörtte üçü dolu bira bardağımla tuvalete gidip bunun çoğunu lavaboya döktüm. Ben ondan daha ayık kalmak istiyordum.

Brad döndükten sonra Miranda konusu bir daha açılmadı. Bana işimle ve genel olarak hayatımla ilgili sorular sordu ve ona Harvard'a gittiğimi söyleyince beni okulun hokey programıyla ilgili sorguya çekip kaç tane Beanpot Turnuvası'na gittiğimi sordu. İlgilenmediğim halde, ikinci sınıftayken spora çok meraklı oda arkadaşımın ısrarıyla birkaç hokey maçına gitmiştim. İngiliz edebiyatı bölümündeki arkadaşım sonradan başarılı bir editör olmuştu. Konu hokeyden biraz daha bilgi sahibi olduğum beyzbola kaydı ve geçen yıl Red Sox takımının durumunu konuştuk. Ona stadyumdaki lüks localardan birini sezonluk kiraladığımı söyledim ve gelecek yıl onu bir maça götürmeye söz verdim. Bira-dan İrlanda viskisine geçtikten ve sporla ilgili bütün bildiklerimi kullandıktan sonra ona boşanmasıyla ilgili şeyler sordum.

"İki harika çocuğum var," dedi paketinden bir sigara daha çıkardıktan sonra. "Ve bir de ömür törpüsü bir sabık karım."

"Çocuklar onda mı?"

"İki haftada bir hafta sonları hariç. Ama şunu söylemeliyim; kadın her şeye rağmen çok iyi bir anne ve çocukların onda olması onlar için daha iyi oluyor. Ama evliliğimiz tam zamanında son bulmasaydı ya ben onu öldürecektim ya da o beni. İşte bu haldeydik. Hiç durmadan arardı. *Brad*, hangi cehennemdesin? *Brad*, eve erken gel de tuvaleti tamir et. *Brad*, çocuklarla beni bir daha ne zaman Florida'ya götüreceksin? *Brad*, karınla çocukların bu bok gibi yerde yaşarken o birbirinden güzel evlerde çalışmak sana hiç koymuyor mu? Hep böyleydi işte. İyi ki, tabancam falan yoktu." Brad sırtınca nikotinden sararmış dişleri göründü.

"Neden söz ettiğimi biliyorsun birader," diye devam etti. "Ya da bilmiyorsun. Miranda'yla sorununuz nedir?"

"Sorunumuz yok. Yeni evliler gibiyiz. Cennette her şey yolunda."

"Hadi be," dedi yüksek sesle. "Eminim öyledir." Dili peltekleşmeye başlamıştı. Sonra tokuşturmak için yumruğunu uzattı. Gülümseyerek yumruğumu yumruğuna vurdum. Aniden nasıl bu kadar sarhoş olmuştu? Her ne kadar iki saatten beri içiyorsa da, Brad beş dakika öncesine kadar ayık görünüyordu.

"Hayır, Miranda çok iyidir," dedim.

"Deme be," dedi Brad. "Bak, yanlış anlaşılmasın, sen de tip-siz bir adam falan değilsin, ama böyle bir kadını tavlamayı nasıl başardın?"

"Sanırım, şanslıyım."

"Evet, şans ve birkaç milyon dolarlık." Bunu söylediği anda yüzü pişmanlıkla buruştu. Ben buna karşılık veremedim elini bana doğru kaldırdı ve, "Of," dedi. "Bu ağzımdan kaçtı. Öyle demek istememiştim."

"Dert değil," dedim.

"Hayır, çok gereksiz laf ettim. Ben hıyarın tekiyim ve içkiyi fazla kaçırdım. Özür dilerim. Miranda seninle olduğu için çok şanslı. Eminim bunun parayla da ilgisi yoktur."

Gülümsedim. "Hayır, parayla da ilgisi olduğuna eminim, ama bunu dert etmiyorum."

"Hayır. Miranda'yı o kadar iyi tanımiyorum, ama paraya çok değer verdiğini sanmam." Brad özür dileme monoloğunu sürdürürken aşırı makyajlı, sarışın bir kadın masamıza gelip onun yanına oturdu ve poposuyla kalçasına vurdu.

"Selam Braggett," dedikten sonra elini bana doğru uzattı. Hareketsiz parmaklarını tuttuğum zaman teknik olarak el sıkışmış olduk. "Selam Braggett'in arkadaşı. Ben Polly'im. Eminim, benden hiç bahsetmemiştir."

"Pol," dedi Brad. "Seni Ted Severson'la tanıştırayım. Mic-mac'taki yeni evi inşa ettiren adam."

"Deme be." Polly, bana gülümsedi. Palyaço makyajına rağmen güzel bir kadın olduğu belliydi. Doğal sarı saçları, mavi gözleri ve V yakalı kazağından taşan iri memeleri vardı. Göğsünün görünen kısmı güneşten esmerleşmişti ve çillerle kaplıydı. "Brad, bana o evden çok bahsetti. Duyduğuma göre çok güzel olacaktı."

"Planımız öyle olması," dedim.

"Eh, beyler, niyetim sizin erkek muhabbetinize bulaşmaktı, ama belli ki, iş hakkında konuşuyorsunuz. Beni hiç açmaz."

"Bir içki ikram edelim," dedim.

"Sağ ol. Bırakayım da, konuşmanıza devam edin."

Polly masada ağır bir parfüm kokusu bırakıp yanımızdan ayrıldı.

"Sevgilin mi?" diye sordum Brad'e.

Brad, "Sekizinci sınıftayken olabilir," dedikten sonra dişlerini sergileyen bir kahkaha attı. "Ama madem buraya gelmiş, onu kaldırayım bari. Ben hemen ilerideki köşede oturuyorum. Sen bir içki daha içtikten sonra seni evine götürüyüm mi?"

"Tabii," dedim, ama en son isteyeceğim şey bir kadeh daha içmek, sondan bir önceki isteyeceğim şeyse, sarhoş Brad'in direksiyonda olduğu bir araçla yola çıkmaktı. Ama bu onun yaşadığı yeri öğrenmem için bir fırsattı ve bunu değerlendirecektim.

Hava soğumuş, sis kalkınca gökteki yıldızlar ortaya çıkmıştı. Brad'in kiralık sayfiye evleri üç yüz metre ötedeydi, ama beni oraya kamyonetiyle götürdü ve yarım ay biçiminde dizili, kutu gibi evlerden ilkinin önünde park etti. Elle yazılı bir tabelada YARIMAY EVLERİ ve bir telefon numarası görünüyordu.

"Miranda bu evlerin sahibi olduğunu söyledi," dedim Brad karanlık evin kilidini açarken. Evlerin hepsi karanlıktı, sadece sokak lambasının ışığıyla parlak yıldızların aydınlığı vardı.

"Aileme ait, ama ben işletiyorum. Sezonda olmadığımız için pek iş yok, ama yaz aylarında iyi iş oluyor."

Brad ayaklı bir lambayı yaktıktan sonra içeriye girdik. İçerisi beklediğimden daha iyiydi, ama daha kasvetli bir görünümü

vardı; sadece birkaç parça mobilya, beyaza boyanmış ve boş duvarlar... Burasının Brad'ın evi olduğunu gösteren tek şey, nispeten küçük oturma odasındaki muazzam televizyondur. Evin içinde sigara kokusunun hâkim olacağını sanmıştım, ama öyle değildi.

Brad doğruca mutfığa giderken ben de kapıyı arkamdan kapadım. İki şişenin kapaklarının açıldığını işittim, sonra Brad bana bir şişe soğuk Heineken birası uzattı. Bej renkli kanepeye oturduk. Brad arkasına yaslanıp bacaklarını uzattı. Bira şişesi iri ellerinde çok küçük görünüyordu.

"Ne zamandan beri burada yaşıyorsun?" dedim sırf bir şey söylemiş olmak için.

"Bir yıl oluyor. Geçici bir durum."

"Evet," dedim. "Bunu anlıyorum. Yani, burada fazla kalmak istemezsin."

Bunu dediğim anda kendimi kötü hissettim ve Brad'ın yüzünün bir an için nefretle karardığını gördüm. Ama bu ifadesi hemen düşünceli bir kaş çatmasına dönüştü. "Dediğim gibi, sadece geçici bir durum. Teknem gelene kadar."

Bir şey söylemedim ve ikimiz de bir süre konuşmadık. Etrafa bakınca bir sehpa üzerinde kare biçiminde üst üste konmuş, balıkçılıkla ilgili dergiler gördüm. Dergilerin üstünde düzgün bir şekilde yerleştirilmiş uzaktan kumanda cihazı vardı. Yanımdaki sehpanın üstünde, bir teknenin içinde bir kızla bir oğlanın çerçeve içinde fotoğrafı vardı. Çocuklar on ve on iki yaşlarındaydı. İkisi de turuncu can yelekleri giymişti.

Fotoğrafı aldım. "Çocukların mı?"

"Jason ve Bella. Ama bu fotoğraf eski teknemde çekildi. Yaz başında onu satıp kendime Albemarle'yi aldım. Dünyanın en iyi balıkçı teknesidir. Balığa çıkar mısın?"

Hayır, dedim, ama Brad teknesi hakkında konuşmayı sürdürdü. Pek dinlemediğim söylenemez, fakat önemli değildi. Brad Daggett hakkında bir şeyler öğreniyordum. Şimdilik onun karımla düzüştüğü gerçeğini bir yana bıraksam bile, Brad Daggett'ten hiç haz etmediğimi anlıyordum. Bencil ayyaşın tekiydi ve büyük

ihtimalle yaşılandıkça daha da bencil bir alkolik olacaktı. Çocuklarına olan ilgisi evinde bir fotoğraflarını bulundurmaktan öteye geçmiyordu ve kendinden başka kimseyi umursadığını sanmıyordum. Bu dünyadaki işe yaramazlardan biriydi. Lily aklıma geldi ve Brad'ın aniden ortadan kayboluşunu düşündüm; bence sakıncası yoktu. Dahası, öyle olmasını istiyordum. Nedeni sadece karımla yaptığı şey için onu cezalandırmak değildi, bu dünyadan kaybolması hayırlı bir iş olacaktı. Kimin hayatına faydası vardı ki? Çocuklarının veya eski karısının değil. Kendisini onun sevgilisi sanan bardaki Polly'nin de değil. Herif hıyarın tekiydi ve bu dünyadan bir hıyarın eksilmesi, herkes için iyi bir şey olurdu.

Brad'ın teknesi hakkındaki monoloğunu kesip tuvalete gideceğimi söyledim. Banyo da evin geri kalanı gibi tertemizdi. Biramı lavaboya döktükten sonra adamın ilaç dolabına bir göz attım. Görecek pek bir şey yoktu. Tıraş malzemeleri, deodorant ve henüz açılmamış bir kutu saç boyası. Kullanma süresi beş yıl önce dolmuş olan reçeteli bir antibiyotik şişesi. Şişeyi açıp içine baktım. Elmas şeklindeki mavi haplarla doluydu. Viagraydı. Demek ki, Brad o kadar da güçlü bir erkek değildi. Yüksek sesli bir kahkaha attım. Oturma odasına döndüğümde Brad aynı pozisyonda oturuyordu, ama gözleri kapalıydı ve göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyordu. Bir süre onu seyrettim ve kendimi tiksintiden başka bir şey hissetmeye zorladım –acıma falan gibi bir şey– ama hiç öyle bir şey hissetmedim.

Evden çıkmadan önce mutfaktaki birkaç çekmecenin içine baktım. Bunlardan biri alet edavat içindi; çeşitli gereçler, bir mezür, bir rulo koli bandı. Çekmecenin en arka kısmında bir Smith&Wesson revolver vardı. Bunu görünce şaşırdım, çünkü daha önce bana şaka yollu tabancam olsaydı karımı öldürürdüm, demişti. Bir an tabancayı çalmayı düşündüm, ama büyük ihtimalle bunu kimin aldığını tahmin ederdi. Yerine bıraktım, fakat birbirine benzeyen anahtarlarla dolu bir kutudan yeni yapılmış bir anahtarı cebime attım. Bunun eksikliğini fark etmezdi; muh-

temelen bu anahtar hem bu evin hem de belki Yarımay Evleri'nin hepsinin kilidini açıyordu.

Çıkmadan önce son bir kez etrafa bakındım. Brad hâlâ aynı pozisyonda uyuyordu. Soğuk havaya çıktım ve anahtarı Brad'in ön kapısında denedim. Kilidin içinde kolayca dönüyordu. Kapıyı kilitlemeden bırakıp anahtarı cebime attım. Telefonumu çıkardım, tam gelip beni alması için Miranda'yı arayacakken vazgeçip yürümeye karar verdim. Soğuk hava iyi geldi. Burun deliklerimden derin nefesler alınca, havadaki tuz beni uzun zamandan beri hissetmediğim kadar diri hissettirdi. Yürümeye başladım. Birkaç kilometreden sonra enerji fışkırıyordum.

10 LILY

Akademide benim ikinci, Eric'in son senesi boyunca hemen her perşembe, cuma ve cumartesi gecesini Manor'da Eric'in ikinci kattaki yatak odasında geçirdim. O sıralar bu dönemi hayatımın en güzel zamanları olarak görüyordum. Şimdi geriye dönüp baktığımda (sadece daha sonra olanlar yüzünden değil) o dönemin aynı zamanda belirsizlikler ve endişelerle dolu olduğunu anlıyorum. Eric Washburn'e âşıktım ve o da bana âşık olduğunu söylüyordu. Ona inanıyordum, ama daha çok genç olduğumuzun da bilincindeydim. Eric yakında mezun olacaktı ve New York'a taşınıp finans sektöründe bir işe girmeyi düşünüyordu. Benim planımsa gelecek yıl Londra'da, Faunce Güzel Sanatlar Akademisi'nde eski eserleri koruma dersleri almaktı. Her ne kadar Eric'le geleceğimiz hakkında konuşsak da, o mezun olduktan sonra her şeyin değişeceğini kendime söyleyip duruyordum.

O yıl iki ayrı, fakat birbiriyle uyumlu hayat sürdürdüm. Pazardan perşembeye kadar okumam gereken kitapları ve ödevlerimi yaparak geçirdim. Oda arkadaşlarım olan üç Winona yüksek

sesli müzik çalıp hiç durmadan sigara içiyorlardı, ama şaşılacak kadar sessizdiler ve iyi huyluydular. Benim gibi kitap kurdu ve çocukluğunda Nancy Drew hayranı olan *Mermaids* Winona'yla pek çok ortak yanımız olduğunu öğrendim. Perşembe geceleri haftalık parti için St. Dunstan's Manor'a gidiyordum. Daima o geceyi, bazen hafta sonunu da orada geçirdiğim için yanıma büyük bir   anta içinde elbise ve makyaj malzemesi alırdım. Cuma sabahından pazar gecesine kadar, dersler dışında ve Eric'in çeşitli sporlardaki maçları haricinde onunla hep beraber olurduk. Kampüs sinemasında film seyrederek, arada bir İtalyan yemeği yemeğe New Chester'a giderdik. Bazen de St. Dunstan's dışındaki partilere de gittiğimiz olurdu, ama çok enderdi. S  rprizlerin olmadığı, ikimizin de rahat hissettiği bir ilişkimiz ve bana göre çok uyumlu bir seks hayatımız vardı. Birbirimize Washburn ve Kintner diyor-duk. Sadakatsizlik veya hayal kırıklığı endişelerimiz yoktu. Bu durumda olmamız beni mutlu ediyordu, ama bunu dışa vur-muyordum; bağlılığımın ne kadar g  c  l   olduğunu sadece Eric'e söylüyordum. O da benimle aynı duyguları paylaşıyor, bazen Mather'den sonra ortak geleceğimiz hakkında konuşuyordu.

Eric'in eski sevgilisi Faith de son sınıf öğrencisiydi ve h  l  a perşembe geceleri partilerinin m  davimiydi. Artık Matthew Ford'la çıkıyordu. St. Dunstan's'ın en önde gelen iki üyesinin sevgilileri olduğumuz için Faith o yıl bana yanaştı, hatta Eric'le ilişkimiz hakkında sorular da sordu, ama ben bu tuzağa d   medim.   en   akrak, kurnaz ve hep dikkatleri üzerine çekmeye   alı  an Faith'ten pek hoşlanmıyordum, ama birlikte zaman geçirmeyi sorun etmiyordum. Eğer Faith'i sık sık görmüyor olsaydım, Eric'in iki yıl birlikte olduğu kızı çok merak ederdim, hatta bu merakım saplantı haline bile gelebilirdi. Neyse ki, hep yanımdaydı ve onu tanıyabildim ve bu sayede hayal dünyamda hiç yeri olmadı.

Eric'i Faith'e çeken şeyin ne olduğunu anlayabiliyordum. Yuvarlak   ehreli ve seksiydi, kısa siyah saçları vardı. Tipik hazırlık    rencisi kıyafetleri giyerdi, ama kazakları hep fazla dar, etekleri hep fazla kısa olurdu. Konuşurken iyice sokulup insanı

etkileyen bir şekilde gözlerinin içine bakar, sık sık kahkaha atar ve kendisiyle ilgili komik espriler yapardı. Birlikte bir yere gidiyorsak koluma girer, eğer arkamdan yürüyorsa parmaklarını saçlarımin arasına sokardı. İki ebeveynim de bana fiziksel sevgi göstermemiş oldukları için Faith'in bu dokunma alışkanlığı çoğu zaman beni rahatsız ederdi ama bir yandan da hoşuma giderdi. Bir keresinde sarhoşken gözlerimin rengini incelemek istediğini söyledi. Kahverengi gözleri bütün görüş alanımı kaplayana kadar yüzünü bana yaklaştırdı.

"Tıpkı bir duvar kilimi gibi," dedi Faith soluğu yanağını ısıtırken. "Gri, sarı, mavi ve kahverengi noktalar var."

Eric, onun hakkında çok nadir konuşurdu, ama bir gece onun yatağında uzanmışken Faith'in devamlı yanımda olması beni rahatsız ediyor mu, diye sordu.

"Hayır," dedim. "En iyi arkadaşı olduğumu söylüyor. Fark ettin mi?"

"O herkesin en iyi arkadaşıdır, hayır, bu lafımı geri alıyorum. Galiba seni gerçekten çok seviyor ve arkadaşın olmak istiyor, sadece..."

"Merak etme. Ne demek istediğini anlıyorum. Onun en iyi arkadaşı olmaya niyetim yok. Onunla ortak hiçbir yanımız olduğunu sanmıyorum. Yani senden başka..."

"Evet, hiçbir ortak yanınız yok. Buna kefil olurum. Kötü bir insan değildir ve Matt'le çok güzel bir çift oldular."

"Evet," dedim.

Bir daha da Faith'le ilgili başka bir şey konuşmadık.

O yaz Monks'a döndüm. Annemin Michael Bialik adında üniversitede dilbilim profesörü olan sakallı yeni bir sevgilisi vardı. Ve bu adam şaşılacak kadar akli başında biriydi. Bizimkinden bir kilometre ötede, samanlıktan dönüştürdüğü kendine ait bir evi vardı ve burada Sandy adında piyano dehası olan oğluyla yaşıyordu. Michael aşçılığa çok meraklıydı, bu nedenle annem zamanının çoğunu onun evinde geçiriyor, Monks'u bana bırakı-

yordu. Kütüphanede pazartesten cumaya kadar günde dört saat çalıştığım bir işim vardı. Geri kalan zamanımı okuyarak veya mülkümüz içinde ufak tefek işler yaparak geçiriyordum. Âşıktım ve huzurluydum. Bir ara çok sevdiğim otağa, Chet'in ebedi istirahat yerine bile gittim. Kuyunun kapağı hâlâ kapalıydı; görünüşü yıllar öncesiyle aynıydı. Yakındaki çiftlik evi hâlâ boştu.

Hafta sonları Eric'i ziyaret etmek için New York'a giderim diye planlamıştım, ama Eric buraya gelince Monks'a âşık oldu ya da öyle olduğunu iddia etti.

"Her hafta sonumu burada geçirmek istiyorum Kintner. Harika bir hayat olur. Hafta içinde şehirde, sonra cuma akşamı trene atlayıp buraya senin yanına gelirim. Sayfiyede hafta sonları."

"Canın sıkılmaz mı?"

"Asla. Buraya bayıldım. Ya sen? Senden de bütün zamanını burada geçirmeni istemiş oluyorum."

"Bugüne kadar geçirdiğim bütün yazları tarif ediyorsun. Bana uyar. Üstelik hafta sonları özlemle senin gelmeni bekleyeceğim."

Böylece o yazı ikimizde okuldaki gibi geçirdik. Hafta içi yalnızdım. Hafta sonları beraberdik. Bence sorun değildi, çünkü yalnız kalmaktan hiç sıkılmazdım. Ve yalnız geçirdiğim günler beni hafta sonuna, omzunda sırt çantası, yüzünde kocaman bir gülücükle Eric'i trenden inerken göreceğim ana yaklaştırıyordu. Ve bu hafta sonları çok daha yoğun geçiyordu. Mather'den uzaktayken ilişkimiz sanki daha olgunlaşmış, daha rahat gibiydi. Evliymiş gibi hissediyorduk. Yani, Eric'i her hafta sadece iki gün görebilmekten rahatsız değildim.

Eric de değildi; kendine göre nedenleri vardı.

Eğer babam ağustosun son haftasında New York'a gelmemiş ve beni öğlen yemeğine davet etmemiş olsaydı, Londra'ya giderken Eric'in hâlâ hayatımın aşkı olduğuna inanacaktım ve Eric'in kendine göre nedenlerinin ne olduğunu hiç öğrenemeyecektim. Babamın kısa öykülerden oluşan yeni kitabı çıkıyordu ve New York'a Amerikalı temsilcisi ve yayımcısıyla görüşmeye, sonra da

Strand Books'ta kitabıyla ilgili bir söyleşi yapmaya gelmişti. Beni söyleşiye davet etmeyeşine şaşırmadım. Bir keresinde, daha lise bir öğrencisiyken böyle bir söyleşiye gelmek istemiştım, fakat babam, "Lily, sen benim kızımsın," demişti. "Senin öyle konuşmalara maruz kalmanı istemem. Bir gün nasıl olsa kitaplarımı okumak isteyecek olman yeterince kötü bir şeyken, bir de benim yüksek sesle bunlardan söz etmemi dinlemek zorunda kalma."

Kütüphaneden bir günlük izin alıp New York City trenine bindim. Babamla otele yakın bir lokantada öğlen yemeği yedik ve Londra'da geçireceğim yıl hakkında konuştuk. Bana ziyaret etmem gereken arkadaşlarının ve çoğu pub olan görülesi yerlerin listesini e-postayla göndereceğine söz verdi. Sonra da annemle yeni sevgilisi hakkında sorguya çekti. Dilbilim profesörünün düzgün bir adam olduğunu öğrenince hayal kırıklığına uğradı. Yemekten sonra otelinin önünde vedalaştık. "Annene ve bana rağmen sen iyi bir genç kız oldun Lily," dedi kim bilir kaçınıcı kez. Sarılıp vedalaştık. Ağustos sonu için alışılmadık güzellikte bir hava vardı. Bütün yaz bunaltan nem gitmişti ve şehir sokaklarında yürümek çok hoşuma gidiyordu. Eric'i işyerinde ziyaret edip ona sürpriz yapmaya henüz karar vermemiştim, ama aklımdan geçiyordu; ofisine girince ne kadar şaşıracığını görür gibi oluyordum. O sırada birisi adımı seslendi. Dönüp bakınca bunun Katie Stone olduğunu gördüm. İkinci sınıfta olan bu kızı St. Dunstan's partilerinden tanıyordum. Caddenin karşısından el sallayıp bana doğru yürüdü.

"Yanılmamışım, bu sensin," dedi Katie. "Bu yaz şehirde olduğunu bilmiyordum."

"Burada değildim. Connecticut'ta, annemin yanıdaydım, ama babam buradaydı, onunla yemek yedik."

"Kahve içelim mi? İşten erken çıktım. Of, New York ağustosta hiç çekilmiyor."

Köşe başındaki bir kafeye gittik. Katie kimini ikimizin de tanıdığı, kiminin adlarını bile duymadığım Mather öğrencileri

hakkında gevezelik etti. Bu kızın her şeyden haberi olurdu ve dedikodu şampiyonuydu. Bana Eric'le ilgili bir şey sormayışına şaşırdım. Ben, ona sordum. "Eric'i sık sık görüyor musun?"

Eric'in adını duyunca Katie'nin gözleri büyüdü. "Ha, o konuyu açmayacaktım. Hayır, onu sık görmüyorum, arada bir falan. Buralarda bir yerde çalıştığını biliyor muydun?"

"Evet biliyorum. Neden o konuyu açmayacaktın?"

"Artık görüşmediğinize göre, senin neler hissettiğini bilmiyorum. Onunla ilgili herhangi bir şey işitmek istemeyebilirsin diye düşündüm."

Birden ürperdim. Az kalsın Katie'ye, tabii ki Eric'le hâlâ görüşüyorum diyecekken bir şey bana engel oldu. Bunun yerine, "Neden, ne olmuş ona?" diye sordum.

"Bildiğim bir şey yok. Onu çok az gördüm, ama hafta sonları hiç burada olmaz. Babası hasta. Belki bundan haberin vardır."

"Hayır," dedim. "Nesi varmış?"

"Galiba kansermiş. Eric her hafta sonu oraya gidiyor. Çok yakınlar herhalde?" Bunu soru sorar gibi söylemişti; başımı salladım, ama bir an önce oradan ve Katie'nin yanından ayrılmak istiyordum. Neyse ki, o anda Katie'nin cep telefonu çaldı; kocaman çantasının içinde telefonunu ararken izin isteyip kalktım. Gişeden tuvaletin anahtarını alıp kendimi bir gardırop büyüklüğündeki tuvalete kilitledim. Beynim yüksek vitesle çalışıyor, duyduklarıma bir anlam vermek için debeleniyordum. Bir yanımla Katie'nin söylediklerini sorgulayıp saçma sapan bir yanlışlık olduğunu umuyor, ama daha mantıklı yanımla bunun doğru olduğunu, budala yerine konduğumu düşünüyordum. Eric iki ayrı hayat yaşıyordu ve hafta sonları benimle görüştüğünü kimse bilmiyordu. Anahtarı gişeye bıraktıktan sonra Katie'nin hâlâ telefonda konuştuğunu gördüm ve bu fırsattan yararlanarak omzuna dokundum, saatimi gösterdim ve hızla kapıya doğru yürüdüm. Katie telefonunu indirip ayağa kalktı, ama dudaklarımı oynatarak "kusura bakma" deyip yürümeye devam ettim.

Kendimi dışarıya attıktan sonra lüks evlerin bulunduğu bir sokağa girdim. Bu evlerden birinin ağaç gölgesi altında kalan basamakları vardı. Gidip buraya oturdum; ev sahibi beni fark edip kovar diye dert etmedim. O basamaklarda ne kadar oturduğumu bilmiyorum, ama herhalde iki saati bulmuştur. Bu sürenin bir kısmında kendimi çok kötü hissettim, fakat sonra sakinleşip durumu tahlil etmeye çalıştım. Eric benimle olan hayatını sadece hafta sonları ve şehir dışında olacak şekilde ayarlamıştı. Akademide de aynı şeyi yapıyordu. Ama hafta sonları nereye gittiği konusunda neden yalan söylüyordu? Bunun tek bir nedeni olabilirdi, Eric'in burada, New York'ta başka birisiyle ilişkisi vardı.

Saat beşe doğru Eric'in ofisinin bulunduğu binaya doğru yürüdüm. Adresi biliyordum, ama binayı hiç görmemiştim. Gözlerimle kalabalıkları tarayarak ağır adımlarla yürüdüm. Eric'le karşılaşmak beni korkutuyordu, ama şehirden ayrılmaya da henüz hazır değildim. Nerede çalıştığını görmek, hatta ona görünmeden onu görmeyi istiyordum.

Ofisi Gray's Papaya'nın bitişiğinde, dört katlı bir binadaydı. Giriş kapısının karşısındaki bir banka oturdum, yakındaki çöp kutusundan bir *New York Post* gazetesi çıkarıp okur gibi yaptım, ama gözlerim binanın ön kapısındaydı. Saat beşi biraz geçe takım elbiseli birkaç adamla, etek bluz giymiş olan bir kadın dışarıya çıktı. Eric daha sonra üç kişiden oluşan bir grupla birlikte çıktı. Açık gri renkli bir takım elbise giymişti. Üç adam da kaldırıma basar basmaz aynı anda sigaralarını yaktılar. Eric, bana mezu niyet günü sigarayı bıraktığını söylemiş olmasına rağmen, hâlâ içtiğini görünce şaşırmadım. Hafta sonları geldiğinde hiç sigara içmezdi, ama bunun nedeni çift kişilikli oluşuydu. İş arkadaşları ağızlarında sigaralarıyla şehir merkezine doğru yürümeye başladılar, ama Eric bir süre orada durup telefonuna baktı. Sarı bir taksi kaldırıma yanaşınca Eric'in buna bineceğini sandım, fakat onun yerine arabadan kısa etekli, kızıl saçlı bir kız indi ve Eric'i dudaklarından öptü.

Kısa bir süre konuştular; Eric'in eli kızın yuvarlak kalçasındaydı.

Göğsüm sızladı, birden dünyam karardı. Kalp krizi geçireceğimi sandım. Sonra bu sıkıntım hafifledi. Sırtımı dikleştirip derin bir nefes aldım ve kıza dikkatle baktım. Tanıdık geliyordu, ama henüz yüzünü görmemiştim. Her ne kadar bulunduğum yerden görebildiğim kadarıyla saç renginin boya olduğunu anlasam da, kızın kızıl saçlı oluşu yarama tuz biber ekiyordu.

Eric ve kızıl saçlı döndüler ve bir an kaldırımdan inip karşıya geçeceklerini, bana doğru geleceklerini sanıp dehşete kapıldım, ama kol kola girip kuzeye doğru yürüdüler. Gazetemın üstünden onları seyrederken nihayet Eric'in şehirli sevgilisinin yüzünü görebildim. Bu kişi Faith'ti, kızıl saçlı bir Faith. Şimdi düşününce aslında bunun Faith olduğuna hiç şaşırmadım –tabii ki o olacaktı– ama görünüşünü ne kadar değiştirdiğini, saçlarını benimkine benzettiğini görünce şok olduğumu hatırlıyorum. Ve çok kızmış-tım. Yıllardan beri kızmadığım kadar çok...

11

TED

Concord River Otelinde vedalaşmadan önce, Brad ve Miranda'yla Maine'de bir süre beraber olmama karar verdikten sonra Lily'le bir sonraki buluşmamızı planlamıştık. İkinci buluşmamız ilk buluşmamızdan iki cumartesi sonra aynı saatte, fakat bu defa Old Hill Mezarlığı'nda olacaktı. Burası Concord Merkezi'ndeki Monument Meydanı üstünde bir tepe yamacındaydı. Orada yan yana oturup konuşabileceğimiz banklar vardı ve otelin restoranına göre tanıdık birilerinin bizi görmeleri ihtimali daha azdı.

O cumartesi öğlen sonrası buluşma yerine erkenden geldim. Şehirde turistler vardı, ama tepeye kimse çıkmamıştı. Soğuk demirden banka oturup Maine Caddesi'ndeki evlerin çatılarına baktım. Gökyüzü granit rengindeydi. Kararlı bir rüzgâr rengârenk yaprakları havada uçuruyordu. Nasıl bir araba olduğunu bilmediğim halde Lily'yi görürüm diye Monument Meydanı'ndaki arabalara baktım. Tahmin etmeye çalıştım. Klasik bir şeydi herhalde, ama bir özelliği de olmalıydı. Klasik bir BMW veya orijinal bir Austin Mini olabilirdi. Ne ki, Lily'yi gördüğüm zaman bir arabadan çıkmıyor, üstünde dizlerine kadar inen yeşil

bir ceketle kararlı adımlarla Main Caddesi'ne yürüyor, her adımında kızıl saçları hopluyordu.

Mezarlığa doğru yürüyüşünü seyrettim; arada bir çatıların altında gözden kayboluyordu. Onu bir daha göreceğim için heyecanlıydım. Bunun bir nedeni giderek filizlenen romantik hislerimse, bir nedeni de ona geçirdiğim haftayı ve Brad'in evinin anahtarını çaldığımı anlatma hevesiydi. Kendimi annesine çok iyi bir karne getiren çocuk gibi hissediyordum.

Lily mezarlığın patikasına varınca tekrar görüş alanıma girdi. Karşımdaki banka oturmadan önce gülümsedi. "Ne güzel manzara varmış," dedi yokuşu çıkmaktan soluk soluğa kalmış sesiyle.

"Seni Main Street'ten gelirken gördüm. İzleyen oldu mu?"

"Hayır, bunu hiç düşünmedim bile. Geç kaldığım için senin gitmiş olacağından korkuyordum."

"Gider miyim hiç? Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki."

Bana doğru döndü. Gri ekim güneşinde yüzü solgun görünüyordu, ama saçları hatırladığımdan daha kızıldı ve siyah beyaz mezar taşlarının arasında ürkütücü bir tezat yaratıyordu. Gerçek mi, diye anlamak için uzanıp ona dokunmak istediysem de kendimi tuttum. "Maine'e gittin mi?" diye sordu.

"Evet," dedim ve ona oradaki haftamı, Brad'le geçirdiğim zamanı, evine gittiğimi ve anahtarını aldığımı anlattım.

"Sence eksikliğini fark etmez mi?" diye sordu.

"Etmez. Çekmecesinde yığınla anahtar vardı. Bir sayfiye evi işletiyor, bu yüzden çok anahtarı olması mantıklı. Anladığım kadarıyla o anahtarlar da bütün odaları açabiliyor."

"Eh, işe yarar tabii. Unutma, bu işler bittikten sonra o anahtarı ya yok et ya da evdeki yerine koy. Fiziksel bir kanıtla yakalanmamam lazım. Bunu biliyorsun."

Başımı salladım.

"Evin hakkında başka ne öğrendin?" diye sordu Lily. "İnşaatın bitiş tarihi var mı?"

Brad'in her şeyi aralık başında veya en geç ocak başında bitireceğini söyledim.

“O halde hızlı davranmamız gerekecek. Bence ev bitmeden önce bu işi halletmeliyiz.”

Benim nerede ve ne zaman bulunacağım ve birlikte ne yapacağımız hakkında bir plan yaptık. Lily bunları konuşurken sanki iki lise son öğrencisi sene sonu fen dersi projesi hakkında konuşuyormuş gibi rahattı. Ben ayrıntıları önemseyen bir insandım –yaptığım iş ve kazandığım paraya bakılırsa öyle olmak zorundaydım– ve doğal olarak not tutma gereği hissediyordum, ama hiçbir şeyin kâğıda dökülmemesi gerektiğinin de farkındaydım. Asla. Lily’nin daha önce de söylediği gibi, ben dul kalmadan önce bu son görüşmemiz olacaktı; sonra yine buluşabilirdik; tesadüfen karşılaşmış, daha önce hiç görüşmemişiz gibi... Konuştuğumuz sırada ve ben yapılacak şeyleri ezberlerken göğsümün sıkıştığını, boynumun ve çenemin gerildiğini hissettim. Başımı yana eğince boynum çatırdadı.

“İyi misin?” diye sordu Lily.

“İyiyim. Her şey gerçek olmaya başlıyor. Maine’e yaptığım keşif gezisini planlamak başka bir şeydi, bu bambaşka bir şey.”

Lily doğruldu ve dudaklarını büzdü. Gözlerinde düşünceli bir ifade vardı. “Bu işi yapmak zorunda değilsin, tamam mı?” dedi. “Benim için değil, kendin için yapıyorsun ve ömrünün sonuna kadar seni rahatsız edecek bir şey yapmanı istemem.”

“Bu beni korkutmuyor. Belki bir terslik çıkar diye endişe ediyorum.”

“Bunu planladığımız gibi uygularsak, hiçbir terslik çıkmaz. Sana bir şey soracağım, Maine’de bir deprem olsa ve Miranda’yla Brad ölseler, ne hissederdin?”

“Sevinirdim,” dedim hiç düşünmeden. “Bütün sorunlarım çözülmüş olurdu, onlar da bunu hak ederlerdi.”

“Bizim yaptığımız da bu zaten. İkisini de toprağa gömecek bir deprem yaratıyoruz. Ve her şeyi doğru uygularsak, olayı soruşturan dedektifler dahil herkes doğal olarak Miranda’nın Brad tarafından öldürüldüğünü, Brad’in de kaçıp gittiği sonucuna varacak. Bütün çabaları Brad’i bulmak üzerine odaklanacak ve

onu hiçbir zaman bulamayacaklar. Senden kısa bir an için şüphelenebilirler. Şüphelenmeseler tuhaf olurdu, ama buldukları hiçbir şey onları sana yönlendirmeyecek ve sen kolayca başka bir yerde olduğunu kanıtlayabileceksin."

"Tamam, sana güveniyorum."

"Bak, herhangi bir aşamada bunu yapmak istemediğine karar verirsen, bana söyle. Ama bir terslik olacak diye korkuyorsan, bence endişe etmene gerek yok. Eğer dikkatli davranır ve her şeyi planladığımız gibi uygularsak, zanlı bile olmayacaksın. Miranda'yla Brad hak ettikleri cezayı çecekler, üstelik bunun yanı sıra bir de sana duyulacak sempatiyi düşün. Genç ve güzel karın haşın sevgilisi tarafından öldürülmüş. Üzerine üşüşen kadınları sopayla itmek zorunda kalacaksın."

Lily gülümsüyordu. Alnına düşen saçı yana itti.

"Bilesin ki," dedim. "Bu istediğim bir şey değil."

"Öyle mi?"

"Hayır, tabii, eğer sen... sen o boşluğu doldurmak istemezsen."

Lily hâlâ gülümsüyordu. "Oo, durum iyice karışık bir hal alıyor."

"Ya da berraklaşıyor," dedim.

Bir kahkaha attı. "Doğru. Ya da berraklaşıyor."

Bir an göz göze geldik ve Lily'nin gülümsemesi dondu. Omuzlarını kaldırıp ceketinin düğmesini ilikledi. "Üşüdün mü?" dedim.

"Biraz. Yürüyelim mi? Daha önce buraya hiç gelmemiştim."

Kabul ettim; kol kola mezar taşlarının arasında yürüyüş yaptık. Geride uzun yıllar ve anılar bırakmış yaşlı bir çift gibi, konuşma gereği hissetmeden rahat hareket ediyorduk. Bugünlerde trajik sayılacak kadar erken yaşta ölüp on sekizinci yüzyılda gömülmüş olan insanların mezar taşlarındaki yazıları okuduk.

Bazı mezar taşları üstündeki harfler silinerek okunamaz hiyeroglif haline gelmişti, çoğunda kanatlı kurukafa resimleri vardı ve *Memento Mori*, *Unutma*, *Sen de Öleceksin* yazılıydı. Bir an-

pul şeklindeki, dişleri ve baykuş gibi gözleri olan bir kurukafaya dokundum. Kurukafayla altındaki yazı arasında çapraz kemikler resmedilmişti. "Acaba ne zaman mezar taşlarına ölüm simgeleri koymayı bıraktılar?" dedim. "Oysa ne kadar uygun bir şey."

"Evet, öyle," dedi Lily, beni kendine doğru çekerek. Mezarlığın sonuna doğru hafif bir yokuş vardı, kendimizi yaprakları sararmış bir ağacın altında bulduk. Neredeyse aynı anda birbirimize döndük, Lily'yi kollarımın arasına aldım ve öpüştük. Ceke-tinin düğmelerini açıp elimi soktum ve beline sarıldım. Kazağı kaşmirdi. Lily ürperdi.

"Hâlâ üşüyor musun?" diye sordum.

"Hayır," dedi; giderek daha tutkulu bir şekilde öpüşmeye devam ettik, birbirimize sımsıkı sarılmıştık. Elimi kazağının üstünde gezdirdim, elime önce kaburgaları, sonra uçları sertleşmiş memeleri geldi. Bir dalın çıtırtısını duyunca ikimiz de başımızı çevirdik. Mezarlığın üst tarafında mezar taşlarının fotoğrafını çeken biri vardı. Ayrıldık, ama birbirimize bakmaya devam ediyorduk.

"Galiba burada bıraksak iyi olacak," dedi Lily.

"Tamam." Sesim hırıltılı çıkmıştı.

"Planı biliyor musun? Bir kez daha üstünden geçelim mi?"

"Biliyorum. Hepsi burada." Alnıma dokundum.

"Tamam o halde."

İkimiz de hemen harekete geçmedik. "O halde," dedim. "Daha sonra buna devam edebilir miyiz?"

"Çok isterim."

"Ve bana bütün sırlarını açacak mısın?"

"Evet. Sana her şeyi anlatacağım. Bunu çok istiyorum."

Concord River Otelindeyken ona şaka yollu kaç kişiyi öldürmüş olduğunu sorduğumu hatırladım. Bir kez daha kendime, ben kiminle dans ediyorum, diye sordum. Ve bir kez daha kendime, umurumda değil, diye cevap verdim.

"Buradan ayrı ayrı çıkmamız lazım."

"Biliyorum. O adamın çektiği fotoğraflardan birinde yer almadan..."

Tepeye baktım. Adam şimdi ayağa kalkmış, kamerasıyla art arda uzanan mezar taşlarına bakıyordu. "Önce ben gideyim," dedi Lily.

"Tamam. Görüşmek üzere..."

"Tamam. Görüşmek üzere... ve iyi şanslar."

Lily benden ayrılıp mezarlığın tepesine yürürken kameralı adam dönüp ona bakmadı bile. Dudaklarının tadı hâlâ ağızımda, bir süre olduğum yerde kaldım. Ceketimin fermuarını kapatıp ellerimi ceplerime soktum. Bir süre öncesine kadar granit renginde olan gökyüzü biraz aydınlanmıştı, Lily'nin arkasından bakarken gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Karımı öldürmeye karar verdiğim ilk andan beri ilk defa bu işin hemen olmasını istiyordum. Tıpkı bir çocuğun Noel'den bir hafta önce hissettiklerini hissediyordum; günler uzadıkça uzuyor, her biri bana ebediyetin minyatür bir şekli gibi geliyordu. Miranda'nın ölmesini istiyordum. Aşkımızı alay konusu haline getirmiş, beni gülünç duruma düşürmüştü. Durmadan Miranda'nın eski günlerde, hatta bazen hâlâ, bana bakışını düşünüyordum; beni evreninin merkeziyimişim gibi hissettirirdi. Sonra da kalbimi söküp çıkartmıştı. Ve ben bana bunu yapan, kalbimi onun için hiçbir şey ifade etmez bir şeymiş gibi söküp atan bir kadınla servetimi nasıl paylaşabilirdim ki? İşte benim nedenim buydu ve buna inandığımı kendime söyleyip duruyordum.

Ama artık yeni bir nedenim daha vardı. Lily vardı. Bu işi Lily'nin yüzünden yapıyordum. Onunla beraber olabilmek için karımı öldürecektim. Ve bu neden diğerlerinden daha mantıklı geliyordu.

12

LILY

Londra'ya uçmadan önce bir hafta sonum vardı ve Eric'e şiddetli bir nezlem olduğu için gelmemesini söyledim. Salı günü beni yolcu etmek için JFK Havaalanı'na arabayla götürmesi şartıyla kabul etti. Onunla arabada geçireceğim birkaç saatin çok zor olacağını sanmışım, ama öyle olmadı.

O yaz Eric'le birkaç kez Londra'da geçireceğim yılı konuşmuştuk. Bu konuda tereddütleri varsa söylemesi için ona fırsat vermişim, ama o ayrılmamamız ve birbirimize sadık kalmamız konusunda ısrar etmişti. Londra'ya ilk ziyaretini ekim ayında yapmayı düşünüyordu yani oraya gittikten altı hafta sonra. Eric uçak biletini almıştı bile. JFK'de vedalaştığımız sırada Eric, "Altı hafta uzun bir zaman gibi geliyor, ama aslında o kadar da değil," dedi. "Yakında yine görüşeceğiz."

"Bak," dedim. "Sana tuhaf gelebilir, ama eğer bu ayrılığı çok uzun buluyorsan, anlayışla karşılarım. İlişkimize ara vermek, başka biriyle beraber olmak istersen hoşuma gitmez, ama bunun için seni yargılamam. Bunu şimdi söyleyebilirsin. Daha sonra değil."

Gözlerini gözlerime dikip endişeli bir ifadeyle baktı. “Böyle olmasını mı istiyorsun?”

“Hayır, öyle olmasını istemiyor. Ama bana doğruyu söylemeni istiyorum. Eğer beni aldatırsan, tepkim kötü olur.”

“Bu konuda hiç endişen olmasın. Hiçbir zaman.” Yalan söylediğini belli edecek bir şey aradım yüzünde. Ebeveynlerimle yıllarca birlikte olduğum için hep yaptığım bir şeydi ve bana birisi yalan söylediği zaman hemen anladığımı sanırdım. Ama Eric’in yüzünde sevgiden ve içtenlikten başka bir şey göremedim.

“Ekimde seni göreceğim günü iple çekeceğim,” dedim ve arkamızdaki Range Rover yolu açmamız için korna çalana kadar ona sımsıkı sarıldım. Bir bakıma yalan söylemiyordum. Artık Eric’in beni ziyaret edeceği günü dört gözle bekleyecektim. Bana gösterdiği o sevgi dolu, masum yüz ifadesi onun kaderini belirlemişti. Henüz bu işi nasıl yapacağıma karar vermemiştim, ama Londra’ya beni ziyaret etmeye geldiğinde Eric’i cezalandıracak bir yol bulacağımı biliyordum.

Faunce Güzel Sanatlar Akademisi her yıl sadece az sayıda yabancı öğrenci kabul ediyordu; böylece alışma süresi boyunca kırk kadar Amerikalı öğrenciyle birlikte Russell Meydanı’nda bir otelde kaldım. Hep birlikte sadece ülke dışında okuyacak Amerikalı üniversite öğrencilerine hizmet veren Overseas Academy for Foreign Study^(*) adındaki bir yüksek okula devam ediyorduk. O hafta boyunca tanışma faslı, alıştırma kursları oldu ve kalacak yer bulmamız için gruplar oluşturmamız tavsiye edildi. Bize kiralık dairelerde uzmanlaşan emlak danışmalarının listesi verildi ve dörtlü veya altılı gruplar oluşturduğumuz takdirde işimizin kolaylaşacağı söylendi. Zamanla gördüm ki, Amerikalı öğrencilerin çoğu aynı okullardan ve zaten gruplar halinde gelmişlerdi. Ben tam acaba tek başıma kalabileceğim bir stüdyo daire bulabilir miyim, diye düşünürken elinde emlak danışmanlarının listesi olan güzel bir kız öğrenci yanıma gelip, “Bir grup bulabildin mi?” diye sordu.

* Denizaşırı Yabancı Öğrenim Akademisi

“Hayır. Ya sen?”

“Hayır, ama ablam da bu programda okudu ve grup oluşturma tavsiyesinin palavra olduğunu söyledi. Büyük gruplar içinde olmamızı istemelerinin bir nedeni varmış herhalde, ama iki kişinin bir daire bulması çok daha kolay olurmuş. Ben de etrafıma bakınırken seni gördüm.” Kız bunları bir solukta söylemişti ve ağır bir Teksas aksanı vardı.

“İstersen, seninle bir daireyi paylaşabilirim,” dedim; ev kiralama konusunda bir şeyler bilen birisiyle tanıştığım için seviyordum.

Kız uzun kahverengi saçlarını savurarak, “Çok iyi,” dedi. “Bütün o gruplar kız erkek karışık, yanlış anlama, erkeklerden hoşlanıyorum, ama onlardan biriyle bir daireyi paylaşmayı da istemem. Adım Addison Logan. Ailem bana Addie der, fakat burada tam adımı kullanmak istiyorum. Sen hangisini istersen öyle de.”

“Benim adım Lily Kintner,” dedim ve el sıkıştık.

İki gün aradıktan sonra nihayet Maida Vale’de tek yatak odalı bir bodrum katı bulabildik. Burası Faunce Güzel Sanatlar Akademisi’ne ve Addison’ın okuluna metroyla uzun bir yolculuk gerektiriyordu, ama şimdiye kadar baktığımız semtler içinde en güzeliydi. Addison o ana kadar bize gösterilen yerler içinde hemen duş yapma isteği uyandırmayan tek dairenin bu olduğunu söyledi, ben de ona hak verdim. O sırada Kaliforniya’da bir yerde bir dönem için misafir yazar olarak bulunan babamı arayıp ona Maida Vale’de bir daire tuttuğumu söyledim. Bana ne kadar züppe olduğumu söyledikten sonra Prince Alfred adındaki bir pubı tavsiye etti ve, “Londra’nın tek kötü yanı şehirdeki Amerikalı öğrencilerdir,” dedi.

Addison’la çok iyi oda arkadaşı olmuştuk; başlıca nedeni de ders programlarımızın çakışması ve birbirimizi çok ender görebilmemizdi. Oraya gelişimizden üç hafta sonra onu daha da seyrek görmeye başladım, çünkü kendi programından, Camden Town’da bir dairesi olan Nolan adındaki Teksaslı bir oğlanla

çıkmaya başlamıştı. "Onca yol tepip Londra'ya geldikten sonra Nolan adında Lubbock'lu bir oğlanla çıkmam çok tuhaf biliyorum," dedi. "Ama çok şirin bir çocuk."

"Özür dilemen gerekmez," dedim.

"Senin sevgilin -adı Eric'ti, değil mi?- ne zaman gelecekti?"

Ona söyledim; o da bana Eric buradayken beni yalnız bırakacağına söz verdi. Benim için sorun olmayacağını söyledim, ama Eric buradayken Addison'ın yanımda bulunmamasını istiyordum. Bir yandan kendimi akademideki derslerime verip Londra'nın kitabevlerini ve müzelerini gezerken bir yandan da yakalanmadan Eric'i nasıl öldüreceğim konusunda kafa yoruyordum. Ve sonunda çok iyi bir yol bulduğuma karar verdim.

Planımın ilk aşaması Eric'in rekabetçi doğasına dayanıyordu. Onu St. Dun's'ta bilardo oynarken seyretmiş, kaybetmekten ne kadar nefret ettiğini görmüştüm. Bunu gizlemeye çalışırdı, ama kaybettiğinde, özellikle de hoşlanmadığı birine yenildiğinde gözleri donuklaşır, kazanana kadar o kişiyle bir daha oynamanın bir yolunu bulurdu. Daha geçen yaz Eric, beni ziyarete Monk's'a geldiğinde arka bahçemizdeki meşe ağacının gövdesine çakılı iki soluk renkli bayrağın ne anlama geldiğini sormuştu. Bunlardan biri ağaç yüksekliğinin dörtte üçünü, diğeryise biraz daha yukarısını göstermekteydi. Ona açıkladım; bir yaz babamın çocukluk arkadaşının bir aylığına bize gelmiş olduğunu, babamla ikisinin ne kadar yükseğe tırmanacakları konusunda yarıştıklarını anlattım. Bu iş, babam düşüp bileğini kırana kadar devam etmişti. Bunu Eric'e anlattıktan sonra onun da ağaca tırmanmayı deneyeceğini biliyordum. Ve öyle yaptı. Birkaç denemeden sonra hem babamdan hem arkadaşından daha yükseğe tırmandı.

"Ben kendi bayrağımı oraya assam, baban bunu nasıl karşıladı sence?"

Güldüm. "Çok umursayacağını sanmam. Hoşuna giderdi."

"Bunu yapmam gerekmez, ama sence baban bunu komik bulursa..."

"Hep böyle rekabetçi misindir?"

Eric kaşlarını çattı. "O kadar rekabetçi olduğumu sanmıyorum. Sen bir de erkek kardeşimi gör."

O zaman Eric'in bu inkârını kendini yeterince tanımayışına yormuştum, ama şimdi bakınca hilekâr tabiatının bir parçası olduğunu anlıyorum. Ne pahasına olursa olsun, kazanma hırsını gerçekten hiç kimsenin bilmesini istemiyordu. Kendini fazla ifşa etmiş olurdu. Ve bu onun değiştirilemez bir özelliğiydi. Bu yüzden, benim sokağımdaki Bottle and Glass'da bira içme yarışması yapıldığını duyunca, Eric'i buna katılmaya ikna edebileceğimi biliyordum. Planım için onun sarhoş olması şart değildi, ama işimi kolaylaştırırdı.

Eric soğuk ve yağmurlu bir cumartesi günü geldi. Addison sözünü tutarak cuma akşamı çantasını alıp birkaç günlüğüne Nolan'da kalmaya gitti. "Hayatım, çok heyecanlı olmalısın," dedi bana.

"Öyleyim," dedim.

"Eh, öyle görünmeye çalış."

"Sadece biraz gerginim," dedim. "Neden bilmiyorum, ama öyleyim işte."

"O geldikten beş dakika sonra gerginliğin geçer. İkinizin de bir an önce yatağa girmeniz lazım." Addison eliyle ağzını kapatarak bir kahkaha attı.

Eric'in uçağı New York'tan önceki gece kalkıp sabah sekizde Londra'ya varacaktı. Ona e-postayla evin adresini bildirmiştim. Gergin olduğum konusunda Addison'a yalan söylememiştim, ama gerginliğim Eric'e yapacağım şey için değil, planımı uygulamaya başlayana kadar onunla geçirmek zorunda olacağım zaman içindi. Buraya gelir gelmez sevişmek isteyeceğini biliyordum; buna katlanabilmek için sakinleşmeye çalışıyordum. Kendime bunun bir sınama olduğunu söyledim; ona olan duygularımı tartacağım bir sınama. Onunla yattıktan sonra bana ihanetiyle ilgili hissettiklerim değişmeyecekti, ama acaba onu öldürmekle ilgili planlarımı değiştirebilir miydi? Sanmıyordum, fakat bu sayede

öğrenecektim. Ve her şey plana uygun giderse, Eric sadece on iki saat daha hayatta kalacaktı. Üstesinden gelebilirdim.

Saat dokuz buçukta zil çalınca kapıyı açmak için birkaç basamaklı merdiveni çıktım. Uçak yolculuğundan yorulmuş görünüyordu, saçları dağınıktı. Sarılıp öpüştükten sonra onu bodrum katı daireme getirdim ve, "Çok yorulmuş olmalısın," dedim.

"Evet, fakat bütün gün uyumak istemiyorum. Belki biraz kestirdikten sonra bir yere gidebiliriz."

"Sokağın başında Bottle and Glass adında güzel bir pub var."

"Tamam. Önce biraz kestireyim. En fazla bir saat ve sadece sen de yanımda yatarsan."

Uyuyakalacağım umarak ona hemen yatmasını, biraz sonra yanına geleceğimi söyledim. Ama Eric yatak odasına girdikten ve ben kendime ağır hareketlerle çay yaparak on beş dakika geçirdikten sonra yanma yatmak istemediğime karar verdim. Bu sadece bir sınama değildi, bir çeşit veda etmektir. Karanlık, küçük yatak odasına girdim; Eric örtünün altında kıpırdandı, düzenli soluk alışlarını duyabiliyordum. Üstümdekileri çıkarıp yanına yattım. Eric yine kıpırdandı, ama uyanmadı. O da çıplaktı ve uzun, sıcak bedeninin benimkine teması tahmin ettiğim gibi beni iğrendirmedi. Elimi sert göğsü ve dümdüz karnı üstünde gezdirip organına dokundum. Hemen sertleşti, anlamadığım bir şeyler mırıldandıktan sonra yavaşça bana doğru döndü. Bacaklarımı iki yana açıp onu arasına çektim. Bir şey söylemeye kalkıştı, ama başını aşağıya çekerek yüzüme yaklaştırdım. Saçı temiz değildi, ama kötü kokmuyordu. Onu yönlendirdim, sonra da örtüyü başımızın üstüne çektim. Böylece boğucu ve karanlık bir mağaranın içinde hiç konuşmadan, birlikte hareket ederek uykulu bir ritimle seviştik.

Biter bitmez Eric yine uyuyakaldı; yana çekilip çarşafı belime sardım. Serin hava terden ıslanmış bedenime iyi geldi. O gece Eric'e yapacaklarımı düşünüp bu konuda kötü hissetmek için kendimi zorladım. Onu, bir çocukla seks yapmak isteyen Chet'le mukayese ettim; hiç değilse Chet kimseye âşık olmuş numarası

yapmıyordu. Eric tepeden tırnağa kötüydü, sadece istediği şeyi elde etmek için yaşayan, onu sevenleri üzmekten kaçınmayan biriydi. Ona aşkımı –aslında hayatımı– sunmuş, o ise bunu elinin tersiyle itmişti.

Eric sersemlemiş ve açlıktan ölecekmiş gibi bir halde uyandı. Duş yapıp giyindikten sonra birlikte oturduğum semti keşfe çıktık. Bir yerden sandviç ve içecek aldıktan sonra bir kanala bakan Rembrandt Gardens Parkı'na gittik. Yağmur dinmişti, ama gökyüzü hâlâ karabulutlarla kaplıydı ve ağaçlardan damlayan damlalar her yerde su birikintileri oluşturmuştu. Ceketimi bir bankın üstüne yaydım; oturup sandviçlerimizi yedik. Bitirdiğimiz anda yağmur yine yağmaya başladı. "Hava için üzgünüm," dedim.

"Tam pub havası," dedi Eric.

"İçmeye hazır mısın? Bottle Pubı buraya yakın bir yerde. Ama bira yarışmasına katılmayacaksın. Senden tek istediğim bu."

Yapmam gereken tek şey buydu işte. Bottle and Glass Londra standartlarına göre çok sade ve küçük bir pubdı; yerlerde halı yoktu, oturacak yerler tahtadandı. İçeriye girer girmez Eric bira yarışmasıyla ilgili duyuruyu okuyup bunu kazananların isimlerine baktı. Bottle'ın duvarlarında ölümsüzlüğü hak etmek için yapılacak tek şey, beş saatlik süre içinde pubın fıçı biralarından on pint(*) içmekti. Yarışmacının kusmadığını görmek için tuvalete gidişlerine nezaret ediliyordu. Eric bunun pek de zor bir şey olmadığını söyledi. Ben de öyle düşünmüş ve önceki hafta bunu barmen Stuart'a söylemiştim. Stuart farklı cins biralar karıştığı için bu işin görüldüğünden daha zor olduğunu açıklamıştı. Bira göbekli birçok adamın ya pes ettiğini ya da sonuna varamadan kustüğünü anlatmıştı.

"Ben deneyeceğim," dedi Eric, bana ve o gün barda görevli olan yaşlıca bir kadına.

"Ciddi misin, Eric?" dedim.

Bar görevlisi kadın, "Tamam hayatım," dedikten sonra bir imza sayfası çıkardı. "Adını şuraya 'başla' yazan yere yaz, ben de

* Yarım litrelik bira bardağı.

imzalayayım. Onuncu bardağını bitirince yapacağın tek şey tekrar bu bara dönmek, sayfanın sonuna imzanı atmak. Sonrası sana kalmış. Çoğu yarışmacı son birkaç pintlerini helada kaybederler.”

Sırf göstermelik, biraz daha itiraz ettim, ama Eric’in fikrini değiştirmeyeceğini biliyordum. İlk bira bir Fuller ESB’ydi, ben de ona katıldım. Bardaklarımızı alıp köşedeki bir masaya oturduk. “Tatildeyim,” dedi Eric sonra da büyük bir yudum aldı.

“Tatil boyunca miden bulansın istemiyorum.”

“Bulanmaz. Beş saatte on pint. Hiç sorun değil.”

Orada üç buçuk saat kaldım. Eric’in sonuna kadar dayanmaya kararlı olduğu belliydi, ama daha yedinci pintteydi ve çok yavaş içiyordu. “Midemin çok dolu olmasından başka sorunum yok,” dedi. Ya jet lag ya da biralara etkisinden, dili peltekleşmişti.

“Hadi bırakalım artık,” dedim. “Bu pubda oturmaktan usanmış dım artık.”

“Buraya kadar geldikten sonra pes edecek değilim.” Etrafına bakındı. İşyerlerinden çıkmış olan pub müdavimleri Eric’in duvara adını yazdırmak için uğraştığını fark etmişlerdi. Ne pahasına olursa olsun, devam edeceğini biliyordum.

“O halde ben gidiyorum. Açlıktan ölmek üzereyim ve cips yemekten bıktım. Yolda Hint yemeği alıp evde yiyeceğim.”

“Üzgünüm Lily.”

“Üzülme. Eğlenmene bak. Sakın barda kusma. Birkaç saat sonra görüşürüz. Evin yolunu bulabilecek misin?”

“Yolun aşağısındaydı, değil mi?”

Pubdan çıktım. Alacakaranlıktı, gökyüzü koyu lacivert olmuş, hafif bir sis çökmüştü. Daha önce birçok kez gittiğim Hint lokantasına uğrayıp sebzeli tavuk yemeği ve bir şişe kola ısmarladım. Beklerken lokanta sahibine, “Tavuğun yanında fındık yok mu?” dedim. Cevabı biliyordum, ama sırf adamın aklında kalsın diye sormuştum.

“Fındık yok, ama ceviz var.”

“Tamam, sağ ol.”

Yemek paketimi alıp daireme gittim. Bunu mutfak masasında bırakıp Eric’in valizine bakmak için yatak odasına geçtim.

Birkaç değişik kıyafet, Peter Lynch'in borsa hakkındaki bir kitabı ve bir koşu kıyafeti vardı. İki adet EpiPen^(*) valizin fermuarlı gözünde, naylon torba içinde duruyordu. Bunlardan biri yanında olmalıydı –ona defalarca söylemiştim– ama yanına almayacağını biliyordum. Eric'in kabuklu kuruyemiş alerjisi ölümcüldü, ama bu cihazı yanında taşımayı gururuna yediremiyordu. “Ne yani, Kintner bunun için bel çantası mı taşıyayım?” Ev dışında asla içinde kabuklu kuruyemiş olan bir şey yemeyeceğine kendini inandırmıştı. EpiPen'leri alıp şiltenin altına soktuktan sonra mutfağa döndüm. Çok aç olduğum için yemeğin bir kısmını kendi kabında yedim, sonra da kalanını büyük bir kâseye boşalttım. Tavuğu ve sarı sosunu eşit bir şekilde yaydıktan sonra her bir ceviz tanesini toplayıp bir havanın içine yerleştirdim. Sonra havan tokmağıyla bütün cevizleri ezip ince bir macun haline getirdim ve bunu tekrar tavuk yemeğine katarak yemek kabının içine koydum. Kalan cevizleri bir kâğıt havluya sarıp buzdolabının dibinde bir yere sıkıştırdım. Havanı, tokmağını ve kâseyi yıkayıp eski yerlerine koydum. Kap içindeki Hint yemeğini de buzdolabına yerleştirdim. Eric bu sebzeli tavuk yemeğine bayılırdı ve New Chester'da bunu aldığımız lokanta içine hiç kabuklu kuruyemiş koymazdı. Her şey hazırды. Geriye sadece beklemek kalıyordu.

Gaudy Night adındaki romanı okumaya çalıştım, ama dikkatimi veremiyordum. Gergin sayılmazdım, fakat bir an önce bu işin bitmesini istiyordum. Eric bu yarışmaya bir buçuk civarında başlamıştı, o halde sonuç ne olursa olsun altı buçukta bitirmiş olacaktı. Saat altıyı çeyrek geçe kapı zili çaldı. Yerimden fırladım. Eric yarışı yarıda mı bıraktı, diye düşünürken kapıyı açtım ve karşımda Addison'ı gördüm. Bir yandan çantasında anahtarını ararken omuzları sarsılarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

* Alerjik şok riski taşıyan hastaların bu durumu engellemek için yanlarında taşıdıkları cihaz.

Dartford-Middleham Lisesi'ndeki ikinci yılımda Rebecca Rast adında benden bir sınıf küçük olan bir kızı sınıf balosuna davet etmiştim. Sarışın, popüler bir öğrenciydi, onunla okul gazetesinde çalışırken tanışmıştık. Okulun sporcularını tercih ettiğini bildiğim halde, davetimi memnuniyetle karşılamıştı. Benim için sorum değildi, sadece baloya birlikte gideceğim bir kız arıyordum.

Rebecca'ya balodan bir hafta önce komşu kasabadaki terk edilmiş bir askeri üstte verilen bira partisinde rastladım. Bu partilerden söz edildiğini duyardım, ama hiç katılmamıştım. Yaklaşık yüz kadar öğrenci vardı, arabalarını üssün otoparkına bırakmışlar, güney tarafındaki tepe yamacında dolanıyorlardı. Çoğu çocuk evlerinden arakladıkları altı şişelik bira kasaları getirmişler, bazıları da biraları ablaları veya abileri vasıtasıyla satın almışlardı. Ben oraya en iyi arkadaşım Aaron'la gelmiştim; o da benim gibi ne popülerdi ne de dışlanmış bir tipti. Arabamızdan çıkmadan önce neredeyse vazgeçip geri dönecektik; manzara bizi ürkütmüş, yanımızda içki getirmedığımız için mahcup olmuştuk.

Ama o anda kız arkadaşlarıyla birlikte bir arabadan çıkmakta olan Rebecca'yı gördüm ve bir hafta sonra baloya götüreceğim kıza hiç değilse bir merhaba demem gerektiğine karar verdim.

Rebecca, beni gördüğü zaman çok sevinince şaşırdım; parti-nin büyük bir kısmını birlikte ılık bira içip metruk üssü dolaşarak geçirdik. Paslı bir yangın merdiveninden alçak bir çatıya çıkıp uzandık ve yıldızları seyrettik. İçtiğimiz onca bira sonucu yıldız-lar dans eder gibi görünüyordu. Öpüşmeye başladık; Rebecca'nın üstünde göbeği ve omuzları açık bir tişört, altındaysa kısa bir kot etek vardı ve her yerine dokunmama izin veriyordu. Bir ara ya-nımda prezervatif yoksa ağırdan almamı fısıldadı. Prezervatifim yoktu, ama o gece evimde yatarken bir an önce bir tane edinmeye karar verdim; kesinlikle balo gecesinden önce... Çok heyecan ve-rici bir düşünceydi, ama daha heyecan verici olan şey ilk defa bir sevgilimin olmasıydı.

Balo akşamı Rebecca'yı ebeveynlerinin Middleham Gölü ya-kınındaki mütevazı evlerinden aldım. Annesi fotoğraf çekerken, puro içen babası bana buzlu bakışlar gönderiyordu. Bir tatsızlık çıkmadan arabama binip balonun yapılacağı Holiday Inn'e gider-ken rahatlardım. Rebecca degaje yaka açık mavi bir elbise giymiş, saçları örülmüştü. Vanilya kokuyordu.

Biraz gergin olmama rağmen balonun ilk birkaç saati güzel geçti. Rebecca konuşkan ve cilveliydi. Sövüş tavuk yedik ve birkaç kez dans ettik. Yavaş danslardan biri sırasında başının kenarını hafifçe öptüm. Beni kendine doğru çekince aklıma cüzdanımda-ki prezervatif geldi.

Her şeyin bir anda boka sarması balonun son yirmi dakikası sırasında gerçekleşti. Ben tuvalete gitmiştim, döndüğümde Re-becca masamızda değildi. Onu balo salonunun karşı köşesinde gördüm; duvara yaslanmış, okulun futbol takımındaki Bill Johnson'la konuşuyordu. Olduğum yerde dondum kaldım, nefes alamaz haldeydim. Salonun karşı ucuna yürüyüp onlarla yüz-leşmek yerine masama döndüm ve oradan bakınca Rebecca'yla Bill'in birbirlerine sarıldıklarını, öpüşüklerini ve balodan birlikte ayrıldıklarını gördüm.

Pazartesi öğlen sonrası Rebecca'ya okulun koridorunda rastladım. Özür dileyecek sanıyordum, ama o bana şöyle bir baktıktan sonra başını çevirip yürüdü. O hafta onun Bill'le sevgili oldukları haberini duydum. Balo gecesi bu şekilde aşağılanmamı pek az öğrenci arkadaşımın biliyor olması benim için daha mı iyi daha mı kötüydü bilmiyorum. Bildiğim tek şey, eğer Rebecca özür dilemek için hiç değilse biraz çaba gösterseydi, her şey farklı olabilirdi.

Bir yıldan uzun bir süre intikam planları yaptım. Mantıklı olanı, eğer Rebecca'ya bir şey yapacaksam, aradan biraz zaman geçmesini beklemektir. Yoksa doğal olarak zanlı durumuna düşerdim. Lisedeki son yılımda kendimi derslerime verdim, en yüksek notları aldım ve beni küçük düşürecek durumlardan kaçındım. Harvard'a kabul edilerek rehber danışmanımı bile şaşırttım. Her ne kadar bu prestijli üniversiteye kabul edilmem bir nevi intikam gibiyse de, hâlâ Rebecca'ya bir şeyler yapmak istiyordum. İdeal olanı, onun bana yaptığı gibi benim de onu aşağılayabileceğim bir yol bulmaktır, ama bir türlü böyle bir yol bulamıyordum. İkinci seçeneğimi uygulayacaktım, onu fena halde korkutacaktım.

Mezuniyetimden bir hafta önce Ford Escort'umu Arnie's içki dükkânının arkasındaki otoparka bıraktım ve ormanın içinden Rast'ların evinin arkasına çıkan patikadan yürüdüm. Beni gören biri olsaydı, gördüğü şey sadece üstünde kot ceket, başında gözlerine kadar indirdiği beyzbol şapkası olan bir genç olacaktı. Normalde hiç böyle giyinmezdim. Fakat beni kimse görmedi. Arka kapıyı zorlayarak açmak için sırt çantamda bir levye getirmiştım, ama kapı zaten açıktı. Bay Rast'ın aylar önce evi terk ettiğini, Bayan Rast'ın bir mağazada gündüz vardiyasında çalıştığını, dolayısıyla evde kimse olmadığını biliyordum. Ve Rebecca'nın saat üçte okuldan eve yalnız geleceğini biliyordum, umuyordum. Gardırobunda saklandım.

Şimdi o anı düşününce, o küçük, karanlık yerde Rebecca'nın elbiseleri ve kar maskesi yüzünden ter içinde kaldığımı, ne kadar korktuğumu ve heyecanlandığımı hatırlıyorum. Dolap kapısını

aralık bıraktığım için Rebecca'nın arabasının garaj yoluna girişini ve yavaşça merdiveni çıkışını işitebiliyordum. Önce banyoya girdi ve bana uzun gelen bir süre orada kaldı, sonra bir şarkı mırıldanarak yatak odasına geldi. Kalbim öyle gürültülü atıyordu ki, onun bu sesi duyacağından korktum. Planıma göre yüzümde kar maskesiyle aniden dolaptan fırlayacaktım, ama buna gerek kalmadı. Rebecca doğruca dolabın yanına gelip kapısını açtı. Bir elimde makas, diğerinde koli bandıyla ona doğru bir hamle yaptım. Çıglık atmak için ağzını açtı ama ses çıkmadı. Yüzü bembeyaz kesilmişti, o anda bayılacağına emindim, ama bayılmadığı gibi, dönüp kaçmaya kalktı. Onu arkadan yakaladığım zaman üstünde sadece iç çamaşırı olduğunu fark ettim. Sırtını yere yapıştırıp önce ağzını bantladım, sonra da ellerini ve ayak bileklerini koli bandıyla bağladım. Bu arada birkaç tekme yedim, ama kim olduğumu anlamasın diye hiç ses çıkarmadım. Onu iyice bantla sardıktan sonra sürükleyerek dolabın içine soktum. Kapıyı kapatmadan önce makasın keskin yanını boğazında gezdirdim. Sımsıkı kapadığı gözlerinden yaşlar akıyordu. Burnuma keskin idrar kokusu geldi.

Ceketi, kar maskesini, makası, levyeyi ve sırt çantasını içki dükkânının arkasındaki çöp konteynerine attım. Arabama binip eve dönerken titriyordum; içimde karışık duygular vardı. Bir yandan bana çektiirdiğı acının intikamını aldım diye sevinirken, bir yandan da çok ileri gittim diye utanıyordum. Bu duygularım o yaz boyunca devam etti, ama daha sonra utancımın yerini yakalanma korkusu aldı. Rezil olacak, hapse atılacaktım ve Harvard'a gidemeyecektim. Fakat polisler hiç gelmedi ve günler geçtikçe yakalanmayacağımı anladım. Bu olay hakkında sadece bir kere bir şey duydum, o da dedikoducu bir kız arkadaşım olan Molly'nin anlattıklarıydı. Bana Rebecca Rast'ın –"Onu tanıyorsun, değil mi? A, tabii, onunla baloya gitmiştin?"– evinde saldırıya uğradığını söyledi. Bağlanıp dolabına sokulmuş ve herkes bunu o benzin istasyonunda çalışan tipsiz babasının yaptığını düşünmüş. Olay hakkında duyduğum tek şey buydu işte.

Rebecca Rast hâlâ rüyalarım girer. Bu kâbuslarımda –ki kesinlikle kâbus sayılır– Rebecca, onu koli bandıyla bağlayıp dolabına tıktığım gece ölür. Bu rüyalarda suçluluk duygusuyla kıvrılır, yakalanacağım korkusuyla dehşete kapılırım ve niyetimin onu öldürmek mi, yoksa sadece korkutmak mı olduğunu bir türlü hatırlayamam. Ama her şekilde katil olmuşumdur ve bunu bilmek hayatımı mahvetmiştir.

Miranda'nın Miami Beach'te bir bekâr kadınlar partisine gideceği cuma sabahı böyle bir rüyayla uyandım. Yatakta tek başıma uzun bir süre yattım; kâbusumdan kalma görüntüler beynime girip çıkıyordu. Önce bunun bir Rebecca Rast rüyası olduğunu sandım, ama sonra rüyamda öldürdüğüm kişinin Miranda olduğunu anladım. Onu, Rebecca'nın dolabına sokmuştum, orada ölmüştü. Rüyadan başka görüntüler de hatırladım. Kimsenin yüzüne bakmadığı bir cenaze töreni. Cesedi saklamayı unuttum diye duyduğum korku. Burnundan sular gelen babamın hayali. Deli gibi kazmaya çalıştığım bir tarla. Dehşet dolu bir an bu görüntülerin rüyamdan değil, son günlerin anılarından olduğunu sandım. Bu duyguyu daha önce de yaşamıştım; hep uykuyla uyanıklık arasındaki evrede olurdu. Rüyamda gördüğüm şeyin aslında gerçek olduğu, benim bir katil olduğum ve yakalanıp bütün dünyaya rezil olmamın an meselesi olduğu korkusu... Kafamı silkeleyip kendime bunun bir rüya olduğunu söyleyip yataktan kalktım ve şifoniyer üstündeki telefonumu aldım. Saat sekizdi, her zamankinden geç kalkmıştım. Miranda'yı havaalanına götürecek olan araba sekiz buçukta gelecekti. Bir kot pantolon ve pamuklu bir kazak giyip alt kata indim.

"N'aber uykucu," dedi Miranda, onu yemek salonunda bulduğumda. Uzun yemek masasında valizleri yanında oturuyordu. Üstünde kısa bir mavi elbise, ayaklarında kırmızı kovboy çizme-leri vardı ve pür dikkat telefonunu inceliyordu.

"O kıyafetle üşümüyor musun?"

Başını kaldırıp baktı. "Evet, ama uzun sürmeyecek. Şöföre kaloriferi Miami'deki sıcaklığa ayarlamasını söyleyeceğim." Te-

lefonunu kapatıp çantasına koydu ve ayağa kalktı. "Ben yokken neler yapacaksın bakalım?"

"Her şeyden önce, zaten hep yoksun, dolayısıyla bu yeni bir şey değil. Sonra, tabii ki, çalışacağım."

"Bu gece Mac'le yemeğe gitsene. Eminim buralardadır."

"Aslında burada değil. Teyzesinin cenazesine gitti. Bunu sana söylemiştim, unuttun mu? Hayır, bu gece buzluaktaki o kuzu etini çıkaracağım. Sadece kendim için özel bir yemek."

"Lütfen hepsini bitir. Casey bu gece Joe's Stone Crab Barı'na gideceğimizi söyledi."

Valizini antreye taşıdım; üç günlük bir tatil için çok ağır bulduğumu söylememek için kendimi zor tuttum. Miranda pencereden dışarıya baktı. "Limuzin geldi," dedikten sonra bana her zamankinden daha sıkı sarılıp, "Seni özleyeceğim Teddy," dedi.

"Kaç günlüğüne gidiyorsun ki?"

Göğsüme bir tokat attı. "Alay etme. Seni gerçekten özleyeceğim. Sen iyi bir kocasın, tamam mı?"

"Ben de seni özleyeceğim," dedim sesime duygulu bir hava vermeye çalışarak. Miranda'nın böyle rol kestiğini görünce, acaba bu bekâr partisi uydurma mıydı, diye düşünmeden edemedim. Yoksa Miami'de Brad'le mi buluşacaktı?

Miranda kapıyı açınca limuzin şoförü hemen fırlayıp geldi ve valizi aldı. Miranda onun arkasından arabaya yürürken sert bir esintiyle kısa eteğinin ucu havalandı. Bana el sallamak için döndü; havaya göre ince olan kıyafetiyle çok kırılgan ve üşümüş görünüyordu. Kapıyı kapamadan önce kocaman camlı güneş gözlüğünü takıp bir öpücük gönderdi.

Önümde uzun bir gün beni bekliyordu. Yapmam gereken telefon görüşmeleri ve okumam gereken bir proje taslağı vardı, ama bunlar sadece sabahın yarısını doldururdu. Kendime kahve yapıp bilgisayarımın başına geçtim. Belki yüzüncü defa Google'da Lily Hayward'm adını girdim, ama Winslow Akademisi'ndeki işi dışında hiçbir bilgi çıkmadı. Google'da Winslow şehrinin haritasını indirip orada kendime güzel bir lokanta seçtim. Arabama atlayıp

öğlen yemeğine oraya gitmemin ne zararı olabilirdi ki? Güzel bir ekim günü olacağı benziyordu; uzun ve bunaltıcı bir yaz sonunda yapraklar daha yeni yeni sararmaya başlamıştı. Yürüyüş yapar, yemek yer ve Lily'nin yaşadığı şehri görmüş olurdum. Ve onunla karşılaşacak olursam –ki çok zayıf bir ihtimaldi– ne sarkıncası olabilirdi? Birbirimize merhaba demek zorunda değildik, ama merhaba desek bile, ne fark edecekti ki?

İşimi bitirdikten sonra duş yapıp giyindim. Garajıma girince her zamanki gibi Audi'mi almak yerine klasik arabamı 1976 model Porsche 911'i seçtim. Bunu ilk kazançlı anlaşmamı yaptığım zaman satın almıştım. Nehre doğru ilerleyip Storrow Yolu'na çıktım. Nehir gelecek hafta gerçekleşecek yarışma için antrenman yapan üniversiteli kürekçilerle doluydu. Harika bir gündü, gökyüzünde sadece uçan uçakların geride bıraktıkları izler vardı. Acaba bakmakta olduğum buhar izi karımı Florida'ya götüren uçağın mı, diye düşündüm.

Storrow Yolu'ndan Soldiers Field Yolu'na, sonra Waltham ve Newton'dan dolanıp Boston Post Yolu'na ulaşip batıya, Winslow banliyölerine doğru ilerledim. Keyifle vites değiştirirken neden sanki Audi'mi otomatik vites aldım diye kendime kızdım. Bir daha araba alacak olursam, mutlaka düz vites olacaktı.

Kalabalık Winslow şehir merkezinde park edecek bir yer aradım. Caddeler gruplar halinde dolaşan üniversite öğrencileriyle doluydu. Çoğu kot pantolonlu ve çizmeli, saçları atkuyruğu yapılmış kız öğrencilerdi. İlerideki akademi yerleşkesinin metal kapılarını gördüm. Etrafı bakımlı bir bahçeyle çevrili, az katlı üç tuğla bina vardı. Yerleşke içindeki patika boyunca bir dizi meşe ağacı uzanıyordu. Lily bu üç binadan birinde miydi acaba? Öğlen yemeğini evden getirip ofisinde mi yiyor, yoksa yemek için şehir merkezine mi gidiyordu? Ne de olsa günlerden cumaydı ve çok güzel bir ekim havası vardı. Arkamdaki araba korna çalınca Porsche'umu vitese geçirip ilerledim ve ana caddeden bir yan sokağa saptım. Burada parkmetreli bir park yeri bulduktan sonra az önce önünden geçtiğim lokantalara doğru yürüdüm. İnternette

bulduğum lokanta –Carvery– da buradaydı, ama ben Alison’s adındaki, üstü açık, hem güneş hem de Winslow yerleşkesini gören bir lokantayı tercih ettim. Üniversite öğrencisi kız garsondan bir Bloody Mary ve salata isteyip yoldan geçen insanları seyrettim. Makyajsız kız öğrencilerin hepsinin yüzünde kararlı feministlere özgü ifadeler vardı ve sırt çantaları sanki içine bir futbolcu sokmuşlar gibi ağır görünüyordu. Öğrenci olmayan tiplerin çoğu alışverişe çıkmış, orta yaşlı kadınlardı. Başlarında el yapımı eşarplar vardı ve geniş kalçalarını gizleyen bol elbiseler giymişlerdi. Saç kesimi kötü, tüvit ceketli profesör tipli adamlar gördüm. Kadınların bazıları öğrencilerin biraz daha yaşlısı gibiydiler. Ama ikinci Bloody Mary’mi içip Winslow yerleşkesi içinde yürüdüğüm halde Lily’yi göremedim.

Güzel bir akademiydi; şehir merkezinden hafif bir yokuşla uzaklaşıp etrafında yürüyüş parkuru olan bir göle doğru uzanıyordu. Botanik bahçedeki bir banka oturdum. Etrafta kimseler yoktu; Lily herhalde yemeğini buraya getirip yer diye düşündüm. Gökte bulutlar belirene ve hava soğuyana kadar orada oturdum.

Park metreme tekrar para atmayı unuttuğum için ön camıma ceza fişi ilştirilmişti. On beş dolar. Fişi cebime sokup arabama girdim. Birden kendimi çok yorgun hissetmeye başlamıştım. Bu defa Boston’a daha kestirme olan Pike Yolu’ndan gittim. Eve vardığım anda Miranda’nın SMS mesajı geldi. Miami’ye sağ salım varmış, eğlence programı başlamıştı. Ona kısa bir cevap yazdıktan sonra e-postalarımı bakmak için bilgisayarımın başına geçtim. İşe ihtiyacım yoktu, ama hareketsiz bir dönemdeydim. Yıllar süren durgunluktan sonra borsa yine canlanmaya başlamıştı. Portföyüm sağladı ve iş benim için sadece vakit geçirmek içindi.

Miranda’dan başka bir mesaj geldi; kuzuyu buzluktan çıkarmayı unutma, diyordu.

Hatırlattığın için sağ ol, dedim cevap olarak.

Gerçekten de unutmuştum; mutfağa gittim ve kuzu pirzolarını buzluktan çıkarıp suyun altına tuttum. Miranda’nın mesajı

da aşırı duygusal vedalaşması gibi tuhaf gelmişti. Sinsi bir iş mi çeviriyordu? Yoksa Brad'le ayrılmışlardı ve aniden pişmanlık mı duymaya başlamıştı? Öyle olsa bile, bu pişmanlığı bana yapmış olduğu şeyi affettirmezdi.

Mahzene inip kuzunun yanına güzel bir şarap seçtim. Old World Syrah. Şişeyi açıp şarabı sürahiye boşalttım. Pirzolarlar yumuşamaya başlamıştı; onları naylona sarılı halde soğuk suyun içinde bıraktım. O günün gazetesini henüz görmemiştim; deri koltuğuma oturup bir yandan cin toniğimi yudumlariken gazeteyi okudum. Bir süre sonra gazeteyi bırakıp Miranda'yı, Brad'i ve Lily'yi düşündüm; Lily'le Londra'dan kalkan uçakta tanıştığımndan beri olanları ve olacakları düşündüm. Elimde olmadan o sabah uyandığımda hâlâ aklımdan çıkmamış rüyayı hatırlıyordum. Bir kez birini öldürdükten sonra pişman olsan bile bunu değiştirmeyeceğini bilmenin korkunç duygusu... Bir daha hiçbir zaman bir rüyadan uyandığın zaman yattığın yerde kendine hayatının günahlarla dolu olduğunu, ama katil olmadığını söyleyemeyeceksin. Ve birden anladım ki, Miranda ve Brad'i öldürme planım sadece Lily'le daha da yakınlaşmak amacını taşıyordu ve bunun için ille de cinayet işlemek zorunda değildim. Miranda'ya boşanmak istediğini söyleyebilir, sonra da Lily'yi arayıp benimle yemeğe çıkmak ister mi, diye sorardım. Yapmış olduğumuz planları ikimizden başkası hiç bilmeyecekti. Miran-da, Brad'le, bende Lily'le beraber olabilirdim ve dünya dönmeye devam ederdi. Bugüne kadar her şeyi kesin çizgilerle ayırmakta iyi olmuştum; şimdi de Miranda'nın sebep olduğu öfkemi ve utancımı bir kutuya sokup sımsıkı kapatabilirdim. Evliliğimi de avukatlara bırakabilirdim; servetimin yarısı bana fazlasıyla yeterdi. Birden yüreğimin ferahladığını hissettim. Bu tıpkı kötü bir rüyadan uyanıp bunun sadece bir rüya olduğunu anlamaya benziyordu; gerçekten olmamıştı.

Zil çalınca, yerimde sıçradım.

Kapıya doğru yürürken içgüdüyle saatime baktım. Bu saatte kim bana uğrayabilirdi? Herhalde kargo olmalı diye düşündüm ve beklediğim bir paket var mıydı, diye hatırlamaya çalıştım.

Zinciri takip kapıyı on santim kadar açtım. Gelen Brad Daggett'ti; yüzünde mahcubiyet gösteren bir ifade vardı. Brad'in Maine'den gelip kapıda bitmesini idrak etmem birkaç saniye sürdü. Hiç akla yatkın bir şey değildi.

"Ted," dedi soluk soluğa. "Evde olduğuna sevindim. Konuşabilir miyiz?"

"Elbette," dedim. Zinciri çekip kapıyı açtım. "Girsene."

Bunu söylediğim an pişman oldum. Brad'in ta Maine'den buralara getiren neden iyi olamazdı. Bedeninin yarısı içeriye girmişken kapıyı hafifçe itip ona engel oldum. "Brad, burada ne işin var?"

"Bırak içeriye gireyim Ted. Açıklayacağım." Sesi titriyordu, soluğundaki alkol kokusunu duydum. Göz göze geldiğimiz anda içime bir korku düştü. Kapıyı biraz daha kuvvetli ittim, ama Brad yerinden kılmıdamadı. Elini cebine atıp bir tabanca çıkardı. "Bırak gireyim Ted," diye tekrarladı. Geri çekildim ve Brad evime girdi.

14

LILY

"Addison, ne oldu?" diye sordum.

"O adi Nolan," dedi kapıdan içeriye girerken. Birlikte merdivenleri indik. Addison ceketindeki yağmur sularını silerken başımın arkasına su sıçrattı.

"Kavga mı ettiniz?" diye sordum eve girerken.

Avuçlarıyla yanaklarındaki gözyaşlarını silerken bana baktı. "Teksas Üniversitesi'nde bir sevgilisi varmış. *Ciddi* ilişkisi olduğu bir sevgili."

"Hadi be," dedim. "Nasıl öğrendin?"

Addison, bana oğlanın bilgisayarına nasıl girdiğini, e-postalarını okuduğunu ve Nolan'ın itiraf ettiğini anlattı. Uzun zamandan beri Addison'a sevgilisi Linda'dan söz etmek istiyormuş, ama önceleri ikisinin –yani onunla Addison'ın– sadece kısa süreli bir ilişki yaşadığını sanmış, ama artık bundan emin değilmiş. Bir şarap açıp Addison'ın kadehini doldururken onu yarım yamalak dinliyordum, çünkü aklımda Eric döndüğü zaman ne yapacağım vardı. Ona sebzeli tavuk yemeğinde ceviz olduğunu söyleyip bütün plandan vazgeçse miydim, yoksa hazır Addison da bu-

radayken planı aynen uygulasa mıydım? Bir bakıma Addison'ın burada olması daha iyiydi. Eric'in sarhoşken içinde ceviz olan Hint yemeğini yediğini ve EpiPen'ini hemen bulamadığımızı söylerken o da beni desteklerdi. Ama Addison'm burada oluşu iyi olmayabilirdi. Eve hemen bir ambulans çağırabilir, Eric'in EpiPen'inin olması gereken yerde olmadığını fark edebilirdi. Ve Eric yemeğin içinde kabuklu kuruyemiş var mı, diye sorarsa Addison'm yanında ona yalan söyleyemezdin. Ve en önemlisi, gözlerinin önünde Eric'in alerjik şoktan ölmesi, Addison'a haksızlık olurdu. Planı iptal etmeye karar verdim.

"Dur bir dakika," dedi Addison. "Eric nerede? Gelmedi mi?" Sanki Eric buradaymış da o görememiş gibi etrafına bakınmaya başladı.

"Bottle and Glass Pub'ndaki bira yarışmasını biliyor musun?"

"O on pint olayını mı?"

Ona, Eric'in denemek için ısrar ettiğini, beklerken sıkıldığını ve çok acıktığını için oradan ayrıldığını anlattım.

"Galiba ikimiz de erkeklerimizle iyi bir gece geçirmiyoruz."

"Eh, benim için dert değil," dedim. "Asıl tongaya düşen sen olmuşsun. Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Addison cevap veremedi zil bir daha çaldı. "Eric olmalı," dedim. "Kendini kolla. Zilzurna sarhoş halde olacak."

"Lily, ben gideyim. Eric'in bu gece geleceğini unutmuşum." Addison mutfak masasında duran çantasını aldı.

"Bir yere gitmiyorsun. Burada kalacaksın."

Bir kez daha merdivenleri çıkarken kendimi adamakıllı sarhoş bir Eric'le karşılaşmaya hazırladım, ama kapıyı açtığımda karşımda Eric değil, Nolan vardı. Ağlamaktan gözleri kızarmıştı. "Seni gidi iki karılı herif," dediğim zaman bana şaşkın bir bakış attı.

"Addison burada mı?" Nolan sıska ve uzun boyluydu, parlak kırmızı kulakları vardı. Kısa tıraşlı saçları beyaz denecek kadar sarıydı.

"Burada," dedim. "Ama bu seni görmek istiyor anlamına gelmez. Sen burada bekle, gidip ona bir sorayım."

Nolan'ı kapıda bırakıp tekrar aşağıya indim. Addison boşalan şarap kadehini dolduruyordu. "Bil bakalım, kim gelmiş?"

"Kim?" dedi Addison şaşırarak.

"Nolan. Onu yukarıda bıraktım. Sepetlememi ister misin?"

Addison uzun bir iç geçirdi. "Hayır, onunla görüşeyim." Oturduğu yerden kalkmayınca, benim gidip Nolan'ı getirmemi beklediğini anladım. O gece belki bana yirminci defaymış gibi gelse de yine basamakları çıktım, kapıya vardığımda kulağıma iki erkeğin yüksek sesli konuşması geldi. Seslerden biri Eric'indi; pubdan dönmüştü.

"Bakıyorum, tanışmışsınız," dedim kapıyı açıp da onları yan yana görünce. Eric bir eli Nolan'ın omzunda, pub yarışmasını anlatıyordu. Bana dönüp bakışından yarışmayı kazandığını anladım; yüzünde ışıltılı bir gülümseme vardı. "Ve anladığım kadarıyla kazanmışsın," diye ekledim Eric'e bakarak.

"Zor bela," dedi. "Göründüğünden çok daha zormuş."

"Hadi, gelin aşağıya. Eric, Nolan'la ev arkadaşımı yalnız bırakacağız. Konuşmaları gerekiyor."

Hep birlikte basamakları indik. Addison yüzünde kararlı bir ifadeyle kapı eşiğinde dikiliyordu. Nolan hırıltılı bir sesle, "Ad," dedi. Eric o kadar bira içen biri için çok düzgün sayılacak bir şekilde kendini tanıttı. Bu onun en değişmez niteliklerinden biriydi; koşullar ne olursa olsun daima kibar ve cana yakındı. Doğuştan politikacıydı.

Eric'le ben odaya girdiğimiz sırada Nolan ve Addison tek bir çıplak ampulle aydınlanan holde kazık gibi duruyorlardı. Eric'e olup biteni anlatırken bir yandan da Nolan'm da kendisi gibi iki kadını aynı anda idare eden biri olduğunu öğrenince nasıl tepki gösterecek diye yüzünü inceliyordum.

"Sence uzlaşabilirler mi?" diye sordu, sonra ben buna cevap verme fırsatını bulamadan, "Bir şeyler yemem lazım," dedi.

Tam ona buzdolabında Hint yemeği olduğunu ve bunu ıstıabileceğimi, ama sebzeli tavuk riskine girmemesini, çünkü içinde kabuklu kuruyemiş bulunma ihtimali olduğunu söyle-

yecekken, Addison içeriye girdi. "Merak etmeyin, sizi baş başa bırakacağız. Bir şeyler içmeye dışarıya çıkıyoruz." Nolan, onun arkasında duruyordu; ikisinin de ağzının kenarındaki kızılığı görünce holde öpüştükten olduklarını anladım. Nolan'ın ona ne dediğini bilmiyordum, ama işe yaramıştı. Addison ceketini ve çantasını aldıktan sonra birlikte çıktılar. O anda istersem planımı uygulayabileceğimi anladım. Midem endişeyle kasılıyordu, ama az önce Nolan'la Addison arasında olanları görmek, kararlılığımı pekiştirmişti. Nolan ve Eric gibileri kalpleri kırıyorlar ve bu hep onların yanına kâr kalıyordu.

"Bak, Eric," dedim. "Çok bitkinim. Ben de çok içtim ve Addison beni çok üzdü. Yatacağım. İstersen buzdolabında Hint yemeği var. Sana sebzeli tavuk aldım."

"Sen bir meleksin," dedikten sonra dudaklarımın kenarından öptü. Yatak odasına gidip kapıyı aralık bıraktıktan sonra kot pantolonumu ve kazağımı çıkarıp soğuk dairemde beni sıcak tutan yün pijamalarımı giydim. Eric'in mutfakta çıkardığı sesleri duyabiliyordum; tabaklar takırdıyor, mikrodalga uğulduyordu. Sebzeli tavuğun baharatlı ve Hindistan cevizi sütü kokusu geldi. Yatağın kenarına oturdum; sakindim, fakat aklıma çeşitli görüntüler üşüşüyordu. Gözümün önüne birlikte otlakta yürürken Chet geldi; öleceğinden habersizdi. Hayalimde Eric'i canlandırdım; ağzında sigarası ofisinden çıkıp Faith'le buluşuyor. İlk seviştiğimiz gece, kahverengi gözleri gözlerimin birkaç santim ötesinde bana bakarken Eric'i gördüm.

Mikrodalga'nın sesi kesildi, Eric'in kapağını açıp kapayışını işittim. Hızla yediğini, belki oturmaya bile gerek duymadığını varsaydım.

Bir dakika sonra yatak odasının kapısı ardına kadar açıldı. Elinde yemek kabıyla Eric göründü; yüzü şimdiden kızarmaya başlamış, gözlerinin etrafı şişmişti. "Bunda kabuklu kuruyemiş var," dedi yemek kabını işaret ederek. Sesi sanki ağzına pamuk tıktırılmış gibi çıkıyordu.

"Emin misin?" dedim. "EpiPen'in nerede?"

"Valizimde." Çıldırılmış gibi elini uzatıp valizinin olduğu yeri işaret etti.

Valizini getirip yatağın ucuna bıraktım. Eric yemek kabını şifoniyerin üstüne bıraktı, beni yana itip hemen valizine saldırdı. Cihazı yerleştirdiğı fermuarlı cebin içini aradı, sonra bana döndü; cildi daha da kızarmış, gözleri panikle büyümüştü. Bir eliyle boynunu kaşıyordu. "Yoksa getirmedin mi?" dedim sesime telaş katmaya çalışarak.

"Getirdim," dedi, ama bu sözünü güçlkle anlayabildim. Sesi çok uzaktan gelir gibiydi, sanki dipsiz bir mağaranın en uç köşesindeymiş gibi...

Eric valizin içindekileri yatağa boşalttıktan sonra bunların arasında aranmaya başladı. Oturdu; bedeni dimdikti, nefes almaya çalışırken dudaklarını büzüyordu. Ben de kıyafetlerinin arasında aramasına yardım edecek oldum, ama kolumu tuttu ve eliyle telefon eder gibi bir hareket yaptı. "Yardım çağırmanı mı istiyorsun?" diye sordum.

Başıyla evet işareti yaptı. Boynu ve boğazındaki kızılıkla, şişkinlik tehlikeli bir hal almıştı. Ama o ana kadar soluk olan yüzü morarmaya başlıyordu. Bitişik odaya geçip ahizeyi elime aldım ve bir an bekleyip yatak odasına kulak verdim. Bir fermuarın açılışını daha işittikten sonra tok bir ses geldi. Ahizeyi tekrar yerine bırakıp içimden ona kadar saydım. Sonra kapı eşiğine gidip yatağa baktım. Eric bir eli hâlâ boynunda sırtüstü yatıyordu, fakat artık boynunu kaşımıyordu. Eli orada hareketsiz bir şekilde duruyordu. Soluk almadığına emin olana kadar onu seyrettikten sonra işi garantiye almak için bir dakika daha bekledim. Ardından iki parmağımı boğazına götürüp nabzına baktım. Nabız yoktu. Tekrar telefona dönüp bir ambulans çağırdım, cıvıltılı sesli kadına adımları ve adresimi verdikten sonra sevgilimin alerjik şok geçirdiğini söyledim.

Telefonu kapadıktan sonra hemen harekete geçtim. Buzdolabındaki kâğıt havluda bulunan ezilmemiş cevizleri alıp Eric'in kâsesindeki sebzeli tavuğuna (hâlâ mikrodalga'nın sıcaklığı var-

dı) ve bir miktarını da yemek kabına kattım. Sonra kâğıt havluyu helaya atıp sifonu çektim ve ellerimi yıkadım. Yatak odasında Eric hareketsiz yatıyordu. Elimi şiltenin altına sokup naylon torba içindeki kullanılmamış iki EpiPen'i çıkardım. Eric'in eşyaları odanın içine saçılmıştı. Torbadaki parmak izlerimi bir çorapla sildikten sonra bunu Eric'in koşu ayakkabılarından birinin içine soktum. Acil durum ilacı için pekâlâ saklanabilecek bir yerdi. Eric asla böyle yapmazdı, ama bunu kimseye söyleyecek değildi. Sebzeli tavukta kabuklu kuruyemiş konusunda uyarmadığımı da kimseye söylemeyecekti. Onlara Eric'in sarhoş geldiğini, ne olursa olsun sebzeli tavuğu yemeğe karar verdiğini söyleyecektim. O sırada ben yatıyordum, EpiPen'lerini aramış, ama bulamamıştık. Sahneye başka ne ekleyebilirim diye düşündüm. Ona kalp masajı yapmaya çalıştığım sanılsın diye göğsüne birkaç kez bastırmayı düşündüm. Adli tıp uzmanları böyle bir şeyi ayırt edebilirler miydi acaba? Tam bu işe koyulacakken zil bir kez daha çaldı.

Sağlık görevlilerine kapıyı açmak için bir kez daha basamakları çıktım.

Eric'in ailesine haber verildikten ve cesedinin ülkeye gönderilmesi ayarlandıktan üç gün sonra o cuma gecesi sağlık görevlilerinin ardından eve gelen polis memuru ölümle ilgili bir soruşturma yapılmayacağını bildirdi.

Tabii, memnun oldum, ama aynı zamanda şaşırdım da. İngiliz yazarları tarafından yazılmış pek çok gerilim romanı okumuş biri olarak beklenmedik ölümlerin ardından mutlaka soruşturma yapıldığını sanırdım; böyle bir soruşturma yapılsaydı, bütün deliller bu trajik ölümün bir kaza sonucu olduğunu gösterecekti. Hayal kırıklığına uğramadım, diyemem.

"Pekâlâ," dedim aklım karışmış gibi bakarak. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani, adli tıp uzmanı ölümün kaza sonucu olduğuna ve soruşturmaya gerek kalmadığına karar verdi. Bence doğru karar. Ne ki, Bottle and Glass Pub'ndaki yarışmayla ilgili bir şeyler

yapılacak. Oraya gidip onlarla konuşacağım." Polis memurunun gözlerinden iyi bir insan olduğu anlaşılıyordu; bıyığı üstdudağının tamamını kapatmıştı. Ona her şeyi bir daha anlattım. Eric'in sarhoş geldiğini, sebzeli tavukta kabuklu kuruyemiş olduğunu söylediğim halde, bunu yediğini, sonra da ilacını nereye sakladığını hatırlamadığını söyledim.

"Çok teşekkür ederim," dedim.

"Evet, gidip o bardakilerle biraz daha konuşacağım," diye tekrarladı. Kapıda bir süre daha oyalandıktan sonra gitti. Adını söylediyse de unuttum.

Faunce Akademisi'ndeki danışmanım Amerika'ya dönmek ister miyim, diye sordu; ona Londra'da kalacağımı söyledim. Eğer bir cenaze töreni yapılırsa, belki gidebileceğimi, ama yaşadığım bu korkunç olaya rağmen Londra'da ve akademi programında kalmaktan memnun olduğumu söyledim. Doğruydu, Madia Vale'deki bodrum katı dairemi seviyordum; o olaydan beri Addison'ın hemen hiç eve gelmeyişi de hoşuma gidiyordu. Kendimi hiç şehir hayatını seven biri olarak görmezdim; New York'un ezici kalabalığı yerine Connecticut'm sessizliğini tercih ederdim, ama Londra farklıydı. Uzun sıra evleri, ağaçların çokluğu ve hiç görünmedikleri halde polis memurlarının varlığıyla insanı yatıştıran bir havası vardı. Yaşadığım yerin yakınındaki sokaklar o kadar sessizdi ki, kuşların cıvıltısı insan seslerini bastırıyordu. Washburn ailesinden gelen bir e-postayla aile içinde bir cenaze töreni yapılacağını öğrendiğim zaman sevindim. Daha ileri bir tarihte daha kapsamlı bir tören yapılacaktı. Gitmeye karar vermiştim. Her şeyden önce, gitmesem tuhaf görünürdü, ama bir yandan da Faith'in orada olup olmayacağını görmek istiyordum. Beni görünce nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Acaba Eric'in bana ihanetinden haberdar mıydı, yoksa o da onun ikiye bölünmüşlüğüne kurbanı mı olmuştu? Bunu öğrenmeye kararlıydım.

Eric'in ölümünden bir buçuk ay sonra, metro istasyonundan evime farklı bir yoldan yürüdüm ve Bottle and Glass'ın önünden geçtim. Karanlık ve soğuk bir geceydi. Pubın pencerelerinden

loş bir ışıkla iş sonrası bira içmeye gelen müşterilerin silüetleri görülüyordu. Eric'in öldüğü günden beri buraya gelmemiştim. Kapıdan girdim; içerisi kalabalıktı, insanlar alçak sesle konuşuyorlardı. Bir pint Guinness birası söyledikten sonra bardağımı alıp bira yarışmasının kurallarının yazılı olduğu duvara gittim. Değişen bir şey yoktu; o sevimli polis memuru bu yarışmayı değiştirmeleri için pub sahipleriyle konuşmak için buraya hiç uğradı mı, diye merak ettim. Gelip uyarıda bulunduyorsa da, kimse onu dinlememişti. Kuralların yanında büyük bir pano üstünde isimlerin yazılı olduğu plaketter vardı. Yarışmayı tamamlayanların adları; çoğu erkekti. Eric Washburn'un adı sondan ikinci sıradaydı. Başka bir panonun üstüye Polaroid fotoğraflarla kaplıydı. Hepsi birbirine benziyordu; donuk bakışlı, soluk tenli adamlar boş bira bardaklarıyla poz vermişlerdi. Sağ üst köşede Eric'in fotoğrafını gördüm. Başını geri atmış, gözlerinde gurur saçan bir parıltı vardı. Hâlâ yazdan kalma güneş esmerliği belli oluyordu. Başını geri attığı için kızlara özgü güzel kirpikleri iyice açığa çıkmıştı. Bir an bu fotoğrafı alayım mı, diye düşündüysem de, vazgeçtim. Fotoğraf buraya aitti.

Biramı içtikten sonra katil olarak kariyerimin sonra erdiğini düşündüm. Artık midem kaldırmayacağı için değil, bir daha gerek olmayacağı içindi. Bir daha kimsenin bana o kadar sokulmasına ve Eric gibi acı çektirmesine izin vermeyecektim. Artık yetişkin bir kadındım. Çocukluk döneminin kırılganlığını ve ilk aşk tehlikesini atlatmışım. Bir daha bu durumlara düşmeyeceğimi bilmek çok rahatlatıcıydı; bundan böyle mutluluğum için tek sorumlu ben olacaktım.

Yürüyerek bomboş evime gittim, kendime sade bir akşam yemeği hazırladıktan sonra kitap okumak için koltuğuma gömüldüm.

Önümde uzun ve sade bir hayat uzanıyordu.

Gözlerim Brad'in elindeki tabancada, geriledim.

"Bu da ne böyle?" dedim ve yüzüne baktım. İyi görünmüyordu; her zaman kanlı canlı olan yüzü soluk bir griye dönüşmüş, boyun kasları gerilmişti. Üstünde yakası kürklü bir kot ceket vardı; alnında ter birikmişti. Sarhoş görünüyordu.

"Evin çok güzelmiş," dedi; bunu sanki daha önce provasını yapmış gibi söylemişti.

"Sana evi gezdireyim mi, Brad? Bir içki ister misin?"

Sözlerim onu şaşırtmış gibi kaşları indi. "Evet, benim geçici bok çukurumdan çok daha iyi, değil mi? Gerçek bir erkek böyle bir yerde yaşar, değil mi?"

Bir an geçmişten bir anı aklıma geldi. Brad'le birlikte içtiğimiz o gece. Onun yaşadığı yer hakkında söylediklerim. Yüzünde aniden beliren nefret ifadesi. Ve birden Brad'in buraya beni öldürmek için geldiğini anladım, ama paniklemek yerine sakın davrandım ve hızlı düşünmeye başladım. Konuşarak onu caydıracağımı biliyordum. Ondan daha akıllı olduğumu biliyordum.

"Cidden, Brad, o tabancayla ne yapıyorsun?"

"Sence ne yapıyorum?" dedi ve elini kaldırıp silahı başıma doğrulttu. O tabancanın namlusundan başka bir şey göremez oldum.

"Brad, dur bir dakika." Tabancaya bakakalmıştım; bu herhalde onun evindeki çekmecede gördüğüm revolvendi. Brad parmağını horozun üstüne yerleştirdi. Sadece tetiği çekmesi gerektiğini bilmiyor muydu? Bir hamle yapmak zorundaydım ya üstüne atılacak ya da kaçacaktım. Son kavga ettiğimde ilkokul üçüncü sınıftaydım ve birinci sınıftan Bruce adındaki bir çocuktan dayak yemiştım. Aramızda bir metreden az mesafe vardı; birden kendimi onun üstüne atlarken buldum ve onu bütün gücümle ittim; bedeni dönünce namlunun yönü de değişti. Brad geriye doğru düşerek başını sertçe kapıya çarptı. Çıkan sese bakıp onun bayılmış olabileceğini umdum, ama ağzından anlayamadığım hırıltılı bir kelime çıktı. Dönüp merdivene doğru koşmaya başladım. Daha ilk basamağa bastığım anda aklıma sahanlıktaki telefon geldi. Brad'ın tabancasından çıkan patlama sesini duyduğum anda sırtımda bir hava titreşimi hissettim; sanki kurşun bir santim farkla beni iskalamış gibi... Basamakları çıkmaya devam ettim. Sahanlığa vardığımda arkamdan gelen Brad'ın ayak seslerini duyabiliyordum. Antika bir sehpa üstünde duran telefona uzandım, ama o sırada tökezleyip telefonu ve sehpayı da devirerek yere kapaklandım. Karnımdan ılık bir şey akıyordu, elimi üstüne koydum. Elimi çekip de kan gördüğüm zaman çok şaşırıp bu da nereden çıktı diye düşündüm. O anda Brad tepemde dikildi, tabancayı bana doğrultmuştu. Nefes nefese kalmış, altdudağından salyası akıyordu.

"Neden?" dedim, ama bunu dediğim anda da her şeyi anladım. Brad yaşadığı yeri aşağıladım diye beni öldürmeye karar veren bir psikopat değildi. Bunu karım için yapıyordu. Ve o birkaç saniye içinde her şey gözlerimin önünde canlandı. Miranda benden kurtulmak için Brad'i kullanıyordu. Bütün parayı kendisi almak istiyordu. Neden bunu daha önce anlamamıştım? Midemde şiddetli bir acı duyunca yüzümü buruşturdum, ama sonra da neredeyse gülecek gibi oldum.

Başımı kaldırıp titreyen elinde tabancasıyla beni bön bön seyreden Brad'e baktım. "Miranda hiçbir zaman seninle olmayacaktır," dedim.

"Bir bok bildiğin yok."

"Brad, seni kullanıyor. Kimden şüphelenecekler sanıyorsun? Miranda Florida'da. İkinizin arasında bir ilişki var. Bunu herkes biliyor."

Yüzünde bir kuşku ifadesi görünce ümitlendim. Elimi kurşunun karnımdaki çıkış yarasına bastırdım. Parmaklarımın arasından sızan kan ılık ve yoğundu.

"Kendini bir halt sanıyorsun," dedi.

"Brad, sen ahmağın tekisin."

"Göreceğiz," dedi ve tetiği çekti.

İKİNCİ BÖLÜM

İnşaatı Bitmemiş Ev

"Selam," dedim Ted Severson'a. Heathrow Havaalanı birinci mevkii bekleme salonundaki barda oturuyordu. Onu görür görmez tanımuştım, ama onun beni tanıdığını sanmıyordum. Yıllar önce, South End'deki bir açık hava pazarında Faith Hobart'a rastladığımda tanışmıştık.

"Artık Miranda adını kullanıyorum," demişti Faith" o zaman.

"Öyle mi?"

"Asıl adım budur zaten. Faith ikinci adım. Miranda Faith."

"Bilmiyordum. O halde, Faith adıyla birlikte inancını da kaybetmişsin."

Bir kahkaha attı. "Sanırım, öyle diyebilirsin. Nişanlım Ted'le tanıştırayım."

Yakışıklı, ama biraz soğuk görünümlü adam bakışlarını tezgâhtaki antika bir tepside ayırıp bana döndü ve elimi sıktı. Eli kuruydu, profesyonellere özgü sağlam bir el sıkışması vardı, ama

* İnanç, iman.

benimle tanıştığına memnun olduğu gibisinden basmakalıp sözlerden sonra tekrar dikkatini tezgâhtaki nesnelere çevirdi. Faith/Miranda'ya birisiyle buluşacağını ve gitmek zorunda olduğunu söyledim. Ayrılmadan önce alçak sesle, "Eric için çok üzıldüm," dedi. "Sonrasında seni arayamadığım için özür dilerim, ama Londra'daydın ve..."

"Dert etme Faith, önemli değil."

Oradan ayrıldım. Faith'le bir daha karşılaşsam ne olabilir, diye defalarca düşünmüşümdür. (Galiba artık ona Miranda demem gerekir.) Acaba bana nasıl bir tepki gösterirdi? Eric'in beni Londra'da ziyareti sırasında öldüğünü öğrendiği zaman şaşırmış mıydı? O da mı ikili oynamıştı? Ama Faith'e pazarda rastladıktan, yeni boyadığı simsiyah saçları, ayağında beş yüz dolarlık çizme-leri ve nişanlısıyla gördükten ve benim için gösterdiği yapmacık üzüntüsüne tanık olduktan sonra cevabı anlamıştım. Onun da beni Eric gibi aldatmış olduğunu anladım. New York'ta Eric'le birlikteyken onun hâlâ hafta sonları beni görmek için Shepaug'a geldiğini biliyordu. Bunu onlar ayrıldıktan sonra Eric'le çıktığım için benden öç almak amacıyla mı yapmıştı? O da başkalarının erkeklerini ayartmaktan zevk alan kadınlardan biri miydi? Onlara Boston, South End'de rastladığımda, Eric'in beni Miranda'yla aldattığını, hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını anladığım an duyduğum acıyı hissettim.

Kendime artık bunun için endişe etmemem gerektiğini söyledim ve etmedim de, ama havaalanında Ted Severson'u (artık Miranda'yla evliydim, düğün haberini *Globe* dergisinde okumuştum) görünce onunla konuşmaya karar verdim. "Selam," dedim, pek sanmasam da beni tanıması için bir fırsat vererek. Başını kaldırıp bana baktı, kim olduğum hakkında en küçük bir fikri bile yoktu. Kafayı bulmuş bir haldeydi, gözleri kızarmış, altı- dağı sarkmıştı. Martini içiyordu. Hiç sevmediğim halde, ben de martini sipariş ettim.

Boston'a aynı uçakla dönerken bana acıklı hayat hikâyesini, Miranda'nın onu nasıl aldattığını, kendini ne kadar öfkeli ve

üzgün hissettiğini anlattı. Bunları anlatmasının nedeni, beni bir daha hiç görmeyeceğini sanmasıydı. Başka bir yerde, başka bir zamanda kesinlikle anlatmazdı. Karısından ne kadar nefret ettiğini, hatta şaka yollu onu öldürmek istediğini bile söyledi. Hiç karışmayayım diye düşündüysem de, konuşmaya başladığımız an artık çok geç olduğunu anlamıştım. Miranda bir kez daha benim yörüngeme girmişti ve bunun bir nedeni vardı. Belki bencillikten ya adalet arayışından ya da belki bambaşka bir şeyden olabilir, ama bunu izleyen birkaç hafta içinde Ted Severson'u Miranda'yla birlikte sevgilisi Brad Daggett'i de öldürmesi için ikna ettim. Ve tam plan uygulama aşamasındayken bir sabah kapımın önünden Sunday Globe gazetesini alıp mutfakta kahvemi içmeden önce bir göz atınca, şehir haberleri köşesinde Ted'in fotoğrafını gördüm.

Kahve kupamı daha ağızma götürmeden haberi okumaya başladım.

SOUTH END SAKİNİ EVİNDE VURULARAK ÖLDÜRÜLDÜ

Boston – Polis, South End'in Worcester Meydanı semtinde yaşayan bir Boston'lunun cuma akşamı öldürülmesiyle ilgili soruşturma başlattı.

Akşam 18.22'de silah sesleri ihbarı üzerine polis kuvvetleri hemen olay yerine gittiler. Boston polisinden dedektif Henry Kimball'ın raporuna göre maktul, 38 yaşındaki Ted Severson evinin ikinci kat sahanlığında ölü olarak bulunmuş.

"Cinayetle birlikte cuma gecesi aynı sokakta gerçekleşen bir soygunla ilgili de soruşturma yapıyoruz," dedi Kimball. "Henüz bu iki suçun bağlantılı olup olmadığını bilmiyoruz, ama herhangi bir bilgisi olanların, lütfen bizimle bağlantıya geçmelerini rica ederiz."

Bir danışmanlık şirketi olan Severson AŞ'nin Başkanı Ted Severson geride Miranda Hobart adındaki karısını bıraktı. Bayan Severson cinayet sırasında Florida'daydı.

Joy Robinson adındaki komşuları Ted ve Miranda Severson'u "güzel ve genç bir çift" olarak tanımladı. "Televiz-

yonda gördüğümüz çiftlere benziyorlardı. Onlara böyle bir şey yapıldığına inanamıyorum. Üstelik böyle bir semtte.”

Cinayet veya soygunla ilgili herhangi bir bilgisi olanların lütfen Boston polisini aramaları önemle rica ediliyor.

Kahvemi bırakıp haberi bir kez daha okudum. Buz kesmiştim. Ted’le ben Miranda’yı öldürme planları yaparken onun da yanı şeyi Ted için tasarlayacağı hiç aklıma gelmemişti. Mutlaka Miranda olmalıydı, Brad de yardım etmişti. Bunun cinayetle sonuçlanan rasgele bir soygun girişimi olması mümkün değildi. Miranda’nın Florida’da bulunarak kendini sağlama alması fazla kusursuzdu. Brad, Maine’den gelip Ted’i vurmuş olmalıydı. Belki civardaki bir evi soyarak suları bulandırmayı düşünmüştü. Belki de öyle değildi. Ne ki, her şekilde Ted artık ölmüştü ve bütün parası Miranda’ya kalacaktı.

Ted’i düşündüm. Evinin ikinci kat sahanlığında vurularak öldürülmüştü. Brad’i eve almış olmalıydı; sonra da kaçmaya çalışmıştı. Muhtemelen ölmek üzere olduğunu ve bu işin mimarının Miranda olduğunu anlamıştı. Boğazım düğümlendi ve gözlerimin dolduğunu hissettim, ama gözyaşım akmadı. Ted’den hoşlanmıştım. Uçakta sohbet ederken onu sadece okuldaki rakibim hakkında bilgi edineceğim bir kaynak olarak görüyordum. Miranda Faith Hobart benim açımdan hâlâ kapalı kutuydu ve her ne kadar sevgilimi benden çalarak bana kötülük yapmışsa da, hâlâ onun gerçekten zehirli bir insan olduğuna inanmıyordum. Ama uçakta Ted’le konuştuktan ve Miranda’nın ihanetini öğrendikten sonra yanılmış olduğumu anladım. Miranda tepeden tırnağa kötüydü.

Ve belki de bir kurban daha buldum, diye heyecanlanmıştım. Bunu itiraf ediyorum. Öldürme işi, yıllardan beri kaşımadığım bir yaraydı.

Ama Ted’den hoşlanmaya başlamıştım. Aslında hoşlanmaktan da öteydi. Concord’daki mezarlıkta öpüştüğümüz zaman gösterdiğim tepki, o kadar çok şey hissetmem beni şaşırtmıştı.

Bir erkekle ilişki söz konusu olduğunda her zaman olduğu gibi, kendime, âşık olmak gibi bir seçeneğim olmadığını söyledim. Bir daha böyle bir şeyi kaldıramazdım. Ted'den çok hoşlanıyordum. Yakışıklıydı, ama sanki çok talihli oluşuna alışmamış gibi, tuhaf bir yanı da vardı. Her şeye sahip olduğu halde, bunun farkında olmayan erkeklerden biriydi. Miranda'nın onu nasıl baştan çıkar-
dığını tahmin edebiliyordum. Sadece bulunduğu her ortamdaki en seksi kadın değildi, aynı zamanda kendisiyle son derece barışık bir insandı. Ted'i cezbeden onun bu özelliği olmalıydı. Ama öpüşmemizin derinliği –etrafımızdaki sarı yapraklar, kazağımın üstündeki eli– bir yana, Ted'le beraberken kendim olabilmenin rahatlığını hissediyordum, başka bir insanla sırları paylaşabilmenin o sıra dışı duygusu... O bana en gizli düşüncelerini, karısını öldürme arzusunu anlatırken, ben de içimden belki bir gün ben de ona geçmişimi anlatırım, diyordum.

Ama artık Ted yoktu.

Ve tek düşünebildiğim şey, onu tekrar görmeyi ne kadar çok istediğim ve bunun asla gerçekleşmeyeceğiydi.

Cuma gecesi olanlar hakkında bir şeyler daha öğrenebilmek ümidiyle internete girdim. Hiçbir şey yoktu, sadece *Globe*'daki haberi tekrar eden birkaç gazete yazısı... Cinayeti ve Miranda'nın bunu nasıl tasarladığını uzun uzun düşündüm. Tetiği çeken mutlaka Brad olmalıydı. İşe üçüncü bir kişinin karışması da muhtemeldi, ama pek sanmıyordum. O halde, nasıl başarmışlardı? Miranda şehirden ayrılırken Ted'in o cuma gecesi evde olacağını biliyor. Brad, Maine'den oraya geliyor. Önce komşulardan birinin evine girip soyuyor. Bu komşu hakkında Miranda'nın bilgisi var. Ev sahibinin yokluğunu ve bir alarm sistemi olmadığını biliyor. Çok kolay iş. Brad o evi soyduktan sonra Ted'in evine gidip kapıyı çalıyor. Ted, onu içeriye aldıktan sonra Brad'e sadece onu vurmak kalıyor. Amacını aşan bir soygun gibi görünecek. Sonra Brad Maine'e dönüyor.

Acaba Brad cinayet saatinde nerede olduğunu kanıtlayabiliyor mu, diye düşündüm. Mutlaka bir yolunu bulmuş olmalıydı,

ama Maine'den Boston'a gidip iki suç işledikten sonra, tekrar Maine'e nasıl dönebilirdi? Otoyoldaki hız sınırlamaları düşünülürse, yol en az üç saat, belki daha da uzun sürerdi. Belki Miranda müteahhidiyle arasındaki ilişkiyi kimsenin bilmemesine güveniyordu. Ama bu mümkün müydü? Ted öğrenmişti. Şehirde birileri öğrenmiş olmalıydı. Kendi ekibindeki adamlar? Kennewick Otelindeki barmen? Bunu bir sır olarak saklayabilmiş olmaları hiç akla yatkın değildi.

Tabii, ben biliyordum. Bu da beni onlardan bir adım önde yapıyordu, bütün bilgileri Ted Severson'dan edinmiştim, ama birbirimizi tanıdığımızı hiç kimse bilmiyordu. Tabii, polise gidip Ted'in de karısını öldürmeyi planladığını söylemeden, onlara her şeyi anlatabilirdim. Ama bunu yapmayacaktım. Polislerin kovuşturmayı yüzlerine gözlerine bulaştırmaları ve Miranda'nın serbest kalması ihtimali vardı. Ve tutuklanıp mahkûm olsa bile ülke çapında bir şöhret olacaktı. Şimdiden olacıkları görebiliyordum, kocasını öldürmesi için sevgilisini ikna eden güzel bir kadın. Televizyonlar yıllarca bu konuyu işlerlerdi.

Miranda cezayı hak ediyordu, her zamankinden daha fazla.

Arkadaşım Kathy'ye bir mesaj atıp o öğlen sonrası birlikte sinemaya gidemeyeceğimizi bildirdim. Sonra da Winslow Akademisi'ndeki patronuma bir e-posta yazıp nezle olduğumu, ertesi gün işe gelemeyeceğimi söyledim. Mikroplardan çok korkan patronum, seve seve izin verirdi.

Yapacak çok işim vardı ve ilk adım Kennewick'e gidip Brad Daggett'le tanışmaktı. Hızlı davranmam gerektiğini biliyordum, çünkü polisin de aynı yere geleceğini tahmin ediyordum. Onlardan önce oraya varmalıydım.

MIRANDA

Saat daha sabahın onuydu ve nefesi fena halde alkol kokuyordu. Alnında ter damlacıkları vardı ve morarmış gibi görünen gözlerinin altı şişmişti.

"Burada yalnız mısın?"

"Evet," dedi Brad.

Maine'deki inşaatı bitmemiş evin garaj yolunda duruyorduk. Pazar günüydü. Cuma gecesi Brad, kocamı öldürmüştü; ona baktığım zaman neler yapabileceği konusunda yanlış değerlendirme yaptığımı anladım. Telaşlı görünüyordu ve gözleri fazla parlaktı.

"Her şey yolunda," dedim. "Polisler bunun ters giden bir soygun olduğunu düşünüyorlar. Tam planladığımız gibi."

"Evet," dedi bir daha.

"Kendini nasıl hissediyorsun? Hasta gibisin."

"Pek iyi hissetmiyorum. Tahmin ettiğimden daha zor oldu."

"Hayatım, üzgünüm," dedim. "Böyle hissetmen uzun sürmeyecek, sana söz veriyorum. Evleneceğiz Zengin olacaksın. İnan bana, bu halin uzun sürmeyecek."

"Evet biliyorum."

“O halde, kendini toparla. Polisler gelip de seninle konuşurlarsa, böyle zombi gibi görünemezsin. Tamam mı? O iş bitti artık. Ted öldü ve geri dönüşü yok.”

Micmac Yolu’ndan bir araba geçince Brad dönüp baktı. Ben de Brad’i seyrettim. Soğuk bir sabahtı, soluğu havada buharlaşıyordu. Bana döndü. “Burada böyle buluşmamız doğru mu, bilmiyorum,” dedi ceketinin sigara cebinden bir sigara çıkarırken. Sigarayı kibritle yaktı; rüzgâr olmadığı halde alevini avuçlarıyla siper etmişti.

“Sen benim müteahhidimsin. Kocam öldürüldü, benim de ne yapılması gerektiğine karar verene kadar sana işi durdurmanı bildirmem lazım. Önemli değil. Ben şimdi annemi görmeye gidiyorum. Kimse ilişkimizi bilmiyor. Hiç kimse. Kendini toparlayan lazım Brad.”

“Biliyorum. Tamam. Sadece... Sen orada değildin. Ted çok korkmuş görünüyordu.”

“Tabii, korkacaktı, hayatım.”

“Başka bir şey daha var.”

“Ne?”

“Galiba ikimizin durumunu biliyordu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bana bazı şeyler söyledi. Benimle asla birlikte olmayacağını, sadece beni kullandığını söyledi.”

“Herhalde son anda olayları birbirine bağlamıştır. Seni elinde tabancayla kapıdan girerken görünce de birlikte olduğumuz sonucuna varmıştır. İlişkimizi daha önceden bilmesi mümkün değil.”

“Bence biliyordu. Hiç şaşırmış görünmedi. Sanki en başından beri biliyormuş gibiydi.”

Bir an acaba mümkün olabilir mi, diye düşündüysem de, sonra olmayacağına karar verdim. “Nasıl bilebilirdi ki?” dedim Brad’e.

“Nereden bileyim Miranda, ama sana söylüyorum. Herif biliyordu.” Bunu söylerken sesi incelmışti, sigara tutan elini salıyordu.

"Şiiş, tamam. Belki biliyordu, ama artık öldüğüne göre önemi kalmadı, tamam mı?"

"Birine söylemiş olabilir."

"Kime söyleyecek ki? Onu tanıyorum. Yakın arkadaşı yoktu. Belki şüphelenmiştir, ama kimseye söylemiş olamaz. İnan bana."

"Tamam." Brad sigarasından derin bir nefes çekti.

"Hayatım, dinle beni. Anlatacağın hikâyeyi hazırlaman lazım. Sen bir inşaat müteahhidisin ve Ted'le benim için çalışıyorsun. Çalışma sırasında Ted hiç oraya gelmiyordu, ama ben hep oradaydım. Biraz canım sıkılmış gibi görünüyor, her ayrıntı için burnumu sokuyordum, ama bunun dışında sorun değildim. Sana hiç asılmadım. Sen de bana asılmadın. Neden elinde böyle güzel bir iş varken bozasın? Severson çifti çok zengindi. Ted'i kimin öldürmüş olacağı hakkında en küçük bir fikrin yok. Ted'le benim mutlu olup olmadığımızı da bilmiyordun. Bizi birlikte gördüğün zamanlarda mutlu görünüyorduk, ama doğrusu pek dikkat ettiğin de yoktu. Hepsi bu işte. Senin bilip bileceğin her şey bu kadar."

"Tamam."

"Şimdi hepsini bana tekrarla."

"Tamam dedik ya Miranda."

"Pekâlâ. O halde bana Polly'le geçirdiğin geceyi anlat şimdi. Nasıldı?"

"İyi idi. Cooleys'de öğlen yemeği yedik, içmeye devam ettik, saat üç civarında da oradan ayrıldık. Benim evime geldik. Polly çok sarhoş olmuştu; ben oradan ayrılmadan sızıp kaldı."

"Onu düzdün mü?"

"Miranda!"

"Kendim için sormuyorum. Umurumda değil. Onu düzseydin iyi olurdu. Belki hikâyeyi ondan da dinlemek isterler."

"Neden ona sorsunlar ki? Bana söylediğine göre..."

"Ona soracakları yok, ama ben garantiye almak istiyorum. O senin cinayet sırasında nerede olduğunu kanıtlayacak. Polisler senin tanığının kontrol edecek olurlarsa, onun ne söyleyeceğini bilmek istiyorum."

"Merak etme. Polly sevgili olduğumuzu, birlikte içki içtiğimizi, sonra benim evimde seks yaptığımızı söyleyecek. Bütün gece orada olduğumu söyleyecek. Sızıp kaldığını anlatacak değil. Onu tanırım."

"Döndüğünde hâlâ orada mıydı?"

"Evet. Aynen bıraktığım gibiydi, kıpırdamamıştı bile."

"Onu sen mi uyandırdın?"

"Evet, aynen senin dediğin gibi yaptım. Onu uyandırdım. Saat on gibiydi ve arabasına götürdüm."

Micmac Yolu'ndan başka bir araba geçerken Brad yine dönüp baktı. Sigarasını attıktan sonra, diğer eliyle favorisini kaşdı. "Tamam, gidiyorum," dedim. "Ben ne yapacağıma karar verene kadar ekibine söyle, birkaç gün izin yapsınlar. Seni arayacağım, ama sadece işle ilgili konuşmak için, tamam mı?"

"Tamam biliyorum."

"Brad kötü hiçbir şey olmayacak söz veriyorum. Zaten polislerin seninle konuşacaklarını bile sanmam."

"Biliyorum."

Brad'e bir adım yaklaştım, yolun boş olduğundan emin olunca onun kocaman kemikli elini alıp yoga pantolonumun ön tarafına götürdüm. İçimde külot yoktu. Cuma günü Miami'de geçirdiğim birkaç saat içinde arkadaşlarımla bir kaplıcaya gitmiştim ve orada ağda yaptırmıştım. Brad'in parmaklarını bacaklarımla arasına iyice sıkıştırdım. "Ve bu işler bittikten sonra," diye fısıldadım kulağına. "Seninle birlikte bizi kimsenin tanımadığı tropik adalardan birine gidip uzun bir tatil yapacağız ve iliğini kurutana kadar seni düzeceğim."

"Yapma," dedi elini çekip gerileyerek. "Birisi görecekt."

"Çok fazla endişeleniyorsun," dedim. "Senin sorunun da bu işte."

"Pekâlâ," dedi paketinden bir sigara daha çıkararak. Dönüp kamyonetine baktı; herhalde akıllı torpido gözünde sakladığı içki şişesindeydi.

"Şimdi gitmem lazım hayatım," dedim ve arabama bindim. "Endişelenme, tamam mı?"

Başını sallarken ben bir U dönüşle garaj yolundan çıktım. Brad konusunda yanılmışım, artık bundan emindim ama polislerin soruşturmayı sadece Boston'da yürütüp onu sorguya çekmemelerini ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Orono'ya olan uzun yolculuğum için 1 Numaralı otoyola çıktım. Ted'le evlendikten sonra annemi Boston'a daha yakın bir yere taşınması için ikna etmeye çalışmışım, ama o Maine'de kalmakta ısrarlıydı. Ona verdiğim parayla, sırf içinde paslanmaz çelik bir buzdolabı ve granit mutfak tezgâhı var diye, beş yüz metreka-relik bir ev almıştı. Ona Orono'da güzel bir eve sahip olmanın, Boston'da yarım arabalık bir park yerine sahip olmaktan farksız olduğunu söylediysem de, taşınmak istemedi. Sanırım, Maine'de kalmak isteyişinin nedeni, yeni edindiği paralarla arkadaşlarına hava atmaktı. Evin yanı sıra gardırobunu da yenilemiş ve bir Mercedes satın almıştı.

"Babana artık Mercedes kullandığımı söyledin mi? Bir zamanlar bizim de vardı, biliyor musun? Sadece beş dakikalığına," demişti arabayı satın aldıktan sonra.

"Senin ne marka araba kullandığın babamın umurunda bile değil, anne."

"Ne yani, sence o adam bir entelektüel olduğu için başkalarının ne marka araba kullandığına aldırmıyor mu?"

"Hayır anne, sadece *senin* ne marka araba kullandığına aldırmıyor."

Bu konuşma birkaç hafta önce geçmişti. Damadı Ted'in bir soygun girişimi sırasında öldürüldüğünü haber vermek için onu dün arayana kadar hiç konuşmamıştık. Boston'da kalmak istemediğimi, birkaç geceliğine ona geleceğimi söyledim.

"Tabii, istemezsin Faith." Annem hâlâ bana ikinci isminle hitap ediyordu. Altı yaşımıdayken sınıfımda Miranda adında bir kız olduğu için adımla Faith'e çevirmiş, üniversiteyi bitirene kadar da bunu kullanmışım. Anneme tekrar Miranda'ya döneceğimi söyleyince, itiraz etmişti. "Daha yeni alışmışken tekrar değiştirecek değilim Faith."

Maine'e, annemin yanına gideceğimi söylediğim zaman Dedektif Kimball'ın hoşuna gitmedi. "Burada sizin için bir otel odası ayarlayabiliriz," dedi. "Anneniz buraya gelebilir."

"Boston'da kalmam çok mu önemli?"

"Aklımıza gelebilecek soruları cevaplamanız için burada olmanız işimizi kolaylaştırır." Dedektif Henry Kimball alçak sesle konuşan ve polis teşkilatındaki rütbesini sindirememiş gibi görünen bir adamdı. Biraz fazla uzun kahverengi saçları ve gözleri vardı. Kot pantolon üstüne giydiği tüvit ceketle üniversitede edebiyat dergileri çıkarmaya çalışan tipleri andırıyordu. Onu kendime âşık etmem ne kadar sürer diye düşündüm. Fazla sürmeyeceğini tahmin ediyordum.

"Sadece Maine'e gidiyorum," dedim. "Cep numaram sizde var. Kalamam... şu anda evimde kalamam. Lütfen anlayın..."

"Elbette anlıyorum Bayan Severson. Tamam o halde, soruşturmayla ilgili bir şey çıkarsa sizi ararız."

Bu konuşmayı ben Ted'in cesedini teşhis ettikten sonra yapmıştık. Polis merkezinden evimize taksiyle gelip bir valiz hazırladım. Brad hemen Maine'e gitmemin şüpheli görüneceğini söylemişti, ama bence son derece doğal görünürdü.

Kocamı kaybettikten sonra bir süre annemle vakit geçirmek istemem gayet mantıklıydı. Tabii, bu eğer annemi tanıyorsanız öyleydi. Ama Maine'e gitmek bana Kennewick'e uğrayıp Brad'i kontrol etmek, onun ruhsal durumu için ne kadar endişe etmem gerektiğini anlamak için bir fırsat olmuştı. Gördüğüm kadarıyla da, ne kadar endişe etsem haklıydım.

Portland'ı geçtikten sonra düzgün radyo istasyonlarını alamaz oldum ve Ted'in bana hazırladığı CD'lerden birini CD çalara koydum. Onunla tanıştığımız partide çaldığını iddia ettiği, Vampire Weekend'in "Mansard Roof" adlı parçasıyla başlıyordu. Bu parçayı o partiden hatırlamıyordum, ama hoşuma gidiyordu; şarkıya eşlik ettim. Ted'le evlendiğim zaman aklımda onu öldürmek yoktu. Ona âşık değildim, ama yeterince hoşlanıyordum. Çok cömertti. Hiç yakınmadan parasını harcamama izin veriyor-

du. Aslında yakınacak bir nedeni de yoktu; anladığım kadarıyla parasının sonu gelmeyecek gibiydi. Derken bir sabah Boston'da uyandım, sabah güneşi pencereden içeriye doluyordu. Hâlâ derin bir uykuda olan Ted'e baktım; yüzünde yastığın izi kalmıştı. Çenesinin altında önceki gün tıraş olurken gözünden kaçmış olan bir sakal ucu vardı. Hafifçe horluyordu, ama hırıltılı her soluğu genzinde hıçkırık gibi bir sesle başlıyordu. Bunu duymak beni deli ediyordu; ömrümün sonuna kadar her uyandığımda giderek daha yaşlanan ve daha çok horlayan birinin yüzüne bakmak zorunda olduğumu fark ettim. Bu kısmı yeterince kötüyken bir de uyanır uyanmaz Ted'in bana bakacağını, yüzünde memnun bir ifadeyle, "Selam güzelim," diyeceğini biliyordum. En kötüsü buydu işte. Tek istediğim, suratına bir tokat atıp o sırtımayı silmekken, ona gülümsemek zorunda kalmamdı. Ted biraz kıpırdanınca uyanmak üzere olduğunu anladım. Ses çıkarmamaya gayret ederek üstümdeki örtüyü kaldırdım ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Ama yeterince hızlı davranamamıştım. Ted uyanıp parmağını sırtımda gezdirdi ve uykulu bir sesle, "Nereye gidiyorsun seksi kadın?" dedi. O zaman, tamam dedim. Bunu daha fazla kaldıramazdım. Parayı istiyordum, ama bütün ömrümü Ted'le geçiremezdim. Mümkün değildi. Kennewick'teki evin restorasyonuna yeni başlamıştık. Aklıma müteahhidimiz Brad Daggett geldi; acaba bu adam inşaattan başka işlere de yarayabilir mi diye düşündüm.

Bangor varoşlarına vardığımda CD art arda iki kez çalmış olduğu halde dinlemeye devam ettim. 1 Numaralı otoyolundan çıkıp Thomas Hill Standpipe'ı geçtim ve beni şehre kadar götürececek olan Kenduskeag Caddesi'ne geldim. Ağaçlardaki yaprakların çoğu dökülmüştü ve kasvetli bir görünüm vardı. Şehir her zamanki gibi gri bir gökyüzü altındaki alçak binaların sıralandığı ruhsuz halini almıştı.

State Caddesi'ne vardıktan sonra kuzeye, Orono'ya doğru seğirttim. Annemin evine yarım kilometre kala cep telefonum zırladı. Müziğin sesini kısıp telefonu açtım.

“Bayan Severson, ben Dedektif Kimball.”

“Merhaba,” dedim. Herhangi bir şey için arıyor olabilirdi, ama yine de yüreğim hopladı.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama bir sorum var. Kocanızın o gün... Cuma günü gün içinde ne yaptığını biliyor musunuz?”

“Hımm, bildiğim kadarıyla bütün gün evdeydi. O sabah Florida’ya gitmeden önce onu görmüştüm. Bana yapacak işleri olduğunu ve o gece evde tek başına yemek yiyeceğini söylemişti. Kuzu pirzolası pişirecekti. Ona mesaj atıp eti buzluktan çıkarmasını hatırlattım.” Sesimi biraz titrettim.

“Anlıyorum. Kocanız Winslow, Massachutes’te kimseyi tanıyor muydu?”

Annemin evini ararken yavaşladım. “Winslow mu? Sanmıyorum. Neden sordunuz?”

“Arabasında Winslow Belediyesi tarafından kesilmiş bir park ihlali cezası var. Kocanızın öldüğü cuma günü, saat 14.33’te. Aca-ba neden oraya gitmiş olabilir diye merak ettik.”

Annemim evi gözüme çarptı; hemen önünde park edilmiş beyaz Mercedes kupeyi gördüm.

“Hiç fikrim yok. Winslow nerede demiştiniz? Akademinin olduğu yer, değil mi?”

“Evet. Kocanızın orada iş ilişkileri var mıdır?”

“Olabilir. Hiç bilmiyorum. Neden? Olanlarla bir ilgisi olduğunu mu sanıyorsunuz?”

“Hayır, hayır. Sadece her ipucunu değerlendiriyoruz. Sizin bildiğiniz kadarıyla kocanız cuma günü boyunca kimseyle görüşmedi.”

“Bildiğim kadarıyla evet, ama orada değildim...”

“Tabii. Çok teşekkür ederim Bayan Severson. Aklınıza herhangi bir şey gelirse veya kocanızın Winslow’da tanıyor olabileceği birini hatırlarsanız, lütfen beni arayın. Numaram sizde var mı?”

“Beni şimdi aradınız. Artık var.”

“Tamam, teşekkür ederim.”

Annemi ikinci kattaki oturma odası penceresinden bakarken gördüğüm halde bir süre arabamın içinde oturdum. Polisin Ted’in öldürüldüğü gün nereye gittiğini soruşturması beni endişelendirmişti. Ted’in soyguncuyla boğuştuğunu varsayacaklarına güveniyordum. Derin bir nefes aldım; annem acaba hâlâ sigara içiyor mu ve evinde hiç sigarası var mı diye düşündüm. Sonra sakinleşmeye çalıştım. Tabii ki, Ted’in o gün nereye gittiğini bilmek isteyeceklerdi. Rutin bir soruşturmaydı. Ama Ted neden Winslow’a gitmişti ve neden bana söylememişti? Dedektife, bildiğim kadarıyla Ted’in Winslow’da tanıdığı kimse yok, derken yalan söylememiştim. Ama bu şehrin adı bana bir şey hatırlatıyordu ve nedenini bir türlü çıkaramıyordum. Tanıdığım birisi şimdi orada mı yaşıyordu, yoksa Winslow adını Winchester’la mı karıştırıyordum? Brad’in dikiş yerlerinden söküleceği korkusunun yanı sıra endişe edeceğim bir şey daha çıkmıştı. İşte benim hayat hikâyem buydu.

Arabadan çıktım; hava soğuktu. Yerler ölü yapraklarla kaplıydı. Arabanın arka koltuğundan valizimi alıp annemin evinin kapısına doğru yürüdüm.

LILY

Arabamla Winslow'dan Kennewick'e gidene kadar yolda hep Miranda'nın Ted'e yapmış olduğu şeyi düşündüm. Her ne kadar kendisi Miranda ve Brad'i tepelemeyi tasarlıyor olsa da, Ted'in doğuştan katil olmadığını, gerçek bir avcı olmadığını biliyordum. Ve artık başından beri onun asıl kurban olduğunu anlamıştım. Acaba Miranda'nın da onun için aynı şeyleri düşündüğünü hissetmiş olabilir miydi? O yüzden mi Miranda'yı öldürmek istiyordu? Tıpkı bir farenin pusuda bekleyen bir kediyi hissetmesi gibi, karısından gelebilecek tehlikeyi hissetmiş olabilir miydi?

Hava soğuk ve bulutluydu, ama 1 Numaralı otoyoldan çıkıp Portsmouth'un kuzeyindeki kavşağa girerken penceremi aralamış, denizden gelen tuzlu havayı solumaya başlamıştım. Maine'i pek bilmezdim. Massachusetts'de yaşadığım için Cape Cod'a birkaç kez uğramış, Wellfleet'te oturan bir iş arkadaşımın evinde kalmıştım, ama bu kadar kuzeye sadece bir iki kez gitmiştim. 1 Numaralı yola çıkıp dükkânlarla dolu Kittery'den geçtim. Ted, Miranda'yı gözetlemek için kullandığı dürbünü buradan satın almıştı. Daha birkaç hafta önce bu yoldan geçerken onun neler

hissettiğini düşündüm. Sevdiğin insan tarafından ihanete uğramanın yarattığı o boşluk korkunç olmalıydı.

Dükkânları geçtikten sonra yolun önü açıldı ve uzaktan Atlantik Denizi görüldü. Denizin rengi de tıpkı gökyüzü gibi griydi.

Kennewick Inn Otelini bulmam epey uzun sürdü. 1 Numaralı yoldan çıkıp Kennewick Kumsalına geldikten sonra tekrar geriye, güneye yönelip Kennewick Limanına doğru yol aldım. Bir dizi kiralık sayfiye evinin önünden geçerken acaba hangileri Brad ve ailesine ait diye düşündüm. Pazar öğlen sonrası için erken sayılacak bir saatte Cooleys'in önünden geçtim. Önünde park edilmiş bir kamyonet vardı; acaba Brad şimdiden oraya gelmiş miydi? Micmac Yolu üzerinde değerli gayrimenkuller vardı. Ted ve Miranda'nın restore ettirdikleri evi görebilmek için gözlerimi dört açtım ve çok geçmeden evi gördüm. Altında okyanusun uzandığı bir kayalığın üstünde bej renkli büyük bir yapıydı. Önünde iki tane büyük çöp konteyneri vardı, ama görebildiğim kadarıyla hiç araba yoktu.

Otele kadar durmadan ilerledim. Çakıl kaplı garaj yolu neredeyse boştu. Otelin ahşap tabelasının altında, BOŞ ODAMIZ VARDIR yazılı bir tabela vardı. Tahmin ettiğim gibiydi. Ekim ayındaydık ve günlerden pazardı; yılın bu zamanında turistler dağlık bölgelere giderler, deniz kıyısını yörenin sakinlerine bırakırlardı.

Kennewick Inn Oteline alıcı gözle baktım. Yolun hemen kenarında yer alan kolon-kirişli bir yapıydı, arkasında büyük bir müstemilatı vardı. Bütün ahşap dış kaplama yakın bir zamanda beyaza boyanmıştı ve havanın bulutlu olmasına rağmen lüks ve konfor vaat eder bir şekilde ısı ısı parlıyordu. Bir an burada oda tutmanın doğru olup olmayacağını kestirmeye çalıştım; az da olsa Miranda'nın burada kalma ihtimali vardı. Ama buna pek ihtimal vermedim, kocası daha yeni öldürülmüştü, herhalde Boston'da kalıp işlerini hallediyordu. Ama emin değildim. Burada onunla karşılaşmak olabilecek en kötü şeydi. Kocasıyla herhangi bir ilişkim olabileceğinden şüphelenmesine yol açmamalıydım. Ted'le

aramızda hiçbir bağlantı yoktu. Ama beni gördüğü anda Miran'da hemen savunma duvarlarını örer ve planımın uygulanmasını zorlaştırırdı. Onun kendini emniyette hissetmesini istiyordum.

Otelde kalmaya karar verdim. Aslında istediğim şey Miran'da'nın geçen yılın büyük bir kısmında yaşamış olduğu yeri görmektir. Burada onu tanırlardı. Belki onun hakkında bir şeyler öğrenebilirdim. Bütün bunlar da bana avantaj sağlardı.

Arabamdan resepsiyon alanına gidene kadar burnuma yanmış odun kokusu geldi. Otelin yan kapısından içeri gireceğim sırada üstünde boya lekeleri olan bir iş tulumu giymiş bir işçinin dışarı çıktığını gördüm; valizimle içeriye girmem için bana kapıyı tuttu. Resepsiyonda kimse yoktu, bir dakika kadar bekledikten sonra zili çaldım. Kır saçlı, kalm bıyıklı bir adam yandaki ofisten çıkıp geldi. Yakasındaki rozette adının John Corning, kapı görevlisi olduğu yazılıydı.

"Ayrılıyor musunuz?"

"Hayır, oda tutmak istiyorum. Boş odanız varsa. Rezervasyonum yok."

John'un mevcut odaları tarif etmesi on beş dakika sürdü. Otelin eski kısmında bir odada karar kıldım. Tavanların alçak olduğu konusunda uyarıldım, ama odadan okyanusun çok güzel bir manzarası vardı.

"Ziyaret için mi geldiniz?" diye sordu John.

"Birkaç gün iznim vardı; buralara da hiç gelmemiştim. Gelip bir göreyim dedim."

"Eh, çok iyi bir yer seçmişsiniz. Burada kaplıca da vardır, ama önceden rezervasyon yaptırmanız gerekir. Bu gece yemek salonumuz kapalı, ama mahzendeki Livery açık ve orada da aynı kalitede yemek bulabilirsiniz. Istakozu tavsiye ederim. Ayrıca, civardaki lokantalar da çok iyidir. Odanızı gösterecek birini çağırayım mı?"

Ona ihtiyaç olmadığını söyledikten sonra dar merdivenlerden ikinci kata çıktım. Okyanus ağaçlarla kaplı bir tepenin ardından sadece ince bir dilim halinde görünüyordu, ama laciverte boyanmış odam güzeldi. Zevkli mobilyalar ve üstünde

kırmızı-beyaz-mavi örtü olan sayvanlı bir karyola vardı. Tabii, Miranda'yla Ted'in bu odada kalmış ve bu yatakta birlikte yatmış olma ihtimali aklıma geldi.

Valizimi boşalttım. Resepsiyondaki adama sadece iki gece kalacağımı söylemiştim, ama valizimi daha uzun bir süre kalacak şekilde doldurmuştum. Odanın içi çok sıcaktı, kaloriferden tıslama sesleri geliyordu. Pencereyi açıp bir süre serin havayı soludum. Bulutlar seyrelmeye başlamış, öğlen sonrası güneşiyle otelin gölgesi yola kadar uzanmıştı. Bir saate kalmaz hava karardı. Falez boyunca yürüyüş yapmayı planlamıştım, ama bunu ertesi güne bıraktım. Pencereyi aralık bırakıp yatağa uzandım. Tavandaki çapraz kirişlere bakarken Miranda'nın da bu odada aynı manzaraya baktığını hayal ettim. Yatakta çıplak halde yalnız yatıyor, hayatındaki iki erkeği -kocasını ve sevgilisini- düşünerek bir cinayet planlıyordu. Ted'i düşünmeye çalıştım, ama aklım hep Miranda'ya gidiyordu. Onun hakkında yanılıyor olmam, Ted'in gerçekten de telaşa kapılan bir soyguncu tarafından öldürülmüş olması mümkün müydü? Öyle olduğunu sanmıyordum, ama böyle bir ihtimalin olduğunu da biliyordum. Bu benim öğrenmem gereken ilk şeydi ve bu yüzden bir an önce Brad'le karşılaşmam gerekiyordu.

Miranda aklımdan çıkmıyordu. Onun yıllar öncesinden, St. Dunstan's'taki gece sarhoş halde gözlerime bakışını hatırladım. Gözlerimi incelemek istediğini söylemiş, ben de ona izin vermiştim. Soluğundaki votka kokusunu duyuyor, bileğimi tutan elini hissediyordum. Bana gözlerimde görebildiği bütün renkleri söylemişti. Ne hinlik düşünüyor diye aklımdan geçmişti. O anda bunun Eric'le ilgili olduğunu, artık onun eski sevgilisiyle beraber olduğum için beni ürkütmeye çalıştığını sanmıştım, ama şimdi acaba sadece benimle mi ilgiliydi diye düşünüyordum. Gözlerimde ne görmüştü? Kuyunun dibinde yatan Chet'i mi görmüştü? Eric haricinde ortak bir yanımız mı vardı?

Şimdi adını hatırlamadığım bir oğlan, "Hadi öpüşelim," diye bağırınca göz temasımız kopmuştu, ama o anı hiç unutmadım. Acaba o da hatırlıyor muydu?

Saat beşı geçene kadar odamda kaldım, sonra en dar kot pantolonumu giydim. Saçımı atkuyruğu yapıp göz kalemi dahil, her zamankinden daha çok makyaj yaptım. Livery’de yemek yedikten sonra kumsaldaki Cooleys’e gitmeyi düşünüyordum; oraya uygun giyinmeliydim.

Bara oturduğumda Livery sessizdi. Dev yapılı, askılı pantolonu ve kravatı olan barmen limon dilimlerken bir kadın garson da masaları siliyordu. Bar alanı uzun ve dardı. Bir ucunda yanmayan bir şömine, diğer ucunda akustik gitarını kılıfından çıkarmış, amfiyi ayarlayan uzun gri saçlı bir adam vardı. Çantamı meşe bar tezgâhının altındaki bir kancaya asıp bir bira söyledim. Şişelerin üstüne kurulmuş televizyon ekranında futbol maçlarının özetleri vardı. İlgileniyormuş gibi göründüm. Pazar gecesi buraya gelen olur mu, diye düşünüyordumki, daha ikinci biramı içerken en az on beş müşteri geldi; çoğu bardaki taburelere oturdu, akustik gitarlı adam da şarkı söylemeye başlamıştı. Sabah kahvaltısından beri hiçbir şey yememiştim. Hindili sandviç ve patates kızartması istedim. Yemeğim servis edilirken kapı görevlisi John gelip iki tabure öteme oturdu ve bir Grey Goose martini istedi.

“Selam,” dedim, taburemi hafifçe ona doğru çevirerek.

Bir süre yüzüme baktı. Oda kaydımı yaparken çok daha farklı görüldüğümü biliyordum. Bir saniye sonra John, beni tanıdı ve, “Selam, rezervasyonsuz misafir,” dedi. “Odanızı beğendiniz mi?”

“Çok güzel. Haklıymışsınız.”

“Kapıdan girerken başınızı çarpmadınız değil mi?”

“Az kalsın çarpıyordum.”

John’un içkisi geldi; içindeki votka kadehin üst kısmında bir yarım ay şekli almıştı. “Bunu nasıl içeceğim şimdi?” diye çıkıştı barmene. Barmen tek kelime etmeden siyah bir kamış alıp martinisinin içine bıraktı. John votkanın bir santim kadar alçalmasını sağladıktan sonra kamışı barmene fırlattı. Kamış adamın göğsüne çarpıp yere düştü.

“Martini içmek için işini bırakıp bu kadar yakın bir yere gelmek ne güzel,” dedim.

"Burasının ne kadar iyi olduğunu söylerken ciddiydim. Nasıl reklam yapıyorum ama? İşyerimde içkimi içebiliyorum." Bunu söylerken kıkır kıkır gülüyordu.

Ben sandviçimi yerken sohbet ettik; John da ikinci martinisine başladı. Ted ve Miranda hakkında dedikodu duymaktan ümidimi kesmek üzereyken John, "Boston'dan mı geldiğini söylemiştin?" diye sordu.

"Hayır, Massachusetts'den. Otuz kilometre batısındaki Winslow'dan."

"South End'deki cinayet haberini okudun mu? Ted Severson?"

"Okudum. Evine hırsız girmesiyle falan ilgiliymiş, değil mi?"

"Evet. Adam yolun hemen bir kilometre kuzeyinde bir ev yaptıırıyordu." Eliyle o yönü işaret etti. "Hep burada kalırlar, kalırlardı."

"Olur şey değil. Onu tanır mıydın?"

"Onu da karısı Miranda'yı da çok iyi tanırdım. Kadın geçen yılın büyük bir kısmında burada kaldı."

"Kadın burada yaşıyordu," dedi barmen suskunluğunu bozarak. "Yemeğini neredeyse her akşam burada yedi."

"Sidney'in haberi oldu mu?" diye sordu John, barmene; o anda barın diğer ucunda oturmakta olan iki genç kadının konuşmalarını kesip bize kulak verdiklerini fark ettim.

"Bilmiyorum, ama eminim, duymuştur. Bütün şehir biliyor."

"Ev bitmiş mi?" diye sordum, kendimi sohbete dahil etmek için.

"Henüz bitmedi," dedi John. "Uçurumun sonuna kadar yürürsen evi görebilirsin. Çok büyük olacak. Bana sorarsan çirkin bir yapı, ama aramızda kalsın."

"Sizce o evi ne yapacaklar?"

"Hiç fikrim yok. Bildiğim kadarıyla Miranda inşaat bitince buraya taşınmak istiyormuş."

"Aa, kesinlikle buraya taşınacaktır." Bu sözler kulak misafiri olan iki kadından birine aitti. İkisi de yirmili yaşlarındaydı, birisinin üstünde UNH yazan bir eşofman üstü, diğesindeyse bir

rüzgârlıkla Patriots şapkası vardı. Eşofman üstü giyen kadının sanki doğduğu günden beri sigara içiyormuş gibi hırıltılı bir sesi vardı.

“Öyle mi dersiniz?” dedi John.

“Evet; zaten neredeyse hep burada kalıyordu ve burasını ne çok sevdiğini, ev bittikten sonra ne kadar harika olacağını söyleyip dururdu. Kadın Maine’li. Orono’dan. Yani, belki kocası öldükten sonra o kadar büyük bir eve taşınmak istemeyebilir, ama taşınırsa da hiç şaşırmam. Onca parayla istediği her yerde yaşayabilir.”

“Ev inşaat halindeyken neden hep burada kalıyordu ki?” diye sordum.

Cevap John’dan geldi. “İnşaatı denetliyordu. Söylediğine göre o evin tasarımı neredeyse sadece ona aitmiş. Kocası hafta sonları gelirdi. Onu da hepimiz tanırdık.”

“Nasıl bir adamdı?”

“Nasıl bir adam mıydı? Nazikti, ama biraz mesafeli gibiydi. Herkes Miranda’yı iyi tanırdı, ama Ted’i o kadar değil. Belki sadece Miranda hep burada olduğu içindir.”

“Ayrıca, Miranda her zaman bardakilere içki ısmarlardı, oysa Ted hiçbir zaman öyle bir şey yapmadı.” Bu sözler de Patriot şapkası kadından gelmişti; ama bunu söylediği anda Ted’in öldürülmüş olduğunu hatırladı ve mahcup oldu. Eliyle ağzını kapatıp, “Yani, aslında...” diye başlayıp gerisini getirmedi.

“Zengin miydiler?” diye sordum.

Dedikodu çevremiz içindeki herkes hemen tepki gösterdi; iki kadın aynı anda, “Hem de nasıl,” derken John yüksek sesle iç geçirdi, barmen ise ağır hareketlerle başını öne salladı.

“Çok zengindiler,” dedi John. “Yarın o tarafa gidip de evi görmelisin. Görmemen mümkün değil. On yatak odalı falan. Abartmıyorum.”

Solo gitarcı, Rolling Stones’un “Moonlight Mile” parçasını çalarken yeni dostlarım da Ted ve Miranda Severson’un ne kadar zengin olduklarını anlatıyorlardı. Eşofman üstü kadın abartılı

sıfatlar kullanırken, John sadece, "Zengindiler," demekle yetinmişti. Bir ara tuvalete gittim; döndüğümde iki genç kadın sigara içmeye çıkmışlardı. John, bana yeni bir şişe bira ikram etti.

"Madem dedikodu yapıyoruz," dedim tabureme otururken, "Kadının kocası olmadan bu otelde o kadar uzun zaman geçirmesi bana tuhaf geldi. Sence birisiyle ilişkisi mi vardı?"

John bıyığını düzeltti. "Sanmıyorum. Ted geldiği zaman hep çok sevinçli görünürdü." Herhalde fazla soru sorduğum için olacak, John'un sesinde bir soğukluk sezdim.

"Sadece merak ettim," dedim. "Çok acıklı."

Birkaç bira daha içmek için kaldım. John ikinci martinisinden sonra gidince, o iki kadının yanına yanaşıp kendimi tanıttım. Adları Laurie ve Nicole'dü, ikisi de garsonluk yapıyordu. Birisi Portsmouth'da bir balık lokantasında, diğeryse üç kilometre ötede deniz kenarındaki bir lokantada çalışıyordu. Pazar geceleri izinliydi. Konuşmak istedikleri tek konu Ted ve Miranda'ydı; sohbetin havası da saygılıyla müstehcenlik arasında bir yerdedi. Saat sekiz olduğunda Livery neredeyse dolmuş, Nicole ve Laurie'nin arkadaşları da gelip bize katılmışlardı. Otuzlu yaşlarında olan Mark ve Callie de lokanta işindeydiler ve Ted Severson cinayetiyle ilgili daha önce ne konuşulmuşsa, aynen tekrarlanıyordu. Ben çoğu zaman onları dinlemekle yetindim. Cooleys'e gidişimi ertesi geceye bırakmaya karar vermiştim. Her ne kadar hafif biralar içtiysem de, yeni arkadaşlarımla ısmarladıklarıyla beraber fazla içmiştim. Kendimi Brad Daggett'le konuşmaya cesaret edemeyecek kadar sarhoş hissediyordum.

Kapanış zamanı yaklaşırken ve grubumuzun sesi iyice yükselmişken bir kez daha Miranda'nın birileriyle iş pişirme ihtimali var mı, diye sordum.

"Sanmıyorum," dedi kendini o grup içinde Miranda'ya en yakın kişi olarak gören Laurie. "Eğer öyleyse, bunu ne zaman yaptığını bilmiyorum, çünkü buraya sadece geceleri gelirdi ve sonra da doğruca odasına giderdi. Hayır, onun yukarıda birisiyle

beraber olduğunu sanmıyorum. Hem zaten buralarda eli ayağı düzgün erkek yok ki."

"Evet, var," dedi Nicole.

"Alınma Mark. Seni zaten kapmışlar. Ama cidden, öyle bir ihtimal görmüyorum."

"Ama kadın da o biçim güzel be," dedi Mark. "İnsan düşünmeden edemiyor." Mark'm kız arkadaşı Callie de Nicole ve Laurie gibi başlarını sallayarak bu sözleri onayladılar.

"O kadar güzel miydi?" diye sordum.

"Hem de nasıl. Çok seksi bir model gibiydi."

"Mutlaka ona asılanlar olmuştur, değil mi?"

"Başka yerlere, örneğin, Cooleys'e gitseydi asılırlardı. Ama burada gerçekten olmaz. Burası partner bulma yeri değildir."

"Sidney ona asılırdı," dedi Callie.

Bir kez daha herkes başını sallayarak bunu doğruladı. "Evet. Sidney saplantılıydı," dedi Laurie. "Lily, Sidney çoğu gece burada barmaidlik yapan kadındır. Miranda'ya kör kütük âşıktı, ama tek taraflı bir âşktı."

Başka bir şey öğrenemedim ve saat onda bar kapanınca da odama çıktım. Şortumu ve tişörtümü giyip yatağa yattım. Ayaklarımı açıkta bırakacak şekilde yorganın altına girdim. Sehpanın üstündeki gece lambasını kapatınca oda hiç alışkın olmadığım bir karanlığa büründü. Winslow'da yaşadığım yer sessizdi, ama sokak lambaları sayesinde yatak odam hiçbir zaman zifiri karanlık olmazdı. Ted'i düşünmeye çalıştım, fakat odanın karanlığı bana onun şimdi bulunduğu yeri hatırlattı. Uykuya dalmak üzereyken bir kez daha Miranda'yı düşünmeye başladım; gözleri benimkilerden birkaç santim ötede, bileğimi sımsıkı tutmuş, tırnaklarını batırıyordu.

MIRANDA

Orono'daki o gece... Sipariş ettiğimiz Çin yemeğini yedikten sonra annem bana kendi acıklı hayatını anlatmak yerine, ölmüş kocam hakkında sorular sorup durdu. Misafir odasındaki iki kişilik yatağa uzandım. Duvarlar iğrenç bir limon beyazıydı ve sokak lambalarının loş ışığında bile boğulacak gibi hissediyordum.

Uyuyamıyordum; Brad'in çuvalalayacağı endişesi hâlâ devam ediyordu, Brad'in onu öldürdüğü gün Ted neden Winslow'a gitmiş, diye merak ediyordum. Bütün gün kendi kendime *Winslow* adını tekrarlayıp durdum. Hâlâ orada yaşayan birini tanıdığımıza emindim. Belli ki, bu Ted'in de tanıdığı birisiydi; bütün ortak arkadaşlarımızı tek tek düşündüm, ama bir şey çıkaramadım.

Ağzıma kan tadı gelene kadar başparmağımın tırnağını kemirdikten sonra kendimi tuttum. Aklıma aşağıya inip annemin yok, diye numara yaptığı sigaralarını aramak geldi, ama beni duyarsa odasından çıkıp yine kafa ütüleyeceğini biliyordum. Bunun yerine, uykumu getirecek tek şey olan mastürbasyon yapmayı denedim. Her zamanki gibi gözümün önüne yüzü olmayan

adamlar getirdim, ama bu yüzler devamlı Ted veya Brad'inki oluyordu. Bir süre sonra ümidimi kestim ve uykusuz bir gece geçirmeye razı oldum. Tavana bakıp durdum, arada bir geçen arabanın farlarının ışığı odaya sızıyordu.

Bir ara dalmış olmalıyım, çünkü gözümü açtığımda annem tepemde dikilmiş duruyordu. Üstünde pembe sabahlığı vardı ve duştan çıktığı için saçları hâlâ ıslaktı.

"N'oldü, anne?" dedim.

"Kusura bakma Faithy. Sadece mışıl mışıl uyuyan kızıma bir bakmak istedim."

"Sorun da bu işte. Sen gelene kadar mışıl mışıl uyuyordum."

"O halde uyumaya devam et. Ben aşağıda, mutfakta olacağım. Kahvaltını hazırlarım."

Annem gittikten sonra uyumadan yatakta öylece kaldım, telefonumu kontrol ettim. Bir gece önce kapattığım için yığınla sesli mesaj vardı; arkadaşlarım taziyelerini sunuyorlar, bir şeye ihtiyacım var mı, diye soruyorlardı. Ted'in öldürölmesiyle ilgili bir gelişme var mı, diye internete girdim, ama gördüğüm kadarıyla bir şey yoktu, hâlâ rasgele bir soygun girişimi olarak kabul edilmekteydi. Semtte herkesi bir telaş almıştı. Hiç haber olmaması iyi haber sayılır, dedim içimden. O gün Boston'a dönmeye veya belki Kennewick'e gitmeye karar verdim. Annemle bir gün, bir gece daha geçirmem söz konusu bile olamazdı.

Kahvaltıda planlarım hakkında konuştuk, annem cevaplarını bildiği sorular sormaya devam etti. Hep böyle olurdu. *Okulun ilk günü ne giyeceksin? Hangi üniversiteye başvurmayı düşünüyorsun? Sence neden baban böyle bir şey yaptı?* O sabah bana, Ted öldüğüne göre, nerede yaşamayı düşündüğümü sordu. "Tabii, Boston'da değil," dedi ben cevap veremedim. "Bunu zaten biliyordum."

"Muhtemelen Boston'da," dedim.

"Faithy öyle söyleme. Olanlardan sonra. Yaşadığın semt belli ki, güvenli bir yer değil. Zaten hiçbir zaman güvenli olduğunu düşünmemiştim ve bak, haklı çıktım. Matt Damon'ın oynadığı Güney Boston'da geçen o filmi gördüm ve..."

“Anne, ben South End’de oturuyorum, Güney Boston’da değil. Çok farklı semtler.”

“Belli ki, öyle değilmiş. Öyle olsa bile, ikisi de şiddetin hüküm sürdüğü tehlikeli yerler. Buraya taşınabilirsin, herkese ne kadar zengin olduğunu gösterebilirsin. Sahip olduğun parayla buradaki en büyük evi satın alırsın.”

“Anne, bu konuyu konuşmak istemiyorum, şimdi olmaz, tamam mı?”

Neyse ki, ciddi bir yüz ifadesiyle başını salladı ve arada bir iç geçirerek bulaşıkları yıkamaya başladı. Yanlış davranışları ve bencilliği için onu bağışlıyordum. Hep bağışlamışımdır. Kişiliklerimizin beş yaşma kadar geliştiğini ve o şekilde kaldığı söylenir, ama Sandra Roy’un kişiliği, en azından hayatının ikinci yarısında, Maine Üniversitesi tarih bölümü başkanı olan babamın bir kız öğrenciye asılması yüzünden işini kaybetmesiyle tamamen yeniden oluşmuştu. O ana kadar annem lüks bir hayatı olduğunu sanıyordu. Bir bakıma da öyle sayılırdı, Derry’de bir gecekondu da büyümüş, Maine Üniversitesi’ne girmeyi başarmış, orada Vermont’lu bir yüksek lisans öğrencisiyle tanışmıştı. Onunla evlenmek için ikinci sınıfta okulu bırakmış, birkaç ay sonra abim Andrew’u, bir yıl sonra da beni doğurmuştu. İkimiz de küçükken babam üniversitenin tarih bölümünde, kadrolu öğretim üyesi olmuş, sonra gösterdiği başarı sonucu bölüm başkanlığına getirilmişti. Yükselen maaşı Orono gibi bir yer için servet sayılırdı. Annem iki çocuğuyla birlikte mutluydu. Ben dokuz yaşındayken ailece Avrupa’ya gittik; döndüğümüzde annem 1950’li yılların Amerikalı aktrisleri gibi konuşmaya, İngiliz telaffuzunu taklit etmeye başlamıştı.

Liseye başladığım yıl bu hayatımız darmadağın oldu. Babamın eski Mısır’la ilgili seminerine katılan birinci sınıf öğrencisi bir kız, babamın yüksek notlar karşılığında onu seks yapmaya zorladığını ses kaydıyla ortaya çıkardı. Bu durum ortaya çıkınca babamın işine derhal son verildi. Annem onu evden atıp boşanma davası açtı. O yılın annemin öfke kusan monologlarıyla geç-

tiğini hatırlıyorum. Annem, babamın not tehdidiyle seks yapma girişiminden çok, yüksek maaşlı işini kaybettiğine kızılıyordu. Ve bu monologların tek muhatabı bendim. Andrew esrarlı sigaranın büyüsunü ve rock grubu Phish'i keşfetmişti ve bütün gününü başında kulaklıklarla odasında geçiriyordu. Hiç birikmiş paramız yoktu; babamın kazandığı bütün para ikide bir değiştirilen mobilyalara ve tatillere harcanmıştı. Boşandıktan iki yıl sonra annem evimizi sattı ve aslında öğrencilere kiralanan, üç odalı bir çatı katı dairesine taşındı. O yıl lise son sınıfta olan Andrew burada bir ay kadar kaldıktan sonra bir arkadaşının yanına taşındı. Annem ilk başta itiraz etti, ama aslında pek de üzülmediğini biliyordum. Artık bütün erkeklere düşman olmuştu ve abim de bunlara dahildi. "Artık kız kıza kaldık," derdi ve bu dairede geçici olarak bulunduğumuzu söylerdi. Abim liseyi bitirdikten sonra rock grubu Phish'in peşinden bir ülke turu yaptı, ardından da hâlâ yaşamakta olduğu San Diego'ya yerleşti. Ondaki en son haber aldığımda bir barda çalışıyor ve dört çocuğu olan bir kadınla birlikte yaşıyordu. Ted ölünce bana bir mesaj atmıştı, ama ona cevap yazmamıştım; muhtemelen yazmayacaktım da...

Boşandıktan sonra babam Portland'a taşındı ve oradaki bir okulda müdür yardımcısı oldu. Annem bir diş hekiminin muayenehanesinde sekreter olarak çalışmaya başladı. Onun maaşı ve babamdan gelen nafakayla kıt kanaat geçindik. İki kadınlı evimizde hiç değişmeyen nakaratin konusu, annemin hayatının mahvolduğu ama benimkinin daha iyi olabileceğiydi. Daha iyi olmakla kastettiği şey de, daha çok paramın olmasıydı.

Lisede vasat bir öğrenciydim, ama hırsızlık konusunda kendimi çok geliştirmiştim. Bu hırsızlıklarımın çoğu Orono dışında, babamı ziyaret ettiğim günlerden birinde ya Bangor ya da Portland'da olurdu. Genellikle büyük mağazalardan araklardım; buralarda müşteri gibi görünüp etrafı kolaçan eden mağaza dedektifleri çalışırdı. Bu adamlar insanların vücut dillerini inceleyip gergin veya kuşkulu davranışları olanları seçecek şekilde eğitim görmüşlerdi. Ben hiçbir zaman yakalanmadım, çünkü hırsız gibi

davranmazdım. Ebeveynlerinin kredi kartıyla rasgele alışverişe gelmiş, rahat hareket eden bir genç kız rolünü çok iyi yapıyordum. Yanımda hep büyük bir çanta bulundururdum ve yürütmek için küçük şeyler seçerdim. Eşarp, parfüm. Çok becerikliydim.

Çalarken görüldüğüm tek sefer Orono'daki bir eczanede, bir okul arkadaşım tarafından oldu. Burada çok ender olarak çalardım, evime çok yakındı ve sık sık uğradığım bir yerdi. O sırada lise birinci sınıftaydım. Kasadaki atmaca gözlü yaşlı kadınlardan birinden birkaç şey satın aldıktan sonra, daha önceden çantama attığım jiletlerle dükkândan çıktım.

Dışarıya adımımı attığım anda bir ses, "Galiba bir şeyin parasını vermeyi unuttun," dedi.

Dönüp baktım. Okuldan tanıdığım bir çocuktü. James bilmem ne. Onun eczanede çalıştığını bilmiyordum. "Anlayamadım," dedim, sanki bir eczane çalışanıyla konuşmaktan daha önemli işlerim varmış gibi bir havayla.

"Çantanda. Jiletleri oraya soktuğunu gördüm."

"Aa, sahi," dedim şaşırmış numarası yaparak. "Bunları tamamen unutmuşum." Tekrar dükkâna doğru bir adım attım. "Şimdi hemen..."

Oğlan bir kakhaha atıp beni alev alev yanan otoparka doğru yöneltti. Ağustos ayıydı ve kuzey Maine'in fırın gibi sıcak, nemli ve sivrisinek kaynayan dönemi ydi. Asfalt yumuşamış, havada sıcak katran kokusu vardı. "Seni ihbar edecek değilim," dedi oğlan. "Sadece gördüğümü söyledim. Çalıp çalmaman umurumda değil. Ben hep çalarım."

"Hadi be," dedim gülerek. "Seni tanıyorum, değil mi?"

Tanıştık. Adı James Audet'ti ve o da lise bir öğrencisiydi; Orono Lisesi'ne önceki yıl, dönemin ortasında kaydolmuştu. Açık mavi renkli gözleri, uzun yüzü ve gür sarı saçlarıyla yakışıklı bir oğlandı. Kısa boyluydu, fakat güçlü kasları vardı ve bir jimnastikçi gibi ayak uçlarına basarak yürüyordu. Ben okulda yalnız takılan biriydim ve tek hedefim eyalet dışında bir üniversitede burslu okuyabilmek için notlarımı yüksek tutmaktı. James'le

hemen sıkı arkadaş olduk. Bana hayatta tek önemli şeyin para olduğuna inandığını ve niyetinin çok para kazanmak olduğunu itiraf etti.

“O halde, zengin bir kadınla evlen,” dedim. Sık sık gittiğimiz bir parktaydık.

“Boyum çok kısa. Zengin kadınlar uzun boylu erkekleri isterler.”

“Bu doğru mu?”

“Kanıtlanmış bir gerçektir. Ama sen, kesinlikle zengin bir adamla evlenebilirsin. Şu memelere bak.”

“Öö. Hilkat garibesi gibi görünüyorum.”

“İnan bana. Sen lisedeyken herkesin tuhaf bulduğu, ama yıllar sonra verilen mezunlar partilerine göz kamaştıran bir model olarak gelen kızlardansın. Bunu defalarca gördüm.”

“Nerede gördün?”

“Filmlerde, tabii.”

Mezun olduktan sonra ikimiz de Orono’nun şehir merkezinde iş bulduk. James bir pizzacıda, ben de birkaç kez bir şeyler yürüttüğüm eczanede. Connecticut’ta özel bir akademi olan Mather’e girmiştım. Bu okul New York ve Boston’dan gelen zengin aile çocuklarına hitap ediyordu, ama sınıf üçüncüsü olarak mezun olmayı başarmıştım. Ailemin maddi durumu nedeniyle öğretim ücretinin yarısı bursla karşılanmak zorundaydı. James, babasının güreş antrenörü olduğu Maine Üniversitesi’ne gidiyordu. O yazın temmuz ayında ikimiz de bakirdik ve üniversiteye tecrübesiz gitmemek için birbirimizle seks yapmaya karar verdik. Bu işi James’in arabasının arka koltuğunda gerçekleştirdik. Bittikten sonra bana nasıl hissettiğimi sordu. “Ensest yapmış gibi,” dedim ve ikimiz de kahkahayı bastık. James o kadar güldü ki, arka koltuktan düşüp kalçasını incitti. Ama sevişmeye devam ettik; kendimize o yaz oynayan bütün filmleri gördüğümüzü ve vakit geçirmek için başka şey olmadığını söylüyorduk. Babam beni Connecticut’a götürmek için gelmeden önce onunla son gecemizde James, “Seni tanıdığım için çok memnunum,” dedi.

“Nasılsa Şükran Günü’nde görüşeceğiz.”

“I hayır, biliyorum. Eminim o zamana kadar senin zengin bir sevgilin olur ve benimle konuşmazsın bile.”

“Seninle konuşurum,” dedim.

Ama haklıydı, ikimiz de üniversiteye başladıktan sonra neredeyse hiç görüşmedik. Onu sadece Maine’e döndüğüm zaman düşündüm. Acaba ne kadar zengin olduğumu biliyor muydu?

“Audet ailesiyle ilgili bir şeyler duydun mu?” diye sordum anneme kahvaltı sofrasını toplayıp oturma odasına otururken. Yüksek pencerenin dışında Methodist Kilisesi ve bitişiğindeki mezarlık görünüyordu.

“Oğulları Jim evlendi. Sen bunu zaten biliyorsun. Şimdi Bangor’da bir bankada çalışıyor, duyduğuma göre karısı hamileymiş.”

“Artık Jim mi oldu?”

“Peg, ona böyle diyor. O oğlanı lisedeki günlerinden beri görmedim. Duyduğuma göre hâlâ kısa boyluymuş.”

Cep telefonum çaldı. Bir gece önce aradığı için numaranın Dedektif Kimball’a ait olduğunu anladım ve içime bir korku düştü. “Anne, bu görüşmeyi içeride yapmam lazım.”

Mutfağa doğru yürürken telefonu açtım.

“Bayan Severson?”

“Evet.”

“Yine ben, Dedektif Kimball. Nasılsınız?”

“İyiyim,” dedim.

“Rahatsız ettiğim için bağışlayın, ama Boston’a dönmenizi rica etmek zorundaydım.”

“Peki. Neden?”

“Komşularınızdan bir kadın kocanızı öldürmüş olabilecek adamı gördüğünü sanıyor. Elimizde bir temsili resim var ve sizin gelip buna bir bakmanızı rica ediyoruz.”

“Neden? Tanıdığım biri olduğunu mu düşünüyorsunuz?”
Hemen savunmaya geçmiş gibi konuştuğumu fark edip pişman oldum.

“Öyle olması gerekmez. Hâlâ ters giden bir soygun olduğunu düşünüyoruz, ama bütün ihtimalleri elememiz lazım. Bu işi yapan her kimse, kocanızı öldürmek isteyen birisi olabilir ve eğer öyleyse, belki onu teşhis edebilirsiniz.”

“Bu öğleden sonra oraya gelirim.”

“Çok iyi olur Bayan Severson. Sizin için kolay olmayacağını biliyorum, ama yardımınız...”

“Sorun değil.”

Dedektif art arda altı kere öksürdü. “Özür dilerim, soğuk almışım. Bir şey daha var. Winslow’da kocanızın tanıdığı herhangi birini hatırlayabildiniz mi? Son görüşmemizde bunu sormuştum ve...”

“Hayır. Çok düşündüm, ama aklıma kimse gelmedi. Üzgünüm.”

“Sadece merak ettim. Lütfen, Boston’a gelince beni arayın. Bulduğunuz yere temsili resmi getiririm.”

“Sizi ararım,” deyip telefonu kapadım.

Annemin oturma odasında kendi telefonuyla yaptığı konuşmayı işitebiliyordum. Çıkarabildiğim tek kelime sık sık tekrar ettiği *korkunç* lafıydı. Pencereden dışarıya baktım. Yaklaşan yağmur fırtınasıyla gökyüzü kararmıştı. Dışarıdaki karanlık nedeniyle mutfak penceresinden yansıyan görüntümü görebiliyordum. Kendime bakıp dururken var gücümle Winslow’u düşündüm. Orada yaşayan birini tanıyordum... liseden biri miydi, yoksa Mather’den mi? Derken aklıma geldi ve düşündüğüm kişinin kim olduğunu çıkardım. Mather’deki o tuhaf kız, Lily Kintner’di. Eric, Londra’da ölürken onun yanındaydı. Lily’nin Winslow’da yaşadığını ve akademide kütüphaneci olarak çalıştığını duymuştum. Ama o Ted’i tanımazdı ki. Hiç değilse ben öyle biliyordum. Yıllar önce ona South End’de rastladığım zaman tanışmış olmaları mümkün müydü? Ted’in ziyaret ettiği kişi o muydu?

Annem hâlâ telefondaydı; sanki söylediği her şeyi duymuyormuşum gibi, yüksek sesli fısıltıyla konuşuyordu. Boston’a dönüşüm için valizimi hazırlamaya üst kata çıktım.

Ted, bana Cooleys'in bir batakhane olduğunu söylemişti; haklıydı. Yıllarca birikmiş zevksizlik örneği ucuz süslemelerle öylesine doluydu ki, sanki bilerek öyle yapılmış gibi görünüyordu. Bunun gibi bir bar New York City veya Boston'da olsaydı, mutlaka bir hippie tarafından açılmış derdiniz. Ama burada lambalar gerçek pislikle kaplıydı ve asık suratlı barmen gerçekten huysuz bir adamdı, o rolü oynayan bir aktör değildi. Barın en uzak ucuna, ön kapıyı gören bir tabureye oturdum. Acaba içeriye girdiğinde Brad Daggett'i tanıyabilecek miydim? Herhalde tanırdım. Ted onu bana artık yaşını göstermeye başlayan, iri yapılı ve yakışıklı bir şapşal olarak tarif etmişti. Cooleys gibi bir bara pazartesi gecesi gelecek olan erkeklerin yarısı bu tarife uyardı, ama Brad'in kısa süre önce bir adam öldürdüğünü bilmeme güveniyordum. Bir katili görünce tanıyabilirdim.

Kennewick Inn Otelinden buraya geldiğimde saat beşi biraz geçiyordu; gökyüzü şiddetli yağmurla kararmıştı. Barın otoparkında üç araba vardı, ama ilk müşteri bendim. Tabureme yerleştikten sonra ıslak ceketimi çıkarıp hafif bir bira istedim. Walt

Disney filmlerindeki kötü karakterlere benzeyen barmen şişemi açıp bana verdikten sonra plastik kaplı mönüyü uzattı. Şöyle bir göz gezdirdim, Cooleys midyeli börek barın spesiyalitesiydi.

Durgun bir akşamdı. Bir gece önce Livery'deki kalabalığa şaşırdıysam da, bu soğuk ve ıslak pazartesi gecesi Cooleys'e pek rağbet olmayışına şaşırmadım. Saat yedi olduğunda barda benden başka sadece viski içen, çok şişman yetmiş yaşında bir adam, gözleri barın karşı tarafına dönük iki geçkin sarışın kadın ve kapı eşiğinde kısa bir tereddüitten sonra içeriye gitmeye karar veren orta yaşlı iki turist vardı. Cooleys'deki iki saatim içinde iki şişe bira içmiş, midyeli börek denemiştim. Yufka içine midye doğranmış, biraz maydanoz serpiştirilmişti. Berbat bir şeydi. İki ısıruk aldıktan sonra bir tabak patates kızartması istedim. Barmen pek eğlenmiş göründü.

O günün büyük bir kısmını Kennewick Inn Oteli'nde geçirmiştim. Lobideki şöminenin yanında kitap okumuş, öğlen yemeği için Livery'ye inmiş, burada servisimi Miranda'ya aşık olduğu söylenen ince yapılı, güzel barmaid Sidney yapmıştı. Ben salatamı yerken o da barın arkasına geçip bütün bardakların pırıl pırıl olması için uğraşmış, tezgâhın üzerini tertemiz etmişti. Gömleğinin iki kolu da sıvanmış olduğu için hem kasları hem de bir kolunu tamamen kaplayan çiçekler ve çıplak kadınların resmedildiği dövmeler görünüyordu. Konuşkan birine benzemediği için ona Ted ve Miranda'yla ilgili bir şey sormadım. Ama tam oradan ayrılmak üzereyken bir otel çalışanı soğuk içecek almak için bara geldi. Aralarında geçen konuşmaya kulak misafiri oldum.

"Miranda'yla konuştun mu?" diye sordu Sidney'e siyah döpiyesli, aşırı makyajlı bir kadın olan otel çalışanı.

"Telefonuna bir mesaj atıp ne kadar üzgün olduğumuzu yazdım. Cevap yazacağını sanmam."

"Ne korkunç."

"Biliyorum, haklısın. Devamlı onu düşünüyorum... cinayeti... Ted'i."

“Sence ne yapacaktır?” Siyah döpiyesli kadın diyet kolasından büyük bir yudum içti.

“Herkes bana bunu soruyor. Gerçekten de hiçbir fikrim yok. Miranda arkadaşım, ama onu fazla tanımıyorum. Sanırım, onu bir daha hiç görmeyeceğiz.”

Paramı tezgâhın üstüne bırakıp kalktım. Duymak istediğim kadarını duymuştum. Bu insanlar özellikle ketum olmuyorlarsa, otel ve Livery’de çalışanlar Miranda’nın gizlice Brad’le iş pişirdiğinden habersizdiler. Buna şaşırmadım. Miranda bunun gizli kalması için büyük bir çaba göstermiş olmalıydı ve eğer Ted onların bir sigarayı paylaştıklarını görüp kuşkulanasaydı, aralarında işveren/işçi ilişkisinden öte bir şeyler olduğunu Brad’le Miranda’dan başka kimse bilmeyecekti. Muhtemelen Miranda, Ted’i öldürmek için Brad’i kullanmayı daha en başından planlamıştı. O Cooleys’e hiç gitmemiş, Brad de Livery’ye gitmemişti. Tahminimce cinsel ilişkilerini sadece inşa halindeki evde ve başka işçilerin olmadığı zamanlarda yürütmüşlerdi.

Öğlen yemeğinden sonra odama çıktım ve falez boyunca yapacağım yürüyüş için yürüyüş ayakkabılarımla rüzgârlığımı aldım. Hava serin ve rüzgârlıydı; otel odamın penceresinden gözüken okyanus gri ve dalgalıydı. Telefonumdan hava raporuna baktım; günün ilerleyen saatlerinde sıkı bir fırtına bekleniyordu. Otelden çıkıp Micmac Yolu’ndan karşıya geçtim; rüzgâr üstümdekileri vücuduma yapıştırıyordu. Uyduruk basamaklardan kumsala indikten sonra falez yürüyüşünün başladığı yere yöneldim. Kumsalda benden başka sadece bir adam vardı, köpeğine bir tenis topu fırlatıyor, hayvanın bunu geri getirişini seyrediyordu. Deniz yükselmışti, tepeye çıkan patikanın ilk kısımları deniz suyuyla ıslandığı için kaygandı. Daha yukarıya çıktıkça beliren bodur ağaçlar ve çalılıklar beni rüzgâra karşı korumaya başladı. Yavaş yürüyordum, ama bunun nedeni dikkatli olmam değildi, manzaranın da tadını çıkarıyordum. Oldum olası deniz kıyısına düşkün değildim, kumsal boyunca güneş yağına bulanmış vücutları görmek hoşuma gitmiyordu. Belki sadece önyargılı olduğum içindir;

Çünkü soluk renkli ve illi benim güneşte esmerleşmez, fena halde kızarırdı. Yzmeyi severim, fakat onu da okyanusun tuzlu sularında değil, gllerde veya havuzlarda tercih ederim. Ayaklarıma ve bacaklarıma yapışan deniz kumuna hiç tahammül edemem. Ama Maine kıyısının bu kesimi bana farklı geldi. Belki sadece havanın bulutlu oluşuydu, ama bu patika boyunca yürürken doğanın güzelliği beni sarıp sarmalamıştı. Grileşmiş kaya parçaları bana çoğu insanın bayıldığı kumsallardan daha çekici geliyordu. Sanki havaya susamışım gibi derin nefesler aldım.

O gün patikada başka kimse yoktu. Buna şaşırmadım. Yolun sonuna, Ted ve Miranda'nın evlerinin arkasının göründüğü yere vardığımda rüzgârın şiddeti artmış, yana doğru yağan yağmur rzgrlığımda davul almaya başlamıştı.

Ted'in dürbünüyle gözetleme yaptığı yeri aradım. Buna uygun birkaç yer vardı, ama alçak bir ağacın arkası siper alınabilecek en iyi noktaydı. Ted'in dürbünü çok kuvvetli olmalıydı, çünkü ev adamakıllı uzaktaydı. Bir an aradaki mesafeyi kat edip yaklaşmayı düşündüm, ama Brad veya başka işçiler orada olabilirlerdi. Bunun yerine geri döndüm. Kayalarda kırılan dalgalar köpükler halinde patlıyordu. Sırlıslık olmaya göze alarak yüzümü yağmurun yönüne çevirdim ve dikkatli adımlarla patika boyunca yürüdüm.

Otele gelince lobideki şömine başı barına gidip bir sıcak viski –babamın kış içkisiydi– istedim, bunu alıp odama çıktım. Büyük küvete gömüldükten sonra içkimi yudumlarken kendimi çok rahatlamış hissettim. Ne ki, buraya bir amaçla, bir arkadaşımın öcünü almak için geldiğimi unutmamalıyım. Banyodan çıkıp bir şekerleme yaptıktan sonra önceki gece üstümde olan dar kot pantolonu giyip abartılı bir makyaj yaptım ve Cooleys'in yolunu tuttum.

 saatten beri buradaydım; dört bardak bira içtikten sonra Brad'in büyük ihtimalle o gece oraya gelmeyeceğine karar verdim. Turistler ve iki geçkin sarışın gitmişlerdi. O saate kadar  yalnız adam daha girmişti bara; her biri yaylı kapıdan içeriye

girerken, Brad'i göreceğimi ummuştum. Ama bir tanesi yirmili yaşlarının başındaydı, diğeri sakallıydı ve armut şeklinde vücudu vardı, üçüncüsüye ütülü bir kot pantolon üstüne mavi bir ceketle, kolalı beyaz gömlek giymişti. Onun yaşı tarife uygun, diye düşündüm; kırk yaşında olabilirdi, ama yüzü tıraşlıydı. Yine de onu dikkatle izledim. Brad'in, Ted'in sözünü ettiği keçisakalını kesmesinin ve bu kadar şık giyinmesinin de bir nedeni olabilirdi. Belki sevgilisiyle buluşacaktı. Ona baktığımı fark edince bana doğru tek kaşını kaldırıp bira bardağını kaldırdı. Yanıma gelmesi için onu heveslendirmeyeyim diye telefonuma baktım. Brad olamaz, diye düşündüm. Yumuşak ellerini görebileceğim kadar yakınımda oturuyordu. Brad görünüşünü bu kadar değiştirebilecek kadar becerikli değilse, bu adam o olamazdı. Paramı ödedikten sonra hiç alışkın olmadığım yüksek topuklu ayakkabılarımla yalpalayarak Cooleys'in kapısına doğru yürüdüm.

"Benim yüzümden gitme," dedi mavi ceketli adam yanımdan geçerken.

Dönüp onu şöyle bir tarttım. "Adın ne?" diye sordum.

"Chris."

"Chris, nerede çalışıyorsun?"

Bu sorum onu biraz şaşırttıysa da, cevap verdi. "Kittery'deki Banana Republic'de yöneticiyim. Seni tanıyor muyum?"

"Hayır," dedim. "Sadece merak ettim. İyi geceler Chris." Yoluma devam edip bardan çıktım.

Dışarıda daha önce sert esen rüzgâr hafiflemiş, inceden bir yağmur başlamıştı. Rüzgârın yönü değiştiği için, her ne kadar okyanus hemen yolun öbür tarafındaysa da, havada çam ve toprak kokusu vardı. Otoparka çıktığım anda bir kamyonet yanaştı; motoru rölantide çalışırken sürücüsü penceresini indirdi. Yanından geçerken burnuma sigara kokusu geldi. Arabama binince çantamda bir şey arıyormuş gibi oyalandım; kamyonet sürücüsünün sigarasını bitirince dışarıya çıkacağını ve onun yüzünü göreceğimi umuyordum. Tam çantamdan anahtarlarımı çıkarırken kamyonetin motoru sustu; dönüp bakınca penceresin-

den fırlatılan sigaranın bir yay çizerek otoparktaki su birikintisine düştüğünü gördüm. Kamyonetten uzun boylu bir adam çıktı. Cooleys dışındaki lambanın aydınlığında adamın siyah saçlı, geniş omuzlu olduğunu gördüm. Kamyonetin kapısını kaparken dönünce de keşisakalı göründü. Bu adam Brad olmalıydı.

Peşinden yine Cooleys'e girmeye niyetim yoktu. "Brad," diye seslendim; başını kaldırıp bana baktı. Loş aydınlıkta bile uykusuzluktan şişmiş gözlerini ve çok kötü bir şey yapmış insanlara özgü, gergin ifadesini görebiliyordum.

"Ben mi?"

"Sen Brad'sin, değil mi?"

"Evet."

"Brad Daggett?"

"Evet." Sanki ani bir hareket yaparsa çevresinde onu kurşun yağmuruna tutacak bir SWAT ekibi olabilirmiş gibi hızlıca etrafına bakındı.

"Biraz konuşabilir miyiz? Burada, dışarıda? Çok önemli."

"Tabii, konuşalım. Seni tanıyor muyum?"

"Hayır," dedim. "Ama ortak arkadaşlarımız var. Ted ve Miranda Severson'u çok iyi tanırım. Bak, burası ıslak ve soğuk. Arabama binip konuşabilir miyiz? Ya da kendini daha rahat hissedeceksen, senin kamyonetine?"

Brad bir kez daha gözleriyle otoparkı taradı. Kim olduğunu, ondan ne isteyebileceğimi kestirmeye çalışırken beyni fazla mesai yapıyordu. "Endişe edecek bir şey yok," dedim mümkün olduğunca yatıştırıcı bir sesle. "Hadi, gidip senin kamyonetinde oturalım."

"Tabii, olur," dedi ve kamyonetin kapısını açtı. Üç adımda kamyonetin yanına gelip yolcu kapısını açtım. İçeriye girmeden önce çantamın fermuarını çektim. En üstte el feneri şeklinde on santimlik bir şok tabancası vardı. Gerek duyacağımı sanmıyordum, ama temkinli olmak zorundaydım. Daha bir haftadan az bir zaman önce soğukkanlılıkla bir adam öldürmüş olan Brad'in

nasıl tepki göstereceğini bilmiyordum, fakat onun sinirli, parano-yak ve tehlikeli olduğunu varsaymalıyım.

"Demek Severson'ları tanıyorsun?" dedi Brad ikimiz de kam-yonetin içindeyken. Sesinde zoraki bir rahatlık vardı. Kabinin içi tertemizdi, sigara ve bira kokuyordu.

"Evet," dedim. "Aslında Ted'i tanıyordum, Miranda'yı tanı-yorum.

"Olanlar çok korkunç..."

"Ted'e olanlar, biliyorum, korkunçtu. Aslında burada olma nedenim bu. İzin ver, konuşayım, tamam mı Brad? Söyleyecek-lerim hoşuna gitmeyecek, ama beni dinlemen gerekiyor. Bunu yapabilir misin?"

Doğruca yüzüne baktım. Gözlerinin çevresi kırmızıydı ve her ne kadar esmerleşmiş bir teni varsa da, hastalıklı olduğu bel-liydi. Soluğu hâlâ alkol kokuyordu; acaba o ana kadar ne kadar içmiş olabilir, diye geçirdim aklımdan. Başını onaylamak için salladı. "Tabii, tabii."

"Brad, bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim. Büyük bir iyilik. Ve bana bu iyiliği yaparsan, ben de kimseye senin geçen cuma gecesi Boston'a gidip Ted Severson'u öldürdüğünü söylemeyece-ğim."

Elim üstü açık çantamın içindeki şok tabancasında, hazır bekledim. Üstüme atılacağını, hiç değilse bağıra çağıra neden bahsettiğimi bilmediğini söyleyeceğini düşünüyordum. Oysa sadece altdudağı biraz sarktı, çenesi gerildi; bir an gözyaşlarına boğulacak sandım. "Kimsin sen?" dedi çaresiz bir sesle. "Benden ne istiyorsun?"

"Şu anda," dedim, "Senin bu dünyadaki en iyi dostunum."

MIRANDA

Dönüşümü, Orono'ya geldiğim yoldan, Bangor'dan geçerek yaptım. 1 Numaralı yola gelmeden bir benzin istasyonundan benzin aldım; pompacı genç bir oğlandı. O sırada arabada otururken endişe içinde Brad'i düşündüm. O ahmak gerçekten de cina-yet gecesi benim semtimdeki birisi tarafından görülmüş olabilir miydi? Temsili resmin bambaşka birine ait olması veya Brad'e hiç benzememesi için dua ettim, çünkü eğer resim ona benziyorsa, bir şeyler söylemem gerekecekti. O zaman da Brad Daggett polis tarafından sorguya çekilecekti ve onun bu süreci kaldıracabileceğini sanmıyordum. Gözümün önüne onun terli yüzü, fıldır fıldır dönen gözleri geldi; polisler bir bakışta, onun aradıkları adam olduğunu anlayacaklardı. Sorgu odasında geçecek bir saat her şeyi bitirirdi. Sonra tek seçeneğim, Brad'in kuruntulu olduğunu, bana saplantısı olduğunu ve kendi kararıyla Ted'i öldürdüğünü iddia etmek olacaktı. Hatta polislere Brad'le birkaç kez inşa halindeki evde seks yaptığımızı, ama ondan hiçbir zaman kocamı öldürmesini istemediğimi bile söyleyebilirdim. Onun sözlerine karşılık benim ifadem olacaktı ve benim bu işle bir ilgim olduğu-

nu kanıtlayamazlardı. Ama herkes bilecekti. Tabii ki, bileceklerdi. Dişlerimi sıkıttığımı fark ettim.

Pompacı kredi kartımı pos cihazından geçirirken burnumdan nefes alıp benzin kokusunun tadını çıkardım. 1 Numaralı yolun 95 Numaralı çıkışına doğru ilerlerken yağmur başladı; iri damlalar arabanın tepesinde aralıklı tıkırtılar çıkarıyordu.

Boston'a olan yolculuğumun büyük bir kısmını Brad için kaygılanarak geçirdim. Belki polisler onunla konuşurken sakın kalabilirdi. Belki cinayet saatinde nerede olduğunu kanıtlayabilirdi. Ve belki de temsili resim Brad'e hiç benzemiyor olabilirdi. En iyi senaryo buydu, ama bir şekilde o resmin tıpatıp Brad olacağını biliyordum. Çuvallamış ve birisi tarafından görülmüştü. Bir süre sonra kendimi başka şeyler düşünmeye zorladım ve Winslow'da yaşayan Lily Kintner'i düşünmeye başladım. Ted geçen cuma günü oraya gitmeseydi ve park cezası almasaydı, aklıma bile gelmeyecek bir kadındı. Lily'nin hayatımda devamlı ve rahatsız edici bir varlığı olmuştu. Mather'de benden iki yıl gerideydi. Sevgilim Eric Washburn onu St. Dun's'a davet ettiği zaman tanışmıştım.

"Bu kız kim?" diye sormuştum. Ben ikinci sınıf öğrencisi olana kadar St. Dun's'un perşembe partilerine davet edilmiş değildim, o da Eric Washburn'le düzüşmeye başladıktan üç hafta sonra olmuştu.

"Roman yazarı David Kintner'i tanıyor musun?" dedi Eric.

"Hayır."

"Onun kızı."

Lily o ilk perşembe gecesi partisine geldiğinde az kalsın onu görmeyecektim. Sıksa, soluk tenli ve uzun kıvılcı saçlarıyla Victoria dönemi romanlarındaki kimsesiz çocuklara benziyordu. Onu seyrettim; önceleri elinde içkisi, sırtını duvara dayamış haliyle gergin olduğunu, herhangi biriyle konuşmaya çekindiğini sandım. Ama sonra daha yakından bakınca, St. Dun's'ta bulunmanın hiç de umurunda olmadığını anladım. Neredeyse hiç ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Sıkıcı bir derste en arka sırada oturan öğrenci gibiydi. Daha birinci sınıftayken St. Dun's'a davet edilme-

nin önemini anlamıyor muydu? Bir daha geleceğini hiç sanmamıştım, ama her perşembe gelmeye devam etti. Eric'in ona ilgi duyduğu belli oluyordu. Kütüphanede babasının kitaplarından birini bulup bir bölümünü okudum. Sözüm ona komediydi, ama bütün hikâye İngiltere'deki bir yatılı okulda erkek öğrencilerin birbirlerine zulmetmeleriyle ilgiliydi. Tam Eric'in hayran olacağı salak kitaplardandı. O sıralar Eric'i orta sınıf durumuna düşüren Matthew Ford'la yattığım için o kadar umurumda değildi.

Son sınıfta Eric'le Lily bir çift oldular. Bence sakıncası yoktu. Matthew'la, Eric'le olduğumdan daha uyumluyduk. Eric'in tersine Matthew kendine güvenen bir tip değildi ve bunu telafi etmek için bana ne istersem satın alıyordu. Ona süslü püslü hikâyeler anlatıyordum; çok varlıklı bir Fransız-Kanadalı aileden geldiğimi, ama ailesini Maine'e getirip kızına sadece İngilizce öğrettiği için babamın mirastan yoksun bırakıldığını söyledim. O yılın Noel tatilinden önce Matthew'a, ölmekte olan büyük-babamı ziyaret etmek için Montreal'e gitmek istediğimi ve bin dolara ihtiyacım olduğunu söyledim. Bana parayı nakit olarak verdi. Onunla iyi bir ilişkimiz vardı, ama akademideki son yılı-mızdan sonra devam edeceğini sanmıyordum. Aynı şeyi Eric ve Lily için de varsayıyordum; özellikle de Lily daha ikinci sınıfta olduğu için... Ama onları devamlı birlikte gördükçe birbirlerine karşı ciddi olduklarını anladım. Hiç değilse Lily ciddiydi. Bunu anlayabiliyordum. Eric'in âşık olabilecek bir insan olduğundan kuşkuluydum. Bir bakıma o da benim gibiydi, duygularını kontrol edebiliyordu. Onunla birlikte olduğumuz zamanlarda bir gün bana, aynı anda iki kadınla ilişki sürdürebileceğini söylemişti. Bu sözlerini hiç unutmadım ve okulun son yılında bir gün, kendi sınavlarımız bitmiş, alt sınıfların sınavları devam ederken ona hatırlattım.

"Bir şey mi ima ediyorsun?" diye sordu. St. Dun's'un merdiveninde oturmuş, bir sigarayı paylaşıyorduk; alt katta parti vardı ve yüksek sesle Radiohead'ın bir parçası çalmaktaydı.

"Bilmem," dedim. "Herkes seninle Lily'nin ciddi olduğunu-zu düşünüyor."

"Ya seninle Matthew?"

"Mezun olduğumuz gün bitecek."

"Hadi ya."

"Bak," dedim çenesine dokunarak. "Okulun son haftası. Ne dersin?"

O gece birlikte olduk ve yaz sonuna kadar da ilişkimizi devam ettirdik. Eric hafta sonları Lily'nin ebeveynlerinin evine gidiyor, hafta içinde benimle oluyordu. Lily hiç şehre gelmiyor, Eric de arkadaşlarına hafta sonları hasta babasını ziyaret etmeye gittiğini söylüyordu. Sırf espri olsun diye saçımı kıza boyadım ve Eric'e sadece tek bir sevgilisi varmış gibi davranmasını söyledim. O yaz New York'ta tek başına geçirdiğim hafta sonlarını çok seviyordum. Cumartesi ve pazar günleri tamamen bana aitti. Eric ve Lily'nin kırsaldaki evde geçirdikleri baş başa, aşk dolu anları düşünüyordum ve beni zerre kadar rahatsız etmiyordu. Dahası, güldürüyordu.

Eric o sonbahar Londra'da öldü. Lily'yi ziyarete gitmiş, yanma alerji ilacını almayı unutmuştu. Lily'nin o anda neler hissettiğini hep merak etmişimdir. Duyduğuma göre Eric, onun dairesinde, gözleri önünde ölmüştü. Gözümün önüne Lily'nin onu hayatta tutabilmek için deli gibi EpiPen'i arayışı geliyordu. Hep Lily'nin şanslı olduğunu düşünmüştüm. Eric Washburn'ün sadık bir sevgili olduğunu sanıyordu. Onun hakkındaki gerçeği hiç öğrenmedi.

Birkaç yıl sonra Lily'le karşılaştım. Facebook'ta yoktu, ama hakkında söylenenleri duymuştum, Winslow Akademisi'nde kütüphaneci gibi bir şeydi. Ayrıca babasının ikinci karısının öldüğü bir araba kazası geçirdiğini öğrenmiştim. Lily'yi görür görmez tanıdım. Hiç değişmemişti, hâlâ o soluk benizli, kimsesiz çocuk gibi görünüyordu. Yüzü yine eskisi gibi ifadesizdi. Ona Eric Washburn'e olanlar için çok üzüldüğümü söyleyince bana gözlerini kırpmadan, sert bir bakış attı. Etkileşimimiz bu kadardı işte. Onu Ted'le tanıştırap tanıştırmadığımı kesin olarak hatırlamıyorum, ama herhalde tanıştırmışım. Ne var ki, bana o neredeyse yarı saydam gibi yeşil gözleriyle buz gibi baktığını

hatırlıyorum. O yaz benim Eric'le yatıp kalktığımı biliyor muydu? Ve eğer biliyorsa, Eric'in kazayla ölmemiş olma ihtimali var mıydı? Sanmıyordum, ama Lily'yi yine hatırlamış olması rahatsız ediciydi. Aslında Ted'in cuma günü Winslow'a gitmesinin yığınla nedeni olabilirdi. Bunun Lily'le ilgili olması ihtimali çok azdı.

Öğleden sonra Boston'a vardığımda saat dört olmuştu. Evimden üç sokak ötede, yola park edip butik bir otelin barına girdim ve bir kadeh buzlu votka içip bir tabak makarnalı ıstakoz ısmarladım. Açlıktan ölüyordum. Makarnam bittikten sonra arabama döndüm ve Dedektif Kimball'ı aradım. Telefonunu hemen açtı.

"Boston'dayım," dedim.

"Çok iyi," dedi. "Neredesiniz? İsterseniz sizi oradan alıp polis merkezine götürebilirim."

Ona evimin biraz ötesinde yolda park ettiğimi, ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmediğimi söyledim. Bunu söylerken de sesimi biraz titretmeyi ihmal etmedim.

"Doğaldır. Orada beklerseniz gelip sizi alabilirim. Sonra isterseniz karakoldan telefon edebilirsiniz. Belki yanında kalmak istediğiniz bir arkadaşınız vardır veya bir otel..."

Dedektif on dakika sonra beyaz bir Mercury Grand Marquis içinde gelip beni polis merkezine götürdü. Arabanın içi elle sarılmış sigara ve nane kokuyordu. Üstünde kadife bir ceketle kot pantolon vardı; epey eski görünen kravatı yana kaymıştı.

"Boston'a döndüğünüz için çok teşekkür ederim," dedi trafikte ilerlerken; bir eli direksiyonda, diğeri dizinin üstündeydi. Parmağıyla çalmayan bir müziğe tempo tutuyordu. "Bu ipucu bize çok ümit verdi. Sanırım, artık elimizde kocanızı öldüren adamın ayrıntılı bir tarifi var."

"Nasıl?" diye sordum.

"Komşularınızdan birini ziyaret etmekte olan bir kadın arabasında oturmuş mesaj yazıyormuş. Soyulan evden bir adamın çıktığını görmüş -317 numaradaki Bennett'lerin evi, onları tanıyor musunuz?- bu adam sonra sizin evinize doğru yürümüş. Adam çok gergin görüldüğü için bu kadın onu izlemeye devam

etmiş. Bir sokak lambasının altından geçerken de yüz hatlarını çok net görebilmiş. Polis ressamıyla birlikte çalışmalarından sonra sanırım, zanlıya çok benzeyen bir resim ortaya çıktı." Dedektif bana dönüp baktı; sanki nasıl davranacağını bilmiyormuş gibi, mahcup bir ifadeyle gülümsedi.

"Neden o resme bakmamı istiyorsunuz? Onu tanıyabileceğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Bize göre böyle bir ihtimal var. Tanığımız zanlının evinizdeki zili çaldığını söyledi. Kocanız kapıya gelip bir süre bu adamla konuşmuş. Hatta tanığımız onların birbirini tanıdıklarını sanarak izlemeyi bırakmış. Bir süre sonra başını kaldırıp baktığında adam orada yokmuş, tanığımız da onun eve girdiğine karar vermiş."

"Tanrım," dedim. "Ted'in tanıdığı biri miymiş?"

"Dediğim gibi, bu sadece bir ihtimal Bayan Severson. Belki de, konuşa konuşa kendini içeriye kabul ettirmiş bir soyguncu da olabilir. Bu yüzden o resme bakmanızı istiyoruz."

"Kapıya gelen bu adamın kocamı vuran adamla aynı kişi olduğundan emin misiniz?"

Dedektif aniden direksiyon kırıp arabasını polis merkezinin önündeki park yerine soktu. "Öyle sanıyoruz," dedi motoru kapatarak. "Tanık saat altı sularında arabasında oturmakta olduğunu söyledi; adli tıp uzmanı da ölüm saatinin yaklaşık olarak bu olduğunu bildirdi. Tanık kadın silah sesi duymamış, ama o sırada motoru çalışıyormuş ve söylediklerine göre sizin evinizin duvarları da bir hayli kalınmış."

Başımı eğip burnumdan derin bir nefes aldım.

"İyi misiniz?" diye sordu dedektif.

"Daha iyi olduğum zamanlar vardı. Biraz dinleneyim... sonra içeriye girip o resme bakarız."

Dedektif Kimball'ın eşliğinde karakola girerken hiç konuşmadık. Sıkı bir güvenlik taramasından geçtikten sonra zeminin muşamba kaplı olduğu, kalın duvarlı bir koridora girdik. Dedektifin ardından içi kabinlerle bölünmüş geniş bir alana geldim. O ana kadar duyduklarıma bakılırsa, Brad kesinlikle görülmüştü. Öfkemi dizginleyip birazdan dedektife ne söyleyeceğimi düşün-

düm. Resim ona biraz bile benzese, bunu söylemek zorundaydım, yoksa sonunda Brad'i buldukları zaman ben şüpheli durumuna düşerdim. En çok istediğim şey resmin ona hiç benzememesi ve benim de dürüstçe, bunun kim olduğunu hiç bilmediğimi söyleyebilmektir.

Dedektifin masasının bulunduğu bölüme geldik. Plastik bir iskemleye oturmamı rica ettikten sonra kendisi yastıklı bir döner koltuğa oturdu. Masası üst üste yığılmış dosyalarla doluydu; hepsinin tepesinde farklı renklerde not kâğıtları vardı. Bu yığınlardan birinin en üstündeki dosyayı çıkarıp açtı. "Buradan rahatça görebiliyor musunuz?" diye sordu. Tavandaki parlak florasan lambaların altında oturuyorduk; ona görebildiğimi söyledim. Dosyadan bir kâğıt çıkarıp benim görebileceğim bir şekilde uzattı. Brad'e bir hayli benziyordu; kalm boynu, siyah keçisakalı, birbirine fazla yakın siyah gözleri ve kalm kaşları... En belirgin yüz özelliği olan ve dar alınının hemen üstünden başlayan gür siyah saçları bir beyzbol şapkası içindeydi. Dedektif Kimball'ın gözlerinin üstümde olduğunu seziyordum. Ümitle beklediğini de...

"Bilemiyorum," dedim, altdudağımı sarkıtıp resme birkaç saniye daha bakarak. Ama benzerlik çok fazlaydı, sözünü etmem gerekiyordu. "Kime benziyor, biliyor musunuz?" dedim. "Bizim Maine'deki müteahhdimize. Brad Daggett. Ama Brad, kocamı doğru dürüst tanımazdı bile, üstelik Boston'da bile yaşamıyor, yani..." Dik oturup dedektife baktım. "Yardımcı olabildim mi, bilmiyorum."

"Brad Daggett?" dedi dedektif. "İsmin harflerini heceleylebilir misiniz?" Ben söyleyince hemen bir yere yazdı. "Onun hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Fazla bir şey söyleyemem. Onunla birlikte çalışıyoruz, ama şahsen pek tanımıyorum. Gerçekten Brad'in Ted'le görüşmek için buraya gelmesi veya kocamı öldürmesi için hiçbir neden düşünmüyorum. Bana çok anlamsız geliyor."

"Sizin inşaatınızın ustası mıydı? Kocanızla onun arasında para yüzünden bir tartışma çıkmış olabilir mi?"

"Benim haberim olmadan öyle bir şey mümkün değil. Brad'le birlikte çalışan bendim ve para konusundaki kararları da çoğunlukla ben verirdim. Hayır. Bu mümkün değil."

"O halde, sizin onunla bir tartışmanız oldu mu? Herhangi bir konuda?"

"Ufak tefek şeyler hakkında, örneğin, tavana yanlış alçı panel getirdiği için falan gibi, ama önemli sayılmayacak konularda... Brad tam bir profesyoneldi ve çok iyi bir ücret alıyordu. Onun Ted'e düşman olması için aklıma tek bir neden gelmiyor."

"Evli mi?"

"Kim, Brad mi? Sanmıyorum. Bir zamanlar evliydi herhalde, çünkü çocukları olduğunu biliyorum, ama bir karısı olduğundan hiç söz etmedi."

"Peki, size herhangi uygunsuz bir davranışı oldu mu? Sizi... çekici bulduğunu ima eden bir şey yaptı mı?" Dedektif bunu söylerken kekeliyor ve huzursuz görünüyordu; gerçekten öyle mi hissediyordu, yoksa numara mı yapıyordu kestiremedim.

"Hayır. Beni çekici bulmuş olabilir, ama hiç açık vermedi. Dediğim gibi, tam bir profesyoneldi." Resme bir daha baktım; Brad'e bu kadar çok benzemesi şaşırtıcıydı. Görünmüş olduğu için Brad'e bir kez daha sövdüm. "Resme baktıkça hâlâ ona benzediğini düşünüyorum, ama sadece yüzeysel olarak. Bu resim sadece keçisakalı olan bir adam, hepsi o işte."

"Pekâlâ." Kimball resmi geri aldı. "Onu soruşturacağız. Siz de numarası var mı?"

Telefonumu çıkarıp ona Brad'in numarasını verdim. "Gerçekten de onun bu işle ilgisi olduğunu..."

"Hayır, biliyorum. Ama şüpheliler listesinden çıkarabilmemiz için onunla görüşmemiz gerekiyor. Bana kalırsa kocanızın katili tahmin ettiğimiz gibi biri. Mücevher veya bu gibi değerli küçük şeyleri çalmak amacıyla evlere giren bir soyguncu. Belki de katil evinize konuşarak girebilmek makul bir gerekçe uydurmuştu. Sizce Ted kolay inanan bir insan mıydı? Ağzı iyi laf yapan bir yabancıyı kapısından içeriye alır mıydı?"

Bir an düşündüm; bu sorunun gerçek cevabı kesinlikle, hayır olmalıydı. "Bu mümkün," dedim. "Kocamın rahat bir hayatı oldu ve başına hiç kötü bir şey gelmedi. Kazanmış olduğu onca servete bakınca insan düşünmeden edemiyor, ama... evet, herkese güvenen bir insandı."

Dedektif Kimball arkasına yaslanıp başını salladı. Görüşmemizin sonuna geldiğimizi hissediyordum. Bu beni tedirgin etti. Ben gider gitmez Kimball'ın Brad'e telefon açacağını biliyordum ve her ne kadar ne söyleyeceğini defalarca prova ettiysek de, Brad'in bu konuşma sırasında çuvalleyeceğına emindim. Önceden onu arayıp uyarmayı, sakinleştirmeyi düşündüysem de, sonra telefon kayıtlarına bakılacağını ve temsili resimde teşhis ettikten sonra hemen onu aradığımı polisler bilecekti.

"Biliyor musunuz," dedim, polisten hiçbir bilgi saklamamanın çok önemli olduğunu anlayarak. "Aslında dün sabah Brad Daggett'i gördüm. Evdeki çalışmaya bir süre ara verilmesini söylemem gerekiyordu. Zaten Maine'e gidiyordum."

"Öyle mi?" dedi dedektif.

"Çok normal görünüyordu. Ted'e olanlar için biraz şaşkın gibiydi."

"Dediğim gibi, sadece onu zanlı listesinden elememiz lazım. Eminim, cinayet anında nerede olduğunu kanıtlayabilecektir. Zaten, anlattıklarınıza bakılırsa, bu işle herhangi bir ilgisi olduğunu sanmam. Ha, bir şey daha var Bayan Severson. Suç mahalli görevlileri evinizdeki çalışmayı tamamladılar; yani, istediğiniz zaman evinize gidebilirsiniz. Bunu ister misiniz bilmiyorum..."

"Eve dönmem lazım," dedim. "Birkaç elbise alıp, tekrar orada yaşayabilir miyim, diye bakmam gerekiyor."

"Tamam," dedi Kimball. Ayağa kalkınca ben de kalktım. "Benim burada kalınam gerekiyor, ama sizi arabanıza veya evinize götürecek bir memur ayarlayabilirim."

"Hayır, teşekkür ederim. Bir taksiye binerim."

"Peki, o halde size bir taksi çağırayım. Buraya gelip resme baktığınız için ne kadar teşekkür etsem azdır. Çok yardımcı oldunuz ve tecrübelerime dayanarak söyleyeyim ki, bir benzerlik

bulduktan sonra, hemen ardından tutuklama gelir. Bu adamı tanıyan biri çıkacaktır.”

Bir süre orada kalakaldım; her şeyin birden çözümlüvereceğini biliyor, oradan ayrılmakta tereddüt ediyordum. Birkaç saat içinde Brad sorguya çekilecekti. Onu hazırlamıştım, ama yeterli değildi. Sonra başka şeyler de vardı; Ted’in Kennewick’e son gelişinde Brad’le buluşup kumsaldaki o barda kafa çekmeleri gibi... Aslında bu Ted’in yapacağı bir şey değildi. Brad’in bir gün önce söylediklerini düşünmeden edemedim, Ted’in ikimiz arasındaki ilişkiyi bildiğine inanıyordu. Belki doğrudu, ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Hem biliyorsa, bunu kime söyleyecekti ki? Ama bilmiyorsa bile, Brad’le Ted’in birlikte içki içtikleri gerçeği polislerin gözünde Brad’i daha kuşkulu duruma düşürürdü.

“İyi misiniz?” diye sordu Dedektif Kimball. O beş saniyelik süre boyunca benim düşüncelerim arasında dalıp gittiğimi fark etmişti. Omuzlarımı düşürüp ağlamamı bastırıyormuş gibi yaptım. Sonra başımı kaldırıp gözümünden yaş akmasını sağladım. Kimball etrafına bakınırken yanma sokuldum ve beni kollarının arasına almak zorunda kaldı. Onu kendime çekerek başımı çenesinin altına gömdüm ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Ona öyle sıkı sarıldım ki, memelerim iyice göğsüne dayandı. “Tamam, Bayan Severson,” dedi ve bir eliyle omzuma sarıldı. Uzun boylu, siyahi bir kadın olan Dedektif James yanımıza gelince özür dileyerek Kimball’dan ayrıldım. Dedektif James bir şeye ihtiyacım var mı, diye sordu.

“Sadece bir taksi istiyorum,” dedim. “Çok özür dilerim.”

“Dert etmeyin. Sizi çok iyi anlıyorum.” Dedektif James perişan haldeki dul kadını nazıkçe, fakat kararlı bir şekilde Kimball’ın masasından ayırırken durup döndüm.

“Dedektif,” dedim. “Bana Winslow’da kimseyi tanıyor muyum diye sormuştunuz, hatırlıyor musunuz?”

Kimball hâlâ ayaktaydı, bir elinde cep telefonu vardı. “Evet, hatırlıyorum.”

"Aklıma birisi geldi. Adı Lily Kintner. Onunla Mather Akademisi'nde beraberdik. Ted'in cuma günü oraya gitmesiyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum, ama..."

"Kocanızla tanışıyorlar mıydı? Siz onunla yakın arkadaş mıydınız?"

"Hayır, değildik. Akademideyken sevgilimi elimden almıştı, dolayısıyla onu çok sevdiğim söylenemez... ama Ted'le o tanışmıyorlardı... belki birkaç kez karşılaşmışlardır. Birkaç yıl önce Boston'da Lily'ye rastlamıştım."

"Adı nasıl yazılıyor?"

Lily'nin adını heceledim. Ted'le Lily arasında bir bağlantı olmadığı belliydi, ama polislere izini sürecekleri bir hedef daha göstermenin zararı olmazdı. Kaçınılmaz olan şeyi, Brad'in yakalanacağı ve beni de ele vereceği anı geciktirebilirdi.

Dedektif James'e iyi olduğumu ve oradan ayrılmak istediğimi söyledim. "Gitmeden önce bir bardak su içmez misiniz?" diye sordu bana tepeden bakarak. Boyu bir seksen falan olmalıydı. Herhalde boyundan dolayı biraz utanıyordu, çünkü onu her gördüğümde düz tabanlı ayakkabılar giyiyordu. Koyu renk bir döpiyes, kolalı bir gömlek ve düz tabanlı ayakkabılar. Ve hiçbir takı takmıyordu. Dedektif Kimball'ın tersine, bu kadın beni huzursuz ediyordu. Benden şüphelendiğini sandığım için değil, sadece ne düşündüğünü anlayamadığım içindi. Bana hep sorgulayıcı bir ifadeyle bakıyordu.

"Dışarıya kadar size eşlik edeyim mi, Bayan Severson?"

"Hayır, teşekkür ederim. Bana Miranda deyin."

Başını sallayıp yanımdan ayrıldı. Eminin hiç makyaj da yapmıyordu.

Dedektif Kimball telefon etmiş olmalıydı, çünkü dışarıya çıktığımda polis merkezinin önünde bir taksi bekliyordu. Hava kararmaya, yağmur damlaları da düşmeye başlamıştı. Kötü hava sanki annemin evinden beri beni takip eder gibiydi.

Doğruca Winslow Akademi'sine gitmeyi planlayarak salı sabahı erken saatte Kennewick Otelinden ayrıldım. Bir iş günü daha kaybederek dikkat çekmem yanlış olurdu. Otelde iki kupa kahve içmiştim, ama Kittery'de durup Dunkin Donuts'da bir kahve daha içtim. Çok yorgundum. Dün gece, önce kamyonetinde, sonra da yaşadığı kiralık evde Brad'le birkaç saat konuşmuştuk. Ted'e yapmış olduğu şeye rağmen, Brad'e acıyordum. Çökmüş bir haldeydi; onu ele vermeyeceğimi anladığı an, boğulmak üzere olan birinin cankurtaran filikasına sarılması gibi bana tutunmuştu. Bana o akşam saat onda Miranda'yla bir buluşma ayarlayacağını söyledi. Miranda bunu kabul ederse, Brad, beni Cooleys'deki jetonlu telefonda arayıp haber verecekti. Telefonu sadece iki kere çaldırarak, fakat numara benim sabit telefonumun ekranında görünecekti.

Ofisime herkesten önce geldim. İşyeri e-posta hesabıma bakınca, amirim Otto'nun önceki gün öğleden sonra erken ayrıldığını öğrendim; biraz öksürdüğü için salı günü de dinlenmeye karar vermişti. Otto Lemke havadan nem kapalı bir insandı,

özellikle de bir hastalık söz konusuysa... Pazar günü ona kendimi iyi hissetmediğimi bildirmem bile onda psikomatik bir hastalık kuruntusu başlatmış olabilirdi. O sabahı öğrenciler ve öğretim görevlileri için arşivlenmiş koleksiyonlarımızı kurum içi sitemize yükleyerek geçirdim. Sabah mesaimin hakkını verdikten sonra öğlen yemeklerimi yediğim, kampüsün karşısında öğrencilerin işlettiği kafeye gittim. Bir önceki gün çıkan fırtınadan sonra dünya, tıpkı yeni yıkanmış bir araba gibi tertemiz ve parlak görünüyordu. Tek bir bulutun olmadığı gökyüzü metalik mavi renkteydi. Kafeden tonbalıklı salatamı ve sandviçimi alıp Winslow'un ana bahçesindeki meşe ağaçlarını gören taş banklardan birine oturdum. Renkleri kızıla dönmüş yapraklar sert rüzgârın etkisiyle kıpır kıpırdı. İyi bir hayatım vardı; neden sanki Ted'in, Miranda'nın ve Brad'in sevimsiz ilişkilerine burnumu soktum, diye düşündüm. Yarın gece Kennewick'te yapmayı tasarladığım şey çok tehlikeliydi. Her şey Brad'e bağlıydı, ama o da o kadar kırılğandı ki, neredeyse içindeki çatlaklar görünecekti. Ayrıca, Brad'in görüşme isteğine Miranda'nın kuşkulananmamasına da bağlıydı. Kendimi korunmasız hissediyordum ve güvenim yüzde yüz değildi, ama bu aşamaya geldikten sonra sonuna kadar gideceğimi de biliyordum. Ted öcünün alınmasını hak ediyordu; Miranda'ysa cezalandırılmayı her zamankinden çok hak ediyordu.

O öğlen sonrası, şimdi seksenli yaşlarında olan eski bir akademisyenin evine gitmeyi planlamıştım. Bu kadın kendi okul yıllarına ait bazı şeyleri arşive bağışlayacaktı. Bu tip ziyaretler çoğu zaman işimin en keyifli yanı olurdu; bazen de en kötü yanıydı. Her şey o eski öğrencinin ya da profesörün sağduyusuna bağlıydı. Bazen sunacakları tek şey lime lime olmuş ders kitapları veya ders notları olurdu; bunlar genellikle birisiyle biraz konuşmaya, uzun uzun anlattıkları okul günleri anılarını birisinin dinlemesine ihtiyacı olan yalnız insanlardı. Ne ki, bazen de bu eski öğrenciler arşivlere hazine değerindeki şeyler bağışlardı. Bunlar her şeyi saklama adeti olan kızlardı. 1935 yılma ait basılı

lokanta mönüleri. 1960 Mart'ındaki kar fırtınasının fotoğrafları; o yıl kar kalınlığı iki buçuk metreyi bulmuşt . May Gyls'in ziyaretinden kalma elle yazılmış bir şiir. Bu ziyaretlerimde neyle karşılaşacağımı hiç bilemediğim için sadece arabayla gidebileceğim mesafedekileri programıma alırdım. Aksi takdirde, bağış ların bu nesneleri bize postayla göndermelerini rica ederdik.

O   len sonrası ziyaretimi az kalsın iptal edecektim. Hâlâ uykusuzluğun verdiği yorgunluk vardı ve yabancı birinin kişisel anılarından olan bir yolculuğu kaldırabileceğimden emin değildim. Ama programıma mümkün olduğunca uymak zorunda olduğumu söyleyip yola koyuldum ve 1958 yılı   rencisi olan Prudence Walker'ın yaşadığı yer olan Greenfield'a gittim. Oraya vardığımda kadın bir tırmıkla bahçesindeki kuru yaprakları topluyordu. O ana kadar toplamış olduklarını torbalara doldurmuş,   p arabasının alması için kaldırma bırakmıştı. Güzel bir evi vardı. Arabamı garaj yoluna sokup son model bir Camry'nin arkasına park ettim. Prudence Walker tırmığı bırakıp beni karşılamaya geldi.

"Merhaba. Buraya kadar geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Yaşlı bir kadına büyük bir iyilikte bulundunuz." Rengi atmış bir kot etek üstüne yeşil bir r zg rlık giymiş, gri saçlarını topuz yapmıştı.

"Hiç sorun değil," dedim arabadan çıkarken.

"Her şeyi bir koliye koydum, hemen şurada, merdivenin üstünde. Arabaya kadar getirirdim, ama onu tavan arasından buraya kadar indirmek beni çok yordu. Belli ki, o günlerde *her şeyi* saklamaya karar vermişim. Çoğu albümler, ders notlarım, müfredat ve bir yığın sınav kâğıdı. Bunları istediğinizi söylemiştiniz, değil mi?"

"Hepsini alırım. Bunun için tekrar teşekkür ederim."

Merdivene gidip ağır koliyi aldım. Prudence Walker da k  k adımlarla atarak bana eşlik etti.

"Sizi buraya kadar getirtip hiçbir şey ikram etmeden göndermek hoşuma gitmiyor, ama güneş kaybolmadan bu yaprakları toplamaya çalışıyorum. Size bir bardak su veya başka bir şey getireyim mi?"

"Hayır, sağ olun," dedim koliyi bagajuma yerleştirirken.

Garaj yolundan çıkarken kadının dengesiz adımlarla bir ağaca dayanmış olduğu tırnığa gidişine baktım. Eski yaşamını hayatından çıkarıp geriye bakmak istemeyen bu kadına büyük bir sevgi duydum, ama bütün öğlen sonrasını albümlerine bakarak geçirmediğim için de çok memnundum.

Koliyi Winslow'da bırakıp birkaç e-postaya cevap verdikten sonra evime gittim. 1915 yılında kır evi tarzında inşa edilmiş, iki yatak odalı evimden göledin güzel bir manzarası vardı. Bu gölet yazın sivrisinek yuvası olduğu için yüzmeye elverişli değildi, ama kış aylarında buz pateni yapmak için idealdi. Telefonuma baktım; henüz Cooleys'den arayan olmamıştı. Randevumu hatırlatmak için doktorumun ofisinden aramışlardı, annem de aramış, ama mesaj bırakmamıştı. Saat daha beş olmamıştı; yemekten önce biraz kestirmeye karar verdim. Oturma odamdaki kanepeye uzandım, tam uykuya dalmak üzereyken zil çalınca yerimde sıçradım. Bir an için nerede olduğuma karar veremedim. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek kapıya doğru yürüdüm. Gözetleme deliğinden bakınca ensesini kaşıyan otuzlu yaşlarında bir adam gördüm. Zinciri kaldırmadan kapıyı araladım.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.

"Lily Kintner siz misiniz?" dedi adam ceket cebinden cüzdanını çıkarırken. Ben daha cevap veremeden cüzdanını açıp, Boston Polis Teşkilatına ait dedektif rozetini gösterdi. "Ben Dedektif Kimball'ım. Biraz konuşabilir miyiz?"

Zinciri çekip kapıyı açtım. Adam içeriye girmeden önce ayaklarını paspasa sildi. "Bu evi beğendim," dedi etrafa bakınarak.

"Teşekkür ederim. Size nasıl yardımcı olabilirim? Beni meraklandırınız." Ağır adımlarla oturma odasına yürürken peşimden geldi.

"Bir soruşturmamız sırasında adınız geçti; ben de birkaç şey sormak istedim. Zamanınız var mı?"

Dedektife kırmızı deri koltuğumu gösterdim; ucuna oturdu. Ben de kanepeye geçtim. Adamın söyleyecekleri beni korkutuyordu, ama bir yandan da merak ediyordum.

"Bana, Ted Severson hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Hafta sonunda Boston'daki evinde öldürülen adam mı?"

"Evet."

"Size gazetede okuduğum şeyleri söyleyebilirim, ama hepsi bundan ibaret. Onunla çok uzak bir bağlantım var fakat onu tanı-mıyorum. Okuldan tanıdığım biriyle evliydi."

"Miranda Severson'la aynı okula mı gittiniz?" Dedektif ceket cebinden bir not defteri çıkarıp açtı. Defterin spiralli tarafına ilıştırılmış küçük kurşunkalemi aldı.

"Evet, Mather Akademisi'ne. O zamanlar adı Miranda Hobart'tı. Aslında Faith Hobart'tı."

"Farklı bir adı mı vardı?"

"Faith, onun ikinci adıdır. Akademideyken bu adı kulla-nırdı."

"Onunla görüşmeyi sürdürdünüz mü? Ted Severson'la evli olduğunu nereden biliyordunuz?" Dedektif oturduğu yerde bi-raz doğrulup geriye yaslandı. Saçları bir polis dedektifi için fazla uzundu. Kalın kaşları, kahverengi gözleri, kişilikli bir burnu ve kalm altdudağıyla kızlara özgü bir ağzı vardı.

"Birkaç yıl önce Boston'da tesadüfen karşılaştık."

"O sırada kocasıyla birlikte miydi?"

"Gazetede haberi okuyunca bunu ben de düşündüm. Sa-nırım bir erkekle beraberdi ve bizi tanıştırdı, ama adamı pek hatırlamıyorum. Boston'da olanları okuyunca inanamadım. De-dektif... Kimball'dı değil mi?... Siz gelmeden önce kahve yapmak üzereydim. İki kişilik yapayım mı?" Ayağa kalktım. Davranışı-mın kuşku çektiğinin farkındaydım, ama düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

"A, tabii. Kendinize de yapacaksınız..."

"Eğer işinizi hemen bitireceğinizi sanmıyorsanız. Doğrusu buraya neden geldiğinizi çok merak ediyorum," dedim mutfağa doğru yürürken.

"Hayır. Siz kahveyi yapın, zevkle içerim."

Mutfağa girdikten sonra derin bir nefes aldım; suyu kayna-tırken kahve makineme filtreyi yerleştirip kahveyi koydum. Sağ-

lıklı düşünmem lazımdı. Beni Ted Severson'la ilişkilendirecek bir şey olmuştu ve yalan söyleyerek ifademi çelişkiye düşürecek bir hata yapmamalıydım. Bir şey öğrenmişlerdi, ama ne öğrendiklerini bilmiyordum. Kahve hazırlanınca iki kupaya boşalttım, bir tepsinin üstüne bir kutu süt ve kesmeşeker koydum ve oturma odasına geri döndüm. Dedektifi ayakta durmuş, kitaplığımdaki kitaplara bakarken görünce şaşırdım.

"Kusura bakmayın," dedi tekrar koltuğa oturarak. "Çok ilginç kitaplarınız var. Umarım sormamda sakınca yoktur... siz David Kintner'in kızısunuz, değil mi?"

Tepsiyi sehpaaya bırakıp kanepeye oturdum. "Evet, onu tanıyor musunuz? Lütfen, kahvenizi alın."

"Tanıyorum. Birkaç kitabını okuduğum gibi, bir kez de onun okuma gösterisine gittim. New Hampshire, Durham'da."

"Öyle mi?"

"Babanız çok etkileyiciydi."

"Öyle derler. Ben onu okurken hiç görmedim."

"Gerçekten mi? Buna şaşırdım."

"Şaşırmayın. Babam olmasına babam, ama yaptığı çalışmalar bana hitap etmiyor. Hiç değilse daha genç olduğum günlerde öyleydi."

Dedektif kahvesine süt koydu, ama şeker almadı. Uzun ince parmakları olan güzel elleri vardı. Birden onun Eric Washburn'e ne kadar benzediğini fark edince şaşırdım. İnce ve erkeksi bir vücuda neredeyse kız gibi yüz hatları gül goncası bir ağız, gür kirpikler... Kahvesinden bir yudum alıp kupayı sehpaaya koydu. "Biliyor musunuz, sizi burada bulmam hiç kolay olmadı. Hâlâ bir Kintner misiniz, yoksa adınızı resmen Lily Hayward olarak değiştirdiniz mi?"

"Hayır, hâlâ yasal olarak Lily Kintner'im. Buradakiler beni Lily Hayward olarak bilirler. Hayward, babamın annesinin kızlık soyadıydı. Üstünde durulacak şey değil. Sadece... burada, akademi çalışırken herkes babamı ve kitaplarını tanıdığı için, başka bir isim kullanmak istedim."

"Anlıyorum."

"Demek, babama olanları biliyorsunuz, öyle mi?"

"İngiltere'deki kaza."

"Evet."

"Evet, o kazayı duydum. Üzüldüm. Gerçekten de babanızın hayranlarındayım. Aslında bütün kitaplarını okudum. Hatırladığım kadarıyla son kitabını size ithaf etmişti."

"Evet. Ne yazık ki, iyi kitaplarından biri değildi."

Dedektif gülümsedi. "O kadar da kötü değildi. Bence eleştiriler fazla sert oldu." Kahvesinden bir yudum daha alıp bir süre sessiz kaldı.

"Pekâlâ," dedim. "Tekrar Ted Severson'a dönelim. Hâlâ buraya neden gelmiş olduğunuzu anlamış değilim."

"Bakın, tabii ki, bir tesadüf olabilir, ama Ted Severson öldürüldüğü gün buraya, Winslow'a gelmiş. Bir park cezası kesildiği için bunu biliyoruz. Herhangi bir nedenle sizi görmeye gelmiş olabilir mi?"

Bir an için Ted'in bu aptallığına büyük bir öfke duydum, ama ardından hemen ona acımaya başladım. Beni aramaya gelmişti. Benim şehrimde gelmişti. Başımı iki yana salladım. "Dediğim gibi, onu tanımam, o da beni tanımaz. Belki bir iki kere karşılaşmışlardır..."

"Eylül ayında siz İngiltere'deydiniz, değil mi?"

"Evet. Babam hapisten çıkınca onu ziyarete gitmiştim. Aslında Amerika'ya geri dönecekti ve ben de ona bazı işlerinde yardım edecektim."

"Hangi uçakla döndüğünüzü hatırlıyor musunuz?"

"İsterseniz, arayıp öğrenebilirim."

"Önemli değil. Ben biliyorum. Ted Severson'un da İngiltere'ye yaptığı iş seyahatinden sonra dönerken bindiği uçak. O yolculuk sırasında onu gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?"

Buna hazırlıklıydım. Demek ki, Ted'le benim aynı uçakta olduğumuzu biliyorlardı. Ama hâlâ Ted'le Concord River Oteli'nde buluştuğumuzu bildiklerini sanmıyordum. Önceki

gün Kennewick'e gittiğimi biliyorlar mıydı? Sanmıyordum, ama öğrenmem zor olmayacaktı.

"Onun bir fotoğrafı var mı?" diye sordum.

"Yanımda yok, ama internetiniz varsa..."

"Tamam. Tekrar kontrol edeceğim, fakat yolculuk sırasında bir adamla konuşmuştum; şimdi düşününce bu kişinin Ted Severson olabileceğini sanıyorum. Aslında Heathrow Havaalanı'ndaki bir barda tanıştık. Sanki beni tanıyormuş gibi baktığını hatırlıyorum. Bana merhaba deyşi. Sonra kendimizi tanıttık ve bir süre sohbet ettik. Bana pek tanıdık gelmemiştir."

"İsimlerinizi söylediniz mi?"

"Evet, ama onunkini tam duyamadım. Duyduysam bile aklımda kalmadı."

"Ama siz ona kendi adınızı söylediniz, değil mi?"

"Evet. Ve ona burada, Winslow'da çalıştığımı da söyledim."

"O halde isteseydi sizin adresinizi bulup görmek için buraya gelebilirdi."

"Teorik olarak evet," dedim. "Ama eğer benimle temas kurmayı gerçekten isteseydi, telefonla aramaz mıydı?"

"Ona telefon numaranızı vermiş miydiniz?"

"Hayır."

"O halde belki numaranızı bulmayı denedi, ama bulamayınca kalkıp buraya geldi."

"Mümkün. Fakat pek akla yatkın görünmüyor. Onunla sohbet ettik, fakat birbirimize kur yapmak falan söz konusu değildi; o evli bir adamdı ve..."

Dedektif omuz silkerek gülümsedi. "Belki sizin gözünüzden kaçmıştır. Biz hep şahit oluruz. Adam bir kadınla tanışır, kadın bunu unuttur gider, sonra bir de bakar ki, adam onu takıntı haline getirmiş. Veya tam tersi, ama böylesi pek yaygın değildir."

"Sizce beni takip mi ediyordu?"

"Bilmiyorum. Sadece onun öldürüldüğü gün buraya gelmesi merakımızı uyandırdı. Kuşkulu bir ölüm olduğu için son anlarında sıradan sayılmayacak ne olmuşsa inceliyoruz. Ama sizi

görmek ümidiyle buraya geldiyse, bunun ölümüyle ilgisi olabileceğini düşünemiyorum.”

“Ben de.”

“Sakıncası yoksa herhangi biriyle bir ilişkiniz var mı diye sorabilir miyim, Bayan Kintner?”

“Sakıncası yok. Hayır, kimseyle bir ilişkim yok. Hem bana Lily diyebilirsiniz.”

“Sadece sormuş olayım dedim. Hayatınızda kıskanç eski sevgili falan var mı?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

Dedektif bir süre sessizce not defterine baktı. Rahatlamıştım. Anladığım kadarıyla kendimi sağlama almış durumdaydım. Ted’le uçakta tanıştığımı inkâr edemezdim. Ama başka herhangi bir şeyi itiraf etmem için bir neden yoktu. Eğer polisler cinayetin hemen ardından Kennewick’te iki gece geçirdiğimi öğrenecek olurlarsa, bunun sadece bir tesadüf olduğunu iddia edecektim. Biraz tuhaf görünebilirdi, fakat bana ne yapacaklardı ki? Cuma gecesi işlenen cinayetle bir ilişkim olduğunu göstermezdi ki.

“Özür dilerim Lily fakat bunu sormak zorundayım. Cuma gecesi nerede olduğunu söyleyebilir misin?”

“Buradaydım. Yalnızdım. Kendime yemek hazırlayıp bir film seyrettim.”

“Evine uğrayan birisi oldu mu? Arayan biri?”

“Hayır. Hiç sanmıyorum.”

“Tamam.” Dedektif kahvesini bitirip ayağa kalktı. “İnternette Ted Severson’un bir fotoğrafına bakıp onu teşhis etmen mümkün mü?”

“Tabii,” dedim ve dizüstü bilgisayarımı aldım. Birlikte, ölümüyle ilgili bir haber yazısında Ted’in fotoğrafını bulduk. “Evet,” dedim. “Bunun uçakta konuştuğum adam olduğuna eminim.”

“Ne tuhaf,” dedim. “Gazetede haberi okuduğum zaman bu adamı bir şekilde tanıdığımı, en azından karısını tanıdığımı anlamıştım, ama şu işe bakın ki, onunla kısa bir süre önce karşılaşmış ve konuşmuşum.”

Kapıya geldiğimizde Dedektif Kimball elini ceket cebine sokup, "Bir şey daha var," dedi. "Az kalsın unutuyordum." Hâlâ parlak görünen tek bir anahtar çıkardı. "Bu anahtarın kapınızı açıp açmadığını kontrol edebilir miyim?"

Güldüm. "Çok dramatik. Sizce bu adamda evimin anahtarı mı vardı?"

"Sanmıyorum, ama bunu eşyaları arasında bulduk; her ihtimali düşünmek zorundayım. Sadece sizin evinizi listemden çıkarmak istiyorum."

"Lütfen, buyurun, bakın. Anlıyorum." Bu, Ted'in Brad'in evinden yürüttüğü anahtar olmalıydı ve büyük ihtimalle kiralık sayfiye evleri için kullanılan ortak anahtardı. Eğer Brad zanlı durumuna düşerse, anahtarın ona ait olduğu hemen ortaya çıkardı.

Dedektifin anahtarı kilide sokuşunu seyrettim. Kilide kolayca girince bir an aklım karıştı ve kilidi açacak diye korktum. Yoksa Ted bir şekilde evimin anahtarını edinmiş miydi? Ama kilit dönmedi. Dedektif anahtarı birkaç kere çevirmeye çalıştı, sonra çıkardı. "Hayır," dedi. "Ama denemek zorundaydım. Çok yardımcı oldunuz. Aklınıza herhangi bir şey gelirse..." Bir kartvizit çıkarıp bana uzattı. Karta bakınca ilk adının Henry olduğunu gördüm. Arabasına binip uzaklaşana kadar arkasından baktım. Karanlık çökmek üzereydi; gökyüzünde turuncu renkli bulutlar çapraz çizgiler halinde uzayıp gidiyordu. Ben kapıdayken içeride telefon iki kere çalıp sustu. Telefona doğru yürüdüm, ama ekranında ne göreceğimi tahmin ediyordum. Alan kodu 207 olan bir numara vardı. Bunu daha önce bir peçeteye yazmış olduğum, Cooleys'in jetonlu telefon numarasıyla karşılaştıracaktım, ama aynı numara olduğuna emindim. Demek ki, Brad o gece Miranda'yla buluşmayı ayarlamıştı. Her şey planlandığı gibi gidiyordu. Dedektifin evime gelmesi beni biraz gerginleştirmişti, ama onun da dediği gibi, adam sadece beni soruşturma listesinden elemek istiyordu.

Buzdolabını açıp akşam yemeği olarak kendime ne yapacağıma baktım.

MIRANDA

Brad'le birlikte Ted'i öldürmeyi tasarladığımız sıralarda bir çift izi sürülmeyen, kullanılıp atılan cep telefonu almayı düşünmüştüm. Emniyet tedbiri olarak. Sonra bizi zanlı durumuna düşürecek bir delil bırakmaktan korkup budalaca bir şekilde bu fikirden vazgeçmiştim. Şimdi, keşke böyle telefonlarımız olsaydı, diye düşünüyordum. South End'deki evin içinde volta atarken, acaba sorguya çekilmeden önce Brad'e telefon açıp onu uyarsam mı, diye düşününe düşününe kafayı yiyecek hale gelmiştim. Bunun bir işe yarayacağından da emin değildim. Bir yanımla da Brad'e bir tanık tarafından teşhis edildiğini, kamyonetine atlayıp kaçmasını söylemek istiyordum.

Kafamın içinde art arda senaryolar belirliyordu.

Cep telefonu kayıtlarınıza göre, Bay Severson, evinize giren adamı Brad Daggett olarak teşhis ettikten sonra, o akşam aynı Bay Daggett'i aramışsınız. Ve şimdi onu bulamıyoruz. O on dakikalık görüşmeniz sırasında onunla tam olarak ne konuştunuz?"

Onlara Brad'i arayıp polislerin onu sorguya çekeceğini ve ona benzeyen bir zanlıyı teşhis ettiğimi, endişe etmemesini,

kimsenin onun gerçekten bu işe karışmış olduğunu sanmadığını söyledim. Kaçacağı hiç aklıma gelmedi dedektif. Yani, neden öyle düşünecektim ki?

Size iyi bir haber vereyim Bayan Severson. Bu sabah Bay Daggett'i yakaladık. Aslında pek uzağa da gidememiş. Onu Kanada sınırında ele geçirmişler. Kocanızı öldürdüğünü itiraf ettiği gibi, anlattığı çok ilginç şeyler de var. Sorgulama için polis merkezine gelebilir misiniz?

Hayır, Brad'i aramam seçenek değildi. Sinirlerine hâkim olup soruşturma soğuyana kadar sakın olmalıydı. Brad'le ilgili nihai planlarım vardı, ama şimdilik uygulamayacaktım.

İkinci kattaki oturma odasının büyük penceresinden dışarıya baktım. Hava kararmış, aralıksız yağan yağmurun sesinde yatıştırıcı bir nitelik vardı. Sokağın karşısında komşularımın evlerinde ışıklar yanıyordu. İçlerinden birinde biri gelip perdelerini kapadı.

Bir süre pencerenin önünde durdum. Henüz evimin ışıklarını açmadığım için kendimi görünmez hissediyordum. Sokakta yavaşça ilerleyen bir araba çukura girince kaldırıma kadar sular sıçradı. Polis beni gözetlemeye başlamış olabilirler miydi? Zanlı mıydım? Günlerden pazartesiydi. Cinayet cuma günü işlenmiş, şimdiye kadar kimse tutuklanmamıştı. Polislerin gerildiğini tahmin ediyordum ve onların gözünde benim de zanlı olmam normaldi. Kuşkulu bir şekilde ölmüş olan zengin bir adamın karısıydım. Ama daha ötesi var mıydı? Perdelerimi iki kenarı ortada birleşecek şekilde çekip lambayı yaktım. Parlak ışıkla kamaşan gözlerimi kırıştırdıktan sonra, lambayı kapadım. Karanlık odada, kanepede uzanırken acaba evime dönmem hata mı, oldu diye düşündüm. O bebek yüzlü dedektifin önerdiği gibi, bir otel odasında kalmam daha mı iyi olurdu?

Devamlı gözlerimin önüne Brad'in sorguya çekilişi geliyordu. Dedektif ona cuma gecesi nerede olduğunu sorduğu zaman Brad terlemeye ve kekelemeye başlayacak dedektif de o anda ondan kuşkulanaçaktı. Gerisi çorap söküğü gibi gelirdi. Brad'i yanlış

değerlendirmiştim. Onunla ilk tanıştığımızda ilk izlenimim onun kasıntı, pek zeki olmayan bir müteahhit olduğuydu. Onu baştan çıkarmam çok kolay olmuştu. Evde yalnız kalana kadar beklemiş, sonra ondan bir sigara isteyip bunu kocama söylememesini rica etmiştim. "Merak etme," demişti. "Sen istemedikçe kocana hiçbir şey söylemem." Ağustos başlarıydı ve üstümde önü düğmeli kısa bir elbise vardı. Elbisemi başımın üstüne kadar çekip külotumu çıkardım ve mutfak tezgâhının üstüne yattım. Tezgâh yüksek olduğu için Brad bir sandığın üstüne çıkmak zorunda kaldı. Tuhaf bir pozisyondu ve hiç zevk vermedi, ama sonra gözyaşları içinde Brad'e düğün gününden beri ilk defa seks yaptığımı, kocamın bana o yönde hiç ilgi duymadığı yalanını söyledim. Giyindik, ben biraz daha ağladım, sonra bir daha soyunduk ve işçilerin öğlen yemekleri için getirdikleri katlanan koltuklardan birinin üstünde bir kez daha seks yaptık. Ata biner gibi onun üstüne çıktım, bacaklarım titriyordu. Gözleriyle beni yiyen Brad'in yüzüne bir kez bakmam, bilmek istediğim her şeyi açıklamıştı. O öğlen sonrası ona, "Başka hiçbir yerde olmaz," dedim. "Sadece burada ve kesinlikle kimsenin gelmeyeceğini bildiğimiz zaman. Tamam mı?"

"Tamam," dedi.

"Bundan kimseye bahsetmeyeceksin..."

"Tamam."

Bir hafta sonra ona bazen kocamı öldürmeyi hayal ettiğimi söyledim. İki hafta sonra Brad istersem, bu işi benim için yapabileceğini söyledi. O kadar kolay olmuştu işte. Ona eğer dikkat edip hiç hata yapmazsak ikimizden de kimsenin şüphelenmeyeceğini söyledim. Evlenebilirdik, bir yat satın alıp bir yıllığına balayına çıkabilirdik. Brad'in gözleri, o güne kadar hiç görmediğim bir şekilde parlamıştı; seks sayesinde oltama takılmıştı, ama açgözlülüğü onu oltanın ucunda tutacaktı. Başından beri sinirlerine hâkim olacağını sanmıştım, ama artık o kadar emin değildim.

Kanepeden kalkıp biraz gerindikten sonra ayaklarımın ucunda birkaç kez yaylandım. Aklımdan bin türlü düşünce ge-

çiyordu. Kendime bir içki hazırlayıp karanlık evin içinde volta atmaya başladım. İkinci kat sahanlığında Ted'in kan lekesi vardı. Şok olmayayım diye polis bunu haber vermişti. Çıplak ayak parmağımın ucuyla lekeye dokundum; koyu kahverengi kan birikintisi parkenin rengini almıştı. Yarın sabah gelecek olan temizlik şirketine bunu göstermeyi unutmamalıydım. İçkimle birlikte televizyon odasına geçip kanalları karıştırmaya başladım. Bir tanesinde *Özel Bir Kadın* vardı; genç kızken en sevdiğim film buydu. Yıllardır hep televizyonda gösterilirdi; daha fahişe kelimesinin anlamını bilmediğim günlerden beri bu filme bayırlırdım. Şimdi bana saçma geliyordu, ama yine de sonuna kadar seyrettim, bazı replikleri daha televizyonda seslendirilmeden içimden söylüyordum. Film ve içkim bittiğinde sakinleşmiştim. Maine'e gidip Brad'le konuşmam gerektiğini biliyordum. Olacaklar için hazırlıklı olması lazımdı; onunla biraz konuşacak zaman olursa, çok şey değişebilirdi.

Arabam garaj yerine sokaktaydı. Kot pantolon ve kapüşonlu, koyu yeşil bir eşofman üstü giyip evden çıktım. Yağmur altında arabama yürürken gözetleniyor muyum diye etrafıma bakınmamak için kendimi zor tuttum. Gözetlendiğimi sanmıyordum. Yolun köşesinde park edilmiş arabama gelip içeriye girdim ve hemen 1 Numaralı yolun 93 Numaralı çıkışına doğru ilerledim. Yollar sessizdi ve görüldüğü kadar beni takip eden kimse yoktu. Otoyola vardığımda hâlâ takip edilmediğimden emindim. Orta şeritte yol alırken gevşemek için bir CD koydum. Sayfiye evlerine vardığımda epey geç olmuş, şiddetli yağmur çiselemeye dönüşmüştü. Brad'in kamyoneti evinin önünde değildi. Cooleys'de olacağını tahmin ettim; gelene kadar bekleyecektim. Nihayet onunla konuşma fırsatım olacakken zilzurna sarhoş olması mümkündü. Söyleyeceklerimi anlayabilecek kadar ayık olacağını ümit ettim. Planım onu sorgu için hazırlamak, neler söyleyeceğini bildiğine kanaat getirmek, sonra da gün doğmadan Boston'a dönmekti.

Yolun karşısındaki meşe ağacının altına park edip bekledim. Uzun sürmedi. Saat on birde Brad'in kamyoneti evinin önündeki

park yerine girdi. Pencereyi aralamıştım, ama buna rağmen arabanın içinde buhar birikmişti; Brad'ın kamyonetini bulanık bir şekil olarak görebiliyordum. Pencereyi sonuna kadar açtığımda başka bir arabanın, bir Honda olabilir, gelip Brad'ın kamyonetinin yanına park ettiğini gördüm. Herhalde Polly olmalı, dedim içimden. Önce Brad sonra uzun boylu, ince yapılı kadın araçlarından indiler. Brad evinin kapısını açtı ve kadın önden girdi. Kadının üstünde parlak bir ceket ve dar bir kot pantolon vardı. Polly olamayacak kadar zayıftı ve yere sağlam basıyordu. Brad de içeriye girdi. Eve girişlerine bakılırsa, barda tanışıp buraya sevişmeye gelmiş halleri yoktu. Bir toplantı odasına giren işadamları gibiydiler. Beş dakika bekledikten sonra kapüşonumu başıma geçirip arabadan çıktım. Hâlâ yağmur yağdığını sanıyordum, ama damlalar meşe ağacının dallarından geliyordu.

Yolun karşısına geçip Brad'ın evine yaklaştım, daha önce içeriye hiç girmemiştım, sadece aylar önce bir proje çizimini teslim etmek için kapı eşiğinde durmuştım. O sıra henüz Brad'le bir ilişkim yoktu. Evinin ne kadar temiz ve düzenli oluşu dikkatimi çekmişti. Ön kapının solundaki pencereye doğru süzıldüm. Aralıklı bir panjur vardı, ama odadaki ışık sayesinde içerisini göreceğimi düşündüm. Kadını tanıyıp tanımadığımı anlamak istiyordum. Tam pencereye gelmişken kapı üstüne monte edilmiş olan, harekete duyarlı lamba aniden yanıverdi ve evin önünü parlak bir aydınlığa boğdu. Hemen duvarım gölgede kalan yanına sırtımı dayadım ve dış lambanın sönmesini bekledim. Uzun bir süre yandıktan sonra söndü. Yol hâlâ sessizdi. Evin kenarında tek bir pencere vardı ve içeriye bakabileceğim yükseklikteydi. Panjur kapalı olmasına rağmen, dar bir aralıktan içerideki mutfakı görebildim, beyaz bir buzdolabı ve üstü boş bir mutfak tezgâhı. Az ötedeki oturma odasında Brad ve kızıl saçlı bir kadın kanepede oturmuş, konuşuyorlardı. Önlerindeki sehpa da iki bira şişesi vardı. Bir an bu kadının Mather'deki Lily Kintner olduğunu sandım ve ürperdim, ama kadın başını biraz çevirince Lily olmadığına karar verdim. Koyu renk göz kalemi ve parlak bir rujla ucuz bir

makyajı vardı. Lily eğer çok değişmemişse, hiç makyaj yapan bir tip değildi.

Bir süre bu kadınla Brad'in ciddi bir şey konuşmalarını seyrettim, ama ne konuştukları hakkında hiçbir şey düşünemiyordum. Brad bitkin bir haldeydi, omuzları çökmüş, dudakları sarkmıştı. Çoğunlukla kadın konuşuyor, Brad ise öğretmenin anlattıklarını takip etmekte zorlanan aptal bir öğrenciye benziyordu. Bu benim görmeyi hiç beklemediğim bir manzaraydı. Brad Cooleys'den kaldırdığı bir orospuyla kanepesinde sevişiyor olsaydı, yine pek hoşlanmazdım, ama şimdi gördüklerime tercih ederdim. Ne hakkında konuşuyor olabilirlerdi?

Brad kordonu çekilen bir kukla gibi art arda başını salladı, sonra ceplerinde sigarasını aranıp çıkardı. Kadın ayağa kalkıp gerinince gömleği yukarıya sıyrıldı ve soluk teni göründü. Kadın sonra mutfığa gitti. Benim bulunduğum tarafa bakmaması için dua ettim. Kim olduğunu görmek istiyordum. Buzdolabını açıp içini görmek için eğildi. Onu profilden görebiliyordum. Gerçekten de Lily Kintner'e benziyordu, aynı genç kız vücudu, soluk ten, kızıl saçlar. Ama kıyafeti uymuyordu.

Kadın buzdolabından bir şişe su çıkarıp kapağını açtı. Oturma odasına dönmeden önce başını kaldırıp mutfak rafına göz gezdirdi. Tavandaki florasan lambanın aydınlığında onu daha iyi görebildim. Yemyeşil gözleri bir an bu ışık altında parladı. Bu kadın *Lily Kintner*'di. Gözlerini gördükten sonra şüphem kalmamıştı. Kapı önündeki harekete duyarlı lambayı atkive etmemek için geniş bir yay çizerek hemen arabama döndüm. Kadın Lily'di. Emindim. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Nasıl olup da Brad'e erişmişti? Ve belli ki, sadece Brad'e değildi. Ted Winslow da onu görmeye gitmişti. Demek ki Ted'le de bir bağlantısı vardı. Aralarında bir ilişki mi vardı? Lily benden öç almak için bu ilişkiyi o mu başlatmıştı? Ama şu aşamada daha önemli olanı, Brad'i nasıl bulmuştu ve ondan ne istiyordu?

Koltuğuma iyice gömülüp bekledim. Kafam pazar yeri gibiydi. Yağmur durmuştu, ama gökyüzü karabulutlarla kaplıydı.

Altında bulunduğum ağacın gölgesinde kendimi emniyette hissediyordum. Lily geceyi orada mı geçirecek diye düşünerek evi gözetlemeye devam ettim. O gidene kadar beklemek zorundaydım. Aklıma yığınla ihtimal geliyordu, ama hepsinde de ben avcılarının peşinde olduğu avlaktım. Bir şekilde Lily de peşimdeki avcıydı.

Bana iki saat gibi gelen ama muhtemelen bir saat bekledikten sonra Brad'in ön kapısı açıldı ve Lily görüldü. Yanan lambanın aydınlığında arabasına gidişini seyrettim. Garaj yolundan çıkıp güneye döndü ve Micmac Yolu'na doğru ilerledi. Bir yanımla peşine düşüp nereye gittiğini görmek istedim, ama Brad'le konuşup neler döndüğünü anlamam daha önemliydi. Lily bir şey unutup geri dönebilir ihtimaline karşı beş dakika daha bekledikten sonra Brad'in kapısını çaldım. Kapıyı aralayıp şaşkın gözlerle bana baktı. Başımdaki kapüşonu çıkardım. "Benim Brad. Bırak, içeriye gireyim."

"Hassiktir," diyerek kapıyı açtı. İçeriye girip kapıyı kapadım. Burnuma ucuz parfüm kokusu geldi.

"Lily Kintner'in burada ne işi vardı?" dedim.

"Adı bu mu?"

"Yahu, Brad, ne istiyordu bu kadın?"

"Onunla bu gece karşılaştım. Cooleys'deydi. Otoparkta yanıma geldi."

Bana ne söyleyeceğini kestirmeye çalışıyormuş gibi gözleri dönüp duruyordu. İçimden boğazına sıkı bir yumruk atmak geldi.

"Brad söylesene, bu kadın senden ne istiyor?"

Burnuna tokat yemiş bir köpek gibi büzüldü. "Seni öldürmek istiyor Miranda. Benden bunu ayarlamamı istedi. Hapse girmemem için tek yolun bu olduğunu söyledi. Yemin ederim, sana söyleyecektim."

Salı gecesi, Brad'le plan yaptıktan yirmi dört saat sonra Kennewick'e vardığımda saat sekizdi. Trafik az olduğu için Massachusetts'den oraya gelmem bir saatten biraz fazla sürmüştü. Kennewick Limanı'ndaki kumsalın diğer yanındaki bir tepe üstünde bulunan turistik Admiral's Oteli'ne park ettim. Otopark dolu değildi, ama boş da sayılmazdı. Arabamın yönünü kumsal şeridine ve onun ardındaki Kennewick Inn Oteli'ne doğru çevirdim. Bir süre içeride oturdum. Bulutsuz gökyüzü sarı yıldızlarla bezenmişti. Ay ışığı okyanustan yansıyordu. Falez boyunca yürüyerek Ted ve Miranda'nın evine gitmek için yanıma küçük bir cep feneri almıştım, ama buna gerek kalmayacak gibiydi.

Daha önce akşam yemeği olarak kendime bir omlet yaptıktan sonra patronumu evinden aramış ve hâlâ boğazımın ağrıdığını, ağrının daha da artabileceğini söylemiştim.

"Yarın gelme," dedi patronum telaşlı bir sesle. "Bir an önce iyileş."

"Yarın, kesinlikle evden çıkmayacağım."

"Aynen öyle yap. Gerekirse bütün hafta gelme."

Bu görüşmeyi yaptıktan sonra planımın ayrıntılarını bir daha gözden geçirdim. Riskliydi. Her şey Brad'in düzeni ondan istediğim gibi kurabilmesine bağlıydı ve ben başka birine güvenmekten nefret ederdim. Daha önce hiç bunu yapmamıştım; yine yapmazdım, ama bu defa hızlı hareket etmek gerekiyordu. Önceki gün tanıştığım dedektif -Henry Kimball- muhtemelen Brad ve Miranda'yı veya sadece Brad'i mercek altına almıştı ve ben ondan önce oraya varmak istiyordum.

Bir süre arabada oturdum. En koyu renkli giysilerimi giymiştim, siyah kot pantolon, hava serin olduğu için iki tişört üstüne geçirdiğim siyah balıkçı yaka kazak, yürüyüş botlarım, koyu yeşil yün berem. Örgülü saçlarımı berenin altında toplamıştım. Yürüyüşe çıkarken yanımda bulundurduğum sırt çantamda bir çift eldiven, şok tabancam, cep feneri, sıcak kahve dolu bir termos, kayısıli brendi olan bir matara, çok amaçlı bir çakı ve birkaç tane galoş vardı.

Arabadan çıktığım anda havanın tahmin ettiğimden daha soğuk olduğunu fark ettim. Denizden esen sert rüzgâr beni ürpertince, rüzgârlığımı getirmediğime pişman oldum. Cep fenerimi cebime sokup sırt çantamı omuzladım ve arabamı kilitledim. Falez patikasına doğru yürürken belki gözetleniyor olabilirim diye kayıtsız görünmeye çalışıyordum. Sanki mehtaplı gecelerde hep buralarda yürüyüş yapan biriymiş gibi davranmaya çalıştım. Ne var ki, anlayabildiğim kadarıyla falez patikasına kadar beni gören olmadı.

Zamanım bol olduğu için yavaş yürüyordum; feneri sadece bir kere, patikanın üstü bükülmüş dallarla kaplı olduğu yerde yaktım. İki gün önceki öğlen sonrasında manzara beni büyülemişti, ama şimdi daha da güzel görünüyordu. Beyaz ay altında okyanus gümüş rengini almıştı. Kendimi 1930'lardan kalma siyah-beyaz bir film içindeymiş gibi hissettim. Gökyüzü ve okyanus ışıldarken aynı anda hem romantik hem de hüznü bir hava oluşturunuyordu. Bütün duyularım tetikte yürümeye devam ederken kendimi yuvasından çıkıp devasa dünyaya adımını

atmış küçük bir hayvan gibi hissediyordum. Bir çalılıkta hışırta duyunca hemen durdum; bu da benim gibi başka bir hayvan mıydı, yoksa okyanustan esen rüzgârın etkisi miydi? Başka ses gelmeyince yürümeyi sürdürdüm. Patikanın sonuna varınca, dizlerimin üstüne çöküp bütün heybetiyle yükselen eve baktım. Ay ışığının aydınlığında inşaat bitmiş görünüyordu. Gündüz gözüyle sadece kazılmış toprak olarak görünen, okyanusla ev arasındaki o alan ay ışığında muhteşem bir bahçeye benziyordu. Göge baktım; aya doğru hızla ilerleyen bir bulut vardı. Bunun ayı tamamen örtmesini bekledim; az sonra dünya geçici bir karanlığa büründü. Derin bir nefes alıp eve doğru yürüdüm; yüzme havuzu olarak planlanan çukurun etrafından dolanıp bitmiş haldeki veranda merdivenini çıktım ve bir daha diz çöktüm. Sırt çantamı omzumdan alıp içinden şok tabancamı, çakımı ve deri eldivenlerimi çıkarıp fermuarını çektim. Ayağa kalkınca çakıyı ve şok tabancasını pantolonumun ceplerime soktum. Galoşları yürüyüş botlarıma geçirdikten sonra eldivenlerimi giyip Brad'ın kilitsiz olacağını söylediği kayar kapıyı denedim. Kilitli değildi; zifiri karanlık evin içine girdim.

Kapıyı arkamdan kapadıktan sonra bir an durup kulak kesildim ve gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Bir süre sonra gözlerim alıştı ve evin içini görebildim. Zemin parkeleri yerleştirilmişti, etrafta yığılmış karolar ve açılmamış sandıklar vardı. Evin ön tarafına doğru yürürken galoşlarımdan hışırtılar geliyordu. Başıma bir şey dokununca, irkildim; sadece aydınlatma armatürünün yerleştirileceği yerden sarkan kablolardı.

Geniş pencerelerinin sağladığı aydınlıkta güney yönüne bakan mutfığa doğru yürüdüm. Bu pencerelerden birinden ön taraftaki garaj yolu gözükür diye ummuştum, ama öyle değildi. Tekrar geriye döndüm; evin içi talaş ve tutkal kokuyordu ve en az dışarısı kadar soğuktu. Ön kapıyı buldum; normal bir insan boyunun iki katı yüksekliğindeydi. Yanındaki pencerelerden birinden dışarıya baktım. Görebildiğim tek şey ucundan bir şeyin sarktığı büyük çöp konteyneriydi; arabam yoktu. Pencere yerden

tavana kadar olduğu için oturup bağdaş kurdum ve bekledim. Bir saat erken gelmiştim.

O bir saat içinde kendime birkaç kez, kalkıp geldiğim yoldan geri dönebileceğimi, patikayı aşır arabama ulaşabileceğimi ve Winslow'a gidebileceğimi söyledim. Henüz yasadışı bir şey, beni herhangi bir suçla ilişkilendirecek bir şey yapmamıştım. Dokunulmaz durumdaydım. Ama bir yandan da kendime, eğer kalkıp gidersem, Miranda Hobart'ın cinayet işleyip yanına kaldığı bir dünyada yaşıyor olacağımı söylüyordum. Ted ölmüştü. Eric Washburn ölmüştü. Miranda olmasaydı, ikisi de yaşıyor olacaktı.

Brad'in kamyonetini görmeden önce sesini duydum. Farlarını kapatmıştı, ama çakıl kaplı garaj yolunda kamyonetin sesi işitiliyordu. Konteynerle ev arasına park etti. Bulutsuz gece hâlâ aydınlıktı ve sürücü koltuğunda Brad'i, yolcu koltuğunda Miranda'yı görebiliyordum. Benim saatime göre biraz erken gelmişlerdi; Miranda bir dakika kadar aracın içinde kaldı. Ne konuşuyorlardı acaba? Miranda kapıyı açınca arabanın tepe lambası yandı; ağzında yanmamış bir sigara olan Brad hemen eliyle lambayı kapattı. Miranda her zamanki gibi, kalçalarını sallayarak eve doğru yürüdü. Saçlarını bir şapkanın altında toplamıştı. Kapıya yaklaşınca evin daha karanlık bir köşesine çekildim. Nabzım her zamankinden hızlıydı, içimde bir elektrik akımı dolaşıyormuş gibi hissediyordum.

Anahtarın deliğe sokuluşunu ve kilidin açılışını duydum. Kapı içeriye doğru açıldı. Miranda evin içine doğru bir adım attıktan sonra durdu. Dışarıda rüzgâr şiddetini artırmıştı. Miranda'nın da tıpkı benim gibi, gözlerinin karanlığa alışmasını beklediğini biliyordum; o anda beni göremiyordu. Loş aydınlıkta yüzü griydi, beni görmek için gözlerini fal taşı gibi açmıştı. Kapı kulpundaki eline baktım; o da eldiven giymişti.

"Buradayım," dedim.

Miranda döndü; nerede durduğumu görebilsin diye fenerin ışığını yere doğrulttum. Beni gördüğünü anlayınca feneri söndürdüm.

"Lily?" dedi.

"İçeriye gir. Gözlerin birazdan alışır."

Kapıyı arkasından kapadı. "Ne heyecan verici bir durum, değil mi?" dedi; o anda akademideki Faith gözlerimin önüne geldi. Alaycı, hafif kafayı bulmuş halde benimle St. Dun's partisinin loş ışığında konuşuyor... bir elinde sigara, diğerinde içki kadehi.

"Brad, sana ne istediğimi söyledi mi?" diye sordum.

Bana doğru bir adım attı. Uzunca bir ceket giymişti ve sağ eli bunun büyük cebindeydi. Ben de içgüdüsel bir hareketle elimi ön cebimdeki şok tabancama götürdüm.

"Söyledi," dedi Miranda yarım metre önümde durarak. Bir adım gerilemek istedim, ama ayaklarımdaki galoşların hıştırtısını duymasından çekindim. "Şaşırdım."

"Neden şaşırdın?"

"Eh, olan her şeye şaşırdım. Senin burada olmana. Ted'i tanımama. Ama en çok benden para istemene şaşırdım. Bu sana hiç uymadı. Babanla ilgili bir durum mu var?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Birini öldürdü, değil mi? İngiltere'de. Avukat ücreti gerekiyor olmalı."

"Hayır, para benim için."

"Tamam. Benim için fark etmez," dedi Miranda. "İstediğin parayı hemen toparlamayacağımı biliyorsun. Miras işleri uzun sürüyor."

"Biliyorum. Senin ağzından duyabilmek için bu gece burada buluşmayı istedim. Bundan sonrasını Brad halledebilir."

"Sana bir şey sorabilir miyim? Ted'le yatıyor muydun? Bu nasıl oldu? İkiniz nasıl tanıştınız ki?"

"Aynı uçakta yolculuk yaptık. Senin hakkındaki her şeyi biliyordu. Onu Brad'le aldattığından haberi vardı. Onu kandırmış değilsin." Miranda'nın omuz silktiğini gördüm. Kokusunu alabileceğim kadar yakınımdaydı. Sigara ve pahalı bir parfüm kokuyordu.

"O halde, madem bu kadar korkunç bir insan olduğumu biliyordun, neden beni ihbar etmedin?" diye sordu Miranda.

"Seni ihbar ederim Faith eğer söylediklerimi yapmazsan."

"Bu iş Eric'le mi ilgili?" diye sordu. Evin içinde bir kapının çarptığını duydum; rüzgâr şiddetini artırmıştı.

"Hayır," dedim. "Onunla değil. Tamamen seninle ilgili."

Önce Miranda döndü. Brad sağ elinde ağır bir ingilizanahtarıyla ikimizin arasında bitiverdi. Verandadan girmiş olmalıydı; o kadar sessiz hareket etmişti ki, acaba ayakkabılarını mı çıkarmış, diye düşündüm. O yarı karanlıkta yüzünün büzüldüğünü, sanki boğazına bir şey kaçmış gibi çenesini ileri, geri oynattığını gördüm. Bana bakıyordu. Kafama indirmek üzere ingilizanahtarını başının üstüne kaldırışını seyrettim.

MIRANDA

Tam iki saat ve içine viski katılmış bir demlik dolusu kahve bitene kadar Brad, bana her şeyi anlatmıştı. O akşam evinin önünde şerifin arabasının park ettiğini fark edip paniğe kapılmış, sayfiye evlerinin önünden hızla geçip babasının Lebanon şehrindeki balıkçı kulübesine gitmişti. Neredeyse o geceyi orada geçirmeye karar verecekken, bunun tuhaf görüneceği, onu suçlu durumuna düşüreceğini anlamıştı. Tekrar Kennewick'e gelmiş, fakat evine döneceğine, doğruca Cooleys'e gitmişti. Oradaki otoparkta Lily Kintner onu bekliyormuş. Kamyonetinde bir süre konuşmuşlar ve Lily, ona cinayet hakkında her şeyi bildiğini söylemiş. Brad'le benim ilişkimi, birlikte Ted'i öldürmeyi planladığımızı biliyormuş. Brad'in Boston'a gelip sırf ters giden bir soygun havası vermek için komşulardan birinin evine girdiğini, sonra Ted'in kapısını çalıp içeriye girdiğini ve onu vurduğunu biliyormuş.

"Bütün bunları nasıl bilebilir?" diye sordum.

"Sormadım Miranda. Biliyordu işte. Her şeyi biliyordu." Brad'in sesi şimdi daha ince çıkıyordu ve kahve kupasını tutan eli titriyordu.

"Sakin ol. Her şey yoluna girecek. Artık buradayım."

"Biliyorum. Sabah ilk iş seni arayıp her şeyi anlatacaktım."

"Biliyorum hayatım. Ama iyi ki, bu gece buraya gelmişim. Lily'ye ne yapacağımızı düşünmek için daha çok zamanımız olacak. Ne istiyormuş?"

Brad duraksadı. "Para istediğini sana söylemem gerekiyor-muş."

"Söylemen *gerekiyormuş* da ne demek?

"Beni dinle. Sana her şeyi anlatıyorum. Senden para istediğini söylemem *gerekiyormuş*; ses çıkarmaması için. Ayrıca yarın gece Micmac'daki evde seninle buluşmak istiyor. Kabul ettiğini senin ağzından duymak istiyormuş."

"Yarın gece mi?"

"Evet. Saat onda. Seni oraya ben götürüyorum, ikiniz baş başa kalıyorsunuz."

"Vay canına."

"Hayır Miranda, beni dinlemiyorsun. Bu sadece benim sana söylemem gereken şeyler. Seni öldürmek istiyor. Seni öldürmeyi planlıyor. Bana söylediği şey bu."

"Nasıl?" diye sordum. Aklıma gelen ilk soru buydu.

"Bir şok tabancası var; sonra da seni boğarak öldürecekmiş." Brad elinin tersiyle burnunu sildi.

"Bunları neden sana anlattığını anlayamıyorum."

"Senden nefret ediyor. Seni akademiden beri tanıdığını ve senin habis bir insan olduğunu söyledi."

"Vay, vay," dedim.

"Çok sevinmiş gibi görünüyorsun."

"Öyle mi? Hayır, kafayı yemek üzereyim." Gerçekten de öyleydim, ama aynı anda tarif edemediğim bir şey de hissediyordum. Bu tıpkı lisedeyken sınıfın en yakışıklı oğlanının arkadaşlarına benden bahsettiğini öğrenmeme benziyordu. Lily'nin içine işlemiştim ve bunun farkında bile değildim.

"Bu işten nasıl sıyrılabileceğini sanıyormuş ki? Senin nasıl sıyrılacağını sanıyormuş ki? Şu anda bile senden şüpheleniyorlar. Boston'da bir görgü tanığı varmış. Evime girerken birisi seni

görmüş Brad. Şerif bu yüzden bu gece senin evine geldi. Sorguya çekileceksin."

"Sen ne diyorsun!" Ağzından tükürük saçarak sormuş, bir kısmı da yüzüme gelmişti.

"Sakin ol, önemli bir şey değil," diye yalan söyledim. "Senin bir tanığın var, unuttun mu? Ama ilk başta buraya gelmemin nedeni buydu. Polisler seni sorguya çekecekler. Ne zaman, bilmiyorum, ama bu olacak. Sadece daha önce konuştuklarımızı hatırlaman gerekiyor. Sen senaryomuzdan kopmazsan, her şey yoluna girer."

"Ama artık bu şahıs biliyor."

"Biliyorum. İzin ver, biraz düşüneyim." Birkaç kez art arda derin nefes aldıktan sonra, düşüncelerimi Lily'nin her şeyi bildiği ve beni öldürmek istediği gerçeğine odakladım. "Lily, sana Ted'i nereden tanıdığını söyledi mi?"

"Hayır. Sen bilirsin sandım. Ama olanlar hakkında her şeyden haberdardı."

"Beni öldürdükten sonra bu işten nasıl sıyrılacağını düşünüyor?"

"Cesedini ve arabayı saklayacağını, şehirden kaçmışsın gibi görüneceğini söyledi. Dediğine göre polisin beni yakalamaması için tek yol buymuş. Planına göre yarın gece seni o buluşmaya götürüyorum, sonra da cesedini arabasına taşımasına yardım ediyorum. Her şeyi planlamış."

"Ve sonra? Ona bu işi seve seve yapacağını mı söyledin?"

"Neredeyse kalp krizi geçirecektim Miranda. Bu kadın her şeyi biliyor. Ona, düşünürüm, dedim. Eğer buluşmayı ayarlarsam yarın akşam Cooleys'den ona telefon açacağım. Sabit telefon ekranında numaranın gözükmesi için birkaç kez çaldırdıktan sonra kapatacağım. Tabii ki, sana her şeyi anlatacaktım, ama onun suyuna gittim. Başka ne yapabilirdim ki?"

"Haklısın. Doğrusunu yapmışsın. Seninle gurur duyuyorum. Dur bir dakika düşüneyim."

Brad favorisini çekti. "Ne yapmamız gerektiğini biliyorum," dedi. "Yapmam gerekeni biliyorum."

“Neymiş o?”

“Onu öldüreceğim Miranda. Kolay olacak. Buraya gizlice, seni görmeye geliyor. Onun bu işe bulaşmış olduğunu bilen kimse yok. Kendisi söyledi. Seni eve götürürüm. Sen ön kapıdan girersin ben de dolanıp arkadan girerim. Sen onunla konuşurken sessizce arkasından gelip kafasına bir şey indiririm. Sonra da onu bahçeye gömerim.”

“Benim için bunu yapar mısın?” dedim.

“Senin için kocanı öldürdüm Miranda. Seni seviyorum. Tabii ki, bu şıllığı öldürürüm.”

Çok mantıklıydı. Tek yolun bu olduğunu biliyordum. Lily her şeyi biliyorsa, ölmesi gerekiyordu. Ama endişelerim vardı. “Peki, bu ihtimali hesaba katmayacak mı?” dedim yüksek sesle düşünerek. “Buraya gelip benimle buluşması çok riskli ve...”

“Buraya seninle buluşmaya gelmiyor. Seni öldürmeye geliyor. Bana böyle söyledi.”

“Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum. Lily, seni bu işi yapmaya ikna ettiğine nasıl emin olabilir? Seninle daha yeni tanıştı. Daha yeni tanıştı, değil mi?”

“Bak. Çok ikna ediciydi. Tek kurtuluş yolumun bu olduğunu söyledi, senin beni satacağını, polisler geldiğinde senin sözüne karşılık benimkinin olacağını ve kocanı öldürmek için kumpas kurduğunu gösteren hiçbir delil olmayacağını söyledi. Benim kafayı yediğimi, sana karşı saplantılı bir tutkum olduğunu söyleyebilirmişsin. Benden başka kimse de bunun tersini söyleyecek değilmiş.”

Tabii, Brad, kocamı öldürdüğü için tutuklanırsa benim planım da aynen böyleydi. Polislere zayıf bir anımda onunla bir kez cinsel ilişkide bulunduğumu, ama Ted'i öldürmesiyle ilgili hiçbir konuşma geçmediğini söyleyecektim. Şimdi düşünüyorum da, Brad'e uzun bir hafta sonu tatili için Florida'ya gideceğimi söylemiştim... Bunu ona söyleme nedenimi *kocamı öldürmesi... Tanrım*. Benden kuşkulananabilirlerdi, ama hiçbir şekilde mahkûm edemezlerdi. “Sen de bütün bu palavralara inandın mı?” diye sordum Brad'e yüzümü buruşturarak.

"Hayır, inanmadım. Sana inanıyorum, ama ona yardım edeceğimi söyledim. Ona inanıyormuş gibi yaptım. Başımız deritte Miranda. Bu kadın her şeyi biliyor."

"Tamam, tamam. Onunla evde buluşurum, sen de onu öldürürsün. Bu iş de böylece hallolur. Böyle yapılması gerekiyor."

O gece bir süre daha konuştuk, ama Brad sarhoş olmuştu ve mantıksız şeyler söylemeye başlamıştı; uykuya ihtiyacı vardı. Kocamı öldürmesi için yüreksiz bir alkoliği görevlendirmemin cezasını çekiyordum. Gün doğmadan biraz önce evden ayrılırken ona ertesi gün ortadan kaybolmasını söyledim. Sahile git ve telefonuna cevap verme dedim. "Henüz polis sorgulamasını kaldıracak durumda değilsin."

"Biliyorum," dedi.

"Her şey yoluna girecek. Bizden şüphelenebilirler, ama bizi yakalayamayacaklar. Olacakları başından beri biliyorduk."

"Biliyorum."

"Hayatım, istersen yarın gecedен sonra hemen gidebilirsin. Şehirden. Ülkeden. Adalara git, bu işler hallolduktan sonra ben de sana katılırım."

"Benim yaptığımı bilecekler."

"Evet, ama seni bulamayacaklar. Sana kaçman için para verebilirim, sonra buluştuğumuz zaman daha çok para getiririm. Özgür olursun."

"Ya çocuklarım?" dedi Brad sesi çatallaşarak. Kocaman kafasını bana doğru kaldırınca gözlerinin yaşlı olduğunu gördüm. Daha önce çocuklarından hiç söz etmemiştik. Bir kere bile."

"Şiişşt," dedim. "Şimdi bunu konuşmayalım. Bir yere gidip uyuman lazım; bu konuyu yarın gece konuşabiliriz. Unutma: evinden ve telefonundan uzak dur. Kamyonetinle bir yere git ve orada uyu, tamam mı? Belki polisler yarın erkenden evine gelirler. Seninle Portsmouth'da bir keresinde Ted, sen ve ben birlikte gittiğimiz lokantanın dışında buluşuruz. Tamam mı? Gece dokuzda."

Boston'a döndüğümde yükselen güneş şehirdeki çatıları aydınlatmaya başlıyordu. Salı gününün gazetesini yerden alıp evime girdim ve kendime kahve yaptım. Kahve demlenirken duş

alıp üstümü değiştirdim. Daha sonra biraz kestirmeye çalışacaktım, ama o anda uyuyamayacağımı biliyordum. Bir bok fırtınası içindeydim. Polisler soygun kılıfını yutmamışlardı ve Brad'in peşindeydiler. Şimdi de Lily'le olan bu kaçık durum ortaya çıkmıştı. Bunu hâlâ anlayabilmiş değildim. Lily hep bana ürpertici gelmişti. Hep tetikteymiş gibi bir hali vardı. Bunu hatırlıyordum. Onunla tanıştığımda on sekiz yaşındaydı, ama o zaman bile çok daha yaşı görünüyordu. Bilinçliydi, kendinden emindi ve kesinlikle diğerk birinci sınıf kızlarına benzemiyordu.

Ölmeden önceki yaz Eric'i ondan çaldığımı öğrenmiş miydi? Aslında Eric'i ondan çalmış sayılmazdım, sadece Lily'nin haberi olmadan onu paylaşıyorduk. Bunu öğrenmiş ve o günden beri beni öldürmek için fırsat kollayarak peşime mi düşmüştü? Keşke Eric hâlâ burada olsaydı dedim içimden ve... birden aklıma o yarı pişmiş fikir geldi. Lily Londra'da Eric'i öldürmüş olabilir miydi? Bir alerji şoku yüzünden ölmüştü, ama ilacına erişemeyeceğini bilerek ona kabuklu kuruyemişi Lily vermiş olabilirdi. Akıl alır şey değildi, fakat aynı zamanda mümkündü de. O sıralar bununla ilgili işittiklerimi hatırlamaya çalıştım. New York'taki bütün arkadaşlarım bunu konuşuyorlardı. Eric sarhoşmuş, Hint yemeği getirtmiş ve tavuğun içindeki kabuklu kuruyemiş yüzünden ölmüş. Buna benzer şeyler. Kesin olarak hatırladığım bir şey varsa, o da o anda Lily'nin onun yanında olduğu ve muhtemelen ölmesini seyrettiğiydi. Eric'in ilacını saklamış mıydı? Şimdi bakınca, bunun pekâlâ mümkün olabileceğini anlıyordum.

O gün çok yavaş geçti. O gece yapacaklarım hakkında fikir değiştirip durdum. Lily'nin ölmesini istiyordum, ama suç mahallinde bulunacak olmam beni endişelendiriyordu. Ted'in ölümünden sorumlu tutulmamak için, beni cinayetle ilişkilendiren bir delil olmamasına çok dikkat etmiştim. Önümdeki geceye bakınca sanki bir tuzağın içine giriyormuşum gibi hissediyordum. Aslında bir tuzağın içine giriyordum –Brad bu kadarını bana söylemişti– ama Lily'nin ne düşündüğünü bilmeme rağmen, uzun zamandan beri ilk defa kararsızdım ve kendimden emin

değildim. Fakat tereddüt etmediğim tek konu eğer Lily bir şekilde bildiğini söylediği şeyleri gerçekten biliyorsa, mutlaka ortadan kaldırılması gerektiği idi. Lily devreden çıkınca biraz daha rahat nefes alabilecektim. Sonra da dikkatimi Brad'e verebilirdim.

Telefonum komodinin üstünde şarj oluyordu; uzanıp beni arayanlara ve sesli mesajlara baktım. Mesajlardan biri Dedektif Kimball'dandı; adli tıp uzmanı, Ted'in cesediyle işini bitirmişti ve uygun bir zamanda gelip almaları için cenaze evine bildirebileceğimi haber veriyordu. Sorduğu bir şey de, Brad Daggett'le nasıl temas kurabileceği idi. Bunu duyduğuma sevindim; demek ki, Brad ona söylediğim gibi yapmış, bir süreliğine ortadan kaybolmuştu. Cenaze evini aramayı düşündüm, ama sonra vazgeçtim. Bunun yerine birkaç arkadaşına mesaj atıp onlara iyi olduğumu, biraz dinlendiğimi bildirdim. Annemi aradım; kısa bir konuşma yaptık. Ona insanın kocasını kaybedince ne çok angarya işle uğraşmak zorunda olduğunu söyledim. "Bilmez miyim, hayatım," dedi. "Boşanmak da buna benzer. Onca kırtasiye işi." Sonra uyumaya çalıştım; çok sık bir uykuya daldım, ama Lily'le ilgili düşünceler aklımdan çıkmıyordu. Onun tipini hatırlamaya çalıştım ve gözümün önüne gelen tek şey onun sıska ve kalçasız yapısı, parlak kızıl saçları ve insanı huzursuz eden dinginliği idi. Yüzünü hatırlamaya çalıştığımda, kabataslak bir şey gözümde canlanıyordu, ama kesin bir özelliğini düşünemiyordum. Burnu nasıldı? Ağzı? Tam, işte böyleydi diyecekken o görüntü tıpkı fileli kepçenin ıskaladığı bir kelebek gibi uçup gidiyordu. Başparmağımın ucunu kemirdiğimi fark ettim ve kanamaya başlamadan kendimi durdurdum. Altımda yoga pantolonum vardı; elimi kasıklarına götürüp aklıma yüzü olmayan bir erkek getirmeye çalıştım. İtalya'daydım. Evli ve zengin bir adam olan komşum, göl kenarındaki villama beni düzmeye gelmişti. İşe yarar gibi olunca yoga pantolonumu aşağıya indirdim, ama orgazm olamadan aklıma Ted'le bu evdeki ilk gecemiz geldi. Yatağın üstüne gül yaprakları serpiştirmiş, üstüne de bana hediye ettiği çok pahalı bir geceliği sermişti. Bu sahne bana çok itici gelmişti.

Portsmouth'taki lokantanın arkasındaki yan sokakta, Brad'le buluşacağımız yerde park ettim. Hava soğumuştı; uzun bir mantoyla, saçlarımı içinde topladığım bir şapka takmıştım. Lokantanın önündeki sokak lambalarından biri arızalıydı; bunun altında durup Brad'in kamyonetini bekledim. Ne ki, aydınlık bir gece olduğu için kendimi fazla göz önünde hissediyordum. Brad tam sözleştiğimiz saatte geldi; onun ayık olacağını umarak kamyonetin yolcu koltuğuna oturdum.

"Hâlâ bu işi yapmaya kararlı mıyız?" diye sordum Brad yola çıkarken.

"Köküne kadar," dedi; sesinin yüksek tonundan anladığım kadarıyla Brad içmişti, ama sarhoş değildi.

"Ne yapacağımızı bir kez daha anlatsana."

"Micmac Yolu'nda farları kapatıp eve yaklaşıyorum. Sen çıkıp anahtarınla ön kapıdan giriyorsun. Ben arkadan dolanıp veranda kapılarından giriyorum. Sonra ikiniz konuşurken içeriye girip ingilizanahtarıyla Lily'nin kafasını patlatıyorum."

"Neden ateş edip işi bitirmiyorsun?"

"O tabanca artık bende değil. Bunu biliyorsun."

"Doğru. Unuttum. Sonra ne yapacağız?"

"Evde naylon örtü bıraktım. Cesedini sarmama yardım ediyorsun. Onu kamyonete koyuyoruz, sonra seni arabana götürüyorum. Cesedi daha sonra ortadan kaldırılabirim."

"Neden orada olmam gerektiğini bana bir kere daha anlatsana."

Brad yavaşça başını bana doğru çevirdi. 1 Numaralı otoyoldan kuzeye doğru gidiyorduk, karşıdan gelen bir arabanın far ışıklarında Brad'in yüz hatlarını gördüm. Bir an gözlerindeki katıksız nefreti görünce elimde olmadan ürperdim. "Çünkü oraya seni görmeye geliyor. Ben tek başıma orada olursam, kim bilir ne düşünür? Ve çünkü senin de bu işte rol alman gerekiyor. Birincisini tek başıma yaptım, ama bu defa sana ihtiyacım var. Bu işi bir daha tek başıma yapmayacağım."

"Tamam, tamam," dedim. Aslında benim de birisi ölürken görmemi istediğini biliyordum. Ted'i vurduktan sonra onu ilk

gördüğümde gözlerindeki dehşet ifadesini unutmamıştım. Büyük ihtimalle böyle bir sahneyi kaldıramayacağımı sanıyordu, ama ben hazırlıklıydım. İşler ters gidebilir diye kaygım vardı, ama Lily Kintner'in kafası patlatılırken göreceğim için değildi.

Biraz erken geldiğimiz için Brad bir süre Kennewick'in boş sokaklarında dolandı. Kumsal boyunca okyanusa baktım; denizin üstü ay ışığıyla gümüş gibi parlıyordu. Kennewick'i gerçekten çok sevmiştim, ama temelli yerleşmek için değil, sadece arada bir şehirden kaçmak için olabilirdi. İnşaat bittikten ve Ted'in parası bana geçtikten sonra buradaki evi satacaktım. Yaşamak için daha güzel yerler vardı. Akdeniz'deki adaları düşündüm. Palmiye ağaçlarını ve Cooleys'e hiç benzemeyen kumsal üstü barları gözümün önüne geldi. New England'da hayatımı çok uzun süre boşa geçirmiştim.

Brad farları kapatıp Micmac Yolu'ndan saparak evimin garaj yoluna girdiğinde saat on olmuştu. Son yağmurlardan sonra garaj yolu tekerlek çukurlarıyla dolu olduğu için kamyonet zikzak çiziyordu. Bir süre sonra devasa gibi yükselen ev görüldü; etrafındaki her şey cüce gibi kalmıştı. Brad çöp konteynerinin yanına park edip motoru susturdu. "Lily önceden gelmiş olmalı," dedi Brad. "Bizi gözetliyordur."

"Hiç oyalanma, tamam mı?" dedim. "Ben eve girer girmez sen de harekete geç. Orada sapık bir cadıyla boğuşmak istemiyorum."

"Hızlı davranacağım. Bu işin bir an önce bitmesini istiyorum."

"Tamam," dedim. Kamyonetin içindeki loş aydınlığa rağmen Brad'in hafifçe titrediğini görebiliyordum. Elimi yanağına bastırınca sanki bir yılan sokmuş gibi yerinde sıçradı.

"Çok mu gerginsin?"

"Beni korkuttun. Bu kamyonetin içinde hiçbir şey göremiyorum. Hadi git artık."

Ben kapıyı açarken Brad arabanın tepe lambasını eliyle kapattı. "Orada görüşürüz," deyip kapıyı kapadım. Soğumakta olan motor tıslıyordu. Cebimden anahtarlarımı çıkarıp merdiven-

lere doğru yürüdüm. Ay arkamda kaldığı için ev sanki arkasında hiçbir şey olmayan siyah bir duvar gibi görünüyordu. Havanın ne kadar soğuduğunu düşünerek derin nefes aldım. Anahtarların içinden doğru olanı seçip kilidi açtım ve içeriye girdim. Bir an gerçek ötesi bir duyumsamayla kendimi hâlâ dışarıdaymış gibi hissettim. Yıldızları görmek için başımı kaldırdım, ama tabii hiçbir şey yoktu.

"Buradayım," dedi bir ses ve bir ışık havuzu içinde Lily göründü. "İçeriye gir," dedi. "Gözlerin birazdan alışır."

Kapıyı arkamdan kapadım. Gri aydınlıkta holdeki tavan görünür oldu.

Sesimi sınamak istedim. "Ne heyecan verici bir durum değil mi?" dedim ve sesim evin içinde yankılandı.

"Brad, sana ne istediğimi söyledi mi?" dedi Lily.

Sesin geldiği tarafa doğru yürürken elim içgüdüsel bir şekilde cebime gitti. Yanımda biber gazı getirmiştım. Lily'ye para istediğini duyunca çok şaşırdığımı söyledim. Hassas bir konu olduğunu ve buna kızacağını umarak parayı babasına yardım etmek için mi istediğini sordum.

"Ne demek istiyorsun?" dedi çok sakın bir sesle.

"Birini öldürdü, değil mi? İngiltere'de. Avukat parasına ihtiyacı olacak."

"Hayır," dedi Lily. "Para benim için."

Parayı hemen temin edemeyeceğimi söyleyince, sadece benimle yüz yüze görüşmek istediğini, para işinin sorun olmayacağını benim ağzımdan duymak istediğini söyledi. Aramızda bir metre mesafe vardı ve daha fazla yaklaşmaya niyetim yoktu. Gözlerim karanlığa alışmıştı, ama Lily hâlâ yüz hatları belirsiz bir silüet gibi görünüyordu. İçeriye girdiğimden beri hiç kımlamamış, orada kök salmış gibi durmuştu. Bana doğru bir hamle yaparsa hemen kaçmayı planlamıştım. Evin her bir köşesini bildiğim için bu avantajımı kullanabilirdim.

"Ted'le yatıyor muydun?" diye sordum ona. Brad her an gelirdi ve ben bu sorunun cevabını gerçekten öğrenmek istiyordum. "İkiniz nasıl tanıştınız ki?"

"Aynı uçakta yolculuk yaptık. Senin hakkındaki her şeyi biliyordu. Onu Brad'le aldattığından haberi vardı. Onu kandırmış değilsin."

"O halde, madem bu kadar korkunç bir insan olduğumu biliyordun, neden beni ihbar etmedin?"

"Seni ihbar ederim, Faith eğer söylediklerimi yapmazsın."

Eski adımı duymak bana tuhaf geldi, akademi günlerimi, sigara dumanlı ve içkili partileri hatırlattı. Birden Lily'nin yüzü ve soğuk yeşil gözleri gözümde canlandı.

"Bu iş Eric'le mi ilgili?" dedim gözümün ucuyla bir gölgenin bize doğru yaklaştığını görürken. Brad, Lily'yi öldürmeye geliyordu. Neredeyse ona bir dakika bekle diyecektim. Yıllar önce Eric'i Lily'nin öldürüp öldürmediğini bilmek istiyordum. Bunu öğrenmem çok önemliydi.

"Hayır," dedi Lily neşeli bir sesle. "Onunla ilgili değil. Tamamen seninle ilgili."

O anda Brad bitiverdi; yüzü bembeyazdı, elindeki büyük ingilizanahtarını kaldırdı. Büyülenmiş gibi seyrederken bir anda iki yüzün, Brad'in ve Lily'nin yüzlerinin bana doğru çevrilmiş olduğunu fark ettim. İngilizanahtarı hızla indi ve başımda şiddetli bir acı duydum. Dizlerim çözüldü, birden kendimi talaş tozuyla kaplı yerde buldum. Elim başımın üstündeydi. Brad, bana doğru eğildi ve elimi başımın üstünden çekti. Şapkam düşmüştü. Ölmek üzereyim, diye düşündüm. Brad ingilizanahtarını bir kez daha kafama indirirken çıkan sesi duydum.

Brad ingilizanahtarını Miranda'nın kafasına indirdi. Miranda önce dizleri üstüne yığıldıktan sonra yere devrildi, şapkası düştü. Bir elini kaldırıp darbe aldığı yere götürdü. Bir an için Brad'ın başladığı işi bitiremeyeceğini sandım, ama eğildi ve birkaç darbe daha indirdi. Miranda'nın başında şapka olmadığı için kafatasına gelen her vuruş ürpertici sesler çıkarmıştı. O yarı karanlıkta bile öldüğüne kanaat getirdiğim için Brad'i yavaşça kenara çektim. Miranda'nın başının yanı içeriye göçmüş, yerde bir kan gölü oluşmuştu.

"İngilizanahtarını burada bırak," dedim. "Biraz dışarıya çıkalım."

Brad dediğimi yaptı ve ingilizanahtarını neredeyse nazikçe cesedin yanına bıraktı. Onu dirseğinden tutup ön kapıdan dışarıya çıkardım. Dışarıdaki hava da evin içi kadar soğuktu, ama denizden gelen tuzlu hava temizdi. Kapıyı arkamızdan kapayıp "Bu iş bitti," dedim Brad'e.

"Sence ölmüş müdür?" diye sordu.

“Evet, öldü. Tamam artık. İyi iş çıkardın. Herhangi bir şeyden şüphelendi mi?”

“Hayır. Ona her şeyi bana söylediğin gibi anlattım. Ama seni görmüş.”

“Ne demek *beni görmüş*?” diye sordum.

“Dün gece. Sen benim evimden ayrıldıktan sonra o geldi. Beni görmeye geldiğinde sen oradaymışsın. Seni tanımış.” Brad ceket cebinden sigara paketini çıkardı, ama bir türlü sigarayı çıkaramıyordu.

“Biraz kamyonette oturup bir sigara içelim,” dedim. “Cesedi sonra ortadan kaldırırız.”

Brad’ın kamyonetine girdik. Sırt çantamı omzumdan çıkarıp kucağıma koydum. “Üşüyor musun?” diye sordu Brad. “Kaloriferi yakabilirim.”

“Hayır, iyiyim. Ama bir şey içeceğim.” Çantamın fermuarını açıp içinde kayısıli brendi olan matarayı çıkardım. “Sakıncası var mı? Biraz sakinleşmem gerek.”

“Hiç sakıncası yok,” dedi Brad ve havlamaya benzeyen anormal bir kahkaha attı.

Matarayı dudaklarıma götürüp içer gibi yaptım. “Sen de ister misin?” dedim. “Kayısıli brendi. Çok güzel.”

Mataradan büyük bir yudum içtikten sonra bana geri verdi. “Biraz daha iç,” dedim. “Ben yeterince içtim.”

“Eğer bu gece de içmezsek, ne zaman...” derken matarayı bir kez daha başına dikti. İki kere yutkundüğünü işittim. Yeterince içmişti. Kayısı tadının brendi içindeki katkıyı maskeleyeceğini ummuştum ve öyle de olmuştu. Etkisinin ne zaman başlayacağını bilmiyordum, ama önceki gece Miranda’yla Brad’ın neler konuştuklarını öğrenmeye can atıyordum.

“Bana dün geceyi anlatsana,” dedim. “Sonra cesedi ortadan kaldırırız.”

Brad çakmağıyla sigarasını yaktıktan sonra dumanını ön cama doğru üfledi. “Beni korkudan öldürecekti. Sen evden çıktıktan beş dakika sonra geldi. Önce geri döndün sandım.”

"Neden gelmiş ki?"

"Telefonla aramak istemediği için gelmiş. Polislerin bir görgü tanığı olduğunu, beni sorguya çekeceklerini ve aklımı başıma toplamam gerektiğini söyledi. Bu konuyu fazla konuşmadık, çünkü seni gördüğü için kafayı yemek üzereydi."

"Ve sen de ona konuştuğumuz şeyleri anlattın."

"Evet. Ne planladıysak onu anlattım. Onu öldürmem için beni ikna etmeye çalıştığını, sana bunu düşüneceğimi söylediğimi, ama aslında seni oyuna getirmemiz gerektiğini söyledim. Onun için seni öldürebileceğimi söyledim. Bana inandı."

Bir gece önce Cooleys'in otoparkında Brad'e yanaştığım zaman planım sadece onun Miranda'yı Micmac Yolu'ndaki eve getirmesini sağlamaktı. Bu ilk adımdı. Miranda'yla yalnız kalınca onu önce şok tabancamla bayıltıp sonra da başına bir naylon torba geçirerek boğabilirdim veya bıçağımı kullanabilirdim. Ama Brad'le Cooleys dışında konuşurken onun çözülme eşiğinde olduğunu fark ettim. Kamyonetin loş aydınlığında gözlerindeki endişeyi ve korkuyu gördüm. Bu görünüşü bana bir bacağı kapana kısılmış, açlık çaresizlik içindeki yaralı bir hayvanı hatırlattı. O anda planımı değiştirdim; Miranda'yı okul günlerimden beri tanıdığımı, yapmış olduğu şeyleri ve başından beri onu tuzağa düşürdüğünü anlattım.

"Seni ele verecek Brad. Bunu biliyorsun, değil mi?" dedim.

"Bilmiyorum," dedi.

"Brad, sana bunu sormuyorum. Sana söylüyorum. Miranda kötü bir insandır. Ted'in öldürülmesiyle Miranda'yı ilişkilendirecek herhangi bir delil var mı? Yani, senin ifadenden başka. Yapaçağı tek şey bu cinayeti senin kendi kararınla işlemiş olduğunu söylemek. Aksini kanıtlayamayacaksın. Hayatının sonuna kadar hapiste kalacaksın Miranda süttten çıkmış ak kaşık gibi, serbest kalacak. Seni çok kötü kullandı."

"Of, Tanrım," dedi Brad eliyle gözünü silerek.

Brad'i kendi tarafıma çekmek zor olmanıştı. Miranda'nın onu tamamen kandıramadığı belliydi. Kesinlikle. Brad'e, evine gidip

seçenekleri tartışmayı nerdim. Arabamla onun peşine takılıp yaşadığı kiralık eve gittim. Ted bu evin iini bana tarif etmiş, ne kadar temiz, ruhsuz ve kasvetli olduğunu anlatmıştı. Haklıydı. Sıkıcı görünümlü mobilyalar, sehpanın üstüne saçılmış dergiler vardı ve evin ii temizlik ürünleri kokuyordu. Acaba Ted gördüğünde daha mı temizdi, diye düşündüm. Brad'de temizlik saplantısı mı vardı? Kanepeye oturduk. Bira ikramını geri çevirdim, ama Brad kendisine bir şişe açtı. İlk yudumunda şişeyi yarılıadı.

"Ona şık mısın?" diye sordum.

"yle olduğumu sanıyordum," dedi. "Yani, ne bileyim... Onu sen de görmüşsün. Sen de gördün. Manyak gibi zengin olacak."

"Evet, zengin olacak, ama bu serveti seninle paylaşacak değil. İnan bana. Miranda'nın taktığı böyledir. Erkekleri kendi istediklerini yapana kadar kullanır, sonra onları saf dışı eder. Sana kocasını öldürttü ve bunu kendisi bin beş yüz kilometre uzaktayken yaptırdı."

Brad ekşi bir yüzle başını sallarken devam ettim. "En kötü yanı da bu. Seni katil etti; bu da geri dönüşü olmayan bir şey. Ama sen katil değildin Brad. Katil Miranda'ydı. Seni avucunun içine aldı. Karşı koyamazdın."

Brad'in gözlerinden aşağıya, kayış gibi suratına yaşlar aktığını gördüm. Ona duymak istediği şeyleri söylemiştim. Ted Severson'un öldürülmesinden onun değil, Miranda'nın sorumlu olduğunu söylemiştim. Tamamen kontrolüm altındaydı artık. Ağlamayı kesince bana bir bira getirmesini istedim. İeeğimden değildi, sadece aklını dağıtmak istedim ve artık onun etrafında olduğumu hissetsin istiyordum. Elinde iki şişeyle gelip oturdu ve anahtarlığındaki aacakla şişeleri açtı.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu. "Polise gidip itiraf mı etsem? Onlara her şeyi anlatsam mı?"

"Bu pek işe yaramaz. Sonuçta Ted'i öldüren sensin. Bu olduğu zaman Miranda çok uzaktaydı ve cinayetle hiçbir ilgisi olmadığını söyleyecektir."

"O halde, ne yapayım?" Brad birasından bir yudum aldı.

Bana öyle bir bakışı vardı ki, parmaklarını kır desem, hemen yapacak gibiydi. Böylece şansımı denemeye karar verdim ve ona, "Miranda'dan kurtulmam için bana yardım etmeni istiyorum," dedim. "Bu hem onun hak ettiği bir şey hem de seni düzlüğe çıkarır. Bana yardım edebilir misin?"

"Ondan kurtulmakla ne demek istiyorsun?"

"Onu öldüreceğim Brad."

"Tamam."

Bunun üzerine planımı ona anlattım. Miranda'yla buluşmak istediğimi, cinayetle ilgili her şeyi bildiğimi ve ondan para istediğimi söyleyecekti. Ertesi gece hava karardıktan sonra inşa halindeki evde buluşacaktık. "Bundan kuşkulananacaktır," dedi Brad.

"Tamam," dedim. "Haklısın. O halde, ona şantaj yapacağımı söylemek yerine, bunun bir tuzak olduğunu, sana şantaj yapacağımı söylediğimi ama aslında niyetimin onu öldürmek olduğunu söylersin. Akademi günlerinden beri bu fırsatı bekliyordum. Gelecektir. Geleceğini biliyorum. Sonra onu haklarım, sen de cesedi gömmeme yardım edersin. Ceset bulunursa, senin sağlam bir tanığın olacak. Seninle Kennewick'te karşılaştığımızı, birbirimizden hoşlandığımızı ve benimle Massachusetts'deki evime geldiğini söylerim. Sana hiçbir şey olmaz. Söz veriyorum."

"Ya para ne olacak?"

"O para zaten hiçbir zaman eline geçmeyecekti Brad. Hiçbir zaman. Hapsi boylamak üzeresin ve ben sana bir çıkış yolu gösteriyorum. Miranda ölürse, emniyette olursun."

Brad azar yemiş bir öğrenci gibi hızlı hızlı başını salladı. "Onu nasıl öldüreceksin?"

"Bir yolunu bulurum," dedim.

"Ben yapabilirim," dedi Brad ve gözleri parladı. Gözlerinde artık korku değil, nefret vardı, belki biraz da çılgınlık. Ted'i öldürdüğünden beri hiç uyumuş mudur, acaba diye düşündüm.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Onu evin içine gönderdikten sonra ben arkadaki kapıdan içeri girip sessizce ona yaklaşıyorum. Büyük bir ingilizanahtarım

var. Onunla kafasına vurabilirim. Böylece bu işi sen yapmak zorunda kalmazsın. Sen bu işlerden anlamazsın ki."

Harikaydı. Böylece en büyük sorunum ortadan kalkmış olur. Eğer Miranda'yı ben öldürecek olursam, adli tıp uzmanları öldürücü darbelerin, bir seksen beş boyundaki bir adamdan değil, benim boyumda bir kadından geldiğini çözebilirlerdi.

"Ona gizlice yaklaşmana gerek yok," dedim.

"Nasıl yani?"

"Ona her şeyi bildiğim için beni öldürmeyi düşündüğünü söylersin. Miranda'ya benim arkamdan sessizce yaklaşacağını ve ingilizanahtarıyla vuracağını söyle. Böylece, senin eve girdiğini işitse bile, beni öldürmek için geldiğini sanacaktır. Hiç şüphe etmez."

"Tamam," dedi Brad.

"Bunu yapabileceğine emin misin?"

Emin olduğunu söyledi, ben de ona inandım. Biraz daha konuşup planın ayrıntıları üstünde durduk. Her şeyin yolunda gideceğine inandırmak için biraz daha dil döktüm. Evden ayrılırken, bana söylediği her şeyi yapacağına ikna olmuşum.

Ve aynen öyle oldu.

Karanlık odada Miranda'yla karşı karşıya dururken acaba, aptallık ettim, Brad onun yerine beni mi öldürecek diye düşünmemiş değildim. Ama son anda, Brad o devasa ingilizanahtarını havaya kaldırdığında anladım. Kazandığımı anladım, Miranda'nın da ondan öncekiler gibi öleceğini, benim hayatta kalacağımı anladım.

Kamyonet pencereleri kapalı olduğu için kabin Brad'in sigara dumanıyla dolmuştu. "Demek ki, Miranda beni öldürmeyi istiyordu, öyle mi?" diye sordum Brad'e emin olmak için.

"Evet. Tam senin söylediğin gibiydi. Ama şaşırmadı da değil... ikinizin akademideyken fazla samimi olmadığınızı söyledi." Brad parmaklarıyla ağzını sildi. "Her şeyi nasıl biliyordun ki? Ted'e olanlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyordun? Dün gece sana bunu sormadım."

“Ted Severson’a Londra’dan dönerken uçakta rastladım. Karısının evde çalışan müteahhitte onu aldatmakta olduğunu anlattı. Falez kenarındaki patikadan dürbünle bakıp sizi seyretmiş. Miranda’yı öldürmek istiyordu. Seni de. Ona yardım edeceğimi söyledim.”

Brad sigarasından derin bir nefes daha aldı, ama sigara neredeyse filtresine kadar içilmiş durumdaydı. Pencereyi açıp izmariti dışarıya fırlattı. Bunun bir su birikintisine düşüp tıslayarak sönüşünü işittim. “Beni işletiyorsun,” dedi Brad başını bana doğru çevirerek. Kloral hidrat etkisini göstermeye başlıyordu. Brad’in dili peltekleşmiş, gözleri kaymaya başlamıştı.

“Hayır. Keşke öyle olsaydı. Ted, Miranda’yı öldürmeyi planlıyordu, Miranda da onu öldürmeyi planlamıştı, ama Miranda önce davrandı. Yani, sen önce davrandın. Ama artık her şey bitti.”

“Bitti,” dedi Brad. “Bitti.” Artık dili iyice peltekleşmişti ve dediklerini zorlukla anlayabiliyordum. Başı yana kaymış haliyle ringde nakavt olduktan sonra hâlâ ayık kalmaya çalışan bir boksörü hatırlatıyordu. Bana doğru eğilince koltuğumda biraz geri çekildim, bu sırada ayaklarımın üstünde duran sırt çantam hışırdadı.

“Neden... çantan neden ayaklarının üstünde?” Nereye doğru baktığını görmeseydim, ne dediğini hiç anlamazdım. Öne doğru devrilirken omzu kalçama çarptı. Kot ceketinden tutup onu tekrar dik olarak koltuğuna oturttum. Başı geriye düştü, ağzı açıktı. Kapıyı açıp kamyonetten çıktım, tepe lambası çabuk sönsün diye hemen kapıyı kapadım. Başımı kaldırıp göğe baktım. Yıldızlar ben arabamı park ederken olduğundan daha parlak görünüyör, görüş alanımda olmayan okyanusun sesi geliyordu. Orada on saniye kadar bekledikten sonra işe koyuldum.

Yanımda fazladan çuval getirmiştım ve bıçağım vardı, ama bunları kullanmaya başlamadan önce kamyonetin kabininin arkasına bağlı alet kutusuna bakmak için kasanın üstüne çıktım. Paslı metal kapağı kilitli değildi; cep fenerimle içine bir göz attım. İşime yarayacak bütün aletler vardı: çekiçler, testereler, bijon

anahtarı, içinde matkap olan plastik bir kutu, ama asıl dikkatimi çeken şey elbise askısı teliydi. Anahtar içinde unutulduğu zaman maymuncuk amacıyla kullanılmak üzere ucu kanca şeklinde bükülmüştü. Bunu alıp düzleştirdim. Planım için idealdi. Kamyonetin içinde kan izi bırakmak istemiyordum.

Tekrar yolcu koltuğuna geçip kapıyı kapadım ve pencereyi indirdim; Brad'in son sigarasından kalan duman hâlâ kabinin içindeydi, ama bir şey daha vardı... Brad'in soluğundan gelen damıtılmış alkol kokusu. Belki bütün vücudundan geliyordu. Brad horlamaya başlamıştı. Onu omuzlarından tutup sertçe sars-tım; derin uykusundan uyandığını gösteren hiçbir belirti olmadı. Bir an acaba içmiş olduğu onca içkiyle –o gün ne kadar içmişti acaba?– kloralhidratın karışımı onu öldürmeye yeter mi, diye düşündüm, ama yetmeme ihtimalini göze alamazdım.

Yolcu koltuğunda dizlerimin üstüne oturup Brad'in başını sürücü tarafındaki pencereye doğru ittim. Koltuk başlığıyla kalın boynu arasında yeterli boşluk vardı. Elbise askısı telini boynuna sarıp iki ucunu birbirine doladım. Çantamdan aldığım kerpetenle bu uçların fazla kısımlarını kestim; böylece birbirine dolanmış uçların uzunluğu iki santimetreden fazla olmamıştı.

Bu uçları kerpetenle tutup büktüm ve Brad'in öldüğünden emin olana kadar sıktım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cesetleri İyi Saklayın!

KIMBALL

Uyuyamadım.

Özellikle de bir vaka üstünde çalışırken hiç yabancısı olmadığım bir durumdu. Yatağımın yanındaki komodinin üstünde duran saate baktım. Sabahın üçüydü. Kedim Pyewacket yere saçılmış elbiselerimin üstünde uyuyordu. Üşümüş olmalıydı; top gibi büzülmüştü. Yaşadığı dairedeki metal çubukların neden tıslamaya ve ısı vermeye başlamadığını merak ediyor olmalıydı. Ekim sonunda havalar iyice soğumuştur, ama kaloriferi çalıştırmak için kasım ayına kadar beklemeyi seviyordum.

Aklımdan yataktan kalkıp Klasik Filmler kanalına bakmak geçti, ama böyle yaparsam bir daha hiç uyuyamayacağımı biliyordum. Ertesi gün hiç değilse biraz canlı olmalıydım. Ted Severson cuma gecesi öldürülmüştü ve şimdi günlerden çarşambaydı; aradan neredeyse bir hafta geçmişti. Bir baş zanlımız vardı –Brad Daggett denen adam– ama herif tüymüştü ve onu kimse bulamıyordu. Günümü Maine’de, bana yardımcı olan Kennewick polisinin yanında geçirmiş, görevliler Daggett’in evini gözetlerken ben de onun nerede olabileceği hakkındaki bütün delilleri ve

ipuçlarını incelemiştim. Aradığımız adamın o olduğuna emindim. Miranda Severson temsili resimdeki adamın Brad Daggett olabileceğini söyledikten sonra sistemde araştırıp Daggett'i buldum. İki kez tutuklanmıştı. Beş yıl önce aile içi şiddet suuyla, iki yıl önce de sarhoş halde araç kullanmaktan. Miranda'nın verdiği telefon numarasından onu aramıştım, ama telefonu aan olmamıştı. Ardından yerel polisleri arayıp evine bakmalarını, bulurlarsa bir n soruşturma yapmalarını, Ted Severson'un ölümüyle ilgili herhangi bir bilgisi var mı, diye sormalarını rica etmiştim. Ricamı yerine getirmişlerdi, ama adam evinde değildi. Onlara bu işin ertesı güne kadar bekleyebileceğini, ertesı sabah baş görgü tanuğımızla grşdkten sonra daha çok bilgi sahibi olacağımızı söylemiştim. Ertesi sabah Daggett'in son zamanlarda çekilmiş bir fotoğrafını Somerville'de oturan Rachel Price'in evine götürdüm. Kadın fotoğrafa bakar bakmaz, "Ah, evet, bu o," dedi. "Kesinlikle o."

"Cuma gecesi saat altıda eve girerken gördüğünüz adam bu mu?"

"Evet, o. Eminim."

Bu konuşma salı sabahı olmuştu. nce şerife telefon amış, sonra da oraya kendim gitmiştim. Daggett hâlâ kayıptı. Nezaret ettiği inşaat alanında veya Kennewick Kumsalı'nda sahibi olduğu kiralık sayfiye evlerden birinde de yoktu. Bu evleri görünce, çocukluğumda biraz daha kuzeydeki Wells Beach'de geçirdiğimiz yaz tatillerini hatırladım. Daggett'in evde olmadığı ve yakın bir zamanda gelmeyeceği kesinleştikten sonra Ted Severson'un yatak odasında bulduğum anahtarı denedim. Brad'in evinin kapısını aıyordu. Müteahhidinin evinin anahtarının Ted'de ne işi vardı? Yoksa aralarında *bir gönül ilişkisi* mi vardı? Pencereden evin içine baktım, ama bir yargıçtan arama izni gelene kadar içeriye girmedim. Evde işe yarar hiçbir şey bulamadık.

Miranda, bana Brad Daggett'in ismini verdikten sonra daha hızlı davranmadığım için kendime kfrediyordum. Daggett'in fotoğrafını hemen Rachel Price'a götürmem gerekirdi, ama Miranda'nın teşhisindeki tereddütü bana pek mit vermemişti. Tabii, şimdi Miranda'nın kendini korumak amacıyla Brad'i teşhis

ettiğini anlıyordum. Evinden uzak durması ve telefonunu açmaması için onu uyaran da Miranda olmalıydı. Klasik bir hikâyeydi. Kadın sevgilisine kocasını öldürtüyordu. Akıl karıştıran şey, Ted'in çekmecesinde bulduğumuz Brad'in Maine'deki evinin anahtarıydı. Acaba bu Miranda'nın anahtarı mıydı? Kocasının çekmecesine mi saklamıştı? Mümkündü.

O öğlen sonrası erken saatlerde Brad ve aracı için bir arama emri çıkardık. Eski karısı, birkaç çalışanı ve iş arkadaşlarını sorguya çektik. Onu en son önceki gün York Lokantası'nda köfte yerken görmüşlerdi. Adam buhar olmuştu.

O öğlen sonrası Maine'den ayrılıp Boston'a geldim. Yoldayken daha önce Miranda Severson'un Winslow'dan tanıdığını söylediği Lily Kintner'i araştırmasını istediğim Billy Elkins aradı. Lily hakkında epey şey öğrenmişti. Lily Kintner, Winslow Akademisi Kütüphanesi'nde Lily Hayward adıyla çalışmaktaydı. Ama Winslow'da, Poplar Yolu'nda asıl adına kayıtlı bir evi vardı. Ama en önemlisi, 20 Eylül günü Ted ve Lily aynı uçakla Londra'dan dönmüşlerdi. Hemen adresini aldım.

Billy'den uçağın yolcu listesini isterken pek ümitli değildim, ama işe yaramıştı. Miranda, Winslow'da tanıdığı tek kişinin Lily Kintner olduğunu söyleyince, acaba bu Lily Kintner, en sevdiğim yazarı David Kintner'in kızı Lily mi, diye düşünmüştüm. Kintner'in kızı hakkında adının Lily olması dışında hiçbir şey bilmiyordum. David eskiden Connecticut'ta yaşıyordu, Sharon Henderson adında bir ressamla evliydi. Mather Akademisi Connecticut'taydı ve eğer Lily, Miranda'yla aynı yaşlardaysa, pekâlâ Kintner'in kızı olabilirdi.

David Kintner sadece ünlü bir romancı olarak tanınmıyordu; İngiltere'de sarhoş araba kullanırken bir kaza yapmış ve ikinci karısının ölümüne neden olmuştu. Bu olay İngiltere'de flaş haber olurken, Amerika'da pek üstünde durulmamıştı. Adamın kitaplarını çok sevdiğim için hakkındaki haberleri de izlemiştim. Bir süre hapis yattıktan sonra, geçen ay tahliye edilmişti. Amerikalı kızının onu görmek için Londra'ya gitmesi akla yatkındı. Miranda'dan öğrendiğim başka bir şey de, yakın bir zamanda

Ted'in bir iş için Londra'ya gitmiş olduğuydu. Ted'le bu Lily Kintner'in uçakta tanışmış olma ihtimali vardı. Böylece Billy'den yolcu listesine bakmasını istemiş ve sonuç umduğum gibi çıkmıştı. Brad Daggett'i bulmak için boşa harcadığım bir günün sonunda başarılı bir dedektiflik yapmış olmam iyi gelmişti. Ted'in o gün Winslow'a gitme nedeni Lily olmalıydı, ama muhtemelen Ted'in ölümüyle onun bir ilgisi yoktu.

Yol ayrımına geldiğimde, Boston'a yönelmek yerine 1 Numaralı yolun 95 Numaralı çıkışında kaldım ve Winslow yoluna girdim. Lily Kintner'i sorguya çekmemden bir şey çıkacağını ummuyordum, ama bunu yapmak zorundaydım.

Lily evdeydi ve gerçekten de tahmin ettiğim gibi David Kintner'in kızıydı. Bir gölet kenarında, içi kitaplara dolu bir evde yaşıyordu. Beni kapıda karşıladığında aklı karışmış gibiydi, gözlerini yüzümde odaklaması biraz zaman almıştı. Onu uyandırmış mıydım? Beni içeriye aldı. Ona, Ted Severson'u sordum, bana onu tanıdığını, ama sadece ölümüyle ilgili gazete haberlerinden ve akademiden tanıdığı biriyle evli olduğu için kim olduğunu bildiğini söyledi. Kahve içmeyi teklif etti, geri çevirmedi. O kahve yaparken kitap raflarına baktım; bir sıra olduğu gibi David Kintner'in kitaplarına ayrılmıştı. Elimi kitap sırtlarında gezdirirken yazarın görmüş olduğum fotoğraflarını hatırladım. Uzun boylu, iri kemikli bir adamdı, saçları biraz ağarmış, alkoliklere özgü bir yüzü vardı. Lily kahve tepsisiyle döndüğünde saçlarını kulaklarının arkasına itmiş, daha önceki uyumlu görünen gözleri şimdi dikkatle bakıyordu. Ona babasının bütün kitaplarını okuduğumu ve onun bir hayranı olduğumu söylediğim zaman bundan hiç etkilenmedi. Sanki babasının dehası hakkında yeterince şey duymuş gibiydi. Ona İngiltere'deki durumu bildiğimi söyledim ve konuyu Ted Severson'la aynı uçakta yolculuk yapışına getirdim. Parlak yeşil gözlerinde bir şimşek çaktı ve bana uçakta gerçekten de bir adamla tanıştığını, adamın ona tanıdık geldiğini ve bu kişinin Ted Severson olabileceğini söyledi. Uzun süre sohbet etmişlerdi ve Lily'nin ona kim olduğunu ve nerede yaşadığını söylemiş olması mümkündü. İnternette bulduğumuz

fotoğrafa bakınca uçaktaki adamın kesinlikle Ted Severson olduğunu doğruladı, ama onun neden Winslow'a geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bana anlattıklarının bir kısmına inandım. Ted Severson'un ona aramak için Winslow'a geldiğinden habersiz olduğuna ve benim oraya gelmeme şaşırmasına inandım, ama uçakta tanıştığı adamın arkadaşlarından birinin kocası olduğunu kestirememiş olduğuna inanmadım. Fakat neden bana böyle bir şey için yalan söyleyecekti ki?

Kapıya geldiğimde elimi cebime soktum, parmaklarımın ucuna Brad Daggett'in Maine'deki evinin anahtarı geldi. Anahtarın o eve ait olduğunu bilmeme rağmen, bunu kapıda deneyebilir miyim, diye sordum. Sadece tepkisini görmek istemiştim. Lily biraz şaşırdıysa da, endişeli görünmüyordu. Evden ayrılırken ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bildiğim bir şey varsa, o da Ted Severson'un cinayet günü neden Winslow'a gitmiş olduğuydu. Lily Kintner'le uçakta tanışmış ve ona âşık olmuştu. Bu kadarı ke-sindi. Adamın halinden anlıyordum. Önceki gün Lily Kintner'le tanıştığımдан beri ben de onu aklımdan çıkaramamıştım. Güzel bir kadındı, bu kadarını hatırlıyordum, ama yüz hatlarını bir türlü gözümde canlandıramıyordum. Uzun kızıl saçları ve kedi gibi yeşil gözleri gözlerimin önüne geliyordu, ama yüzünü bir türlü kafamda oluşturmıyordum. Fakat onun fiziki varlığından çok, başka bir dünyaya aitmiş izlenimi veren özgüvenli haliyle, Winslow ormanındaki kitap dolu evinde yaşayışıydı. O evde tek başına yaşarken yalnızlık çekmiyor muydu? Yoksa o da hayatında başka bir insanın varlığına ihtiyaç duymayan, nadir tiplerden biri miydi? Bunu öğrenmek istiyordum.

Beni dünyada herkesten iyi tanıyan kız kardeşim Emily geçenlerde bana ilişkilerimde neden başarısız olduğumu söyledi: Çekici bulduğum her kadına âşık oluyormuşum.

"Çoğu erkek öyle değil midir?" diye sordum ona.

"Hayır," dedi. "Çoğu erkek çekici bulduğu kadınla sadece yatmak ister. En son isteyecekleri şey âşık olmaktır. Bir de dedektifim diye geçinirsin, bunu bilmiyor musun?"

“İnan bana. O kadınlarla ben de yatmak isterim.”

“Evet, ama sonra onlara âşık oluyorsun, sonra ya onlar kalbini kırıyorlar ya da...”

“Artık senin aşk hayatın hakkında konuşabilir miyiz?” diye sözünü kestim. Emily, benim başarısızlıkla sonuçlanan aşk ilişkilerimi tahlil ederken konuyu hep böyle değiştirdim.

Kedim Pyewacket yerinde kıpırdayınca, saatin 05.00 olduğunu anladım. Beni uyandırmak için yatağın üstüne sıçrayıp gözkapaklarımın üstüne üflerdi; ama ona bu fırsatı vermeden bacaklarımı yataktan dışarıya sarkıttım. Dairemin yangın merdivenine açılan kapısını aralayıp onun dışarıya çıkmasını sağladım. Metal basamaklardan çevik hareketlerle inip küçük arka bahçemize gitti.

Bir daha uyuyamayacağımı bile bile tekrar yatağıma döndüm. Yatağımın başucundaki komodinde küçük bir not defteri bulundurdum. Yatarken üstünde çalıştığım vakayla ilgili aklıma gelen şeyleri not edebilmem içindi, ama arada bir şiir de yazardım. Kendimi hâlâ şair olarak görüyordum (merkezde hiç kimsenin bilmediği bir şey) ama son zamanlarda birkaç mısralık esprili şeyler karalamaktan öte hiçbir şey yazamamıştım. Hiç değilse bir şeyler yazdığımı ve belki bunu yaparken aklıma vakayla ilgili bir fikir gelebilir diye düşünüyordum. Önceki gün şöyle bir şey yazmıştım:

*Bir zamanlar Ted adında bir koca yaşamıştı,
Ölürken vücudu kurşunlara karışmıştı.
Onun çok zengin olduğu...
Karısının şıllık olduğu bilinirdi ve
Ted'in ölmesine kimse şaşırmamıştı.*

*Bir zamanlar Miranda adında bir kız vardı,
Kimse onu çekemezdi,
Ama o hödüklüğünün altında,
Harika bir götü vardı ve
Zengin erkekler hep ona dalarlardı.*

Aynı sayfaya aşağıdakileri ekledim:

*Bir zamanlar bir romancının kızı vardı,
Deniz yeşili gözleriyle hülyalı bakardı,
Elbisesini çıkarmayı ve onu,
Çıplak haliyle görmeyi umardım.*

Bu dizelerimin neden hep sonunda müstehcenliğe saptığını merak etmiyor değildim. Brad Daggett hakkında da yazmak istedim, ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Bunun üzerine kalkıp kendime kahve yaptım ve işe gitmek üzere hazırlanmaya başladım.

Saat yedide masamım başındaydım; Kennewick polis şefini aradım ve Brad Daggett'in evine hiç dönmediğini öğrendim.

"Buna şaşırmadım," dedim. "Belki gelebilir diye evin önünde bir devriye aracı bulundurun. Ama artık kaçmış olduğunu varsayabiliriz."

"Dün gece adamın sevgilisiyle konuştuk," dedi Şef Ireland; sesi sanki nezle olmuş gibiydi. "Polly Greenier. Brad Daggett'in takıldığı Cooleys barının müdavimlerinden. Ciddi bir ilişkileri yokmuş. Sadece takılıyorlarmış. Yıllardan beri böyleymiş. Liseye birlikte gitmişler."

"Bildiği bir şey var mı?"

"Adamın nerede olabileceği hakkında hiçbir şey bilmiyor. Onu en son ne zaman gördüğünü sordum, bana cuma gecesi birlikte olduklarını söyledi."

"Geçen cuma gecesi mi?"

"Öyle dedi. Cooleys'de içmişler, sonra birlikte adamın evine gitmişler. Kadın geceyi orada geçirdiğini söylüyor."

"Kadının günleri karıştırmadığından emin misin?"

"Hayır, emin değilim, ama kontrol edebiliriz. Eğer Cooleys'den birlikte çıkmışlarsa, oradakiler bunu hatırlar. Burası küçük bir kasaba ve insanlar böyle şeyleri fark ederler."

"Bir zahmet, kontrol edebilir misin?"

"Tabii."

"Bir şey daha var," dedim. "Devriye polislerinden birini Daggett'in inşa ettiği Ted Severson'un evine gönderiver. Ve Daggett'te anahtarı olabilecek başka evlere de... Eğer hâlâ bu bölgedeyse, o evlerden birinde gizleniyor olabilir. Sahibi olduğu bütün o yazlık evleri de kontrol edin."

"Onlara baktık zaten."

"Tamam. Çok teşekkür ederim, Şef Ireland."

"Bana Jim de, tamam mı?"

"Anlaşıldı," dedim.

Telefonu kapadıktan sonra bir süre masamda oturup Daggett'in tanığı ve bu kişinin sağlamlığı konusunda kafa yordum. Gerçek olamazdı, bu kadarını biliyordum. Cuma gecesi birlikte olduklarını söylemesi için sevgilisini ikna etmiş olmalıydı. Eğer böyleyse, bu tanık göz açıp kapayana kadar çözüldü. Kadının adını not defterime yazıp bunu daire içine aldım. Sonra ortağım Roberta James geldi ve masamın üstüne yumurtalı poğaça bıraktı. Bir tanesinin fiyatına iki tane veriyorlarmış. Ona o sabah öğrendiklerimi aktardım. Ortağım gittikten sonra defterimde Polly Greenier'm adının altına birkaç satır yazdım. *Neden bu kadın Brad için yalan söylesin? Ted'de neden Brad'in evinin anahtarı vardı? Lily Kintner neden bana yalan söyledi?*

Tekrar Şef Ireland'ı arayıp ona Polly Greenier'la konuşmak istediğimi söyleyecekken o beni aradı. "Buraya gelsen iyi olur," dedi. "Bir ceset bulduk. Daggett'in inşa ettiği evde."

"Daggett mi?" diye sordum ayağa kalkıp ceketimi giyerken.

"Hayır, erkek değil. Bir kadın. Onu henüz görmedim, ama kadının Miranda Severson olduğuna emin gibiler. Kafası ezilmiş."

"Hemen geliyorum," deyip telefonu kapadım. Ortağım James'i masasından kaldırıp derhal Maine'e gideceğimizi söyledim.

28

LILY

Brad'in öldüğünden emin olunca boynundaki elbise askısı telini çıkardım. Ceketinden tutup kamyonetin yolcu koltuğuna oturtuktan sonra emniyet kemerini bağladım. Ceketinin fermuarını kürklü yakasına kadar çekerek telin boynunda bıraktığı izi kapattım. Birisi bizi kamyonetin içinde görecektense, Brad uyuklayan bir yolcu gibi görünecekti. En azından ben öyle görüneceğini umuyordum.

Motoru çalıştırıp garaj yolundan çıktım ve Micmac Yolu'na sapana kadar farlarım kapalı ilerledim. Benzin göstergesine baktım; deponun dörtte üçü doluydu; Connecticut'a varana dek idare ederdi. Bir benzin istasyonunda nakit ödeyerek benzin almayı göze almıştım, ama gerek kalmayacağı için memnun oldum. O ana kadar kimse beni Maine'de görmemişti; niyetim bundan sonra da kimse tarafından görülmemekti.

Kuzeye, 1 Numaralı yolun 95 Numaralı çıkışına doğru yol aldıktan sonra, Kennewick Kumsalı'na gelmeden Micmac'ten çıktım. Polislerin Brad'in evinin önünde beklediklerini tahmin ediyordum. Kaçtığı izlenimini kuvvetlendirmek için oraya gidip

Brad'ın birkaç eşyasını almayı çok isterdim, ama bunu göze almaya değmezdi. Eyaletler arası otoyola çıkmadan önce, Mike'ın Yeri adında bir tamirhaneye uğradım. Bu saatte tabii, kapalıydı. Farlarım kapalı olarak birkaç hurda aracın arasına park ettim. Burada en az iki kış geçirmiş gibi görünen bir araba buldum ve kerpetenimle bunun Maine plakasını söküp Brad'ın kamyonetindekiyle değiştirdim. Yaklaşık beş dakika sürmüş, rüzgârın uğultusundan başka ses duyulmamıştı. Bu iş bittikten sonra tekrar kamyonete bindim. Kapı açılınca yanan ışıktaki Brad'e baktım; başı doğal olmayan bir biçimde yana eğilmişti. Sonra ön cama yapıştırılmış Otomatik Geçiş Sistemi vericisi gözüme çarptı. Eyaletler arası otoyolda gişeler vardı; ikisi Maine'de, bir tanesi de New Hampshire'i geçtikten sonraydı. Gişelerden OGS'yle geçip takip edilme ihtimalini göze alsam mı, yoksa nakit parayla ödenen gişeden mi geçsem, diye düşündüm. Sonunda nakit ödeyerek geçmeye karar verdim ve vericiyi söküp garajın yanındaki ağaçların arasına attım. Brad artık gerçekten de birisinin sarhoş olup uyumakta olan kocası gibi görünüyordu; gişede ödeme yaparken birinin beni tanıma ihtimalini de göze alacaktım. En göze çarpan özelliğim saçlarımdı ve o da şapkamın altına gizlenmişti.

Boşuna endişe etmiştim. Connecticut'taki eski semtime kadar olan dört saatlik yolculuğum boyunca gişe görevlileri ne bana ne de Brad'e baktılar. Yollar boştu ve bu yolculuğu üç buçuk saatte de yapabiliyordum, ama hız sınırlarına harfiyen uydum ve sağ şeritte giderek kocaman yük kamyonlarına yol verdim. Radyo kapalıydı; Worcester yakınlarında bir yerde Brad'ın cesedi yana kaydı ve gaz çıkarır gibi bir ses çıkardı. Cesetlerden ses çıkabildiğini bildiğim için buna hazırlıklıydım, ama yine de yerimde sıçradım. Daha sonra radyoyu açıp bir süre saçma sapan kanalları gezdim ve nihayet Connecticut civarında reklamsız caz müziği yayınlayan bir kanalda karar kıldım. Anne ve babam hatırlattığı için caz müziğinden pek haz etmezdim, ama bazı parçaları tanıyordum. Miles Davies'in "On Green Dolphin Street" adlı parçasının Nat King Cole'un "Autumn Leaves" adlı şarkısına geçişi çok hoşuma

giderdi. Şarkının sözlerini dinleyerek gecenin bir yarısı yanımda bir cesetle yol aldığımı düşünmemeye çalıştım. Radyonun sesi sonuna kadar açık olmasına rağmen cesetten iki kere daha gaz çıktı ve kabinin içini idrarla, dışkı kokusu kapladı. Yıllar önce küçük bir kızken öldürdüğüm siyah sokak kedisini hatırladım. Hayvanın dışkılamasından şok olmuş, midem kalkmıştı. Çok iğrendiğimi ve kediyi öldürdüğüm içim memnun olduğumu hatırlıyordum. Brad Daggett için de aynı tiksintiyi duyuyordum. Layığını bulmuştu, hatta belki hak ettiğinden daha iyi bir sonu olmuştu. Artık ölmüştü ve kimseye zarar veremezdi, ama hâlâ o iğrenç cesedinden kurtulmam gerekiyordu. Ve bu yolculuğun sonuna kadar hayatta kalmalıydım. Hız sınırını biraz aşmamın sakıncası olmaz, diyerek gaza biraz daha bastım. Kilometreleri hızla tüketirken radyoda "There's a Small Hotel", Chet Baker'ın "Almost Blue" ve Dinah Washington'un "This Bitter Earth" parçaları çaldı. Eve yaklaştıkça radyoda parazitler arttı, ama saçma sapan reklamları ve sohbet programlarını dinlemektense, buna razı oldum.

Shepaug'a vardığımda radyoyu kapadım ve tanıdık ağaç sıraları boyunca ilerlerken sessizliğin tadını çıkardım. Monk's House'un garaj yolu önünden geçerken elimde olmadan dönüp baktım ve ikinci katta hâlâ ışık olduğunu gördüm. Her gece olduğu gibi annem kitap okurken uyuyakalmış olmalıydı. Bir sonraki köşeden sağa saptım ve boş çiftlik evinin yabani otlarla kaplı garaj yoluna girdim. Maine'de olduğu gibi, Connecticut'ta da yıldızlarla süslü, bulutsuz bir gece vardı. Metruk çiftlik evi artık otlak olarak kullanılan bahçesinin ortasında yükseliyordu. Eve çok yakın dikilmiş olan bir ağaç yapının etrafını sarmış, dallarından biri çatıyı delmişti. Kamyonetten çıkınca burnuma çevredeki ormandan gelen çam kokusu doldu. Cep fenerimi alıp bitişikteki çayırdaki yürümeye başladım; kurumuş otlar ayaklarımın altında hışırdıyordu. Çocukluğumda bu çayıra arada bir gelirdim, ama Chet'i öldürdüğüm o yaz gecesinden beri ilk defa geliyordum. Kuyunun bulunduğu yere doğru yürürken fenerimi sadece ara-

da bir, yaklaştığını sandığım anlarda yakıyor, ışığı yere doğru tutuyordum. Beş dakika sonra kuyunun kapağını gördüm; üstü yıllar önce örttüğüm otlarla kaplıydı. Daha sonra ışığını görebilmek için cep fenerimi kapağın kenarına, dik duracak bir şekilde yerleştirdikten sonra kamyonete geri döndüm.

Önceki gece yağan yağmur dışında New England'da eylül ve ekim ayları yağışsız geçmişti; çayırın zemini yumuşaktı fakat çamurlu değildi. Gözümü fenerimin ışığından ayırmadan kamyoneti kuyuya doğru sürdüm; arada bir eski taş duvarın kalıntıları üstünden geçerken hoplayıp zıplıyordum. Bu sarsıntılar sırasında Brad Daggett gaz çıkarmaya devam ediyordu. Pencерem sonuna kadar açık, başım dışarıdaydı. Kamyoneti kuyunun sol yanına yanaştırıp dışarıya çıktım. Eldivenlerimi çıkarmamıştım; üstündeki otları koparıp kapağı gevşettikten sonra çürük tahtasını kırmamaya özen göstererek yavaşça açtım ve kuyunun kenarına bıraktım. Fenerimi aldım; bunun ışığında kapağın bulunduğu yerde kümelenmiş solucanları gördüm. Feneri kuyunun içine tuttuğum zaman sadece Chet'in üstünü örten kaya parçaları ve toprak görünüyordu. Ondan geriye toz olmuş bir ceset, lime lime olmuş elbisesi ve gözlüğü kalmış olmalıydı. Bir anda dünya kardı ve içimi bir korku kapladı. Başımı kaldırıp bakınca, tek bir bulut parçasının ayı örttüğünü gördüm. Az sonra bulut geçti ve dünya tekrar ay ışığına boğuldu.

Kamyonetin yolcu kapısını açıp Brad'in emniyet kemerini çözdüm; kendi vücut ağırlığıyla yüzüstü yere düştü. Bir ayağındaki iş botu kapının kenarına takılmıştı. Bacağını oradan kaldırdığım zaman bütün bedeni yerde kaldı. Kuyunun ağzına bir metre uzaklıktaydı, ama onu oraya çekebilmek için birkaç kez yuvarlamak zorunda kaldım. Nihayet başını ve bedenini kuyunun içine soktum, sonra da bacaklarını içeriye kaydırdım. Kuyunun dibine düşünce tok bir sesle birlikte keskin bir koku yükseldi.

Brad, seni Chet'le tanıştırayım. Chet bu da Brad.

Kapağı tekrar kapatıp kenarlarını bastırdım ve otları bir kez daha kapağın üstüne yaydım. Saatiime baktığımda, sabahın

üçünü gösteriyordu. New York City'ye dönmek üzere kamyonete binmeden önce bir süre yıldızların altında kendimle baş başa kaldım. "Türüne ender rastlanan bir hayvansın," derdi babam bana; ben de kendimi aynen öyle hissediyordum. Tamamen canlı ve tamamen yalnızdım. O anda tek arkadaşım, Chet'i kuyudan aşağıya atan gençlik halimdi. Onun daima yanımda olduğunu hayal ederdim. Konuşmaya ihtiyaç duymadan, göz göze bakışırdık. Her şeyin hayatta kalmaktan ibaret olduğunu anlıyorduk. Hayatın anlamı buydu işte. Ve çeşitli yollarla başka bir hayatı almak, canlı olmanın en muhteşem dışavurumuydu. Ben göz kırpınca, gençlik halim kayboldu. Sonra tekrar döndü ve New York City'ye kadar beraber yolculuk yaptık.

Shepaug'a vardığımda sabahın onuydu. Kamyoneti şehrin içine sürdüm, metro istasyonuna yakın bir park yeri bulana kadar dolaşmıştım. Panjurları kapalı, çöplerin taşıdığı bir sokaktaydı. Daha güneş yeni doğuyor olmasına rağmen, sokağın bir ucunda park etmiş bir arabadan yüksek sesli rock müziği geliyordu. Kamyoneti bir sokak lambasının altına park ettim. Bütün gece eldiven giymiş olduğum için silmem gereken parmak izi yoktu, ama ben yine de torpido gözünde bulduğum bir havluyla bu işi yaptım. Bundan sonra kamyonette Brad'in adına kayıtlı ne kadar belge varsa hepsini aldım ve bunları yakındaki çöp kutusuna, pizza artıklarının ve karton kahve bardaklarının arasına attım. Sonra da kamyonetin anahtarlarını yolcu tarafındaki kaldırıma bıraktım; üstüne ışık geliyordu. Bunu bulacak olan kişinin cici vatan-daş olup hemen yetkililere haber vermeyeceğini umuyordum. Büyük ihtimalle daha güneş doğmadan bu kamyonet çalıntı araçların söküldüğü bir yerde olurdu.

Metroyla Grand Central Garı'na gidip Shepaug'a bir tren bileti aldım. Bir saatlik bekleyiş sırasında kahve içip yağlı bir çörek yedim ve istasyonun erkenden işlerine giden insanlarla doluşunu seyrettim. Evime giden tren yolculuğu sırasında biraz uyumayı başardıysam da, bütün gece uykusuz geçen gecenin etkisiyle,

üşüyerek uyandım. Shepaug istasyonundan Monks House'a olan beş kilometrelik yolu kullanılmayan bir tren hattından geçerek yürüdüm. On yıldır buralardan uzaklardım, ama tanıdık birini görmeyi göze alamazdım.

Annem elinde kocaman bir kahve kupasıyla kapıyı açınca, "Hayatım buradasın," dedi; bir an acaba geleceğimi ona haber verdim mi, diye düşündüm, ama sonra annemin numara yaptığıını anladım. Onu ziyaret edeceğimi unutmuş olma ihtimaline karşı kendini sağlama alıyordu.

"Beni bekliyor muydum?" dedim içeriye girerken.

"Hayır. Bekliyor muydum? O bugün gelmeyecek, değil mi?"

O diye söz ettiği kişi, tekrar Amerika'ya ve Monks House'a dönecek olan babamdı. Londra'ya son gidişimde bunu ben ayarlamıştım. Uzun sözün kısası: babam o titrek akıl sağlığıyla birisinin bakımına muhtaçtı, anneminse faturaları ödeyecek birine ihtiyacı vardı. Ben böyle bir denge kurmuştum; yürür mü, yürümez mi bilmiyordum, ama denemeye değer görmüştüm.

"Bu hafta sonu geliyor, anne," dedim mutfağa giderken.

"Sen burada ne arıyorsun ve üstündeki kıyafet ne öyle? Hırslı gibi görünüyorsun."

Kahvelerimizi içerken anneme iş için seyahat ettiğimi, akademinin arşivi için önce Maine'e, sonra New York City'ye gittiğimi, arabamı Maine'de bırakıp Portland'dan New York City'ye uçakla geçtiğimi ama dönüş uçağını kaçırdığımı söyledim. Bu arada Shepaug'a uğrayıp annemi görmeye karar verdiğimi ve belki arabamı almam için beni Maine'e götürebileceğini söyledim. Saçma sapan bir hikâyeydi, ama annem sözde kuvvetli olan içgüdülerine rağmen kolay kandırılabilen bir insandı, çünkü başkalarının anlattığı şeyleri süzecek kadar ilgilenmezdi.

"Bilemiyorum Lily. Bugün benim seramik grubu toplantım var..."

"Maine'e sadece üç saatlik bir yol var," diye yalan söyledim. "Sonra belki benimle Winslow'a gelirsin. Ana kız bir akşam yemeği yeriz. Geceyi evimde geçirirsin."

Bunu düşünmeye başladı, ama razı olacağını biliyordum. Açıklaması mümkün olmayan bir nedenden dolayı annem oldum olası Winslow'daki evime davet edilmeye çalışırdı. Üniversite ortamını ve benim "küçük kulübemi" (kendi ifadesi) beğenir, ona yemek pişirmemden hoşlanırdı. İşin ucunda Winslow'a gelmek varsa, beni Maine'e götüreceğini biliyordum.

"Pekâlâ hayatım," dedi. "Ne heyecanlı. Sadece sen ve ben, aniden Maine'e gidiveriyoruz!"

Hazırlanması birkaç saat sürdü, ama öğlen olduğunda annemin Volvo'suyla yola koyulmuştuk. Yaklaşık otuz saatten beri uyumamıştım ve direksiyon başında bir dört saat daha geçirme düşüncesi hiç hoş değildi, ama her şey yolunda gitmişti ve neredeyse bitiyordu.

Yolculuğun büyük bir kısmını babam hakkında konuşarak geçirdik. "Umarım, karıkoca ilişkisi beklemiyordur," dedi annem kim bilir kaçınıcı kez.

"Evli bile değilsiniz, nasıl karıkoca ilişkisi olacak ki?" dedim.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Yerinde olsam, bunu dert etmezdim. Onu görünce tanımakta zorluk çekeceksin. Hapse girmeden önceki hali yok."

"Umarım yoktur."

"Evde yalnız kalmaması lazım. Hiç değilse geceleri. Panik atak geçiriyor. Her an yanında olmak zorunda değilsin, ama senin nerede olduğunu bilmeye ihtiyacı olacak."

"Evet, anlatmıştım."

Anlatmıştım, hem de kaç kere... Ama yine de eski kocasını bu haliyle görmeye hazır olmadığını biliyordum. Babamın hep tuhaflıkları ve fobileri vardı. Karanlıktan korkardı, caddenin karşısına geçmeye korkardı, arabaların arka koltuğuna oturmaya korkardı. Bunu anlamak kolay değildi, çünkü babam aynı zamanda yüzlerce dinleyici önünde konuşmaktan, karısı uyuduktan sonra eve metresini alıp oturma odasındaki kanepede seks yapmaktan, iddia üzerine Provincetown'daki Pilgrim Anıtı'na tırmanmaktan korkmayan bir adamdı. Ne var ki, babamın bu gözü

pek özelliği ikinci karısı Gemma'ya olanlardan sonra kayboldu. Bu kadınla tanışması, annemle boşanma işlemleri bittikten sonra olmuştu; babam o sırada Londra'da, Old Brompton Yolu'ndaki bir otelde kalıyordu. Gemma Daniels, benden bir yaş küçük, gelecek vaat eden bir yazardı; sırf babamla tanışmak için onun müdavimi olduğu bara gitmişti. Birbirlerine çok bağlandılar ve tanışmalarından altı ay sonra evlendiler. Babam için Londra'da yaşamının tatsız yanlarından biri, İngiliz boyalı basını yazarların, futbolcuların ve pop yıldızlarının yanlış davranışlarını haber yapmalarıydı. Babamla Gemma sokağın ortasında bağıra çağıra kavga ederlerken fotoğrafları çekilmiş, bu fotoğraflar "Rezil Davie ve Çocuk Gelin" başlığı altında gazetede çıkmıştı. Bu olay kazadan önce olmuştu; babam cumartesi gecesi bir ev partisinden sarhoş halde dönerken 1986 model Jaguar'ıyla bir ağaca toslamıştı. Yolcu koltuğunda bulunan Gemma ön camdan dışarıya fırlayarak boynunu kırmış, her zaman emniyet kemeri bağlı olan babam yaralanmamıştı. Babam hemen bir ambulans çağırmıştı, ama Gemma'nın durumuna bakmak için arabadan dışarıya çıkmamıştı. Aslında değişen bir şey olmayacaktı, çünkü Gemma hemen ölmüştü. Ama yine de, karısı yol kenarına savrulmuş yatarken onun arabanın içinde büzülmüş halde bulunduğu haberi çabucak yayılmıştı. Babam ağır ihmal sonucu ölüme sebebiyet vermekten iki yıl hapse mahkûm oldu. Bu hüküm temyiz başvurusu sonucu bir yıla indirilince eylül başlarında tahliye edildi. Cotswolds'da bir arkadaşının evinde kaldığı sırada onu ziyaret ettim ve Amerika'ya dönüp annemle birlikte yaşamasını rica ettim. David'in hâlâ hatırı sayılır miktarda parası vardı ve bölüm başkanıyla anlaşmazlığa düşerek işinden ayrılan annem geçinmekte zorlanıyordu. Monk's House ipotekteydi. Gözleri yaşlı babam Connecticut'a dönmeye razı olmuştu. "Sen de uzakta olmayacaksın Lil. Sık sık beni ziyaret etmeye gelirsin değil mi?" Altmış sekiz yaşında olan babam bunu söylerken yatılı okula teslim edilişi sırasında annesine yakaran küçük bir oğlan çocuğunu andırıyordu.

"Ne kadar güzelmiş," dedi annem direksiyonu Kennewick Koyu'na doğru çevirdiğim zaman. Hava hâlâ aydınlıktı, ama güneş batıda iyice alçalmış, yola uzun gölgeler düşürmekteydi. Gökyüzü koyu lacivert bir renk almıştı.

Yaklaşık yirmi dört saat önce arabamı park etmiş olduğum Admiral's Otelinin otoparkına girdim. Winslow'a doğru yola çıkmadan önce annemle birlikte açılmak için kumsal boyunca yürüdük. "Ben okyanusu hep çok sevmişimdir, ama baban nefret ederdi."

"Evet, nefret eder," dedim gülerek. "Ölüme bakmak gibi bir şey, derdi."

"Ölüme bakmak gibi bir şey, ama herkes ne kadar güzel olduğunu söylüyor," dedi annem babamı taklit etmek için İngiliz aksanıyla.

"Evet. Hep böyle derdi. Söylediği başka bir şey daha vardı, neydi? Sittirici kumlar, sittirici güneş ve sittirici su haricinde kumsalı ben de seviyorum."

"Evet, bunu hatırlıyorum. Demek istediği şey, kumsalla ilgili sevdiği tek şeyin güneşlenen bikinili kızlar olduğuydu."

Birlikte güldük, sonra annem üşümeye başlayınca, Winslow'a gitmek üzere kendi arabalarımıza döndük. Ted ve Miranda'nın evinde faaliyet var mı, diye bir göz atmak için Micmac Yolu'ndan gitmeyi istesem de, riski göze alamazdım. Polislerin Miranda'nın cesedini bulup bulmadıklarını yakında öğrenirdim. Böylece en kestirme yol olan 1 Numaralı yola saptım. Saat altıya doğru Winslow'daki evimin garaj yoluna girmiştim; annem hâlâ arkamdaydı. Beni bekleyen polisler veya ağaçların arasına gizlenmiş bir SWAT ekibi yoktu. Evime gelmişim ve yaptıklarım yanıma kalmıştı. Tıpkı on beş saat önce, çayırdaki olduğu gibi, içimi bir coşku kapladı. Dünyayı değiştirmişim ve bunu hiç kimse bilmeyecekti. New York City'de Brad'in kamyonetini bulsalar bile, onu oraya kendisinin bıraktığını varsayacaklardı. Onu hiçbir zaman bulamayacaklar, beni hiçbir zaman bu işlerle ilişkilendiremeyeceklerdi. Miranda'nın cesedi bulunacak bütün deliller katilin Brad

olduğunu gösterecekti. Ve Brad ebediyen kayıp olacaktı. Polisler onun kaçtığına hükmedecekler, ama onu bir türlü bulamayacaklardı. Dosya da böylece kapanacaktı.

Ted'e bir cesedi saklamanın iki yolu olduğunu söylediğimi hatırlıyordum. Biri kelimenin tam anlamıyla saklamaktı, fakat bir cesedi saklamanın diğer yolu, bununla ilgili gerçeği saklamak, sanki bambaşka bir şey olmuş gibi görünmesini sağlamaktı. *Başardık*, dedim içimden arabadan çıkarken. Bir an yanımda bunu benimle paylaşacak biri varmış gibi hissetmeme aldırmadım. Annem peşimden evime girdi. Holdeki ışığı açıp elindeki küçük valizi aldım.

"Ne kadar ilginç," dedi annem evime her geldiğinde söylediği gibi.

KIMBALL

Dedektif James'le birlikte Severson'ların Kennewick'teki evine geldiğimizde garaj yolunda park edecek yeri güçlükle bulabildik. Tahmin ettiğimiz gibi bir yetki karmaşası başlamıştı. Bütün Kennewick Polis Teşkilatı işe karışmış, ama dedektiflik şubesinin kaynakları sınırlı olduğu için eyalet polis dedektifleri de çağrılmıştı. Adli tabip oradaydı; katil zanlısının eyalet sınırları dışına çıkmış olma ihtimaline karşı Federal polisede haber verilmişti. Bitmez tükenmez sarı şeritlerin ve suç mahallini koruyan yedi üniformalı polis memurunun arasından geçip evin içine girebildik.

Bir gün önce Brad Daggett'i ararken bu evi dışarıdan görmüş, fakat henüz içine girmemiştim. Hol bile benim dairemle aynı büyüklükteydi. Miranda Severson yerde yüzükoyun yatmaktaydı. Pahalı görünen koyu yeşil bir ceketle kot pantolon giymiş, ayaklarında çizmeleri vardı. Eldivenli ellerinden biri parçalanmış başının yanında duruyordu. Kısa siperlikli tüvit şapkası başından düşmüştü. Siyah saçları başının etrafına yayılmıştı, saçın nerede bittiği ve artık pıhtılaşmış, koyu renk kanın nereden çıktığı belli

olmuyordu. Saçıyla birlikte kanı, başının üstünde bir hale gibi görünüyordu.

“Cinayet silahı?” diye sordum yanımdaki Şef Ireland’a. Cese-
de bakmam için bir süre bir şey söylememişti.

“Poşete koyduk. Elli santimlik, ayarlanabilir bir ingilizanahtarı. Cesedin hemen yanına bırakılmıştı.” Eliyle zeminde bantla işaretlenmiş bir noktayı gösterdi.

“Başka ne buldular?”

“Göründüğü kadarıyla pek çok şey. Ayak izleri, kıllar, saçlar. Poşetleme partisini kaçırdın.”

“Sıra dışı bir şey var mıydı?” diye sordum.

“Yani, kafası içine göçmüş bir kadından daha sıra dışı bir şey mi?”

“Yani, göründüğü gibi olmayacağını işaret eden bir şey. Yani, Brad Daggett’in panikleyip kadını buraya getirerek kafasını parçaladığı varsayımımızı değiştirebilecek herhangi bir şey...”

“Hımm, hayır. Kennewick belediye başkanının yere düşmüş cüzdanını falan bulmuş değiliz, kastettiğin böyle bir şeyse... Ön tarafta yeni lastik izleri var. Bana kamyonet lastiği gibi geldi; büyük ihtimalle Daggett’in kamyonetine aittir. Yani, tuhaf görünen hiçbir şey yok. Aslında bana sorarsan baştan aşağıya tuhaf bir durum. Kadın darbeyi önlemek için elini kaldırıyor –Şef Ireland göstermek için elini başının yanma götürdü– ama bütün mücadelesi bu kadar. Yani, evet, bu bana tuhaf geldi işte. Adam elinde devasa bir ingilizanahtarıyla saldırıyor ve kadın orada durup adamın kafasına vurmasına izin veriyor.”

“Bu gerçekten tuhaf,” diyerek ona hak verdim. “O ikisinin dışında başka birinin de burada olduğunu gösteren herhangi bir iz var mı?”

“Her şeyin fotoğrafını çektiler, bekleyip göreceğiz, ama kendi gözlemime göre başka kimse yokmuş. Yine tuhaf olan başka bir şey de, kadının büyük ihtimalle ön kapıdan, Brad’in de arka kapıdan girmiş olması. Şu gördüğün büyük izler Brad Daggett’e ait.”

Yerlerde her şeyin yerini işaretleyen bantlar vardı, fakat Brad’in botlarından kalmış olması muhtemel çamur kırıntılarını seçebildim.

“Neden buradan girmiş olabilir?”

“Aklıma bazı nedenler geliyor. Pek de iyi sayılmayacak nedenler. Belki ön kapı kilitliydi; Miranda anahtarı ararken Brad açık kapı var mı, diye bakmak için evin arkasına gitti. Belki Brad önce onun eve girmesini istedi, sonra arkaya gidip ingilizanahtarını aldı ve ona gizlice yaklaşmak için arka kapıdan girdi.”

“Bu akla yatkın,” dedim.

“Belki de ayın okyanusta yansımaları görmek istemiştir.”

“Kim bilebilir,” dedim.

İreland’ın memurlarından biri elini sallayarak onu çağırınca izin isteyip memurun yanına gitti. Bir süre daha orada kalıp cesede baktım ve ayak izlerinden bir anlam çıkarmaya çalıştım. James yanıma geldi. Üstünde, siyah bir pantolonlu takım ve uzun bir trençkot vardı. Her zamanki gibi ışıktı, ama başındaki Celtics basketbol takımının yeşil şapkası ve rozeti tuhaf görünüyordu.

“Ne öğrenebildin?” diye sordum ona.

“Bütün deliller Daggett’i işaret ediyor. Ölüm saati muhtemelen on iki saat önce; yani adam bir hayli uzaklaşmış olabilir.”

“Onu yakalayacaklar,” dedim.

“Ya, tabii,” dedi James.

Ona hem öndeki hem de arkadaki ayak izlerinden bahsettim. James bir an düşündükten sonra, “Mantıklı,” dedi. “Kadını öldürmek için buraya getiriyor, ama elinde kocaman bir ingilizanahtarıyla yürüyemez. Bir bahane bulup kamyonetine gidiyor, ingilizanahtarını alıp evin arka tarafına koşuyor. Arka kapı büyük ihtimalle kilitli değilmiş. Ama akla yatmayan şey, kadını buraya gelmeye nasıl ikna ettiği. Yani, eğer onunla konuşmak istediğini söylemişse, kamyonetin içinde de konuşabilirlerdi. Burası sıcak ve rahat bir ortam sayılmaz.”

“Evet, biliyorum. Bu benim de aklıma karıştırıyor.”

Bir süre konuşmadan durduk. Sonra, “Arkadaki manzarayı gördün mü?” diye sordum.

“Hayır,” dedi James. Birlikte verandaya açılan kapılara doğru yürüyüp dışarıya çıktık. Bu güzel sonbahar gününde manzara büyüleyiciydi. Ev Atlantik’e tepeden bakan bir yarın üstündeydi

ve buradan bakınca her yönde kilometrelerce uzağı görebiliyordunuz.

“Sence şurası yüzme havuzu mu olacaktı?” diye sordu James arka bahçedeki büyük çukuru göstererek.

“Sanırım, öyle,” dedim.

“Bana biraz tuhaf göründü. Mevkii değil, evin büyüklüğü. Çocuksuz bir çiftin yaşayacağı yer olmaktan çok bir otele benziyor.”

Biraz daha ilerledikten sonra döndüm ve evin bej renkli ön cephesine baktım. İkinci katta balkonlar diziliydi. Herhalde her yatak odası için bir tane olmalıydı. Verandada bir gömme şömine, mangal için bir yer ve minik bir buzdolabı vardı. Bu ev kim bilir ne olacak, diye düşündüm. Birisi gelip inşaatı bitirecek mi, yoksa kendi halinde kalıp çürüyecek ve yarasalarla sıçanlar için lüks bir mekân mı olacaktı?

“Bir şey daha var,” dedi James. Hâlâ okyanusa bakmaktaydı. “Varsayımımız doğruysa ve eğer Miranda Severson, Brad Daggett’i kocasını öldürmeye ikna ettiyse, adam bunun sonunda bütün o servete konacağını hesap etmiş olmalı.”

“O kadar kötümser olma James. Belki de kadına âşıktı.”

“Her neyse. Benim teorimi değiştirmiyor. Kocasını öldürdükten bir hafta bile geçmeden neden Miranda’yı öldürüyor? Yani, bütün bu işleri yapma nedeni Miranda. Onu öldürmesi demek her şeyi kaybetmesi anlamına geliyor. Ne para ne de seks kalıyor.”

“Evet, gerçekten tuhaf. Ne ki, başka nedenler de olabilir. Miranda onu ele verecek diye paniklemiş olabilir.”

“Eğer öyleyse, neden önce onu öldürüp kaçmak yerine, sadece kaçıp gitmiyor?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Belki kendi kararıyla eyleme geçmiştir. Belki Miranda’ya âşık olmuş, kocasını öldürdüğü takdirde kadının da ona tutulacağını sanmıştır. Bu beklediği gibi sonuç vermeyince, Miranda başkasına yar olmasın diye onu öldürmüştür.”

“Bu da aklıma gelmedi değil,” dedi James. “Ama eğer öyleyse, buraya onunla gelmesi için Miranda’yı nasıl ikna etti?”

"Bunu öğreneceğiz. Çok geçmez, onu yakalarlar. En fazla yirmi dört saat sürer. Bu arada biz dosyamızı hazırlayalım. Brad'ın cuma gecesi için tanığı olan o Polly Greenier denen kadınla konuşacağım."

"Bana ihtiyacın var mı?"

"Sana her zaman *ihtiyacım* var," dedim. "Ama Polly'yi tek başıma sorgulayabilirim. İçimden bir ses, Brad'ın Boston'da kesin olarak teşhis edildiğini öğrenince, kadının çözüleceğini söylüyor."

"Tamam. Bana ihtiyaç duyarsan, ararsın. Eyalet dedektifleri Ted Severson cinayetiyle ilgili bütün bulgularımızı onlara aktarmamızı istediler, ben de kabul ettim."

Şef Ireland'dan adresi aldıktan sonra arabamı kuzeye, Kennewick Kumsalı'na sürdüm, Brad'ın geçen cuma öğlen sonrası Polly'le birlikte olduğu iddia edilen Cooleys geçtim. Kumsal yolundan kara tarafına dönüp Sea Mist Yolu'na girdim; burada evler küçülürken orman daha yoğunlaşıyordu. Polly Greenier, York Court adındaki bir çıkmaz sokakta, tek katlı, bahçesi bakımsız bir evde oturuyordu. Posta kutusundaki numarayı elimdeki adresle karşılaştırdım. Bütün panjurları kapalı olan ev terk edilmiş gibi görünüyordu.

Bir karış uzamış otların üstünden yürüyerek ön kapıya geldim. Zile bastım, kapı hemen açıldı ve telefonunu kulağıyla omzu arasına sıkıştırmış, sarışın bir kadın beni karşıladı. Rozetimi çıkarıp gösterdim.

"Jan, şimdi kapamam gerek," dedi telefondaki kişiye. Ayağıyla sineklik kapısını aralayıp içeriye girmemi işaret etti. "Evet, tamam, seni ararım. Şimdi kapamam gerekiyor, buraya polisler geldi."

"Ne oluyor?" dedi Polly Greenier, ben ayaklarımı paspasa silip içeriye adımımı atarken.

"Brad Daggett'i son gördüğünüz zamanla ilgili size birkaç şey sormak istiyorum. Sakıncası var mı?"

"Tabii, sorun," dedi Polly. Bir elinde hâlâ telefonunu tutuyordu, diğer elindeyse yanmamış bir sigara. Üstünde ön kısmı

sarkan, pembe bir sabahlık vardı; tam örtünmediği için memelerinden biri görünüyordu. Gözlerimi yüzünden ayırmadım. Beni içeriye davet ederken sigara tutan eliyle sabahlığının önünü kapadı ve aynı renk bir kanepyle yatar koltuğun bulunduğu oturma odasına yönlendirdi. Köşesinde yatmakta olan cocker spaniel cinsi bir köpek başını kaldırıp bana baktı. Polly izin isteyip içeriye gidince ben de kadife döşemeli yatar koltuğa yerleştim. Evin içi sigara kokuyordu.

Polly oturma odasına döndüğünde üstünde hâlâ sabahlığı vardı, fakat ön tarafı sımsıkı kapatılmıştı. Sarı saçları arkada toplanmış ve sanki biraz makyaj yapmış gibiydi.

"Size bir şey ikram edebilir miyim? Kahve?"

"Siz de içiyorsanız, kabul. Yoksa almayayım."

Polly gidip iki kupa kahveyle döndü. Bana sormadan ikisine de süt ve şeker boca etti. Onu beklerken köpeğin başını okşadım. İri gözlerindeki katarakt perdelerini görünce, çok yaşlı olduğunu anladım. "Bu Jack," dedi Polly, bana kahvemi uzatırken. Polly de karşımdaki kanepeye otururken kahvemden bir yudum aldım. Bacak bacak üstüne atınca sabahlık yana kaydı. Hafif göbeği vardı ve sabahlığını geriyordu, ama çok güzel bacakları vardı; hafif yanık tenli ve çok biçimliydi. Ayak tırnakları parlak maviye boyanmıştı.

Buraya gelmeden önce Polly'nin Severson'ların evinde bulunan cesetten haberi olup olmadığını bilmiyordum, ama artık haberi olduğunu anlamıştım. Telefon kulağında bana kapıyı açtığı anda bu belli olmuştu. Büyük ihtimalle bütün sabah bununla ilgili konuşmuş olmalıydı.

"Duydunuz mu?" dedim. "Bu sabah bulunan ceset hakkındaki haberleri?"

"Ya, evet. Bütün kasaba bunu konuşuyor. Gerçekten de Miranda Severson mu?"

"Henüz teşhis eden olmadı, ama evet, Miranda olduğunu sanıyoruz. Fakat ben buraya Brad Daggett için geldim."

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Yemin ederim. Dün gece polis şefine her şeyi anlattım."

"Tamam, biliyorum," dedim. "Buraya onun nerede olduğunu bildiğinizi düşündüğüm için gelmedim. Gelme nedenim, onu son kez gördüğünüz zamanla ilgili daha çok şey duymak istemem. Şef Ireland bunun geçen cuma gecesi olduğunu söyledi."

"Doğru."

"Bana bunu biraz anlatır mısınız? Biliyorum, daha önce de anlattınız, ama ben de işitmek istiyorum."

Bana Brad'le çok eskiden, ta lise günlerinden beri bir ilişkileri olduğunu, ikisinin de sık sık Cooleys'e takıldığını, ara sıra birlikte yattıklarını anlattı. Son olarak geçen cuma birlikte olmuşlardı. "Bundan gurur duymuyorum, ama çok eskiye dayanan bir ilişkimiz var. Bazen sanki kaderimizde birleşmek olduğunu düşünürüm."

"Bunun cuma günü olduğuna emin misiniz?"

"Tabii," dedi Polly eğilip sehpanın üstündeki mentollü Marlboro paketinden bir sigara alarak. "Sakıncası var mı?"

"Hayır, yok."

"Siz de içer misiniz?"

"Tabii," dedim ve uzanıp paketten bir sigara aldım. Genellikle elle sardığım sigaraları içerdim, ama Polly Greenier'le bir bağ kurmam işe yarayabilir, diye düşündüm. Önce kendi sigarasını yakıp çakmağı bana uzattı. Yıllardan beri mentollü sigara içmemiştim; naneli ilk nefes boğazıma yumruk gibi geldi. "Bunun cuma günü olduğundan nasıl bu kadar eminsiniz?" diye sordum.

"İşten erken çıktığım tek gün o. Cuma günleri Manor House Şifa Yurdu'nda saat beş – bir vardiyası yapıyorum. Sonra öğlen yemeği için Cooleys'e gittim ve Braggett'le... yani Brad'le orada karşılaştım. Birkaç içki içtikten sonra onun evine gittik."

"Onunla orada buluşmayı planlamış mıydınız, yoksa tesadüfen mi karşılaştınız?"

"Yarı yarıya, diyebilirim. Onu o hafta başında görmüştüm ve bana hâlâ cuma günleri işten erken çıkıyor muyum diye sormuştu ve o öğlen sonrası Cooleys'e gideceğini söylemişti. Birkaç kadeh içip hafta sonunu kutlarız demişti."

"Bu sık sık yaptığınız bir şey miydi? Buluşma planları yapmanız?"

Polly dumanını burnundan üfledikten sonra sigarasının külünü kül tablasına silkeledi. "Hayır, pek sayılmaz. Genellikle plan falan yapmazdık. Öylesine karşılaştık işte. Burası küçük bir yerdir."

"O gün Brad'in alışılmışın dışında bir hali var mıydı?"

"Biraz tuhaftı, itiraf edeyim. Yani, benim yemek paramı ödemesi ve bira ısmarlaması... Bana çok iyi davranıyordu. Geçmişte böyle yaptığı çok olurdu, ama çoğu zaman gün ortasında olmazdı. Bana tuhaf geldi, fakat hoşuma da gitmedi değil. Boşandıktan sonra yalnızlık çektiğini ve kendine bir sevgili aradığını düşündüm."

Sigaramı bitirip kül tablasında söndürdüm. "Polly, Brad Daggett'in cuma akşamı saat altıda Boston'da olduğu görgü tanığıyla belirlendi. Hâlâ aynı hikâyeyi anlatmakta kararlı mısınız?"

"Anlamıyorum. Evinde onunla beraberdim."

Durdum, ağızımdaki mentol tadını gidermek için kahvemden bir yudum aldım. "Çok açık konuşayım Polly. Brad'in başı büyük belada. İki cinayetin baş zanlısı. Eğer Brad'in seninle birlikte olduğu konusunda yalan söylüyorsan, bilerek adaleti engellemekten hapse girersin. Bundan hiç kuşkun olmasın."

Polly elini ağzına götürdü. Gözlerinde hem şok, hem de şaşkınlık vardı. "Brad birini mi öldürdü?"

"Cuma gecesi onunla birlikte miydin?"

"Evet. Onunla birlikteydim, ama bilmiyorum. Fazla hatırlamıyorum. Galiba kendimden geçmiş olabilirim." Polly'nin sesi tizleşmişti. Jack adındaki köpek endişeli bir şekilde ona baktı, ama yatağından çıkmadı.

"Bana sadece hatırladığın kadarını söyle. Eğer doğruyu söylersen, başın derde girmez, tamam mı?"

"Bardan ayrıldığımızda bir hayli sarhoştuk, art arda kadehleri yuvarlamıştık. Evine gittiğimiz zaman da içmeye devam ettik ve..."

"O sırada saat kaçtı?"

"Tam olarak bilmiyorum. Üç olabilir. Cooleys'e geldiğimde saat bir falandı; orada birkaç saat kaldık. Tam olarak bilmiyorum..."

"Ziyarı yok. Üç civarı demen yeterli. O halde, ikiniz de içiyordunuz, öyle mi? Ne içiyordunuz?"

"Çoğu küçük kadehlerle Jaeger(*), sonra iyice dağıttık. Kafayı fena bulmuştuk. Brad'ın erkeklik organı kalkmadı, o kadarını hatırlıyorum. Biraz uyuyup açılalım, sonra yine deneriz gibisinden bir şeyler söyledi. Sonra uyuduk."

"Uyandığında saat kaçtı?"

"Geç olmuştu. On civarıydı. Hatırlıyorum, çünkü sabahın onu mu, yoksa akşamın onu mu, diye saate bakmıştım."

"Brad de seninle yatakta mıydı?"

"Hayır, ama oradaydı. Oturma odasında televizyon seyrediyordu. Sonra beni kamyonetiyle Cooleys'e götürdü, oradan da evime gittim. Kendimi çok kötü hissediyordum."

"Polly teşekkür ederim. Çok yardımcı oldun. O zamandan beri de ondan bir haber almadın, öyle mi?"

"Hayır. Tanrım, gerçekten o mu yaptı? İkisini de o mu öldürdü?" Eli bir kez daha ağzına gidince sabahlığının önü yine açıldı. Sigarasını söndürmeden kül tablasına bıraktığı için, izmariti kendi kendine yanıp kül olmuştu.

"Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz. Severson'lar hakkında seninle hiç konuşmuş muydu?"

"Hayır, hiçbir zaman, ama Brad o adamla arkadaştı. Cooleys'de birlikte içerdiler. Bir keresinde onları görmüştüm."

"Birlikte mi içiyorlardı?"

"Hiç değilse bir kere. Beni onunla tanıştırdığını hatırlıyorum. O tepedeki büyük evi inşa ettiren adam bu, değil mi? Bana arkadaşmışlar gibi görünmüştü."

"Ya Miranda Severson? Adamın karısı? Onu hiç Cooleys'de gördün mü?"

"Hayır. Hiç görmedim. Onun hakkında konuşulanları duyardım, ama... Tanrım, bu olanlara inanamıyorum." Sigarasını

* Çok sert bir cins likör.

almak için kül tablasına uzandı, ama kül olduğunu görünce elini çekti.

Ona kartımı bırakıp aklına bir şey gelirse beni aramasını söyledikten sonra arabama döndüm. Öğlen olmak üzereydi. İlk planımda Cooleys'e uğrayıp barmenle konuşmak ve Polly'nin anlattıklarının doğru olup olmadığını araştırmak vardı, ama artık buna gerek duymuyordum. Kadın gerçeği söylüyordu. Brad onu sarhoş edip evinde sızmasını sağladıktan sonra Boston'a gidip Ted'i öldürmüştü. James'i arayıp öğrendiklerimi ona anlattım ve Brad'in tanığının işe yaramayacağını söyledim. James buna şaşırmamış gibiydi. Hâlâ Portland, Maine'deki eyalet polis merkezindeydi. Bir iki saat sonra gelip onu oradan alacağımı bildirdim. Bu da bana öğlen yemeği yemem için zaman kazandıracaktı. Güneye doğru ilerleyip önu hâlâ resmi araçlarla dolu olan Severson'ların evinden geçip Kennewick Otel'i'nin garaj yoluna girdim. Ted ve Miranda'nın Maine'deyken bu otelde kaldıklarını duymuştum. Boş odaların olduğunu ilan eden tabela rüzgârla sallanıp duruyordu. Haberler ulusal basına yansıdığı zaman boş odaları kalmaz, diye düşündüm.

Otelin ana binası önünde daha küçük bir tabelada LIVERY PUB yazılıydı. Dar bir kaldırımdan yürüyüp bodrum katma giden taş basamaklardan indim. Livery patates kızartması kokan, uzun ve dar bir alandan ibaretti. İçeride sadece birkaç kişi vardı, fakat hepsi de hararetli bir konuşmaya dalmışlardı. Büyük ihtimalle oradan birkaç kilometre uzakta olanlar hakkında dedikodu yapıyorlardı. Asık suratlı barmenden kahve ve bir hamburger istedim. Beklerken not defterimi çıkarıp o sabah kaydettiğim notlarıma baktım.

Polly Greenier, neden Brad için yalan söylesin? Artık onun yalan söylemediğini biliyordum. Sadece farkında olmadan Brad tarafından tanık olarak kullanılmıştı.

Ted'de neden Brad'in evinin anahtarı vardı? Bunun cevabını hâlâ bilmiyordum, ama Polly'den Ted ve Brad'in Cooleys'de ahbaplık ettiklerini öğrenmiştim. Acaba bu kimin fikriydi? Brad herhangi bir nedenle anahtarını Ted'e vermiş olabilir miydi?

Yazmış olduğum son not, *Lily Kintner neden bana yalan söyledi?* olmuştu. Her ne kadar Lily'nin, Brad'le Severson'lar arasında geçenlerle herhangi bir ilişkisi olduğunu sanmasam da, bu soru hâlâ aklımı kurcalıyordu. Telefonumu çıkarıp internete girdim ve Lily Kintner'in buradaki tek fotoğrafını buldum. Yıllar önce babasıyla birlikte çekilmiş olan bir fotoğraftı, ama Lily o günden bu yana pek değişmemişti. Aynı kesim kızıl saçlar, aynı soluk ten ve kararlı gözler. Barmen sandviçimi getirdiği zaman içimden gelen bir dürtüyle telefonu ona çevirdim ve fotoğraftaki kızı tanıyor mu, diye sordum. Eğilip beş saniye kadar telefon ekranına baktı; hayır diyeceğine o kadar emindim ki, adam, "Tabii," deyince çok şaşırdım. "Bu hafta başında buradaydı. Birkaç gece kaldı. Güzel bir kızdı."

"Burada mıydı?" dedim sesimdeki şaşkınlığı ve heyecanı bastırmaya çalışarak.

"Galiba alkol oranı düşük bira içmişti. İçki siparişlerini hiç unutmam."

Barmen yeni gelen iki müşteriyle ilgilenmek için yanımdan ayrıldı. Lily'nin ekrandaki fotoğrafına bir daha baktım; yüzü olacak yerde silik noktalar vardı. Yoksa bu işlerle benim düşündüğümünden daha fazla mı ilişkisi olmuştu? Bildiğim bir şey varsa onunla bir daha görüşüp neden bana yalan söylediğini, neden Ted öldürüldükten sonra Maine'e geldiğini öğrenmem gerektiği idi. Fazla bir şey öğrenebileceğimi ummuyordum, ama hiç değilse onu bir daha görebilmem için bir gerekçe olacaktı. Ve bir an önce bunu yapmalıyım. Hamburgerimden bir ısırık aldım ve çok hoşuma gitti. Hayat giderek daha güzelleşiyordu.

30

LILY

JFK Havaalanı'ndan Shepaug'a kadar olan yol boyunca babam yerinde kıpırdanıp iç geçirdi. "Bildiğin annem, işte," dedim. "Her zaman olduğu gibi saçmalıklarla dolu." Babam, bana bakıp gülümsedi, ama gözlerinde hâlâ ıslak bir korku vardı. "Hele bir dene," dedim. "Eğer yürütemezsen, başka bir yol ararız."

"Gelip seninle kalabilirim Lil," dedi babam.

Bu tabii, benim hep kaçınmak istediğim bir yoldu, ama sadece elimi dizine koyup hafifçe sıkmakla yetindim.

Connecticut'm alçak tepelerini aşır tanıdık bölgeye geldiğimizde babam sessizleşip pencereden bakmaya başladı. Ağaçlardaki yaprakların bir süre önceki parlak renkleri artık soluyordu. Kızıllar pas rengini almış, sarılar kahverengi olmuştu. Evin garaj yoluna girerken babam, "Taşaklarımın büzüldüğünü hissediyorum," dedi. "Demek ki, eve gelmişim."

Babamın iki büyük valizini bagajdan çıkarırken annem kapıya geldi; üstünde boya lekeli bir önlük vardı. Dudaklarına çığlıklar atan kırmızılıkta ruj sürmüştü. "Ailenin reisi eve dönüyor," dedi, prova edildiği belli bir sesle. Onun da biraz gergin olduğunu fark ettim.

"Sharon," dedi babam gözlüğünü alnına götürerek. "Hiç değişmemişsin." Bu koşullar altında herhalde anneme söyleyebileceği en güzel şeydi. Annem başını salladıktan sonra evin içine döndü.

Babamın valizlerini boşaltmasına ve zemin kattaki misafir yatak odasına yerleşmesine yardım ettikten sonra, güneş tamamen batmadan onunla evin civarında kısa bir yürüyüş yaptım. "Burada hava erken kararır," dedi babam. "Bunu hatırlıyorum."

"Sadece sonbahar ve kışları," dedim. "Bütün yıl boyu değil."

"Sanırım yarın bahçedeki yaprakları toplasam iyi olacak."

"Annem buna çok sevinecek. Tırmık kullanmaktan nefret eder."

"Hatırlıyorum. Bu işi hep bana yaptırdı."

"Evet ya sana ya da sokağın karşısındaki o oğlana."

"Doğru." Ekim sonu için ılık bir hava olmasına rağmen babam boynundaki atkıyı sıktı. "Küçükken hep yaprak yığınlarının içine girerdin, hatırlıyor musun?"

"Bilmem," dedim.

"Diğer çocuklar yaprakların üstüne atlamayı severlerdi, ama sen kendini bunların içine gömerdin. İçinde saatlerce kalırdın. Bunu hatırlamıyor musun?"

"Şöyle böyle."

"Çok tuhaf bir çocuktun. Burnunu kitaplara sokmadan önce, yabani bir hayvan yaratmışız, diye düşünürdük. Neredeyse hiç gülmezdin. Saatlerce evin dışında dolanırdın. Hayvan sesleri çıkarırdın. Sana tilki kız derdik, insanlar tarafından büyütülen bir tilki kız. Umarım, seni çok kötü yetiştirmemişizdir."

"Fena değildiniz," dedim; yağmur çiselemeye başlıyordu. "Ebeveynlerimi tekrar bir araya getirmemi sağlıyorsunuz. Bütün boşanmış çiftlerin çocukları bunu hayal eder."

"Ama senin hayalin bu değildi, değil mi?" dedi babam tekrar eve döndüğümüz sırada. Hava iyice kararmış, sadece mutfaktan gelen ışık vardı.

"Yok canım. Şaka yapıyordum. Hem zaten siz tekrar bir araya gelmiyorsunuz. Sadece birlikte yaşayacaksınız. Karşılıklı asalaklık için. Plan buydu, değil mi?"

“Evet, plan buydu. Sessizlik ve huzur. Belki bir kitap daha yazarım. Belki yazmam. İstedğim tek şey hayatımın geri kalanını kimseyi incitmeden yaşamak. Ümit ettiğim tek şey bu işte.”

Akşam yemeği iyi geçti. Annem fırında tavuk yapmıştı ve fazla pişmiş olduğu halde babam bu konuda hiçbir şey söylemedi. Yemekte üçümüz bir şişe şarap içmiştik. Daha sonra babam sofrayı toplamayı önerdi; bundan böyle sofrayı hep o toplayacaktı. “Ben yemek pişiremem Sharon, bunu biliyorsun; ama sofrayı seve seve toplarım.”

Annem bana dönüp gözlerini devirdi. Babam masanın üstünü boşaltmış, her şeyi lavabonun yanına düzgün bir şekilde yerleştiriyordu. Annemle oturma odasına geçtik; burada artık bir televizyon vardı; çocukluğumda hiç olmayan bir şeydi bu. İyice yıpranmış kanepeye oturduk. Ben babam hakkında konuşuruz sanıyordum, ama annem eskiden tanıdığı bir ressamla ilgili çıkan eleştirileri en ufak ayrıntısına kadar anlatmaya başladı. “Onu pek beğenmezdim, ama sanırım yanılmışım; hiç değilse *New York Times*’a göre.” Annemi dinlerken babamla annem arasındaki bu delice düzenlemenin pekâlâ yürüyebileceğini düşünüyordum. Hiç değilse bir süreliğine. Yıllarca ayrı kalmaları sonucu birbirleri için daha da az şey ifade eder olmuşlardı; belki bu sayede birlikte yaşayabilirlerdi. Aralarında birbirlerini incitecek kadar sevgi yoktu.

Ertesi gün kahvaltıdan sonra evden ayrıldım. Acelem olmadığı için Hartford’dan kuzeye döndüm, Pioneer Vadisi’nden geçip daha güzel manzaralı yollardan Winslow’a yöneldim. Yılın en sevdiğim zamanıydı, rüzgâr ölü yaprakları uçuşturuyor, evler Cadılar Bayramı için süsleniyordu. Bir hafta önce Ted Severson’un ölüm haberini almıştım; artık hayatımın o kasvetli kısmı kapanmıştı. Miranda ve Brad ölmüşler, ben işin içinden sıyrılmıştım. Yakalanacağım diye en küçük bir endişem yoktu. Artık kendimi çok rahatlamış ve güçlü hissediyordum. Hatta ebeveynlerimle birlikte zaman geçirmek bile hoşuma gitmişti.

Cinayetler büyük haber olmuştu; tahminimce Kennewick muhabirlerle dolmuş olmalıydı; hepsi de bir hafta arayla öldürü-

len göz kamaştırıcı genç çiftle ilgili gizemi çözmeye çalışıyorlardı. Brad Daggett hâlâ bulunamamıştı ve hiçbir zaman bulunamayacaktı. Kamyonunu bulmuşlarsa bile, henüz bu haber olmamıştı. Hem Ted'i hem de Miranda'yı öldürdüğü adli delillerle kanıtlanmıştı. Ve onu bulamayacakları için hiçbir zaman ifadesi alınamayacaktı.

Önceki gün babamın bana söylediği şeyi düşündüm, hayatının geri kalanını kimseyi incitmeden geçirmek istiyordu. Belki ben de kendime böyle bir hedef koyabilirdim. Chet'i Londra'da Eric'i öldürdükten sonra ben de böyle hissetmiştim. Şimdi de öyle hissediyordum. Geçmişte yaptıklarımın pişman değildim. Miranda da Eric de bana kötülük etmişlerdi. Chet kötülük yapmak istemişti ve Brad –her ne kadar doğrudan bir kötülük yapmadıysa da– suçsuz bir insanı öldürmüştü. Ted Severson'u hayatıma sokmak galiba bir hataydı. Son birkaç hafta içinde çok büyük risklere girmiştim ve paçayı sıyırdığım için şanslıydım. Ama artık bitmişti. Bundan böyle sakın bir hayat yaşayacak kimsenin bir daha beni incitmesine izin vermeyecektim. Hayatta kalmayı sürdüreceğim o yıldızlı gecede çayırdarken olduğu gibi, özel bir insan olduğumu, çok farklı bir ahlak anlayışıyla doğduğumu bilecektim. Bu bir hayvana özgü ahlak anlayışıydı –bir karga, bir tilki veya bir baykuş– ama insanlara özgü olmayan bir anlayıştı.

2 Numaralı otoyoldan çıkıp Winslow'un merkezinden geçerek evime doğru ilerledim. Şehir merkezinde Ekim Festivali vardı, bir polka orkestrası çalıyordu ve bir bira çadırı kurulmuştu. Penceremi indirdim. Hava elma sırası kokuyordu. Bir an durmayı düşündüysem de, eve gitmeyi tercih ettim ve kalan üç kilometreyi kat ettim. Evime yaklaştığım sırada garaj yoluma park etmiş uzun, beyaz bir araba gördüm. Birden içime bir korku girdi ve neredeyse durmadan geçip gidecektim, ama sonra, bir şey olmaz diye düşünerek garaj yoluma saptım.

Hafta başında bana sorular sormak için gelen dedektif arabasına yaslanmıştı. Boston Polis Teşkilatı'ndan Dedektif Henry Kimball. Beni görünce sigarasını yere atıp ayağıyla ezerek söndürdü. Park edip arabadan çıktım. Dedektif yüzünde anlam veremediğim bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü.

KIMBALL

Pazar günü öğlen yemeğinden sonra Lily Kintner'le konuşmak için Winslow'a gittim. Evde yoktu; güzel bir sonbahar günüydü, hava serindi, ama soğuk değildi; onu beklemeye karar verdim. Herhalde bir yere kahvaltıya gitmiştir ve çok geçmeden döner diye düşünüyordum. Arabama yaslanıp evinin arkasındaki göl manzarasına bakarken günlük hakkım olan iki sigaradan bir tanesini içmek üzere kendime bir sigara sardım.

Brad Daggett hâlâ bulunamamıştı. Elimizdeki tek sağlam ipucu, Kennewick'teki bir tamirhaneden gelen ihbardı; üstünde çalıştıkları bir arabanın plakası değiştirilmişti. Mike Comeau adındaki tamirci, bu plakanın çok eski durumdaki araca göre daha yeni olması nedeniyle durumu fark etmişti. Plakanın Brad Daggett'in kamyonetine ait olduğu ortaya çıktı. Demek ki, Brad Daggett, Maine'den kaçmadan önce plakasını değiştirecek kadar akıllıydı. Yeni plaka numarası için bir arama emri çıkarıldı, ama henüz bulunamamıştı. Bulunacağından da çok şüpheliydim.

Sigaramı yakıp yüzümü güneşe verdim. Başımın üstünde bir kaz sürüsü uçuyordu. Sigaramı bitirmek üzereyken Honda'sı

içinde Lily garaj yoluna girdi. Ön camın ardındaki yüzüne bakıp ifadesinden bir anlam çıkarmaya çalıştı, ama bana bakışında meraktan başka bir şey yoktu. Park edip arabadan çıktıktan sonra ona doğru yürüdüm ve kendimi bir kez daha tanıttım.

"Sizi hatırlıyorum," dedi Lily. "Daha birkaç gün önceydi."

Yanında lacivert renkli küçük bir seyahat çantası vardı; ona uzak bir yere mi gittiğini sordum.

"Connecticut'ta ailemin yanındaydım. Babam Londra'dan yeni döndü."

"Öyle mi? Burada mı yaşayacak?"

"Şimdilik öyle düşünüyor. Sizin için ne yapabilirim, dedektif? Miranda'yla ilgili haberi duydum. Korkunç bir şey."

"Size birkaç sorum daha olacak. Yine oturup... biraz konuşabiliriz diye umuyordum."

"Tabii. Bana birkaç dakika izin verin yerleşeyim. Sonra arka bahçede oturabiliriz. Hava o kadar soğuk değil."

Onun ardından eve girdim, oturma odasından geçip mutfak kapısından yapraklarla kaplı arka bahçeye çıktık. "Size bir bez getireyim de koltukların üstünü silin."

Bezi alıp iki ahşap koltuğun üstünü sildim. Oturduktan beş dakika sonra Lily döndü. Üstünde hâlâ kot pantolonu vardı, ama ceketini çıkarıp kaşmir gibi görünen, beyaz bir V yaka kazak giymişti. Saçlarını serbest bırakmış, yeni yıkadığı yüzü makyajsızdı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Daha önce hemen konuya girmeye karar verdiğim için, ona, "Bana neden yalan söylediğinizi bilmek istiyorum," dedim.

Şaşırmış görünmedi, ama soluk renkli gözkapaklarını yavaşça kırıştırdı. "Hangi konuda?"

"Ted Severson'la olan ilişkiniz ve bu hafta pazar ve pazartesi günleri Kennewick'te olduğunuz gerçeğiyle ilgili. Ben geçen sefer buradayken bunu bana söylemeye gerek görmediniz mi?"

"Açıklayabilirim," dedi Lily. "Ve yalan söylediğim için özür dilerim. Babamla ilgili o durum beni çok germişti. Siz geldiğinizde bir cinayet soruşturmasına mı bulaştım, diye çok korkmuş-

tum. Bu yüzden Ted'i tanıımıyormuşum gibi davrandım. Onunla tanışmamızın cinayetle ilgili olabileceğini düşünseydim, yalan söylemezdim."

"İlişkiniz tam olarak neydi?"

"Londra'da havaalanında karşılaştık. Önce onu tanımış bile değildim, ama sohbet etmeye başladıktan sonra daha önce Miranda sayesinde tanışmış olduğumuzu anladık. İkimiz de birinci mevkideydik ve yan yana düştük. Bana karısının onu müteahhidiyle aldattığını sandığını söyledi."

"Bu çok önemli bir bilgiymiş," dedim. "Keşke bunu bir hafta önce bilseydik."

"Biliyorum, biliyorum. Özür dilerim. Ne var ki, Ted de bu durumdan emin değildi. Sadece tahmin yürütüyordu. Miranda'yı akademiden tanıdığım için, onun haklı olabileceğini düşündüm. Her neyse, sohbet koyulaştı. Bana gittikçe daha fazla açıldı; uçak yolculuklarında bazen böyle olduğunu bilirsiniz."

"O halde, oldukça yakınlaşmışsınız."

"Hayır, pek sayılmaz. Romantik bir yakınlaşma olmadı. Bir kere daha karşılaştık; Concord'da bir barda bir kadeh içki içtik, ama devam ettirmedik. Ted evliydi."

"Fakat ondan hoşlanmıştınız, değil mi?"

Lily bir kez daha gözkapaklarını kırpıştırdı. "Evet. Çok nazik bir adamdı."

"Öldürüldüğünü ne zaman duydunuz?"

"Pazar günü *Globe*'da okudum. Haberde onun bir soyguncu tarafından öldürüldüğü izlenimi veriliyordu, ama ben acaba, diye..."

"Acaba Brad Daggett tarafından mı öldürüldü, diye düşündünüz, öyle mi?"

"Müteahhidin adı buydu, değil mi? Siz de onun hem Ted'i hem Miranda'yı öldürdüğünü düşünüyorsunuz."

"Bana neden Maine'e gitmeye karar verdiğinizi söylesenize."

"Tam olarak bilmiyorum. Birçok nedeni vardı. Ted, bana orasını ne kadar sevdiğini söylemişti. Ben de gidip göreyim, dedim."

Belki de onun yasını tutmak içindi. Onunla iki kez karşı karşıya gelmiştik ve ikisi de benim için çok anlamlıydı. Sanırım, oraya gidip belki bir şeyler öğrenebilirim diye de düşünmüştümdür. Nancy Drew rolü oynamak için. Biliyorum, budalacaydı.”

“Oradayken ne yaptınız?”

“Yürüyüş yaptım. Otelin barında yemek yedim. Herkes cinayet hakkında konuşuyordu; kulak kabarttım, ama Miranda’nın gönül ilişkisi hakkında bir şey duymadım. Oysa duyarım sanmıştım, herkesin bundan haberi vardır diye düşünüyordum. Ted’in anlattıklarına göre, Miranda neredeyse hep Kennewick Otel’inde yaşıyormuş. Oralardan birisiyle yatıp kalkıyorsa, herkesin haberi olur diye düşünmüştüm. Ama kimse bu konuda bir şey söylemedi. Sokağın başındaki Cooleys’e bile gittim... orası daha yerel bir bardır. Bir şeyler duyarım, hatta belki Brad’i görürüm, diye bir içki içtim. Ama beklediğim gibi olmadı.”

“Brad ve Miranda’nın bir ilişkileri olduğunu öğrenseydiniz, ne yapacaktınız?”

“Onu tuzağa düşürecektim,” dedi Lily. “İtiraf etmesini sağlayacaktım. Bir vatandaş olarak onu tutuklayacaktım.” Yüzünde hiçbir değişiklik olmayınca, şaka yaptığını anlamam biraz uzun sürdü. Benim gülümsememe karşılık verdi. Gülümsediği zaman üstdudağıyla burnunun arası kırışıyordu. “Doğrusunu isterse-
niz,” diye devam etti. “Ne yapacağımı bilmiyordum. Herhangi bir planım yoktu. Ayrıca, Miranda ve Brad’in arasında bir ilişki olması bunun cinayetle bir bağlantısı olduğu anlamına gelmez.”

“Brad Daggett’in hem Ted hem de Miranda Severson’u öldür-
düğüne eminiz.”

“Ve hâlâ bulunamadı, değil mi?”

“Evet.”

Bir süre konuşmadık. Lily’nin sol elinin parmaklarıyla ikide bir koltuğun kolçağına dokunduğunu gözlemledim. İlk defa gergin olduğunu gösteren bir belirti görüyordum. Bir süre sonra Lily, “Hata ettim,” dedi. “Buraya ilk gelişinizde size her şeyi anlatmalıyım. Ted’in Brad’le karısı arasında bir ilişki olduğundan

şüphelendiğini size söylemeliydim. Özür dilerim. Gerçekten de siz buraya geldiğinizde, Ted bir soyguncu tarafından öldürüldü diye biliyordum. Kendi soruşturmamı yapmak için Maine'e gitmem de çok saçma. Budalaca bir şeydi."

"Nancy Drew gibi mi?" dedim.

"Mımm, çocukluk kahramanıma budala mı diyorsunuz?"

"Hayır, tabii ki, hayır. Ben de Nancy Drew'a bayılırdım. Neden dedektif oldum sanıyorsunuz?"

Hırpani görünümülü bir kedi bahçeye girip Lily'ye miyavladı. "Kediniz mi var?" diye sordum.

"Benim sayılmaz," dedi Lily ayağa kalkarak. "Adı Mog ama genellikle dışarıda yaşar, sadece acıktığı zamanlar buraya gelir. Ona biraz yiyecek vereyim. Size de içeriden bir şey getirebilirim."

"Hayır, sağ olun," dedim. Lily içeriye gittikten sonra yanıma gelmesi için kediye cilve yaptım, ama yerinden kıpırdamadı. Gözleri farklı renklerdeydi ya da bir tanesi zarar görmüş olabilirdi. Lily bir kâse içinde kedi mamasıyla geri döndü ve bunu bahçenin kenarına koydu. Mog çöküp mamasına yumuldu.

Orada biraz daha kalmak istiyordum, fakat soracak bir şey kalmamıştı. Lily'nin hâlâ bana bütün gerçeği söylediğinden emin değildim, ama verdiği cevaplar yeterince akla yatkındı. "Babanız," dedim. "Nasıl?"

"Ah... hemen hemen aynı gibi. Onu İngiltere'den çıkarmakla çok iyi ettiğimi sanıyorum. Basın onu fena hırpaladı."

"Hâlâ yazıyor mu?"

"Belki bir kitap daha çıkarabileceğini söylüyor, ama ben bundan kuşkuluyum. Göreceğiz. Artık yine annemle yaşayacağı için belki ilham gelir."

"Ebeveynlerinizin boşandığını sanıyordum."

"Boşandılar. Çok şükür. Bu durum sadece koşulların gerektirdiği bir düzenleme. Tuhaf görüldüğünün farkındayım. Ama annemin paraya ihtiyacı var, babam da onun evinde kaldığı için masraflara katılacak. Ayrıca, babam yalnız kalamaz. Zayıf ihtimal, fakat yürütebilirlerse ikisinin de sorunu çözülmüş olacak. Yürütemezlerse, babam buraya gelip benimle kalabilir."

Ona babası hakkında çok şey sormak istiyordum; nedeni kısmen adama duyduğum ilgiden, ama daha çok Lily Kintner'in arka bahçesinde daha fazla zaman geçirmek istediğim içindi. Ona bakmaya doyamıyordum. Arkasından gelen güneşle saçları alev rengini almıştı. Kollarını karnının üstünde kavuşturmuş, süveteri vücudunda gerilmişti; göğüslerinin kabarıklığını ve ince kaşmir süveter altındaki pembe sutyeninin hatlarını görebiliyordum. Orada kalışımı nasıl biraz daha uzatabilirim, diye düşündüm. Babası hakkında, Nancy Drew hayranlığı hakkında ve Winslow'daki işi hakkında birkaç soru sorabilirdim, ama bunun doğru olmayacağının farkındaydım. Ne de olsa bu bir ahbablık ziyareti değildi. Ben ayağa kalkınca Lily de kalktı. Mog mamasını bitirmiş, başını Lily'nin ayak bileğine sürüyordu. Sonra geldiği yerden gidip gözden kayboldu.

"Bir şey daha var," dedim, sormak istediğim başka bir şey aklıma gelince. "İlk görüşmemizde Miranda'yla akademi günlerinden tanıştığınızı söylemiştiniz."

"Evet. Connecticut, New Chester'daki Mather Akademisi'nde."

"Miranda, bana sizin sevgilinizi elinizden aldığını söyledi."

"Demek öyle söyledi, ha? Eh, aynı oğlanla çıkıyorduk. Önce Miranda onunla çıkıyordu, sonra ben devraldım, sonra oğlan tekrar ona döndü. O günlerde epeyce karmaşık bir durumdu, ama bu yıllar önceydi."

"O halde, siz Ted'le tanışıp onun Miranda'nın kocası olduğunu ve mutsuz olduğunu anladığınız zaman, bunu öç almak için bir fırsat olarak görmediniz mi?"

"Tabii. Aklımdan geçmedi değil. Ted'den hoşlanıyor, Miranda'dan hiç hoşlanmıyordum, ama hayır, Ted'le aramızda olan şey bu değildi. Gönül ilişkisi değildi. Onun için sadece konuşabileceği bir insandım, o kadar."

Lily arabama kadar bana eşlik etti. Uzattığı elini sıktım; avucu kuru ve sıcaktı. Ellerimiz ayrılırken Lily'nin parmak uçları hafifçe elimin üstünde dolaştı. Acaba kasıtlı mıydı, yoksa ben ara-

mızda var olmayan bir şey mi hayal ediyorum, diye düşündüm. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Arabama binmeden önce dönüp, "Sevgilinizin adı neydi?" diye sordum.

"Anlayamadım," dedi.

"Akademideyken hem sizin hem de Miranda'nın çıktığı oğlanın adı."

"Ha, o mu?" dedi ve bir an yanaklarında hafif bir kızarma fark ettim. Biraz duraksadıktan sonra, "Eric Washburn," dedi. "Ama o öldü."

"Öyle mi? Nasıl oldu?"

"Akademiden hemen sonraydı. Alerjik şoktan öldü. Kabuklu kuruyemiş alerjisi vardı."

"Öyle mi?" dedim bir daha. "Üzüldüm."

"Üzülecek bir şey yok," dedi. "Çok uzun zaman önceydi."

Oradan ayrılıp Boston yoluna girdiğimde alçalan bir bulut kümesi güneşi örtüyordu. Daha yeni öğlen sonrası olmasına rağmen hava alacakaranlık olmuştu. Lily'le yaptığımız konuşmayı bir daha düşündüm. Bana söylediklerinin çoğuna inanıyordum, ama içimde hâlâ bana yalan söylenmiş gibi bir his vardı. Tıpkı ilk görüşmemizde olduğu gibi, bu defa da bazı şeyleri anlatmadığını sanıyordum. Ama neden? Ve akademideki sevgilisinin adını sorduğum zaman neden bocalamıştı? Sanki bunu söylemek istemiyormuş gibi bir hali vardı. Bunun çok eskide kaldığını söylemişti, ama aslında o kadar da eski değildi. Lily daha ancak yirmili yaşlarının sonlarındaydı. *Eric Washburn*. Bu adı unutmamak için birkaç kez yüksek sesle tekrarladım.

Dedektif Kimball ikinci kez benimle görüşmeye geldikten bir hafta sonra arabama binip bir kez daha Concord Merkez'e gittim. Her gece televizyonda Severson cinayetiyle ilgili haberleri seyrediyordum, ama hiçbir gelişme olmamıştı. Olmayacağını da biliyordum. Brad Daggett hiçbir zaman bulunamayacaktı. Bu dünyada Brad'in nerede olduğunu bilen tek kişinin ben olduğumu bilmek çok hoşuma gidiyordu –onun hiçbir zaman Karayipler'de bir kumsalda içkisini yudumlayamayacağını sadece ben biliyordum. Metruk bir otlakta yavaşça çürüyordu. Oradan geçen kuşlar ve hayvanlar da bunu biliyorlardı. Kokusunu alırlar, büyük bir hayvanın öldüğüne karar verip oradan giderlerdi.

Gün ışıktan tasarruf günlerinin bittiğinden beri ilk pazar günüydü. O sabaha soğuk bir havayla girilmiş, gün doğarken kar yağmıştı, ama öğleye doğru kar dinmiş, göğü tebeşir gibi beyaz bulutlar doldurmuştu. Winslow'dan Concord'a gitmek için arka yolları tercih ettim; arabamı yavaş sürüyor, radyoda klasik müzik dinliyordum. Concord'a vardığımda henüz akşam olmamıştı. Arabamı Main Caddesi'ne park ettim. Kaldırımlar doluydu;

popüler bir lokantanın dışında içeriye girmek için bekleyen insanlar vardı. Spor giyimli orta yaşlı kadınlar kuyumculara girip çıkıyorlardı. Ağır ağır Monument Meydanı'na doğru yürüyerek caddenin karşısına geçip Old Hill Mezarlığı'na girdim. Mezar taşları arasından geçip tepenin üstüne çıkan dik yolu tırmanmaya başladım. Mezarlıkta benden başka kimse yoktu.

Daha bir ay önce, onunla son karşılaştığımızda Ted Severson'la oturduğumuz bankı geçip tepenin en yüksek noktasına çıktım ve oradan Concord'un çatılarına baktım. Buraya son gelişimden beri tepedeki ağaçların bütün yaprakları dökülmüş olduğu için arabamı park ettiğim yere kadar her şeyi görebiliyordum. Üstümde parlak yeşil ceketimle orada bir süre durup New England'ın diri ve soğuk havasının keyfini çıkardım ve pazar günü kendilerini dışarıya atmış insanların koşuşturmalarını seyrettim. Ted'le öpüştüğümüz yere bakıp o an kendimi nasıl hissettiğimi hatırlamaya çalıştım. Şaşırtacak kadar yumuşak olan dudaklarını ve süveterimin altına kayan kuvvetli elini... Beş dakika sonra dikkatimi tekrar mezarlığa ve burada seyrekleşen mezar taşlarına çevirdim. Rüzgâr ölü yaprakları savurmuş, mezar taşlarının önüne yığmıştı. Yaprakları tamamen dökülmüş olan bir ağacın arkasında kalan bir mezar seçtim ve önünde diz çöktüm. 1790 yılında kırk beş yaşındayken ölen Elizabeth Minot adında bir kadına aitti. Taşın üstünde "Yaklaşan ölümü sükûnetle ve neşeyle karşıladı" yazıyordu. Mezar taşının tepesinde kanatlı bir kurukafa, bunun yanıdaysa UNUTMA SEN DE ÖLECEKSİN yazısı vardı. Diz çökmüş halde orada bir süre durdum ve acaba Elizabeth Minot'un kısa ve zorlu hayatı nasıldı, diye düşündüm. Doğrusu, artık bunun bir önemi yoktu. Kadın da tıpkı onu tanıyan herkes gibi ölmüştü. Belki de kocası acısına son vermek için onu bir yastıkla boğmuştu. Ya da kendi acısına son vermek için... Ama o da öleli çok olmuştu. Çocukları, çocuklarının çocukları da ölmüştü. Babam eskiden her yüz yılda yepyeni insanlar olur, derdi. Neden böyle dediğini veya bunun ona ne ifade ettiğini pek bilmiyorum, belki de unutmama, sen de öleceksin deyişinin farklı bir söylenişiydi, ama bana ne ifade ettiğini biliyordum.

Öldürdüğüm insanları düşündüm. Soyadını hâlâ bilmediğim ressam Chet'i öldürmüştüm. Eric Washburn daha hayatı gerçekten başlamadan ölmüştü. Ve zavallı Brad Daggett; Miranda Severson'a göz koyduğu anda kaderi çizilmişti. Göğsümde bir sızı hissettim; pek alışık olmadığım bir histi, ama tanıdık geldi. Yapmış olduğum şeyler için kendimi kötü veya suçlu hissediyor değildim. Hayır. İyi gerekçelerim vardı, öldürdüğüm herkes için... Hayır, göğsümdeki sızı kendimi yalnız hissettiğim içindi. Bu dünyada benim bildiklerimi bilen başka kimse yoktu.

Tepeden inip tekrar şehre döndüm. Çantamdaki cep telefonunun titreştiğini duydum. Arayan annemdi. "Hayatım, *Times*'i okudun mu?"

"Ben *Times* okumam ki," dedim.

"Ha. Martha Chang hakkında uzun bir haber var. Martha'yı hatırlıyorsun, değil mi? Koreograf olan?" Annem bütün ayrıntılarıyla haberi anlattı, bazı kısımlarını yüksek sesle okudu. Main Caddesi'ne bakan soğuk bir bankın üstüne oturdum.

"Babam nasıl?" diye sordum annem konuşmasını bitirince.

"Dün gece, gecenin bir yarısı çığlık çığlığa uyandı. Yanına giderken, beni yatak odasına getirtmek için numara yapıyor, diye düşünmüştüm, ama perişan bir haldeydi. Titriyor, hüngür hüngür ağlıyordu. Ona biraz sıcak sütle viski getirmek için gittim, ama döndüğümde tekrar uykuya dalmıştı. Gerçekten hayatım, evde sanki küçük bir çocuk varmış gibi oluyor."

Anneme kapatmak zorunda olduğumu söyledim, ama o bana yine de hiçbirini hatırlamadığım arkadaşlarıyla ilgili şeyler anlattı. Telefonu kapadığında az önce önü kalabalık olan lokantanın etrafı boşalmıştı. İçeriye girip bir kahve aldım. Sonra yürümeye devam edip Ted'le içki içip karısını öldürmeyi tasarladığımız Concord River Oteli'nin önünden geçtim. Planımız başarılı olabilirdi. Gerçekte olanlara çok yakındı. Miranda'nın öldürülüşünü Brad'e yükleyecektik, sonra da Brad ebediyen kaybolacak, cesedi hiçbir zaman bulunamayacaktı. Sadece ayrıntıları farklıydı. Ben onun kamyonetini Boston'da, kolayca çalınıp söküleceği bir yere

bırakacaktım, Brad'ın cesedi okyanusa atılacaktı. Ama sonuç aynı olacaktı.

Koloni döneminden kalma heybetli evlerin sıralandığı, sessiz arka sokaklarda yürümeye devam ederken az önce içinde bulunduğum mezarlığın arka tarafına gelmişim. Büyük evlerden birinin bahçesinde bir bahçıvan ekibi çalışıyor, on yaşlarında bir çocuk tek başına top oynuyordu. Onlardan başka kimse yoktu. Sırtımı bir ağaca yaslayıp bekledim. Buradan mezar taşlarının balık kılçıkları gibi görüldüğü tepeye baktım. Bulutların arasından beyaz bir pırıltı olarak görünen güneş alçalmıştı. Isınmak için kahve bardağımı göğsüne dayadım. Başımda Brad ve Miranda'nın öldükleri gece giydiğim koyu renk şapka vardı. Her şey planımıza göre yürüseydi, Ted'le aramızda neler olabilirdi, diye kim bilir, kaçınıcı kez düşündüm. Birbirimize bağlanacaktık. Bunu biliyordum, fakat ilişkimiz ne kadar sürecekti? Ona her şeyi söyleyecek miydim? Hayatımı onunla paylaşacak mıydım? Ve bu bilgi –birbirimiz hakkında bildiklerimiz– bizi daha mı güçlü kılacaktı? Yoksa sonunda bizi öldürecek miydi? Muhtemelen öldürürdü, diye düşündüm. Ama bir süreliğine de olsa, her şeyimi paylaşabileceğim biriyle beraber olmak çok hoş olabilirdi.

Kahvemi bitirip boş bardağı çantama soktum. Ve bekledim.

KIMBALL

Eğer arabamı Winslow merkezinin biraz ötesindeki beş yol ağzındaki Dunkin Donuts'ta park edersem, Lily Kintner'in evinden çıkıp Leighton Yolu'ndan gelişini görebileceğimi öğrenmiştim. Leighton Yolu'ndan gelen az sayıda araç olduğu için onun koyu kırmızı renkli Honda'sını saptamam zor olmadı. İkinci görüşmemizden beri Lily'yi takip edip her gün burada beklemiştim; bu defa yedinci gün oluyordu. Onun Winslow Akademisi'ne gidip gelişini, markete girişini ve bitişik kasabadaki çiftçi pazarına uğrayışını takip etmiştim. Bir keresinde eyaletler arası otoyoldan güneye sapınca Connecticut'a, anne ve babasını görmeye gittiğini düşünüp takibi bıraktım. Birkaç kez çeşitli işleri için Winslow merkezine indiğinde, arada yeterince mesafe bırakıp onu yaya olarak izledim. İlgiyi çeken hiçbir şey görmüş değildim.

Bu işleri hep kendi kararımla yapıyor, bana ait olan gümüş renkli Sonata marka arabamı kullanıyordum. Ne elde edeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. İçimden bir ses bana Lily Kintner'in bir şekilde bu olayların içinde olduğu ve onu izlemeye devam edersem, bir şekilde açık vereceğini söylüyordu.

Pazar öğlen sonrası Dunkin Donuts'ın önünde park etmiş, tam ümidi kesmek üzereyken Lily'nin arabasını gördüm. Brooks'tan sola dönüp doğuya yönelerek şehir merkezinden ayrıldı. Otoparktan çıkıp araya üç arabalık mesafe bırakarak onu izlemeye başladım. Lily'nin Honda'sı eski bir modeldi ve artık yollarda görülenlerden daha büyüktü. Peşinden Stow'a, sonra Maynard'a ve Batı Concord'a gittim. Her an arada birkaç araç olmasına özen gösteriyordum. Bir ara Maynard merkezinde büyük bir UPS kamyonunun arkasında kalınca onu gözden kaybettim, ama doğru tahminde bulunarak onun 62 Numaralı yolda kalacağını düşündüm ve onu tekrar gördüm. Concord Merkez'e gidip Maine Caddesi'ne park etti ve arabadan çıktı. Üstünde boynuna kadar iliklediği parlak yeşil bir ceket vardı. Lily küçük bir parka doğru yürümeye başladı.

Lily Kintner'i takip ettiğimi bilen tek kişi ortağım Roberta James'di, ama o da bu işi ne sıklıkla yaptığını bilmiyordu. Kesinlikle bilmediği başka bir şey de hava karardıktan sonra iki defa ormana girip Lily'nin evini gözetlemiş olmamdı. Bir gece onu tam bir saat gözetlemiştim; Lily kırmızı bir deri koltukta bacaklarını altına toplamış oturuyor, kalın bir kitap okuyordu. Okurken dalgın bir halde parmağıyla saçıyla oynuyordu. Yanında buharı tüten bir çay fincanı vardı. Oradan ayrılmam gerektiğini biliyor, fakat o noktaya tutkalla yapışmış gibi, bir türlü kımıldayamıyordum. Lily aniden dışarıya çıkıp beni görseydi, sanırım o anda bile yerimden kımıldayamazdım. Bu olayı kesinlikle James'e söyleyemezdim, zaten benim niyetimden kuşulanıyordu. "Bu kız nasıl bir şey?" diye sormuştu bir gece onu yemeğe davet ettiğimde. Spagetti yiyip viski içiyorduk.

"Çok güzel," dedim yalan söylememeye karar vererek.

"Hımm," dedi James üstelemeye gerek görmeden.

"Bak," dedim ona. "Eric Washburn, onun akademiden arkadaşısıymış. Bu oğlan aynı zamanda Miranda Severson'un da sevgilisiymiş ya da o zamanki adıyla Faith Hobart'ın. Miranda bana Lily'nin Eric'i ondan çaldığını söyledi, daha sonra Lily, bana Miranda'nın oğlanı ondan geri aldığını anlattı. Eric akademiden mezun olduğu yıl kabuklu kuruyemiş alerjisinden ölmüş. O sırada Londra'da Lily'le berabermiş."

"Sence onu kabuklu kuruyemişle Lily mi öldürmüştür?"

"Eğer öyleyse, çok parlak bir fikir doğrusu. Böyle bir şeyin kaza olmadığını kimse kanıtlayamaz."

"Pekâlâ," dedi James içkisinden bir yudum alarak.

"Yıllar sonra da Miranda'nın kocasıyla ahabplık kuruyor. Aslında ahabplıktan öte bir şey. Derken Ted öldürülüyor ve..."

"Adam, Brad Daggett tarafından öldürüldü. Bu kadarını biliyoruz. Sence Lily onu da tanıyor muydu?"

"Sanmıyorum. Bildiğim tek şey bana yalan söylediği ve hem bu Eric Washburn'un, sonra da Miranda'nın ölümleriyle bir şekilde bağlantılı oluşundaki anormal tesadüf."

"Onu karakola alıp biraz daha sorgulayabiliriz. Miranda'nın öldürüldüğü gece nerede olduğunu söyleyecek bir tanığı var mı, diye sordun mu?"

"Hayır, sormadım. Yani, ne de olsa bu işi de Brad'in yaptığını biliyoruz. Lily'nin en başından beri Brad'i tanımış ve bu iki cina-yeti ona işletmiş olma ihtimali var mı? Ve şimdi Brad'in nerede olduğunu bilebilir mi?"

"Tabii, bu mümkün, ama neden böyle bir şey yapsın? İnsan akademideki sevgilisini elinden aldı diye gidip o kızı öldürmez ki."

"Eh, pekâlâ," dedim.

"Bütün diyeceğin bu mu? Eh, pekâlâ mı?"

"Evet, bütün bildiklerim bu kadar."

James gülümsedi. Bunu sık yapmazdı, ama gülümsediği zaman ciddi ifadesi yerini güzellik saçan bir yüze çeviriyordu. Bir yıldan uzun süredir ortaktık. Bu makarna ve viski partilerimiz üç ay kadar önce başlamıştı. O güne kadar hayatımdaki en güzel seks dışı partnerlikti. Daha ilk günden beri samimi olmuş, sanki onunla yıllardan beri dostmuşum gibi hissetmiştim. Son zamanlarda onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ediyordum. Roberta James'in nerede doğup büyüdüğü (Maryland sahilinde) hangi okula gittiği (Delaware Üniversitesi) ve nerede yaşadığı (Watertown'da üç katlı bir evin üçüncü katında) dışında hiçbir şey bilmiyordum. Lezbiyen olduğunu sanıyordum, ama bu konuda hiç konuşmamıştık. İlk makarna gecelerimizden birinde

bunu biraz irdelleyecek olduğumda bana, "Erkekleri severim, ama sadece teorik olarak," demişti.

"Yani aslında kadınlardan mı hoşlanıyorsun?"

"Hayır. Kendi isteğimle bakireyim, ama bekâretimi kaybetmeye karar verirsem, bu işi bir erkekle yaparım."

"Anlıyorum James," dedim ve daha fazla üstelemedim. Bu kısa konuşma sırasında her zaman kararlı bakan gözlerinde hafif bir tereddüt fark etmiştim.

Makarna ve viski gecelerimizin çoğunu benim evimde yaptık; bunun nedeni de benim daima viskiyi fazla kaçırmamdı. Ev sahipliğini James yaptığı zaman, geceyi kanepesinde geçirmemi isterdi. Böyle gecelerden birinde su içmek için kanepeden kalktım ve koridora girip James'in yatak odasının önünden geçtim. Kapısı aralıktı ve dışarıya sarı bir ışık sızıyordu. Kapıyı biraz itip, "Tak, tak," dedim. James yatağındaydı, bir kitap okuyordu. Sıcak bir gece olduğu için bir bacağını, üstünü örten çarşaftan dışarıya çıkarmıştı. Gözündeki okuma gözlüğüyle bana sorgulayan bir bakış gönderdi. "Uyuyamadım," dedim. "Belki bir arkadaş istersin diye düşündüm."

James'in bu teklifime nasıl tepki vereceğini bilmiyordum, ama patlattığı kahkaha hiç beklemediğim bir şeydi. İki elimi havaya kaldırıp dışarıya doğru geri adımlar attım. "Tamam, anlaşıldı."

Beni durdurmak istedi, ama ben hemen tekrar kanepeme döndüm. James güneş doğar doğmaz kalkmıştı; bana bir kupa kahve getirdi. "Dün geceki kahkaha için özür dilerim," dedi kupayı uzatırken.

"Hayır," dedim. "Gece yarısı odana geldiğim için ben özür dilerim. Çok yakışsız oldu." Sesim hırıltılıydı ve başım bir menegene içindeymiş gibiydi.

"Beni çok hazırlıksız yakaladın. Son üç seferinde odama bu şekilde bir kadın girip bana asılmıştı. Her neyse, mahcup oldum."

"Olma. Sınırı geçmeyi deneyen bendim. Hem zaten ikimiz çok iyi partneriz. Neden buna limon sıkalım ki?"

"Haklısın. Limon sıkmamalıyız."

O konudaki konuşmamız bu kadarla kaldı. İşyerinde bir süre ikimiz de kendimizi tuhaf hissettik, ama o da geçti. Ve artık yine eski yemek toplantılarımızı yapıyor, benim aşk hayatımı masaya yatırıyorduk.

"E, yarın yine onu takip etmeyi düşünüyor musun?" diye sordu James kadehlerimize viski doldururken.

"Bilmiyorum," dedim. "Belki bir gün ara versem iyi olacak."

"İyi edersin. Eminim, bu takip işinde çok ustasıdır, ama Lily'nin seni fark edip şikâyetle bulunması da an meselesi."

"Haklısın," dedim onun tavsiyesine uymayacağımı bilerek.

Lily, Main Caddesi'nin sonuna vardığında arabamdan çıkıp onu yaya takip etmeye başladım. Beyaz badanalı, kutu gibi bir kilisenin önünden geçip sağa saptı ve tepe yamacındaki mezarlığa yöneldi. Bir duvarın üstüne oturup kendime bir sigara sarmaya başladım. Lily benden iki yüz metre uzaklıktaydı, ama yeşil ceke-tiyle onu ayırt etmek zor olmuyordu. Mezarlık patikasından yu-karıya doğru yürüdü. Bir süre kararsızca dolaştıktan sonra kısa bir an için eski bir taş yapının ardında gözden kayboldu. Sigara-mı yaktım; o sırada yanımdan geçmekte olan bisikletçi kıyafeti giymiş orta yaşlı bir kadın bana sanki çocuklarını öldürmüşüm gibi bir bakış attı. Gözlerimi mezarlıktan ayırmıyordum. Neden sonra Lily'yi yine görebildim; tepenin üstüne doğru yürüyordu. Aradığı mezarı bulmuş olmalıydı; eğri büğrü bir ağacın altındaki bir mezar taşıydı. Diz çöküp taşın üstündeki yazıyı okudu, bir süre orada kaldıktan sonra tekrar tepeden aşağıya indi. Acaba bu kimin mezar taşı ve onun için ne ifade ediyor, diye düşündüm.

Lily mezarlığın önündeki kaldırıma varıp Monument Mey-danı'nı geçtikten sonra benim yönüme dönünce geri çekilip Main Caddesi'nin karşısına geçtim ve bir kadın giyim mağazasına daldım. Bir rafın üstünde dizili kaşkolların fiyatlarını görünce du-dağım uçukladı; o parayla ikinci el düzgün bir araba alınabilirdi. Yan gözle de Lily'yi kolluyordum; bir taş bankın üstüne oturup cep telefonuyla konuşmaya başladı. Kızıl saçlarından bir telin şapkasından aşağıya sallandığını görecektim kadar yakındaydım.

"Hepsi kaşmirdir," dedi birden yanımda bitiveren satış görevlisi kadın.

Biraz irkildim. "Çok güzeller. Ne kadar da yumuşak."

"Değil mi?"

Kaşkol rafından ayrılıp dükkânın içinde biraz dolaştım. Lily o bankın üstünde bir süre daha oturacağa benziyordu. Satış görevlisi kadına teşekkür edip tekrar kaldırıma çıktım. Lily yerinde yoktu. Bir an benim çıktığım dükkâna doğru yürür ve burun buruna geliriz diye korktum ve daha önce oturduğum duvara doğru seğirttim. Asıl istediğim şey mezarlığın tepesine çıkıp Lily'nin o kadar ilgiyle baktığı o mezar taşını görmektir. Mezar yamuk duran bir ağacın altındaydı ve onu bulmam zor olmayacaktı. Ne ki, mezarlığa Lily'nin beni orada görmeyeceği bir zaman gitmem daha doğru olurdu. Beklemeye karar verdim.

Bulduğum noktadan etrafımı taradım. Lily gözden kaybolmuştu; birden ortaya çıkıp beni fark edecek diye endişelendim. Onu bir daha bulmam gerekmediğine karar verip ayağa kalktım ve Concord Merkez'den ayrıldım. Concord River Otel'i'nin önünden geçtim; bacalarından duman çıkıyordu; böyle bir yerin mutlaka barı da olmalıydı. İçeriye girdim. Ön kısım beyaz masa örtüleri ve süslü duvar kâğıtlarıyla donanmış yemek salonuydu. Alçak tavanlı bir koridordan geçip küçük bir bara geldim; büyüklüğü bir arabanın park edebileceği kadardı. Lily'nin orada olmadığını garantiye almak için etrafı taradım. Lily burada değildi; iki çift öğlen yemeklerini yiyor, tek başına oturan bir adam da gazetesini okuyup bira içiyordu. Kısa bar tezgâhında rahatsız bir ahşap tüneğe oturdum ve bir bira söyledim. Planım, ağır ağır biramı içtikten sonra Lily'nin baktığı mezar taşına gitmekti. Aslında bundan bir şey çıkacağını sanmıyordum. O eski mezarlıktaki mezar taşı büyük ihtimalle iki yüz yıl önce ölmüş birine ait olmalıydı, ama bir şey onu görmem için beni dürtüyordu. Lily kendini o taş üstündeki yazıya öylesine kaptırmıştı ki, mutlaka görmeliydim. Bir gece önce James'le yaptığım sofa sohbetini hatırladım; kelimelere dökmeden beni Lily Kintner'e duyduğum, profesyonellikle bağdaşmayan saplantılı ilgi için uyarmıştı. Galiba doğrudur.

Biramdan bir yudum alıp tezgâhın üstündeki kâsedden birkaç fıstık atıştırdım. Sonra ceket cebimden dolmakalemimi çıkardım ve bir peçete üstüne şiirimi döktürdüm.

*Bir zamanlar Kimball adında bir polis varmış,
Minicik beyniyle bir kıza takmış.
Kızı dört bucak takip edip hayalinde,
Onu hep yatağa atarmış.*

Peçeteyi buruşturup ceket cebime soktum. Sonra yeni bir peçete alıp bir daha denedim.

*Bir zamanlar kızıl saçlı bir kız varmış,
Hayalimde hep poposunu açarmış,
Doğrusu buna pek ihtimal yokmuş,
Onu külotsuz görmek çok zormuş.*

Bu peçeteyi de buruşturup cebime attıktan sonra biramı içmeye devam ettim. Birden kendimi budala gibi hissetmeye başladım, saçma sapan şiirlerim için değil, cinayet vakasıyla ilgili olabilecek bir kadını, şubemin bilgisi olmadan saplantılı bir şekilde takip ettiğim içindi. James haklıydı. Lily Kintner'in bir şey gizlediğini düşünüyorsam, yapmam gereken tek şey onu karakola getirip sorguya çekmekti. Büyük ihtimalle onun bu vakayla olan ilişkisi, Ted Severson'un öldürülmeden kısa bir süre önce ona âşık olmasından ibaretti. Ünlü bir adam olan ve bir cinayete suçlanan babasıyla ilgili gerginlik içinde olduğu için bana yalan söylemişti. Kendi kararıyla hem Ted'i hem Miranda'yı öldürüp ortadan kaybolan Brad Daggett'le hiçbir ilişkisi yoktu. Son teorimize göre Ted'i öldürdükten sonra Brad muhtemelen Miranda'ya şantaj yapmış, alması gereken ücretin inşa halindeki evde ödenmesi için ısrar etmişti. Bu teori neden onların gece yarısı buluştuklarını ve Brad'in neden bu kadar kolayca ortadan kaybolabildiğini açıklıyordu; yüklü miktarda parayla bu iş çok kolay olurdu. Biramı bitirip ücretini ödedim. Otelden çıkınca ara-

bama binip Boston'a dönecektim. Başkomiser'e konuşacak Lily Kintner'i sorgu için oraya getirmem hakkında ne düşünüyor diye soracaktım. Eğer bunu denemeye değer bulursa, James'i yanıma alacaktım. Başkomiser bunu abesle iştigal diye görürse, belki o zaman bir hafta bekleyip Lily'yi arar, bir yerde bir kadeh içmek ister mi diye sorardım.

Otelin kapısından dışarıya çıktım. İçeride bulunduğum yarım saat içinde hava oldukça kararmıştı. Gün ışığından tasarruf döneminin bitmesiyle havanın daha erken kararacağını kendime hatırlattım. Arabama doğru yürürken tepedeki mezarlığa uzun uzun baktım. Alacakaranlıkta o ağacı ve o mezar taşını seçemiyordum, ama gidip görmemde bir sakınca yoktu. Mezarlığın küçük giriş yolunu buldum. Cilalı bir granit taş üstünde burasının Old Hill Mezarlığı olduğu yazılıydı. O ağaca çıkan dik yolu tırmanmaya başladım ve az sonra Lily'nin diz çöküp büyük bir huşu içinde baktığı mezar taşına ulaştım. Elizabeth Minot, ölümü 1790, yazılıydı. Buraya gelerek ne bulmayı ummuştum ki? Parmağımı mezar taşı üstündeki yazıda gezdirdim. Güzel bir taşı, tepesinde bir kurukafayla, UNUTMA SEN DE ÖLECEKSİN yazısı vardı. Nedense, bir an ürperdim ve ayağa kalktım; dizlerim çatırdamış, hafiften başım dönmüştü. Kuvvetli bir rüzgâr tepedeki ölü yaprakları fırıl fırıl döndürüyordu. Artık eve dönme zamanım gelmişti.

Tepenin diğer tarafında bir dalın kırılma sesini duyup o yana döndüm. Lily Kintner elleri ceketinin ceplerinde, birkaç metre öteden bana doğru kararlı adımlarla geliyordu. Bu bana gerçek dışı bir manzara gibi geldi, ne diyeceğimi bilemediğim için sadece gülümsedim. Onu takip ettiğimi itiraf etse miydim? Yoksa bu büyük bir tesadüfmüş gibi numara mı yapsaydım?

Lily birkaç santim yakınımda durana kadar yaklaştı. Bir an için beni öpecek sandım, ama sadece fısıltılı bir sesle, "Üzgünüm," dedi.

Kaburgalarımda delici bir baskı hissettim; başımı eğip bakınca eldivenli eliyle bıçağını bana sapladığını ve kalbime doğru ittiğini gördüm.

Mezarlığın dışındaki bir atkestanesi ağacının altında durduğum yerden tepeye çıkmakta olan yalnız bir adam gördüm. Hava giderek kararıyordu, ama bu kişinin Dedektif Kimball olduğunu anladım. Diz çöküp benim daha önce bakmış olduğum mezar taşını inceliyordu.

Bir an durup kan dolaşımını hızlandırmak için kollarımı sallarken kendi kendimi kutladım. Kimball'ı kolayca cezbedip hava kararırken peşimden ıssız bir noktaya getirebilmişim. Ona doğru yürümeye başladım; pek öyle olduğunu düşünmesem de, belki birileri olabilir diye etrafıma bakındım. Kimse yoktu.

Ona beş metre yaklaştığım sırada kırık bir dala basınca Kimball, bana doğru döndü.

Bir cebimde şok tabancası, diğerindeyse fileto bıçağı vardı. Niyetim önce onu şok tabancasıyla bayıltıp sonra bıçaklamaktı, ama beni görünce öyle şaşırdı ve donup kaldı ki, bana sadece biraz daha sokulup bıçağı kaburgalarının arasına sokmak, sonra da kalbine yöneltmek için yukarıya doğru bükme kaldı.

Çok kolay olmuştu.

Kimball'ın yüzü soldu, elimin üstüne akan ılık kanını hissettirdim.

Gözlerimiz kilitlenmiş haldeydi; kalp atışlarım kulağımda davul çalarken sol yanımdan gelen ayak seslerini son anda duyabildim. "Onun yanından uzaklaş ve ellerini havaya kaldır," diye bağırdı bir kadın sesi.

Dönüp bakınca uzun boylu, trençkot giymiş bir siyahi kadının iki eliyle tabancasını bana doğrulttuğunu gördüm. Düğmeleri iliklenmemiş olan trençkotu rüzgârla savruluyordu. Bıçağı bırakınca Kimball dizleri üstünde düştü. Kadın bize doğru yaklaşırken gözleri Kimball'daydı. Kaburgalarından yükselen bıçağı görünce adımlarını hızlandırdı. Tabancası bana çevrili halde Kimball'ın yanında diz çöktü. "Derhal yere yat. Yüzünü yere day!" Bana seslenişinden ne kadar öfkeli olduğu belliydi; dediğini yapıp yere yattım. Direnmeye veya kaçmaya niyetim yoktu. Yakalanmışım.

"Yattığın yerde kal ve kımıldama Hen. Bıçak olduğu yerde kalsın, tamam mı?" Kimball'a bunları söylerken kadının sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. Onları görebilmek için başımı yavaşça çevirdim: tabancası hâlâ bana doğrultulmuş haldeyken kadın cep telefonunda bir numara tuşluyordu. Aradığı numara 911'di, Concord Merkez'deki bir tepede bulunan boktan bir mezarlığa derhal bir ambulans gönderilmesini isteyip kendini Boston polisinden Dedektif Roberta James olarak tanıttı. Telefonu kapadıktan sonra Kimball'ın durumuna bir kez daha baktı. "Çok kötü görünmüyor, Hen hiç kımıldamadan yat," dedikten sonra bana döndü. Trençkotunun kuşağını sıyrarak çıkarışını izittim. Bütün ağırlığını verip bir dizini sırtıma dayadı. Enseme dayadığı tabancasının soğuk temasını hissediyordum. "Seni vurmam için sakın bana fırsat verme," dedi. "Ellerini arkanda birleştir."

Dediğini yaptım; kadın tek elini kullanarak kuşakla ellerimi bileklerimden bağlayıp düğümledikten sonra, "En ufak bir hareketinde beynini dağıtırım," dedi. Vücudumu gevşetip gözlerimi kapadım. Hayret ve dehşet içinde hayatımın sonuna geldiğimi

düşünüyordum. Kadın dedektifin alçak sesle Kimball'a bir şeyler söylediğini, onun da cevap verdiğini duydum, ama ne dediğini anlamadım. Artık yakalandığıma göre onun ölmesini istemek için bir nedenim kalmamıştı. Dahası, yaşayacağını umuyordum; muhtemelen ölmeyecekti, çünkü bıçağı sonuna kadar sokmamıştım. Yaklaşan ambulans sirenini duydum. Kadın dedektif Kimball'a ölmeyeceğini, iyileşeceğini söylüyordu. Gözlerimin üstüne düşen bir tutam saçım görüşümü engelliyordu, ama önümdeki tabloyu kısmen de olsa görebiliyordum. Dedektif Kimball, Elizabeth Minot'un mezarı önünde yatıyor, kadın dedektif ona doğru eğilmiş, kanamasını yavaşlatmak için elini bastırıyordu. Hava barut rengini almış, ambulansın farları olay yerini aydınlatmaya başlamıştı.

Yirmi dört saat sonra Middlesex County Mahkemesi kefaletle tahliye talebimi geri çevirdi.

"Bir daha deneyeceğiz," dedi bana eyaletin temin ettiği avukatım. Kadının adı Stephanie Flynn'di ve yirmi beş yaşındaydı. Ufak tefek ve güzeldi, ama dibine kadar kemirilmiş tırnaklarıyla ve genel görünümüyle yıllardan beri doğru dürüst uyku uyumamış gibi bir hali vardı.

Benimle nezarethaneyeye döndü. "Başvurumuzu bir daha gözden geçirecekler," dedi. "Bu koşullar varken seni burada tutamazlar."

"Önemli değil," dedim. "Sen elinden geleni yaptın. Ne de olsa, bir polis memurunu bıçakladığının farkındayım."

"Seni taciz eden ve peşine takılan bir polis memurunu," dedi Stephanie yüzüme bakarak. "Bu arada, adam hayati tehlikeyi atlattı. Yoğun bakım ünitesinden çıkarılmış."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim.

Avukatım saatine baktıktan sonra, yarın aynı saatte tekrar geleceğini söyleyip gitti. Kendime bir avukat tutabilirdim veya ebeveynlerim bana birini bulabilirlerdi, ama ben eyaletin bana bir avukat atamasını tercih etmiştim; şu anda da bu tercihimden dolayı memnundum.

Stephanie gittikten sonra yeşil tulumumun içinde döşeğime uzandım. Yanında sebze kırıntıları olan bir hamburgerden ibaret öğle yemeğim üniformalı, asık suratlı bir kadın polis tarafından getirildi. Pek acıkmış değildim, ama hamburgerin bir kısmını yiyip yanında verdikleri elma suyunu içtim. Daha sonra bu bardağa musluktan su doldurup içtim ve tekrar uzandım. Anne ve babamı nihayet bu sabah koridordaki jetonlu telefonda ödeme-
meli olarak aramıştım; buraya geleceklerdi. Onlar gelene kadar ortamın sessizliğinin tadını çıkardım. Önceki gün mezarlıkta yüzüstü yattığım sırada, art arda ambulanslar ve polis arabaları gelirken daha sonra sorguya çekileceğim zaman ne diyeceğimi düşünmüştüm. Bir an onlara bütün gerçeği söylemek geçti aklımdan; kuyudaki iki ceset, Londra'da Eric Washburn'e olanlar, Ted'le Miranda Severson ve Brad Daggett'le olan ilişkilerim... Her şeyi itiraf ettiğim takdirde ne hissederdim acaba? Ben bunları anlatırken beni büyülenmiş gibi seyreden yüzleri hayal ettim. Bu anı ömrümün sonuna kadar unutamazdım herhalde. Hapishanede geçecek olan onca yıl. David Kintner'in canavar kızı. Bana merak ve ilgi konusu olan özel bir tür gözüyle bakacaklardı. Hakkımda kitaplar yazılacaktı. Mahremiyetimi ebediyen kaybedecektim.

Bu yüzden farklı bir hikâye anlatmaya karar verdim; çok daha sade olanı. Herkese, beni bir haftadan beri takip eden Dedektif Kimball'dan çok korktuğumu söyleyecektim. Onu birkaç kez gördüğümü –bu kadarı doğrudu– ve hayatım için endişe etmeye başladığımı anlatacaktım. Neden polisi aramadın, diye sordukları zaman bu adamın zaten bir polis olduğunu, her yere şok tabancam ve küçük bıçağımla gitmeye başladığımı, olay günü Concord'daki o çok sevdiğim mezarlığa gittiğimi söyleyecektim. Onu orada görünce paniğe kapılıp bıçağımla üstüne atılmıştım. Yanlış bir şey yaptığımı biliyordum, ama aklım başımda değildi. Stresten kaynaklanan bir anlık çılgınlıktı.

Cinayete teşebbüs suçlamasıyla tutuklanıp Concord Polis Merkezi'ne götürüldüğüm zaman da beni tutuklayan memura bunu anlatmıştım. O akşam daha sonra, Dedektif Kimball'ın hayatını kurtaran Dedektif Roberta James'e de aynı mavalı an-

lattım. Bu sorgum sırasında beni Kimball ve Dedektif James'in birlikte mi takip ettiklerini, yoksa kadın dedektifin tesadüfen mi orada bitiverdiğini kestirmeye çalıştım. Aslında Kimball'ın beni meslek gereği değil, kendi arzusuyla takip ettiğinden emindim. Bana saplantılı bir şekilde tutulduğu belliydi ve hayatımın her bölümünü mercek altına alması an meselesiydi. Ona zaten Eric Washburn'un adını vermiştim; kayıtlara bakıp Eric öldüğünde onunla beraber olduğumuzu öğrendiğine kuşku yoktu. Biraz paniklemeye başlamıştım; sonra düşününce, eğer gerçekten beni kendi arzusuyla takip ediyorsa, onu ıssız bir yere çekip sorunu halledebileceğime karar verdim. Aklıma Ted Severson'la gittiğimiz mezarlık geldi. Herkese açık bir yer olduğu halde orada kimseyi görmemiştim. Dedektif Kimball, beni Concord'a kadar takip ederse, aşağıda durduğu yerden beni mezarlıktayken görebilirdi. Bir mezarın başında uzun süre kalıp bakarsam, o da neye baktığımı merak edip oraya gelebilirdi.

Bu plan çok güzel uygulandı; ta ki Dedektif James ortaya çıkana kadar...

Anlattığım hikâyeye güveniyordum. Muhtemelen geçici bir süre için hapis yatar, sonra bir psikiyatri kliniğine gönderilirdim. Bu sürecin uzun sürmeyeceğine emindim. En büyük endişe nedenim, Miranda'nın ölümü ve Brad'in kayboluşu olaylarını ne kadar irdeleyecekleriyle ilgiliydi. O gece için bir tanışım yoktu, ama neden olsundu ki? Salı gecesi geç bir saatteydi ve ben tek başıma yaşıyordum. Anneme soracak olurlarsa, benim güney Maine'e gitmem gerektiğini söylemesi ihtimali yok gibiydi. Zaten bunu hatırlayacağını bile pek sanmıyordum.

Annemi düşündüğüm sırada koridorun sonundaki kapının gıcırdayarak açıldığını duydum ve annemin herkesi sindiren sesini tanıdım. Kulağıma *kefalet* ve *saçmalık* kelimeleri geldi. İki ebeveynim bana daha önce yemek getiren memur refakatinde demir parmaklıklı kapıma geldiler. Annem çok öfkeli, babam ise yaşlı ve korkmuş görünüyordu. "Ah, hayatım," dedi annem.

* * *

Üç gün sonra, kefalet başvurusunun tekrar inceleneceği gün, yumurta ve patatesten oluşan kahvaltım sonrasında beni sorgulama odasına aldılar. Duvarları beyaza boyalı, penceresiz bu odaya daha önce de girmiştim.

Dedektif James odaya girdi, odanın bir köşesinde bulunan kameraya bakarak kendini tanıttı ve o anda saatin kaç olduğunu söyledi.

"Nasılsınız, Bayan Kintner?" diye sordu oturduktan sonra.

"Daha iyi olduğum günler vardı," dedim. "Dedektif Kimball nasıl?"

James susup dudaklarını büzdü; odanın karşısındaki tek yönlü aynaya doğru bir göz attığını fark ettim. Acaba Kimball da bu sorgulamayı izliyor muydu?

"İyileşiyor," dedi James. "Hayatta olduğu için çok şanslıymış."

Başımı öne doğru salladım, ama bir şey söylemedim.

"Size birkaç sorum daha olacak, Bayan Kintner. Daha önceki görüşmemizde bana o pazar günü mezarlığa gitmenizden önce de Dedektif Kimball'ın birkaç kere sizi takip ettiğini gördüğünüzü söylemiştiniz. Ne gibi durumlarda bunu fark etmiştiniz?"

Ona Dedektif Kimball'm beni takip ederken gördüğüm anları anlattım. Bir keresinde Winslow şehir merkezinde, bir keresinde de arabasıyla benim garaj yolumun önünden yavaşça geçerken görmüştüm. Dedektif, bana Ted Severson'la olan ilişkimi ve onun ölümünden sonra neden Kennewick'e gittiğimi sordu. Ona da daha önce Kimball'a söylediğim şeyleri söyledim.

"O halde," dedi James. "İşlenen bir cinayetle ilgili çok önemli bilgilere haizken, bu bilgiyi polisle paylaşmayıp cinayeti kendiniz soruşturmaya mı kalkıştınız? Sonra da, sadece görevini yapmakta olan bir dedektifin sizi takip ve taciz ettiğine inanıp onu öldürmeye mi karar verdiniz? Doğrusu, sorunlarınıza çok ilginç çözümler buluyorsunuz."

"Dedektif Kimball'ı öldürmeye karar vermemiştim."

"Eh, ama göğsüne bir bıçak saplamaya karar vermişsiniz."

Karşılık vermedim. Dedektif James masanın karşısından bana bakıyordu. Acaba onunla Kimball arasında süregelen bir ilişki, romantik bir ilişki var mıdır, diye geçti aklımdan, ama bundan kuşkuluydum. Kemik yapısıyla, modellere özgü uzun ve sırum gibi vücuduyla neredeyse güzel sayılabilecek bir kadındı, ama aynı zamanda vahşi ve yırtıcı görünüyordu. Belki de şu anda bana bakışı öyleydi. Gözleriyle beni delip geçermiş gibi bakıyordu.

Sessizlik uzayınca Dedektif James'in soracak sorusu kalmadığına karar verdim. Sonra, "Dedektif Kimball onu bıçaklamadan önce bir şey dediğinizi söyledi. Ne dediğinizi hatırlıyor musunuz?"

Hatırlıyordum, ama hayır anlamında başımı iki yana salladım. "Doğrusunu isterseniz," dedim. "O günle ilgili neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. Sanırım, tamamen kendimden geçmişim."

"Ne kadar da uygun," dedikten sonra kalkıp odadan çıktı.

Yaklaşık otuz dakika kadar beni yalnız bıraktılar. Kolumda ve odada saat olmadığı için ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak oturduğum yerde bekledim. Tek yönlü aynanın öbür tarafından seyredildiğimi, tahlil edildiğimi ve hakkımda konuşulduğunu biliyordum. Kendimi çıplak halde bir masaya bağlanmış, bir sürü kirli eli beni muncıkliyormuş gibi hissediyordum. Ama eğer hikâyemde açık vermezsem ve Brad'in cesedi bulunmazsa beni burada ilelebet tutamayacaklarına emindim. Hayatımı geri alabilecektim ya da geriye ne kaldıysa o kadarını...

Kapı açıldı ve Dedektif Kimball içeriye girdi. Üstünde her zamanki kıyafeti vardı: tüvit ceket ve kot pantolon, ama bir haftadır tıraş olmamıştı ve rengi bir hayli soluktu. Yavaşça iskemleye yaklaştı, fakat oturmayıp bir elini iskemlenin sırtına dayadı. Bana öfkeli olmaktan ziyade merakla bakıyordu.

"Dedektif," dedim.

"Bana ne söylediğini hatırladığınızı biliyorum," dedi. "Bıçaklamadan hemen önce."

"Ben hatırlamıyorum. Ne demişim?"

"'Üzgünüm,' dedin."

"Pekâlâ. Öyle diyorsan."

"Benden korkuyorsan, saplantılı bir şekilde seni takip ettiğimi düşünüyorsan, neden böyle bir şey söyledin?"

Ona bakıp başımı iki yana salladım.

"Öğrenmemi istemediğin şeyleri araştırıp öğreneceğim," dedi Kimball. "Bunun nerede olduğunu veya ne olduğunu bilmiyorum, fakat öğreneceğim."

"Umarım öğrenirsin," dedim gözlerimi gözlerine dikerek. Bakışını kaçıracağını sandım, ama kaçırmadı. "İyi olduğunuza sevindim," dedim ve bu doğrudu.

"Eh, bu aşamadayken benim iyi olmam senin işine gelir."

Başka bir şey söylemedim, fakat o bana bakmayı sürdürüyordu. Gözlerinde nefret var mı, diye baktım, ama göremedim.

Kapı sertçe açıldı ve daha önce görmediğim, takım elbiseli bir adam hışımla içeriye girdi. Orta yaşlı, iri yapılı bir adamdı, gri bıyığı vardı. "Derhal dışarıya çıkın dedektif." Henry Kimball başını yavaşça benden yana çevirip odadan dışarıya çıktı. Diğer adam o çıkana kadar kapıyı açık tuttu. Dışarıdan o adamın bağırdığını kısmen duydum. "Yahu, sen ne halt ettiğini..." Bir kez daha sessizlik hâkim oldu."

O akşam, tekrar hücreme getirildikten sonra avukatım ziyaret etti; parmaklıklı kapımın önüne bir iskemle çekip oturdu. "Bugün beklenmedik bir ziyaretçin olmuş," dedi. Önce yüzündeki tuhaf mimiklere bir anlam veremediysem de sonra Stephanie'nin gülmemek için kendini zorladığını fark ettim.

"Dedektif Kimball'ı mı kastediyorsun?"

"Evet. Sorgu odasına paldır küldür daldığını duydum. Her şeyden önce, senin orada yalnız olmaman gerekirdi. Sorgulaman sırasında benim orada bulunmamı isteme hakkın var."

"Biliyorum."

"Kimball ne dedi?"

"Onu bıçaklamadan önce ne söylediğimi hatırlıyor muyum, diye sordu, ben de ona hatırlamadığımı söyledim ki, bu doğrudu. Sonra gizlemeye çalıştığım her ne ise, onu öğreneceğini söyledi."

Avukatım artık açık açık gülüyordu; ilk kez alt dişlerinde neredeyse görülemeyecek plastik diş teli olduğunu fark ettim. "Üzgünüm," dedi. "Biliyorum, sarsılmışsındır ve böyle bir şey asla olmamalıydı. Henry Kimball polis teşkilatındaki görevinden resmen uzaklaştırıldı. İnan bana, böyle bir şey zaten bekleniyordu."

"O halde, beni takip etmesi tamamen kişisel bir karardı, öyle mi?"

"Evet. Biz zaten bunu biliyorduk. Ortağı ona göz kulak oluyordu, çünkü akıl sağlığından endişe ediyordu. Boş zamanlarında seni takip ettiğini bir gece önce ona itiraf etmişti. Dedektif James onun takıntılı olmaya başladığını düşünüyordu. Bu yüzden ertesi gün onu görmeye gitti, sonunda kendisini onu takip eder buldu. Böylece Concord'a kadar geldi.

"Hepsi bu değil, Kimball hastanedeyken senin hakkında yazmış olduğu bazı şeyleri buldular. Şiirler."

"Ciddi misin? Nasıl şeyler?"

"Bayağı ayıp şeyler. Dedektif Kimball'ın bir daha hiçbir zaman eski görevine dönebileceğini sanmıyorum."

"Peki, bütün bunlar ne anlama geliyor?"

Avukatımın telefonu titreşmiş olmalıydı, çünkü elini ceket cebine sokup bir düğmeye bastıktan sonra telefonu yine cebinde bıraktı. "Seni fazla ümitlendirmek istemiyorum Lily, ama sanırım bu aşamada bir uzlaşma yapabiliriz. Fakat önce sana bir psikiyatrik değerlendirme ve belki bir süre öfke kontrolü sorunun için bir hastanede kalman hakkında ne düşündüğünü sormalıyım."

Bunu seve seve kabul edeceğimi söyledim.

"Güzel," dedi avukatım. "İlerliyoruz." Bana bakıp bir daha gülümsedi. "Şöyle ya da böyle, burada daha fazla zaman geçireceğini sanmıyorum." Ayağa kalktı; sonra çantasının içinde bir şey

aradı. "Az kalsın unuttuyordum, bir mektubun daha var. Bana da az önce yukarıda verdiler."

Zarfı yemeklerimin de hücreme verildiği delikten içeriye uzattı. Yine babamdandı. Onu son gördüğüm üç gün öncesinden beri bana üç mektup göndermişti. "Sağ ol," dedim.

Avukatım gittikten sonra yatağımın üstüne oturdum; mektubu hemen açmadım. Oyalandım. Aldığım haber umduğumdan da iyiydi. Hayatıma geri dönecektim. Eh, belki hemen olmasa da, er geç öyle olacaktı. Büyük bir hevesle mektubu açtım. Babam küçüklüğümden beri bana yazardı ve mektupları beni hep neşelendirirdi.

"Sevgili Kızım Lil,

Bu akşam annen yetişkin eğitimi dersine gitti (tek lanet geliri!), böylece ben de evde yalnızım ve mikrodalgada donmuş lazanyamı pişiriyorum. Bu iş bir on beş dakika süreceği için sana mektup yazayım dedim. Bu sabah avukatınla konuştum ve anladığım kadarıyla çok geçmeden hayatına geri dönebileceksin. Hepiniz bunu umuyoruz.

Sanki gecenin onuymuş gibi geliyor, oysa saat daha ancak beş! Burada hava erken kararıyor. Kısa süre önce icat ettiğim harika bir kokteylin keyfini sürüyorum. Büyük bir bardak suyun üstüne iki parmak viski... Özünde viski tadında su oluyor. Çok lezzetli ve sabahtan akşama kadar içtiğim halde hiç sarhoş olmuyorum. İyi tarafı, zaten gündüzleri hiçbir zaman tamamen ayık olmadığım halde ertesi sabah kalktığımda kendimi çok zinde hissetmem. Keşke bu içme yöntemini yıllar önce bulsaydım. Patentini alıp servet kazanırdım.

Mikrodalgadan zil sesi geldi; ayrıca kadehim boşalmış. Annen bu hafta sonu seni ziyarete gelmemizle ilgili bir şeyler söyledi. O zamana kadar... SIKI DUR.

Sevgiler, güzel kızım.

Baban."

Ah, dipnot: Sana son mektubumda bahsetmeyi unuttum, fakat kötü bir haberim var. Bitişliğimizdeki Bardwell Çiftliği şehirli bir zengine satıldı. Bu genç adamın niyeti araziyi tamamen yerle bir edip oraya elli yedi odalı ucuz bir otel yapmak. Buldozerler gelmeye başladı. Bunu sana anlatmamın nedeni, çiftliğin bitişliğindeki o otlağı ne kadar sevdiğini bilmem. Karım yarından itibaren bütün zemini kazmaya başlayacaklar. Annen aniden öfkeli bir çevreciye dönüştü. Kötü haber verdiğim için başısla. Sanırım, şu anda aklından, bu adam neden bahsediyor, diye geçiriyorsundur. Yakında görüşmek üzere Lil. Baban seni seviyor ve ne olursa olsun her zaman sevecek.

SON

YAZAR HAKKINDA

Peter Swanson *The Girl with a Clock for a Heart*'ın yazarıdır. Trinity College, University of Massachusetts ve Emerson College'den diplomaları vardır. Karısıyla birlikte yaşadığı Somerville, Massachusetts'de yeni romanı üzerinde çalışmaktadır.